

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ

72

N°21
ΔΡΧ. 5

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΣΤΥΝΟ-
ΜΙΚΗ ΝΟΒΕΛΛΑ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΠΟΥ ΜΙΛΑ

ΜΠΡΑΝΤ
ΧΑΟΥΖ

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ

Οπισθοφυγή

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΔΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 21 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1938

Έμεις, έσείς...

...και σ' αλλα

Τὰ άστέια νά λείπουν πιά. Ε. μήκαμε οριστικώς στο χείμωνα. Τό παλτό είναι άπαράιτητο, τό πουλόβερ επίσης, τό κασκόλ τό ίδιο, και τά χέρια ζητούν την άμφιβολή ζεστασιά του γαντιού. Στο σπίτι αρχίζει η βασιλεία της σύμψας, ή όπουα, περιφρονημένη έφτά ολοκληρωμένους μήνες έπιανε άδικα τόν τόπο στη γωνιά του χώλλ ή του σαλονιού. Και τό ραδιόφωνο άνακτά όλη την άξία του, εξασφαλίζον μιάν ευχάριστη θραδυά και άπαλλάσσον τόν κόσμο από την βασιανιστική κάποτε Ιστορία της νυκτερινής εξόδου προς άνεύρεσιν διασκεδάσεως, θεαματικής, χορευτικής, ή κοσμικής. Κι' έτσι, τώρα για τό χειμωνιάτικο κρύο, θά συγκεντρωθώ άναγκαστικώς ή όλομέλεια της οίκογενείας, ή όποία κάθε θράδυ ήταν διασκορπισμένη.

Η σύζυγος ενός εργάτου έτεκεν αίσιως τριδύμα. Τρία παιδιά, εκεί που περιμένει κανείς ένα, είναι μιά ύπόθεσις έκτάκτως συγκινητική. Η χαρά τριπλασιάζεται. Επί πλέον δέ οι εύτυχεις γονείς, οι όποιοι μ' ένα σμπάρο απέκτησαν τρία τρυγόνια, γίνονται γνωστοί ανά τό Πανελλήνιον. Ο κ. Δήμαρχος έσπευσεν άμέσως νά ενδιαφερθώ διά την τύχην των τριδύμων, και της μητέρας. Δεν μένει παρά νά ενδιαφερθώ και ό άσύρματος. Τό γεγονός είναι άξιον Ιδιαίτερου

πανηγυρισμού και μς δίνει έλπίδας ότι πολύ πιθανόν νά σπάσωμε και τό ρεκόρ των πενταδύων του Καναδά.

Η μόδα του ξεκαπελλώματος παρουσιάζει σημεία ύποχωρήσεως. Άρκετοι συμπολιταί οι όποιοι περιέφεραν την κεφαλήν τους γυμνήν και άκάλυπτον, σπεύδουν νά την στεγάσουν με καπέλλο, τό κάλυμμα αυτό που τό είχαν χαρακτηρίσει ως άνοητον και περιττήν εφεύρεσιν. Ηδη, οι πρώην ξεσκουφωτοί άνεκάλυψαν ότι τό καπέλλο είναι ένδειξις στοιχειώδους σοφιστητος, θεωρία με την όποιαν θεδαίως συμφωνούν όλοι οι έμποροι που πουλάνε καπέλλα. Φυσικά, δεν είναι δυνατόν νά λείψουν και οι ξεσκουφωτοί. Αυτοί όμως είνε άπολύτως δικαιολογημένοι, Ιδίως όταν σκέπτονται ότι 500—800 δραχμές είναι ιμνή λίαν άλμυρά, για ά καλύψη πράγμα που μπορεί νά έχη λιγώτερη άξία...

Η κατάργησις της μόδας του ξεκαπελλώματος όμως θ' άποκαταστή και την άξίαν των κανόνων της καλής συμπεριφοράς. Γιατί όταν συνηγόντο καθ' όδον δύο κύριαί, έκ των όποιων ό ένας φορούσε καπέλλο και ό άλλος ήταν άκαπέλωτος, συνέβαινε μεγάλη άδίκια! Προ-

κειμένου νά χαιρετηθούν, ό ένας έβγαζε τό καπέλλο του έδασφαιώς και ό άλλος περιωρίζετο εις άπλην κλίσιν της κεφαλής. Αυτή ή άδίκια άνάγκασε και κάποιον κύριο νά μη χαιρετά ποτέ δι' άποκαλύψεως ανθρώπους που δεν φορούσαν καπέλλο. Και δικαιο-λογών την πράξι του, έλεγε: "Αν τούς βγάλω έγώ τό καπέλλο, αυτοί τί θά μου θγά-λουν;

Ενα κοριτσάκι έπτά μηνών, σέ κάποια πόλι της Δανίας, απέθανε από άσφυξίαν λόγω της θροχής: Η μικρά εχεν άνοικτό τό στόμα της. Έπεσαν, λοιπόν, σταγόνες θροχής, έφραξαν τόν λάρυγγά της κι' έτσι ή άτυχής απέθανε!

Συμπέρασμα: Μην έχετε ποτέ άνοιχτό τό στόμα σας όταν έρέ-χι.

Ο εξαμερικανισμός των Αθη-ναίων προχωρεί ακάθεκτος. Η συνήθεια του νά παίρνουν διάφορα πράγματα αστό πόδι, εξαπλούται συνεχώς. Έτσι, ό Αθηναίος τώρα παίρνει τόν καφέ του στο πόδι, τό άναψυκτικό του στο πόδι, τη μύρα του και τό ούζο του στο πόδι, και τό φαί του στο πόδι. Αν εξακολουθήσει και επεκταθώ αυτή ή συνήθεια της προχειρότητος και της έίας, θ' αρχίσουμε πολύ σύν

τομα νά παντρευώμαστε στο πόδι και νά χωρίζουμε στο πόδι. Όπως, άκριβώς, οι άμερικανοί...

Γιατί, άραγε ό λαμπρός γενικός φιλόλογος και μεταφραστής των Σαίξπηρειων έργων κ. Β. Ρώτας, εξακολουθεί νά έπιμένει εις τόν καταβάσανισμόν του κόσμου, με τις διάφορες λέξεις που δημιουργεί κάθε τόσο χωρίς, βέβαια, πάθος, άλλα και χωρίς... λόγον; «Τά δύστυχα τά γερά μου», ηκούσθη νά λέγη ό έσσυλεύς Λήρ, εις την τελευταίαν παράστασιν του Βασιλικού Θεάτρου. Τά γέρα μου; Δεινόν πρόβλημα έδημιουργήθη άμέσως εις τούς έγκει-φάλους των θεατών. Τί είδους λέξις ήταν αυτή; Ποδ έρέθηκε; Και τί έσήμαινε;

Τό πρόβλημα ήτο δυσκόλωτα τον και, κατά πάσαν πιθανότητα, θά παρέμενε άλυτον, αν κάποιος θεατής — προσωπικός, προφανώς, φίλος του μεταφραστού του «Λήρ» κ. Ρώτα — δεν έσπευδε νά δώση, εις τούς διπλανούς του —και έκεινοι εις τούς άλλους θεατάς,— την έξηγήσιν ότι «γέρα» σημαίνει... «γεράματα»! Έτσι έλύθη τό πρόβλημα της άγνώστου λέξεως. Παρέμεινε, όμως, τό άλλο, εκείνο, δηλαδή, που άφορά τό γιατί ό κ. Ρώτας έπιμένει νά μας ταλαιπωρή με την άκαταλαδίστικην γλωσσολογικήν του. Αυτό, όμως, πρέπει νά θεωρηται... οριστικώς άλυτον!

Μετά την σύγκρουσιν

Προνοητικότητας

—Γι διάβολο ήθελαν νά τ'φέρουν από την Αμερική! Δεν τ' άφηναν εκεί που ήταν, νά σπάνε οι Αμερικανοί τά κεφάλια τους!

Ο Σι αρ ρή κ τ η ς (στη γυναίκα του): Κόττα αν είναι κλειδωμένη καλό ή πόρτα κι' αν είναι κανείς κάτω από το κρεβάτι.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Έρωτας

Κάθε χρόνο, όταν προχωρή το φθινόπωρο κι' αρχίζουν τα πρώτα κρύα, σκέπτομαι με συμπάθεια και οίκτο τους δυστυχείς έρωτευμένους.

—Γιατί με οίκτο;

—Μά είναι να μη τους λυπάται κανείς όταν σκέπτεται πως είναι υποχρεωμένοι να περιφέρονται στο υπαιθρο με κρύο, με βροχή, με χιόνι, για να μιλήσουν για τον έρωτά τους. Γιατί αυτούς τους έρωτευμένους ένοω, όχι τους άλλους, που διαθέτουν κλειστούς χώρους και καλοριφέρ, ή τουλάχιστον μαγκάλι, Έσεις δεν τους λυπάσθε;

—Γιατί να τους λυπηθώ;

—Μά τουρτουρίζουν οι καυμένοι... Ξέρετε τί θα πη να σας χαϊδεύη ένα χέρι παγωμένο;

—Νά σας πω. "Αν ρωτήσετε κάποιον που στερείται αυτού του χαδιού, θα σας απαντήσει ότι ευχαρίστως δέχεται ένα χάδι από χέρι έσω και παγωμένο.

—Είπατε πολύ σκληρός. Φαίνεται πως δεν έκάματε ποτέ έρωτευμένους.

—Πώς! Έκαμα αρκετές φορές. Δυστυχώς όμως μόνο εγώ ήμουν έρωτευμένος και όχι κι' εκείνες για τις οποίες ήμουν. Όποτε, καθώς βλέπετε, δεν έχω λόγους να συμπάθω τους χειμωνιάτικους έρωτευμένους σας, αλλά μάλλον να ζηλεύω την τύχη τους.

—Σκεφθήτε ότι μπορούν να πλευριτώσουν.

—Δεν υπάρχει φόβος γι' αυτό. Ό έρωτας είναι μια πρόωρης τάξεως θερμαντική δύναμις. Και να είσθε βέβαιος ότι οι έρωτευμένοι που, όπως λέτε, τουρτουρίζουν στα πάρκα και στους έρημικους δρόμους, αισθάνονται πολύ περισσότερη ζέση και από εκείνον που είναι θρονισμένος δίπλα από το καλοριφέρ.

—Καί νομίζετε ότι δεν θα έπρετιμούσαν ν' απολαμβάνουν τον έρωτά τους κοντά στο καλοριφέρ;

—Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό, αλλά σ' αυτόν τον κόσμο δεν μπορείς να τάρχεις όλα, φίλε μου. "Η τον έρωτα θάρχεις, ή το καλοριφέρ. Σε μάς έπεσε το καλοριφέρ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλλιτεχνική Ζωή

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Γαλλικά

Μπορείτε να μάς πητε που ζούμε; "Αν δεν άπατώμεθα στην Έλλάδα. Και όμως αρκετοί επιχειρηματίαι, ενώ είναι Έλληνες και ελληνικά χρήματα εισπράττουν, έπιμένουν ανενδότως να βαφτίζουν τα μαγαζιά και τα κέντρα τους με ξένα ονόματα, δίδοντας έτσι ένα διεθνή τόνο στην πρωτεύουσα.

Οι περισσότεροι κινηματογράφοι μας έχουν ξένον ονόματα: Σπλέντιτ, Ρέξ, Ούφα, Τιτάνια, Άλκαζάρ, Έτουάλ, Λίντο, Μάξεστικ, Κοσμοπολίτ, Μόν Σινέ, Κρυστάλ.

Αρκετά θέατρα το ίδιο: Μοντιάλ, Λιντεάλ, Περόκε. Άλλά μήπως και ήθοιοι πολλοί ίδιως του μουσικού θεάτρου, δεν παίρνουν χάριν μεγαλύτερας γοητείας, ξένα ονόματα;

Τα έμπορικά καταστήματα επίσης. "Η Άθήνα έχει γεμίσει από «κουαφέρ», από «παρφουμερί», από «πατισσαρί», από «ούζερι», από «Παριζιέν», «Μοντέρν», «Σίκ», «Έξαντρίκ», «Μπριγιάν» κ.τ.λ.

Πρό μηνών μάλιστα, κάποιος έμπορος της οδού Αιόλου, θέλων να ελδοποιήσει την πολυπληθή του πελατεία ότι προέβαινε σε έκπτώσεις, λόγω της έποχής, είχαν ελληνοποιησει το γαλλικόν «σόλντ» και το είχε μετατρέψει σε... σ ο λ δ ί α! Και ο κόσμος που έκτύταξε μεγάλες επιγραφές στη βιτρίνα, ρωτούσε:

—Τί πράγμα είναι αυτά τὰ σ ο λ δ ί α που πουλάνε;

Τα κέντρα διασκεδάσεως είναι επίσης ξένα. "Αν είσθε καθώς πρέπει άνθρωπος, δεν μπορείτε να πάρετε το ούζο σας παρά μόνο στο «Ζόνναρς», να διασκεδάσετε στο «Αμπαρσαντέρ», ή το «Σέ-Νού», ή τη «Φέμιν», ή την «Αρτζεντίνα». Τη νύχτα, οι άφρονες φωτεινές επιγραφές όμιλούν μόνον την γαλλικήν. "Η Άθήνα έχει γίνει μια πόλις εξαίρετικώς γαλλομοσής. Άλλά δεν είναι καιρός, επί τέλους, ν' αποκτήση και ή Έλλάς τα δικαιώματά της; Αυτό είναι έπιβεβλημένον και για λόγους ειδικωτέρους: Γιατί, συνήθως, οι περισσότεροι από τους καταστηματαρχας που έχουν ξένες επιγραφές, δεν μιλούν καμμιά άλλη γλώσσα πλην της ελληνικής. Κι' αυτό ή όχι πάντοτε περίφημα...

ΙΩΝ

Παροιμίες ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ

Ό άνθρωπος που τον σφίγγει ή ανάγκη, κατορθώνει περισσότερα απ' όσα κατορθώνουν 30 άνθρωποι μαζί. (Ισπανική παροιμία)

Ό ανάγκη κ' ή ευκαιρία κάνουν και τον δειλό άνδρειο.

(Ιταλική)

Της ανάγκης το χέρι είναι πάρα πολύ μακρύ.

(Ισπανική)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
Ζητήσαί τα εν Άθήναις: από τὰ ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωφόρος 19) ή από τὰ περίεργα: Υπογεύου Στάθμου Ήλεκτρικού Σιδηροδρόμου Ονομασία: ΘΕΟΦΑΝΟ ΠΟΥΛΟΥ - ΒΑΣΙΛΕΙΟΥΛΟΥ, από τὸ ΒΑΝΔΡΟΥ (γυνίκα δούδ Στάθους και Κορή) και Κ. Τολποπούλου (Άθηναις 49 και Εορπίδου) και εἰς τὰ Ἀρχαία Παιδαγωγ. Εφημερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στὰ Πάπου) και Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σκωράτους 30). Εἰς τὰς ἐπ' α' ρ' χ' ι' σ' σ' από τὰ Ὑποκράτορα Ἐφημερίδων «Σ.π. Τσαγγάλη» ή δι' ἐπιστολῆς από τὰ γραφεῖα μας (το ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημο).

Γνωμικά ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ

Όποιος δεν γνώρισε την ανάγκη δεν μπορεί να ξέρη τη δύναμί της. (Μπέν Τζόνσον)

Ό ανάγκη σπάει σίδηρο. (Σκωτσέζικη)

Ό ανάγκη είναι ο καλύτερος δασκαλος, μά κι' ο πιο σκληρός απ' όλους.

(Γερμανική)

Όμψες, καθαρές, σκοτεινές, υποβλητικές, οι σάλλες του σινεμά, ξαναδέχονται το στράτευμα των πιστών. Οι φίλοι του κινηματογράφου είναι συγκινημένοι. —Γιατί; θα ρωτήσετε. Μήπως όλόκληρο καλοκαίρι όλοι αυτοί οι κύριοι, οι κυρίες και οι δεσποινίδες δεν έβλεπαν σινεμά; Έξηντα κινηματογράφοι —ζωή νάρχουν— στην πρωτεύουσα, έδιναν δυο παραστάσεις έκαστος για να προφθάσουν όλο το διψασμένο κοινόν. Ούδεις έχει αντίρρηση. Άλλά ο υπάιθριος κινηματογράφος χάνει τὰ 90 % της αξίας του. Ό κινηματογράφος θέλει κλειστή αίθουσα, βελούδινο φωτέϊγ, σκοτάδι, υποβλητικότητα. Έτσι, που όταν ο θεατής βγαίνει από το σινεμά, να έχη την εντύπωση πως προσγειώνεται στην πραγματικότητα, από την όποιαν είχε δραπετεύσει δυο όλόκληρες ώρες και είχε μεταφερθῇ σ' έναν άλλον, φανταστικό, κόσμο. Η σαϊζόν του σινεμά, λοιπόν, είναι ο χειμώνας. Και συμβαίνει αυτό το περίεργο: Το προηγούμενο θράδυ ν' είχατε πάει σε υπάιθριο κινηματογράφο, στον όποιον να έφοιτήσατε επί ένα ή δυο μήνες συνεχώς. Και βγαίνοντας από την κλειστή, χειμωνιάτικη σάλλα, να έχετε την εντύπωση ότι για πρώτη φορά, έφτάτε, είδατε κινηματογράφο... Νά, τί καταπληκτικό ρόλο παίζει μὲ στέγη με κρυφὸ φωτισμό, λίγα γαλάζια λαμπρόνια στις γωνίες, ένα αναπαυτικό φωτέϊγ και ή έλλειψη του γκαρσονιού που πληγινόεργετοι στον διάδρομο του υπαιθρίου με τις λεμονάδες και τα παγωτά, για να σας ανακαλέση στην πεζή πραγματικότητα από την όποιαν ματαίως θα προσπαθήσατε να ξεφύγετε.

★

Κάθε νέα σαϊζόν του κινηματογράφου προσφέρει κι' ένα μεγάλο δώρο στους φίλους της τέχνης των σκηνών: τὰ νέα άστέρια. Πάντα, σε κάθε σαϊζόν, θα περάσουν μερικὲς νέες έμφανίσεις ενώπιον των έκπληκτων οφθαλμών μας.

Και συνέπεια όλων αυτών των εμφανίσεων είναι ν' αραίωνουν οι τάξεις των θαυμαστών των παλαιών στάρ, για να δημιουργούνται κόμματα για τις νέες.

—Ποιὸς άστέρ σας άρέσει περισσότερο;

—"Η Ντανιέλ Νταγιέ. Έσας;

—Εγὼ προτιμῶ πάντα την Γκρέτα Γκάρμπο.

—Μμμ!... Είσθε όπισθοδρομικός!

Θεωρείται πάντα όπισθοδρομικός ο άνθρωπος που εξακολουθεῖ άμετανόητος και πολυτελῶς να θαυμάζη τη θεία Γκρέτα. Ό θαυμασμός προς την Γκάρμπο κατήντησε πιά μὲ αφορητή κοινοτοπία.

★

Ό κινηματογράφος όμως δεν χρησιμεύει μόνο για ν' απολαβάνωμε την τέχνη των σκηνών. Παρέχει και αξιοθαύμαστες διηρησίες προς τὸν έρωτα. Ό καταλληλότερος τρόπος για να δώση κανείς ένα ασφαλές ραντεβού είναι ή σκοτεινή αίθουσα. Πρό των άδιαφόρων βλέμμάτων των άστέρων της δόδνης, έρωτικές σκηνές άξιολόγου τρυφερότητος διαδραματίζονται και στην πλατεία και οι έρωτικές σκηνές που εξέλισσονται συνήθως επί της δόδνης αποτελούν κι' ένα πρώτης τάξεως ένθαρρυντικόν και άδυνυστικόν των έρωτευμένων θεατών. Πολλὴ ψυχολογημένη, λοιπόν, ή άπάντησις που έδωσε κάποιος νεαρός θεατής στις ερωτήσεις που του υπέβαλαν:

—Άγαπάτε τὸν κινηματογράφο;

—Όχι. Άγαπῶ σὸν κινηματογράφο!

★

Άλλά και άλλωιως έξυπηρετεῖ τη μεγάλη υπόθεσι του έρωτος

δ κινηματογράφος: Χρησιμοποιείται συχνά ως δικαιολογία:

—Μαμά, θα πάω στὸ σινεμά απόψε και μπορεί ν' άργήσω λίγο. —"Η μικρά, όμως, δεν πηγαίνει στὸ σινεμά. "Αν και έρωτευμένη, προτιμᾷ άλλους χώρους, πιο κατάλληλους και πιο άσφαλείς, για να κρύψη τὸν έρωτά της. Δεν έχει καμμιά διανοησι, ούτε εκείνη ούτε εκείνος, να πληρώσουν εισιτήριο και φόρο... δημοσίων θεαμάτων. Και έπειδή τὸ «άλλοι» πρέπει ν' άποδειχθῇ σε δεδομένη περίπτωση, ή νεαρά φροντίζει να προμηθευθῇ ένα πρόγραμμα τὸυ έργου που παίζεται, τὸ μελετᾷ, τὸ άποστηθείζει κι' επιστρέφει στὸ σπίτι κατενθουσιασμένη:

—Άχ! έπαιζαν ένα έργο θαύμα απόψε... Νά πάτε να τὸ δῆτε, μαμά.

Και άφηγεῖται με καταπληκτικὲς λεπτομέρειες, την υπόθεσι του έργου που δεν είδε. Όρίστε να την ύποπτευθῇτε!

★

Και τώρα ας κάνωμε και λίγη ψυχολογία τὸν θεατῶν. "Αν είσθε προικισμένος με την ιδιότητα της παρατηρήσεως —όπως τολμᾷ να πιστεύη ο ύποφαινόμενος—θα πρέπει, να έχετε αντίληψη ότι οι θεαταί των κινηματογράφων άνήκουν σε ειδικὲς τάξεις, ανάλογα με τις ώρες της παραστάσεως. Ίδου τὰ σχετικά συμπεράσματα έπιμελὼν παρατηρήσεων:

2—4: Είναι ή ώρα που πηγαίνει συνήθως στὸ σινεμά ή έργαζομένη νεολαία: Ὑπάλληλοι καταστημάτων και γραφείων, τρέχουν βιαστικά στὸ σπίτι, τρώνε πιο βιαστικά και βρίσκονται στις δύο, με τὸ φαί στὸ στόμα, στην είσοδο του κινηματογράφου. Οι θεαταί αὐτῆς της ώρας δεν είναι πολλοί. Και οι περισσότεροι φεύγουν λίγο πριν τελειώση ή παράστασις: Τὸ γραφεῖο άνοίγει στις 4 και ή παράστασις, συχνά, τελειώνει στις 4 και 10. Έκείνοι φεύγουν από τις 4 παρά 5, έκτος αν άπολαμβάνουν της ιδιαίτερας τιμῆσεως τὸν προϋσταμῆσεως, όποτε καθυστέρησις ένδὲς τετάρτου συγχωρεῖται.

4—6: Ό κόσμος αὐτῆς της ώρας άποτελεῖται συνήθως από μαθήτριες και μαθητὰς Ὡδείων—και άλλων σχολῶν—που τελειώνουν τὰ μαθήματα στις 4, ή τὰ αρχίζουν μετὰ τις 6. Επίσης και από κορίτσια του σπιτιού, με την αναπόφευκτη συνοδεία της μαμάς, της θείας ή της ντάμ ντε κομπανύ. Είναι και ή ώρα του φλέρτ άνευ αποτελέσματος όταν εκείνος είναι μόνος του και εκείνη έπαραινέται άσότηρως από τη θεία ή τη μαμά.

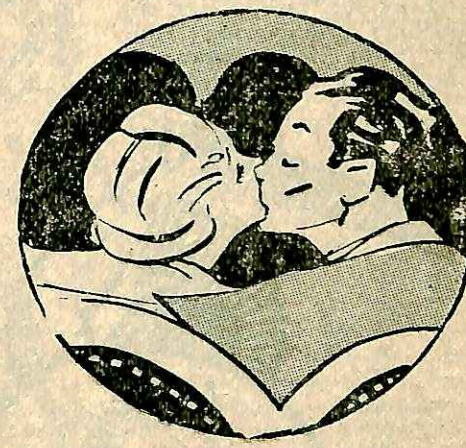
6—8: "Η ήμιεπίσημος ώρα του κινηματογράφου. Κόσμος άνάμικτος: Κορίτσια και κύριοι που έτελειώσαν από τὸ γραφεῖο, δεσποινίδες και κυρίες του σπιτιού που έψώνισαν από τὰ έμπορικά, ή που έδῶνταν άποκλειστικῶς για τὸ σινεμά. Συνήθως οι περισσότερες άνευ συνοδείας. "Η ώρα του αποτελεσματικού φλέρτ—να πάρη ο διάβολος μόνο που ο όμιλὼν κινηματογράφος κατήργησε τὰ 3—4 διαλείμματα και τ' αντικατέστησε με ένα και καλό. Πάντως ώρα πολυκοσμίας, ζωῆς, κινήσεως, και κάποιας σχετικῆς έπισημότητος. "Η ώρα της περιπετειας, αν συμψηφί και έπέλθῃ ή σχετικῇ συνεννόησις.

8—10: Κόσμος κατά τὸ πλείστον υπαλληλικός: Ό εργαζόμενος κυρίως στὰ καταστήματα που κλείνουν στις 7—7 1/4. Που να διαθέση καλύτερα αὐτή την ώρα της αναπαύσεως ο εργαζόμενος και τὸ άπόγευμα κόσμος; 10—12 1/2: "Η ώρα του καλού κόσμου: Κυρίες με άκριβὰ φορέματα, κύριοι άξιοπρεπεῖς κι' έπιβλητικοί, σχετικῇ επίδειξις τουαλέττας. "Ανθρωποι που γνωρίζονται μετὰ τὸν τους, χαίρε-τούδες, ανταλλαγῇ μειδιημάτων κι' ένα ελάττωμα που άπτελάει τους έξ επαγγέλματος φλερτάροντας: Όλες οι γυναίκες, ώρες και μή, συνοδεύονται. Άπελπίσια.

Κι' έχωμε και την Κυριακή. Τὸ πρωί το σινεμά κατακλύζονται από κοριτσόκοσμο, που έπωφελεῖται της μικρῆς τιμῆς του εισιτηρίου για ν' απολαύσῃ τὸ έργο. "Ας όμολογηθῇ όμως ότι είναι κάπως πληκτικῇ υπόθεσις ο πρωινὸς κινηματογράφος. Κι' τ' άπόγευμα τὸ κύμα του λαού, για τὸν όποιον ή εβδομαδιαία άπόλαυσις του κινηματογράφου άποτελεῖ γεγονός που θα γίνει άντικείμενον άφηγήσεως τουλάχιστον επί τριτῆς ήμέρας. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα θα γίνη πλήρης εξίστάρησις τὸν έλ της δόδνης διαδραματισθέντων, τὰ όποια οι άκροαταί θ' άκούσουν με συγκινητικὸν ενδιαφέρον, χωρίς να καταλάβουν και πολλὰ πράγματα.

Και ὅλ' αὐτὰ μαζί λέγονται: «Σαϊζόν του σινεμά».

ΠΑΝ, ΠΑΠ.

Ένα μεσημέρι καλοκαιριού στον κάμπο της Θεσσαλίας

ΤΟΝ κόσμο ολόκληρο είχε κατακτήσει η Ρώμη στον καιρό της παντοδυναμίας της. Και όμως, τα συγκλονιστικότερα γεγονότα της εσωτερικής ιστορίας της ξετυλίχτηκαν αποκλειστικώς απάνω στα ελληνικά χώματα και στα ελληνικά νερά.

Στό "Ακτιό της Πρεβέζης έλυσαν δραματικά τη διαφορά τους ο Μάρκος Αντώνιος με τον Όκταβιανό, τον κατόπιν Αύγουστο. Πριν απ' αυτή τη συνταραχτική περιπέτεια πόλι, στους Φι-

λίππους, σ' ένα απότομο ύψωμα του Παγγαίου της Ανατολικής Μακεδονίας, πλάι στο Νέστο ποταμό, ένιχθη καν ολόκληρωτικά από τον Αντώνιο και τον Αύγουστο ο Βρούτος και ο Κάσιος. Και πριν ακόμα κι απ' αυτό, άλλο — το πρώτο και σπουδαιότερο περιστατικό του έμφυλιού χωρισμού — έγινε και αυτό έδω στα μέρη μας: Η τελειωτική σύγκρουσις μεταξύ Ιουλίου Καίσαρος και Πομπηίου, ένα έπος που έγραφε με αίμα και με δάκρυα έξω

πό την πόλι των Φαρσάλων κοντά στην Λάρισα.

Πώς όμως και γιατί θρέθηκαν έδωθε και με όλα τα ένοπλα πλήθη τους, οι δυο Ρωμαίοι στρατηλάτες να παίξουν το παιχνίδι τους ποιος από τους δυο θα φοροϋσε στο κεφάλι το δάφνινο κλωνάρι του Αυτοκράτορος;

★

Ο Καίσαρ είχε υποτάξει την Ισπανία, την Πορτογαλία, τη Γαλλία, τη Βρετανία, το Βέλγιο, την Έλβετία και μέσα θαθεία τις χώρες

των γερμανικών φυλών. Και κάποτε σκέφθηκε ότι είχε έρθει ή ώρα να κυβερνήσει και την πατρίδα του. Ός τότε ο Πομπήιος πούμενε στη Ρώμη ύστερ' από τις δικές του θριαμβευτικές εκστρατείες, ήταν φίλος του και μάλιστα στενός και ισοστίμος συνεργάτης του στα κομματικά. "Αλλ' από την ώρα που άκούστηκε ότι ο Καίσαρ θα κατέβαινε από τις Άλπεις προς τη Ρώμη να επιβάλει τη δικτατορία, ο Πομπήιος βρέθηκε ο φυσικός άρχηγός της αντίστασης. Η στρατιωτική δύναμις όμως που είχε υπό τας διαταγές του ο Πομπήιος, έλειπε στην έπσχρία Ισπανία, ενώ ο Καίσαρ έσπερνε μαζί του δλο το δικό του στρατό γυρίζοντας από τον πόλεμο. Και όταν ο Καίσαρ δρασκέλιζε μια μέρα αποφασιστικά τη ρεματιά του Ρουβίκανος, που ήταν το δριο της υπηρεσιακής δικαιοδοσίας του, ο Πομπήιος δεν μπορούσε να κάνει τίποτ' άλλο παρά να φύγει κι αυτός από τη Ρώμη, καθώς έκαναν και όλοι όσους είχε πάρει στο λαϊμό του με τα παχειά λόγια του.

Ο Καίσαρ τους έκυνηγεσε έως το Μπρίντζι. Αλλά ξέν τους πρόφτασε ούτε εκεί. Είχαν περάσει — ο στόλος ήταν δικός του — απέναντι στην Ήπειρο. Εκεί και οργανώθηκαν σε μάχη αντίδρασι. Τόσο πολύ δέ ώστε ο Καίσαρ ήταν αναγκασμένος πιά, μετά από κάμποσο καιρό, να πάη ο ίδιος να τους χτυπήσει διακινδυνεύοντας την έξουσία που είχε στα χέρια του. Οι δυσκολίες ήταν αφάνταστες. Τούλειπαν έντελως και όκ αφη και χρήματα, αλλά και στρατός τούμενε λιγοστός, αφού έπρεπε να διαθέτει λεγεώνες για να φρουρή τα σύνορα στην Εύρωπη, την Ασία και την Αφρική.

Πρώτα-πρώτα λοιπόν έβούτηξε με το ζόρι ένα ένθνικό ταμείο, που τάχαν άνακηρύξει οι Ρωμαίοι ιερό ακριβώς για να μην τολμάη να του θάλη χέρι κανείς. Ήταν το ταμείο προνοίας και ασφαλείας για τον πόλεμο άμύνης σε περίπτωση εισβολής των Γαλατών. Ο δήμαρχος Μέτελλος έτρεξε να τον υποδίσση λέγοντάς του ότι θα είχε ιεροσυλία ή πράξις του. Ο Καίσαρ δεν άπισθοχώρησε:

— Πριν από μένα έφοβόσαστε νάρθουν οι Γαλάται

στη Ρώμη — του είπε. Χάρης σε μένα όμως τώρα, οι Γαλάται έπαψαν να μας είνε επικίνδυνοι έχθροι κι έγιναν δοκίμοι μας. Άρα, το ταμείο αυτό — έγω — είναι άχρηστο!

Αλλά ο δήμαρχος Μέτελλος δεν φαινόταν να παίρνη από λόγια και στήλωσε το σώμα του στην πόρτα του ταμείου για να μην περάση ο βέβηλος. Ενόμιζε δηλαδή ότι θα καταπτοούσε τον στρατιγό μ' αυτή την παληκαριά. Δεν είχε καταλάβει όμως με ποιόν είχε να κάμη. Ήταν νεαρός και άπειρος:

— Μονάχα αν με κατώσης, θα μπεις μέσα και θα πάρης τα λεπτά! — είπε στον ώρα που άκούστηκε ότι ο Καίσαρ.

Και ο Καίσαρ, δίχως να χάση καθόλου την ψυχραιμία του, έβγαλε τα αλφειά από τη θήκη και του έπανησε:

— Μάθε, παιδι μου, ότι μου είνε πολύ εύκολώτερο να το κάνω, παρά να το πώ!

Ο Μέτελλος θλέποντας το Χάρο με τα μάτια του, παραμέρισε και ο Καίσαρ παρέδωκε το ταμείο στο Δολαβέλα με την έντολη να του φτιάση πλοία το γρηγορώτερο. Άρχηγός του στόλου της Ρώμης, που είχε ακολουθήσει τον Πομπήιο ήταν ο Βίβουλος. Αυτός μισούσε με προσωπική εμπάθεια τον Καίσαρα από την εποχή που ήταν οι δυο τους συνύπατοι. Παραμόνεψε λοιπόν με νυχτερινές περιπολίες, έπιασε το Δολαβέλα, του πήρε τις τριήρεις και τον σκότωσε. Ο Καίσαρ έτσι καθυστέρησε, αρχίζοντας ξανά την ναυπήγησι. Και μονάχα αφού ο Βίβουλος από τις κακουχίες στη θάλασσα έπονύνιασε και πέθανε, τότε ο Καίσαρ τα κατάφερε να περάση με μερικές τριήρεις στην Ήπειρο κι αυτός. Και αυτό, ωστόσο, δεν ήταν παρά μια άστοχία από μέρους του, μια από τις περιφημες άτυπομοήσιες του. Γιατί στο μεταξύ ο Πομπήιος είχε μαζέψει πολύ στρατό στο Δυρράχιο, και παρά λίγο να τον έξωλόθρευε. Τον περιέλασε πάντως έτσι, που οι άνδρες του Καίσαρος θα πέθαιναν της πείνας από τον αποκλεισμό. Και σε μια έφρδο πούκανε ο Πομπήιος, δεν έμεινε ούτε ένας από τους στρατιώτες του Κοίσαρος χωρίς να λαβαρώη! Βράδυ έγινε ή έπιθεσις. Και το πρωί ο Καίσαρ μέτρησε μέσα στο στραπέδο του 30.000 βέλη, που είχαν πέσει γύρω από τις κατασκηνώσεις του. Έπεριμενε διαρκώς ένοχυσεις που θα τούφερνε ο Αντώνιος. Και τόσο είχε κυριευθεί από νευρικότητα για την καθυστέρησι, ώστε αποφάσισε να πάη μόνος του

στη Ρώμη να τις φέρη! Βρισκόταν στην Αιταλνώνια, παληά ελληνική πόλι της Ήπειρου που τη θράχει ο Άωςς κωλώντας προς τη θάλασσα. Εκεί είχε μπροστά του μια από τις θάρκες στην οχλή του ποταμού. Ήταν έρπον, ελαττωμένη μισα και διαρρηγμένη βαρκαρη ν' ανοίξη τα νερά. Προς τα πού; Προς το άνοιχτο πέλαγος της Αδριατικής;

— Δεν θάσαι στα καλά σου, άνθρωπε μου! — αυτό που μου ζητάς. Νύχτα είνε και άνεύρευσσι φαίνεται. Δεν άκουεις τί θούνα που σηκώνει ή φουρτίλα τα κύματα; — έλεπε ο κακούοιρης ο Έλλην βαρκάρης χωρίς να υποπτεύεται ποτε πως ήταν ο έπιβάτης του.

— Έχεις, μαρε, μέσα στη βαρκα σου, τον Καίσαρα και την τύχη του! Τράβα και μη φοβάσαι τίποτα! — Εύτοχος ότι έφάνηκαν κάτι σκιές πούπλεσαν από μακρυά. Ήταν ο στόλος του Αντώνιου με το στρατό...

Στό μεταξύ άλλο στρατιωτικό τμήμα, φιλικό προς τον Πομπήιο, ερχόταν από την Ανατολή και είχε φτάσει στη Θεσσαλία. Προχωρώντας προς την Ήπειρο θά έκύκλωνε τον Καίσαρα. Αυτός ο λόγος τον έκαμε να κατηγορήσει διαστρικά προς τη Θεσσαλία κι εκείνος. Από πίσω του έξεκίνησε, άναγκασμένος με το σώμα του κι ο Πομπήιος.

★

Έτσι οι αντίπαλοι παρατάξεις συναντήθηκαν στα Φαρσάλα.

Είχαν φάει στα κατασκήνωμα της Άλβανίας όλη την βαρυχειμωνιά. Όταν έφυγαν από εκεί ήταν άνοιξις και τα χιόνια πούλυναν τους άνοιγαν μονοπάτια στα ψηλά βουνά. Και τώρα που χε τελειώσει κι ο Μάης και στον κάμπο της Θεσσαλίας άναβε το καμίνι του καλοκαιριού.

Ένας από τους εϋπατρίδες που άκολουούσαν τον Πομπήιο, ο Φαώνιος, παραπονείται άστειευόμενος ότι ούτε φέτος δεν θα φάνε από τα ώραια σόκα του χτήματός του έξω από τον Τιβερί, έπειδη ο Ιούλιος Καίσαρ έπιμένει ακόμα στη ματαιοπονία του ότι τάχα θα τα καταφέρει να κρατήση την άρχη! Τόσο πολύ θέβαιον ήταν στο έπιτελείο του Πομπηίου ότι οδοισατικώς είνε κύριοι της καταστάσεως. Και κάθε μέρα με ταξύ τους μάλωναν οι διάφοροι εύγενείς σε ποιόν θα πέση ή καλύτερη μερίδα κατ'ά τη διανομή από την κατάσχεσι της περιουσίας του έχθρου:

— Έγω θα πάρω — έφώναζε ο Λέντιλος — τους κήπους του Καίσαρος. Άνέκαθεν μ' άρεσαν!

— Έγω τότε παίρνω το άξίωμα του του μεγάλου ποντίφηκος! — άντέλεγε με πρόνο ο Δομίτιος.

Μερικοί μάλιστα απ' αυτούς — δεν είχαν καμιά άμφιβολία για τη νίκη — έσπερναν δούλους τους στη Ρώμη να τους νοικιάσουν κεντρικά μέγαρα για να βγάλουν λόγους από τα μπουλόνια όταν θα φθάσουν κυρίαρχοι. Ο Καίσαρ άργότερα στα άπομνημονεύματά του, τους εϊρανευητικέ σκληρά, γράφοντας: «Όλοι τους οι έριφίδες ήσαν άπορροφημένο περι το πώς θ' άπαλάσσοντα κέρδη, χωρίς να πασιάζουν για τον τρόπο που θα τους έκανε πρώτα να κερδίσουν». Ο Πομπήιος άτοιμικώς έμενε συλλογισμένος πολύ και άπεφευγε με τήχη την έναρξη έχθροπραξιών. Πρατιμούσε, καθώς και στην Ήπειρο, να φείη τον αντίζηλα του με την έναμονή για τον είχε ψυχολογία από άλλοτε για νευρικό. Αλλά οι βοηθοί του δεν τον άκούσαν και πολύ. Είχαν καθένας τη γνώμη του:

— Για χάρη της δημοκρατίας δεν άκατατεύσαμε — τούλεγαν. Όλοι, λοιπόν, είμαστε ίσοι έδω!

Οι νεαροί και άπειροπόμενοι φίλοι του έπέμεναν:

— Τι μας έχεις και περιμένουμε; — γκρινιάζαν. Ο Καίσαρ έχε μόνο είκοσιδυό χιλιάδες πεζούς και χίλιους καβαλλάρους, ενώ είμεν είμαστε σαράνταπέντε χιλιάδες πεζοί κι έφτά χιλιάδες καβαλλάροι! Άς τον συντρίψουμε μια ώρα άρχητερα.

Ο Πομπήιος όμως έβλεπε ότι ο δικός του στρατός ήταν μαζέματα λογίωνλογίων που μιλούσαν είκοσι διάφορες γλώσσες από λόγο σε λόγο, ενώ οι αντίθετοι ήσαν όλοι Ρωμαίοι γνήσιοι και μαθημένοι όχι μόνον να μάχονται, αλλά και να νικούν διαρκώς, πρό πάντων δέ είχαν άρχηγό τους τον Καίσαρα. Κι έμενε διστακτικός.

— Τι μας βασιλεύει Πομπήιε, τον βασιλέα των βασιλέων, τον Άγαμέμνονα, και στέκεσαι άμπαρωμένος στο μεγαλείο σου; — τον εϊρανεύοντα οι συνεργάτες του. Άντε να ίδουμε τί θα γίνωμε.

Κι από την άλλη μεριά οι ίδιοι παράγγελναν στο δέκατο λεγεώνα του Καίσαρος, τον έακουσμένο και περήφανο, ότι πρώτον αυτόν απ' όλους τους άλλους λεγεώνες θα τον κάμουν λυώμα κάτω από τα πέταλα του ίππικού τους. Ο Καίσαρ πειράχτηκε και παράγγειλε κι αυτός ότι, ο ίδιος θα μπη έπί κεφαλής του δέκατου λεγεώνος του!

6 Ιουνίου του έτους 48 π.Χ. της γεννήσεως του Χριστού.

Ο Καίσαρ πήρε την πρωτοβουλία της έπιθεσεως. Άπ' όλη νύχτα, άγρυπνος, κανόνισσε κάθε λεπτομέρεια. Και πριν ακόμα χάρσνη, έβρωσε τους άνδρείους του στη γραμμή, και τους έλεγε ένα μόνον λόγο:

Παιδιά, προσέχτε να χτυπάτε τους ένοχαιστικούς στα μούτρα! Επει αυτοί οι κομνησμοί της άριστοκρατίας που μαζέψε ο Πομπήιος για δημοκρατικούς, φοβούνται περισσότερο μ'ήν άσχημύνουν, παρά μ'ήντρα πιαστούν ότι τώσκσαν!

Οι Πομπηϊανοί έφριξαν στη μέση του μετώπου με φόρα το ίππικό, που ώρησε άκράτητο σαν ένα έξοφς γυμνό στην καρδιά του στρατού του Καίσαρος. Αλλά ο Καίσαρ — αυτός ήταν το μυστικό της έπιτυχίας του — είχε προετοιμάσει το πεζικό του να μείνη άκίνητο σαν τείχος και ύστερα να έπιπέση ξαφνικά, έτσι ώστε οι ίππεις του Πομπηίου δεν πότεσαν στα μάτια τους, τάχα σάα και από κατάπληξη έμάστιζαν προς τα πίσω τ' άλογά τους! Ο Πομπήιος που είδε την τροπή αυτή της μάχης, τράβηξε σκυφτός, κατά τη σκηνή του και έσπεδίαζε ολόμοναχος την υπ'χώρησι. Εκεί όμως που καθότανε, άκούει απ' έξω ξεφωνητά πανικού, και τότε κατάλαβε ότι είχε κυκλωθεί άπελπιστικά. Κανείς δεν τον άκουσε, κανείς δεν τον κατάλαβε πώς έπέταξε τα διάσημα της άρχηγίας από πάνω του, καθάλλησε ένα άλγιο κι έφυγε σ' άστραπή προς τον Πηνειό για να σώη!

Οι παλαίμαχοι του Καίσαρος σκότωναν χωρίς διάκρισι, και μόνο όπου συναντούσαν περιποιημένο πατρίκιο έκοθαν άράδα μύτες και αυτιά!

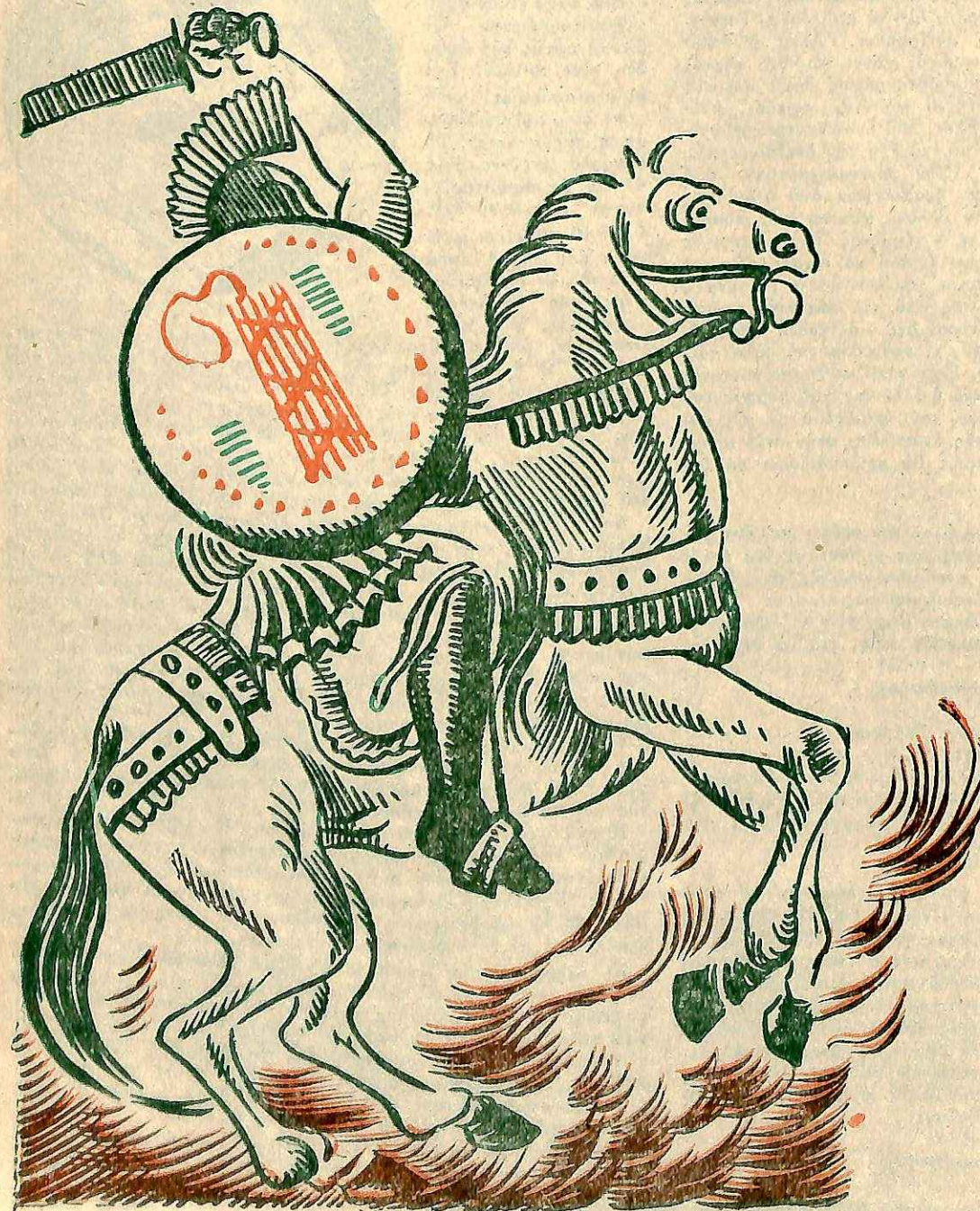
Ο Καίσαρ θέλησε να σταματήσει τη σφαγή. Η καρδιά του δεν το θάταξε. Αλλά έλεγε, έξηγώντας τη θηριωδία του, άνάμεσα στα πτώματα:

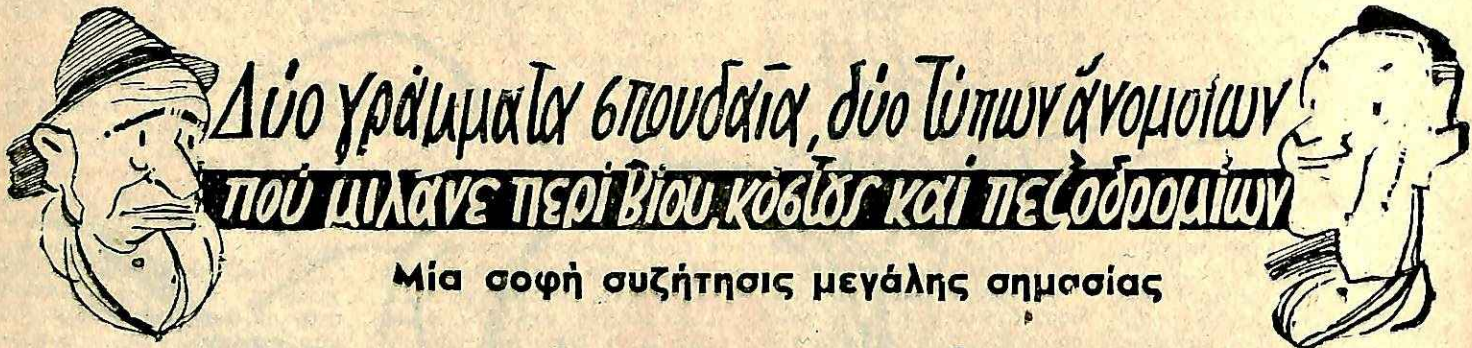
— Το θέλησαν αυτοί. Γιατί αν δεν τους πέτσόκοβα άλύπητα, θα ήμουν χαμένος έγω!

Είκοσιτέσσερις χιλιάδες πιάστηκαν αιχμάλωτοι. Όσοι από τους νέους των καλών οικογενειών του πρόσπείφταν, τους έδινε έλεος. Τον Βροδο μάλιστα όχι μόνον άν συγχώρεσε, αλλά και τούδωκε κατόπιν και τα μεγαλύτερα αξιώματα.

Το μεσημέρι το π'αν είχε τελειώσει και στάλθηκαν στη Ρώμη οι κήρυκες με τα χαρμόσυνα μηνύματα.

(Το τέλος στη σελίδα 65)

Δύο γράμματα σπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου, κόσμου και πεζοδρομίων

Μία σοφή συζήτησις μεγάλης σημασίας

περί συνεργασίας

Χαρίδημέ μου,

"Εγραψες στο τελευταίο φύλλο, πράγματα βαρυσήμαντα και, συνεπώς, όφείλω, έντεϋθεν να σε συγχαρώ και μάλιστα θερμώς. Ο κηρυχθείς από ήμας μέγας συναγερμός, ως προς τὸ φλέγον ζήτημα Μαμάκη-Γιοκαρίνη, ήτανε απαραίτητον κι' επάναγκες να γίνη, διά να μάθῃ τὸ Κοινόν, τὸ τί τοῦ μαγειρεύεται ἀπὸ πολλῶν μηνῶν, καί, ἤδη, τί πρόκειται, ἐπακριβώς, ν' ἀκούσῃ καί νά ἴδῃ. Τὸ «ἔργον» σύ, τὸ ἄφησες στήν κρίσιν τοῦ Κοινοῦ, στήν κρίσιν —ὅπως ἔγραψες— τοῦ κοινοῦ νοῦ, κι' ἂν μὴ τι ἄλλο, φίλε μου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔληξεν ἡ συζήτησις, πούχαμ' ἀνοίξει πρώτοι. Αὐτὸ τὸ πράγμα, φυσικά, τὸ κέφι μοῦ χαλά, ἀλλά, μιά καί τὸ ἀπεφάσισες ἐσύ, πάει καλά, κι' ὑπόσχομαι εἰς τὸ ἔξης νά ἀγνοῶ τὸ «ἔργον». Ὑπάρχει ὅμως καί πληθὺς πραγμάτων περιέργων, πού ὁσον καί ἂν ἄσχετα φαίνωνται κατ' οὐσίαν ἔχουν, ἐν τούτοις, πάντοτε μεγάλην σημασίαν, καί θέλουν μίαν ἀνάλυσιν μεγάλην καί σπουδαίαν. Διά νά πάρῃ τὸ Κοινόν μίαν σαφή ἰδέαν, καί περί τίνος πρόκειται νά ἐννοήσῃ πλήρως. Καί μιά πού ἔτυχε σ' ἐμέ, Χαρίδημε, ὁ κληρὸς, κι' ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ζήτημα πολὺ μὲ ἀφορᾷ, κι' ἀφοῦ ποτὲ δὲν ὀρροδῶ—ὡς κι' ἄλλοτε σοῦ εἶ-

πα— νά βγάλω, ἄνευ δισταγμοῦ, κι' ἐτούτῃ τῇ φορᾷ, τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα!...

★

"Ἡ σκέψις μου, Χαρίδημε, εἶνε πολὺ σαφής: Πολλοὶ μὲ πληροφόρησαν ὅτι οἱ συγγραφεῖς τῆς «ἐφύσου» ρεβῦ πού, λέγουν θ' ἀνεβῇ μὲ τρόπον δυσπερίγραπτον, στὸ «πνεῦμα» τῆς προ- (σήκοντα, μέχρι στιγμῆς, ἀνέρχονται εἰς... ἑκατὸν ἐξήκοντα! Μόνον αὐτὸ, Χαρίδημε, σὲ κάνει νά τὰ χάσῃς. "Εγραψε, λένε, νούμερα ὁ Χὸρν κι' ὁ Μαλακάσης, —πού πρόκειται ν' ἀνεβασθοῦν μὲ σχετικὰς τιμὰς— λίγα σκετσάκια ὁ Μίμ. Ψάθ., στίχους ὁ Παλαμάς, φινάλε ὁ Δημήτριος Κάπα Εὐαγγελίδης —πού θεωρεῖται κατακλείς— πέντε σκηνὰς ὁ... Σοφοκλῆς, δυὸ-τρεις ὁ Εὐρυπίδης, κι' ἑπτὰ ὁ... Ξενοφών, —σκηνὰς εἰς ἄς ἐπικρατεῖ τὸ πνεῦμα κι' ὁ ρυθμὸς— καί, τέλος, συνειργάσθησαν καί πλείστοι ἄλλοι, ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμός!... Αὐτὰ πού σοῦ ἀνέφερα ἔχουνε σημασίαν καί μάλιστα μεγάλη. Ναί, εἶπαμε νά γίνηται κάποια συνεργασία μὰ ὅχι κι' ἔτσι πάλι! Σὲ θεωρῶ, Χαρίδημε, σὰν φίλο καί δικό, κι' ἤθελα ντόμπρα νά μοῦ πῆς ἕάν τοὺς ἀοικῶ... "Επὶ τούτοις σὲ ἀφήνω μὲ ὀργὴν ἀλλὰ καί μένος καί διατελῶ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Κλέων,

Σὲ βρίζω κι' ἔπειτα μεγάλως ἄπορεῖς. Μὰ δὲν αἰσθάνεσαι, λοιπόν, πὼς μὲ στενοχωρεῖς, ὅταν πολὺ δυσάρεστα μοῦ ἀναπτύσσης θέματα; "Επειτα λές καί ψέματα, πού εύκολώτατα κανεῖς μπορεῖ νά τὰ προσέξῃ, ἀκόμη κι' ἂν ἀνάγωνται σ' ἀλλότρια καθήκοντα. Κι' ἐν προκειμένῳ ψεύδεσαι, γιατί δὲν εἶν' ἐξήκοντα οἱ τοῦ Μαμάκη βοηθοί, ἀλλά... ὀγδονταεξή! "Εκ λάθους, φίλε Κλέων, παραδρομὲς ἢ βίας, δὲν πρέπει ἐπ' ἀόριστον νά λές ἀνακριβείας, νά σχολιάζῃς ἀπρεπῶς, νά θίγῃς ὅπως-ὅπως, θνητοὺς πού... συνεργάζονται τόσοι ὑπερανθρώπως! Γιά σκέψου λίγο, φίλτατε, τί τρομερὴ εὐθύνη, ἀναλαμβάνει ξαφνικά αὐτὸς πού διευθύνει, τόσοις ἐνδόξους ποιητὰς καί διανοουμένους! Γιά σκέψου τοὺς καύμενους, —γιά τὸν Μαμάκη, σοῦ μιλῶ, καί γιά τὸν Γιοκα- (ρίνη— πὼς πρέπει ὁ καθένας τοὺς ξεχωριστὰ νά κρίνῃ, τὰ νούμερα πού διαρκῶς κι' ἀπὸ παντοῦ λαβαίνουν ἀκόμη κι' ἂν — ὡς γίνεται — δὲν τὰ καταλαβαί- (νουν! "Εργάζονται οἱ ἄνθρωποι ὡς εἶδος... αὐτομάτων, κι' ἔχουν τὸ θάρρος, ἔπειτα νά βάζουν τ' ὄνομά των μὲ πλήρη τὴν ἐπίγνωσιν ὅλων τῶν εὐθυνῶν. Μὴν κάνεις πνεῦμα, συνεπῶς, καί τόσοις εὐθύνῳ, γιατί στὸ τέλος θά μάς ποῦν «τὸ ἔργο δὲν τὸ δι- (νοῦμε»

καί τότε... τί θά γίνουμε;

Γιά σκέψου νά παθαίναμε τέτοιο μεγάλο κάζο!... "Α, ὅχι! Σὲ κατηγορῶ, καί σὲ καταδικάζω, ἕάν ἐσκέφθῃς πρὸς στιγμὴν, νά κάνῃς τέτοιο πρά- (μα! "Εδῶ ἐμεῖς τοὺς κάναμε τόσο καλὴ ρεκλάμα, καί θάτανε παράλογον νὲ τοὺς στενοχωρήσουμε, νά τοὺς ψυχράνουμε πολὺ, εἴτε νά τοὺς χωρίσου. (με!

★

Πρέπει νά μείνῃ ἡ δυὰς ὀρθὴ καί ἀκεραία! Χάρις σ' αὐτὴν ἐγράψαμε δυὸ πράγματα ὠραία, τετράγωνα, σωστά, ἔστω κι' ἂν δὲν ἐπήραμε καθόλου ποσοστά!... "Εγὼ τὸ βλέπω φυσικόν, αὐτὸ πού βρίσκεις χάλι. "Αφοῦ δὲν γράφουνε αὐτοί, θά γράψουνε οἱ ἄλ- (λοι! Τί τούτου ἐξυπνότερον καί λογικοφανές; "Απάντησέ μου γρήγορα, μὴ βάλω τίς φωνές! "Επὶ τούτοις, φίλε Κλέων, σὲ ἀσπάζομαι ἀσμένως ὁ πολὺ καλὸς σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν
Δ ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΝΥΧΤΑ

Νύχτα τοῦ γάμου, δεύτερη. Καί ὁ- (μως:

— "Αριστείδη μου.
— Λουλοῦ μου.
— Δὲν μ' ἐφίλησες ἀκομα.
— "Ω χρυσὴ Λουλοῦ μου, μὲ συγ- (χωρεῖς! "Αλλά μοῦ ἔμεινε μυαλό; Μοῦ ἔμεινε ἔστω καί μιά στιγμὴ γιά τρυφερότητα; Δεύτερη νύχτα τοῦ γά- (μου μας ἀπόψε κι' ἐγὼ ὁ ἄθλιος, ὁ εὐνοοῦμενος πάσης ἀτυχίας, δὲν εὐ- (ρήκα καιρὸ ἀκόμα νά σφίξω στήν ἀγ- (καλιά μου τὴν λατρευτὴ τοῦ γυναι- (κούλα!

(Δὲν εὐρήκε καιρὸ! Ποῦ νά βρῇ ἄλ- (λωστε; "Απ' τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Κηφι- (σιᾶς ὅπου τὸ ζεῦγος ἐπρόκειτο νά πε- (ράσῃ τὴν πρώτη νύχτα ἐξειδίωχῃ πα- (νηγυρικῶς. Νοσοκομεῖα καί ἄστυνο- (μία τὴν νύχτα. Τρεχάματα καί ἀνα- (κρίσεις τὴν ἡμέρα. Τέλος, τὸ θράδυ, τὸ ζεῦγος ἄραξε, παραδοτσκισμένο (στὸ σπῖτι, πού ἑτοίμασαν τὰ πεθερι- (κά γιά λογαριασμὸ τῶν νεονύμφων. "Επέρασαν ἀρκετὲς ὥρες γιά νά τα- (κτοποιηθοῦν καί νά συνέλθουν. "Ενῶ- (χτώσε. Κι' ἔφτασε ἡ μακαρία στιγμὴ τῆς ἐξασκήσεως ὠρισμένων καθηκόν- (των πού περιμένουν μὲ συγκίνησιν οἱ γαμβροὶ καί μὲ αγωνίαν πολλήν καί (περιέργειαν οἱ ὄφες).

— Ἐσχάσε ὁ,τι συνέβῃ "Αριστείδη.
— Μπορῶ;
— Προσπάθησε νά ἡρεμήσῃς.
— Θὰ προσπαθῶ.
— Φιλήσέ με.
— Νὰ σὲ φιλήσω.
"Ετοίμασθηκε ὁ "Ατυχὴς νά φιλήσῃ τὴν γυναῖκα του. "Όταν — "Υψιστε! — ἀκούσθηκε φωνὴ μικροῦ παιδιοῦ πού ἔκλαιε! Συνωφρυσμένη ὁ "Αριστείδης καί ἀπεσύρθη ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν ἀγ- (καλιά τῆς ἀτυχῆς κοπέλλας.
— "Ακουσες τίποτε Λουλοῦ;
— Νομίζω.
— Παιδί δὲν κλαίει;
— "Ετσι μοῦ φάνηκε.
— Μέσα στὸ σπῖτι μας;
— Μᾶλλον.
Κι' ἐνῶ ἔλεγε «μᾶλλον» ἡ Λουλοῦ,

Ἀριστείδης Ἀτυχούς

ἀκούσθηκε ὀξύτερη ἢ φωνὴ τοῦ παι- (διοῦ, τόσο πού ὁ "Αριστείδης ἀνατρί- (χιασε καί ἡ γυναῖκα τοῦ ἐτρόμαξε:
— Θεέ μου!
— Διάβολε!
— Τί συμβαίνει;
— Ξέρω γώ; "Ακόμα δὲν εἶδαμε ὁ (ἕνας τὸν ἄλλον, λές ν' ἀποκτήσαμε ἡ- (δῇ καί παιδι;

"Ανοίξε τὴν πόρτα ὁ "Ατυχὴς. Κα- (θαρώτερο ἐρχόταν τὸ ὀξύ στρίγγλι- (σμα ἀγνώστου παιδιοῦ πού ἔκλαιε μέ- (σα στὸ σπῖτι! "Εκπληκτὸς ἐπέρασε (στὸ χῶλλ, ἐβγήκε στήν αὐλὴ καί ὁ- (δηγούμενος ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ ἔφτασε στήν ἐξώπορτα. "Εκεῖ ἔσταμα- (τησε κατὰπληκτος. "Ενα παιδάκι βρι-

λουλοῦ ἐπῆρε τὸ παιδάκι σ' ἡν ἀγκα- (λιά της κι' ἔτρεξε μέσα στὸ δωμά- (τιο:

— "Αχ τὸ χρυσοῦλι μου!
"Εξεροκατάπιε ὁ "Αριστείδης:
— Νά παρ' ὁ διάβολος.
— Τί νόστιμο πού εἶναι! Κύτταξε τί (δμορφα γαλανὰ ματάκια πού ἔχει! Κι' ἕνα στοματάκι! Κι' ἕνα χελλάκι! "Α, ἔχει καί μιά σημειωσοῦλα ἐπάνω (του!...

"Εξεκαρφίτωσε τὴ σημείωσι ὁ "Α- (ριστείδης καί διάβασε: «Εἶναι ἀθά- (φτιστο, παρακαλοῦμε νά τὸ θαφτίσε- (τε καί νά τὸ θγάλετε "Ιωάννα. Νά τὸ (στελεῖτε στὸ σχολεῖο καί ὕστερα στὸ (Πανεπιστήμιο νά σπουδάσῃ ὀδοντοῖα- (τρός».

— Μωρὲ τί μάς λές! ἐβρυχήθη ὁ "Α- (τυχὴς, πού ὅσο ἐδιάβαζε τόσο ἐφού- (σκωνε ἀπὸ ὀργήν. Καλὰ πού δὲν μας (συνιστοῦν νά τοῦ θρίσκουμε καί πελα- (τεῖαν.

"Αλλ' ἡ Λουλοῦ συνεκινήθη:
— "Αχ, τὸ καῦμένο!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καί ὁ (Ἄτυχης ἐβρέθηκε κατὰφασα μ' ἕνα κύριο!

σκόταν στὰ πλακάκια τῆς αὐλῆς, ἀ- (κριβῶς πίσω ἀπ' τὴν πόρτα. Τὰ ἔχασε (ὁ "Αριστείδης. "Εσκυψε ἐπάνω τοῦ καί (τὸ κυττοῦσε μὲ ἀνάμικτα αἰσθήματα (συμπαθείας καί ἀγανακτήσεως. "Εν (τῇ μετὰ ἑφτάσε καί ἡ Λουλοῦ ἀνῆ- (συχ:

— Τί συμβαίνει;
— Μὰς ἔφησαν ἕνα παιδί!
— Σῶπα!
— Νάτο!
— Καί πῶς τ' ἀφῆκαν
— Εὐρήκαν τὴν πόρτα, φαίνεται, ἀ (νοιχτή, τὸ ἀμολύσανε καί φύγαν.
"Εσκυψε ἡ Λουλοῦ ἐπάνω στὸ παι- (δάκι καί τὸ ἐκύτταξε μὲ ἀνάμικτα (αἰσθήματα συγκινήσεως καί φόβου.
"Αλλὰ ὑπερίσχυσε ἡ συγκίνησις καί ἡ

— Πάψε Λουλοῦ. Καῦμένο! "Ακοῦς (ἐκεῖ!
— Μὴν εἶσαι κακὸς "Αριστειδάκη.
— "Εχει γοῦστο νά θές νά τὸ κρα- (τήσουμε!
— Γιατί ὅχι;
— "Εγινε θηρίο ὁ "Ατυχὴς:

— Λουλοῦ ἄφησε σὲ παρακαλῶ τ' ἀ- (στεῖα. Αὐτὸ εἶναι θράσος ἄνευ προ- (ηγούμενου. Πρώτῃ φορᾷ θλέπω ἔκθε- (τε νά θέλῃ νά γίνη ὀδοντοίατρος ἢ (φαρμακοποιός, ἢ ὠτορινολαρυγγολό- (γος! Αὐτὸ μάς ἔλεπε!
"Αλλ' ἡ Λουλοῦ εἶχε τὰ ἐπιχειρήμα- (τα της:
— "Ακουσε "Αριστείδη μου. "Ετσ'

που πάμε έμείς, παιδί δέν θά μάς δο-
θῇ καιρός νά κάνουμε. "Ας τὸ κρα-
τήσουμε, λοιπόν, νάχουμε σίγουρα ἕνα
παιδάκι.

— Λουλού!
— Δέν ἔχω δίκιο;
— Μπορεῖ. "Αλλά δέν ἔχεις λεπτό-
τητα.

— Γάουου... γάου... γάουου.
— Πάψε μωρέ! Σούτ! "Ακούς Λου-
λού; Τὸ πηγαῖνο ἀμέσως στήν αστυ-
νομία. Δέν τώξερα νά θρεθῶ μέ παιδί
τὴν δεύτερη θραυὰ τοῦ γάμου μου.
Νά μέ βλέπῃ ὁ κόσμος καί νά κλείνῃ
τὸ μάτι.

"Αλλά, ψύχραιμη, ἡ Λουλού, τοῦ ἐ-
ξήγησε ὅτι στήν αστυνομία θά εἶχε
φασαρίες. Πάλι ἀνακρίσεις. Πάλι
πρεχάματα. "Υστερα θρεφοκομεῖο. "Υ-
στερα δημοσιεύσεις στίς ἐφημερίδες,
ἐνευρέθη ἔκθετον ἐντός τῆς οἰκίας τοῦ
κ. "Αριστείδη "Ατυχῆς κτλ. κτλ. Τὴν
ἄκουσε ὁ "Ατυχῆς κι' ἐδήλωσε ἰ!

— "Ωραία!
— Τὸ κρατάμε;
— Γάου... γάου... γάου...

— Σάπα θρέ πινίκι! "Οχι Λουλού.
Κάτι ἀπλούστερο. Τὸ παίρνω ἀμέσως,
πηγαῖνο καί τὰ ἀφήνω σέ μιά ἄλλη
πόρτα. "Ας τὸ παραλάβουν ἄλλοι νά
κὲ φτιάξουν φαρμακοποιό, ὀδοντοῖα-
πρό ἢ ὅτι ἄλλο θέλουν.

Καί χωρίς ἄλλη συζήτηση ξεαλλος
ἔ. "Ατυχῆς ἐπῆρε τὸ ἔκθετο στήν ἀγ-
καλιά του, καρφίτωσε τὸ σημεῖωμα
ἐπάνω του, τὸ τύλιξε καλὰ κι' ἐβγή-
κε ἀπ' τὸ σπίτι. "Ο δρόμος ἔρημος.
Γαλήνη. Ψυχὴ μέσα στὴ νύχτα.

"Εστριψε ἕνα δρόμο, ἐστριψε ἄλλον,
ἐμπῆκε σ' ἕνα στενὸ κι' ὅποτε ἐγγῆκε
σ' ἕνα δρόμο πὺδ ἥσυχος ἀκόμα, εἶδε
ἕνα σπίτι μεγάλο καί μέ χίλιες προ-
φυλάξεις ἀφῆκε τὸ ἔκθετο στὸ κατώ-
φλι. "Αλλά φεῖ!... Τὴν ἴδια στιγμή,
ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ὁ "Ατυχῆς εὐρέθη-
κε κατάφασσα μ' ἕνα κύριον.

— "Αλτ!
"Επάγωσε ὁ "Ατυχῆς.
— Τί κάνετε ἐδῶ;
"Ετρεψε ὁ "Ατυχῆς.

— Παιδί ἀφήνετε στήν πόρτα μου;
Μαρίασα! "Αναψε τὸ φῶς! Δέν ντρέ-
πεσθε κύριε; Τὸ δικό μου σπίτι θρήκα-
τε ν' ἀφήσετε τὸ παιδί σας;

Τὰ ἡλεκτρικὰ ἀναψαν. "Αφθονο φῶς
ἐγέμισε τὸν ὅρμον κι' ἐφώτισε ἀπλέ-
τως τὸ πρόσωπο τοῦ "Αριστείδη, πὺδ
ἐκατέβασε τὰ μάτια κόκκινος ἀπὸ τὴν
παραχή του. Τὴν ἴδια στιγμή κατέβη-
καν ὅλοι οἱ ἐνοικοὶ τοῦ σπιτιοῦ νά
δοῦν τί συμβαίνει. "Ηταν μιά κυρία,
μιά δεσποινίς, ἕνας γέρονς κι' ἡ ὑπη-
ρέτρια, πὺδ μόλις εἶδαν τὸ παιδάκι καί
πὺν "Ατυχῆ, ἔβαλαν τίς φωνές:

— "Α, τὸν κακοῦργο!
— "Αφῆσε τὸ παιδί του στήν πόρτα
μας!

— "Αχ, τὸ καυμένο!
— Κοιμάται τὸ χρυσοῦλι μου!
— Καλὲ τί πατέρας εἶστε ἐσεῖς πὺδ
ἀφήνετε τὰ παιδιά σας στίς ξένες
πόρτες;

Τραγωδία. "Εκυττοῦσε τοὺς ἀνθρώ-
πους ὁ "Ατυχῆς, ἐκυττοῦσε τὸ παιδί ἐ-
κυττοῦσε τὸν αὐστηρὸ κύριο πὺδ τὸν
εἶχε τσακώσει καί προσπάθησε νά δια-
μαρτυρηθῇ:

— Δέν εἶναι δικό μου!
— "Αχ, καλὲ τί λέει! "Απαρνιέται
τὸ παιδί του καλὲ μπαμπά! Καί πῶς
πὺδ μοιάζει!

Κιτρίνισε ὁ "Ατυχῆς ἰ!

— "Εμένα μοιάζει;
— Καλὲ ὁλόθλιο εἶναι! Δέν τὸ λυ-
πόσατε; "Αχ καλὲ μαμά, ἔχει καί
τὴν μύτη του ἀκόμα.
Διευαρτυρῆθῃ ὁ "Ατυχῆς:
— "Ποιά μύτη κυρία μου!
— Καλὲ καί τὰ μάτια του ἔχει!
"Εξερράγη ὁ "Ατυχῆς:

— "Ποιά μύτη καί ποιά μάτια; "Α-
στειεύστε; "Εγὼ δέν ἔχω παιδί! Σὰς
ὀρκίζομαι δέν εἰμαι ἐγὼ ὁ μπαμπὰς
του! "Εγὼ πα—πα—πα—παντρεύτηκα
χτές!

— "Α, ἔτσι!!! ἐβόησαν ὅλοι μ' ἕνα
στόμα. "Α, ἔτσι! Γί' αὐτὸ τὸ πετάτε
τὸ παιδί γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸ σκάνδα-
λο! "Ε;

Κάτι ἐπροσπάθησε νά πῇ ὁ "Ατυ-
χῆς, ἀλλά ὁ πρῶτος κύριος πὺδ τὸν
ἐτσάκωσε, ἀγρίεψε:

— Ἔρετε ποῖος εἰμαι ἐγὼ;
— "Οχι, κύριε!

— Εἰμαι εἰσαγγελεὺς!

— "Ω!

— Μάλιστα. Λοιπόν. Δέν θά σὰς
κάνω τίποτε ὑπὸ τὸν ὅρον νά πάρετε
τὸ παιδί σας ἀμέσως σάν καλὸς πα-
τέρας καί νά γυρίσετε σπῆτι σας.

— Μὴ κύριε.

— Σιωπῇ!

— Σὰς παρακαλῶ!

— Σιωπῇ εἶπα. Θέλετε νά καταδικα-
σθῇτε ἕνα χρόνον φυλακῇ ἐπὶ ἐκθέσει
θρέφους;

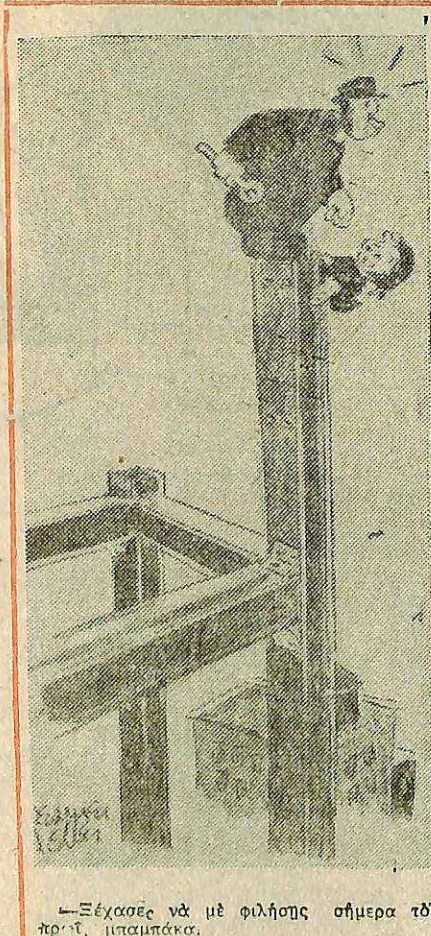
— "Οχι, ὄχι.

— Λοιπόν ἐμπρός! Κανείς δέν σὰς
φταίει ἀν ἐθιστήκατε καί κάνετε
παιδί, τόσο προῶρος, κύριέ μου!

"Αγωνιοῦσε ὁ "Ατυχῆς:

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι δέν ἔ-
χω ἐγγίσει, ἀκόμη, τὴν γυναῖκα
μου!...

"Εβόησαν τότε φοβερώτερα οἱ ἄλλοι

— Ἐξάσας νά μέ φιλήσῃς σήμερα τὸ
παιδί, μπαμπάκα.

ἐν μῆ φωνῇ ἰ!
— "Ωωω! Καί τὴν παντρεύτηκατε
σ' αὐτὸ τὸ χάλι, τὴν γυναῖκα σας;
"Αλλ' ὁ αὐστηρὸς κύριος δέν ἐπέ-
τρεπε ἄλλες κουβέντες. Εἶδε ὁ "Ατυ-
χῆς ὅτι λύσις ἄλλη δέν ὑπῆρχε, ἐπῆ-
ρε τὸ παιδί στήν ἀγκαλιά του, ἐνῶ ὁ
εἰσαγγελεὺς τὸν ἀκολουθοῦσε:

— Θά σὰς πάω ἔως τὸ σπίτι σας, μὴ
τυχόν καί τ' ἀφήσετε πουθενά ἄλλοῦ.

Καί πράγματι τὸν ἀκολουθῆσε ὡς
τὸ σπίτι του. "Εχτύπησε τὴν πόρτα ὁ
"Ατυχῆς. "Ανοῖξε ἡ Λουλού, εἶδε τὸν
"Αριστείδη μέ τὸ παιδί συνοδευόμενον
καί ἀπόρησε. "Ο σύζυγός της ἐσπευ-
σε νά ἐξηγήσῃ μέ φωνὴ θρηνώδη:

— Λουλού! Θά τὸ κάνουμε ὀδοντοῖα-
τρό! Πάει τελείωσε. "Η ὀδοντοῖατροῦ
ἦ ἕνα χρόνο φυλακῇ.

Καί ἔτσι ὁ "Ατυχῆς ἀπέκτησε παιδί
τὴν δεύτερη νύχτα τοῦ γάμου του.

— "ΨΑΘΑ Σ

ΠΛΕΝΝΕΙ
ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

"Ο καθηγητῆς: — Πές μου
τὸν ὀρισμὸ τῆς λέξεως ἀνοησία;

"Ο μαθητῆς: — Τὸ νά κρεμα-
σθῇ ἕνας ἐλέφας ἐπάνω ἀπὸ τὸ χεῖλος
ἐνός γκρεμοῦ καί νά πιασθῇ μέ τὴν
προβοσκίδα του ἀπὸ μιά... μαργαρί-
τα!

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΥ ΚΟΛΑΚΕΥΟΥΝ

Ζητοῦσε νά ἐργασθῇ στὸ ἐλαφρὸ
θέατρο ὡς μπαλαρίνα. "Εγγραψε σ'
ἐναν θιασάρχῃ, ἐσωκλείοντάς τῇ φω-
τογραφία της, καί ἐκεῖνος τῆς ἀπήν-
τησε προσκαλῶντας τὴν νά παρουσιά-
σῃ ἐνώπιόν του.

— "Ηρθατε πολὺ ἀργά, εἶπε ὁ διευ-
θυντῆς ὅταν τὴν εἶδε.

— Μήπως ἐσυμπληρώθηκαν ὅλες οἱ
θέσεις; ρώτησε ἐκεῖνη ἐκπληκτικῇ.

— "Οχι, τῆς ἀπήντησε ὁ διευθυντῆς,
ἀλλ' ἔπρεπε νάρθῃτε ὅταν θγάλατε
αὐτὴ τὴ φωτογραφία πὺδ μοῦ στεί-
λατε.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ

— Γιατί αὐτὸς ὁ θέρυβος;

— "Η μαμά σέρνει τὸ πανταλόνι τοῦ
μπαμπά ἐπάνω στὸ πάτωμα.

— Καί γίνεται αὐτὸς ὁ θέρυβος;

— Μὰ μέσα στὸ πανταλόνι εἶναι ὁ
μπαμπάς.

ΜΕΝΙΔΙΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

— Τί πράγμα ἀπασχολεῖ τὸ μυαλό
σου Κόλια; ρώτησε ἡ Μαρουσώ τὸν
παιδικὸ της φίλο.

— Σκέπτομαι ἀν ὁ πατέρας σου θά
τά καταφέρῃ στὸ ἄρμεγμα τῶν ἀγγελά-
δων; ὅταν ἐμεῖς θά κάνουμε τὸν μήνα
τοῦ μέλιτος, ἐφ' ὅσον ἐσὺ θά πῇς τὸ
«ναῖ» ὅταν σοῦ ζητήσω νά γίνῃς γυ-
ναῖκα μου.

ΝΑ ΤΕΜΠΕΛΙΑΙ

— Συζητοῦν δυὸ τεμπέληδες:

— "Εχθὲς θρήκα στὸ δρόμο ἕνα χρυ-
σὸ ρολόι.

— Καί τί τῶκαμες;

— Τὸ πέταξα. Δέν ἦταν κουρδισμένο.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

"Ο πατέρας: — "Οταν τὸ θα-
ρόμετρο πέφτῃ, τί μὰς λέει;

"Ο μικρός: — "Οτι ἐγῆκε ἀπὸ
τὸν τοῖχο τὸ καρφί.

"Οταν ἡ γυναῖκα...

(Σ' ἕνα πάρκο "Εκεῖνος
κι' "Εκεῖνη περπατοῦν μιλῶν-
τας σιγά. "Εκεῖνος ἔχει ἕνα
ὑφὸς μάλλον ἀδιάλλακτο
κι' ὑπεροπτικό. "Εκεῖνη ἕνα
ὑφὸς μάλλον παρακλητικό
καί ταπεινὸ).

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ δέ μ' ἀγα-
πᾶς. Δέν μπορεῖ νά μ' ἀ-
γαπᾶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχρός) ἰ
Δέ μπορεῖ νά μὴ σ' ἀγαπᾶ.

ΕΚΕΙΝΗ: Πῶς δέν μπο-
ρεῖ; Μπορεῖ καί παραμπο-
ρεῖ... "Ο τρόπος σου εἶνε ὁ-
περήφανος καί τὰ μάτια σου
μέ κυττᾶνε ἀδιάφορα... Μιά
γυναῖκα, κι' ἄς μὴν τῆς τὸ
ὁμολογήσουν ποτέ, κι' ἄς
μὴν τῆς τ' ἀρνηθοῦν, ξέρεῖ
καλὰ πότε τὴν ἀγαπᾶνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σάν νά παῖρ-
νῇ ξαφνικά μιάν ἀπόφασι): ἰ
Λοιπόν, ἄκουσε νά σοῦ πῶ
ἐγὼ πότε τὴν ἀγαπᾶνε...

ΕΚΕΙΝΗ (μέ αγωνία) ἰ
Πότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οταν ξέρῃ
νᾶναι γυναῖκα...

ΕΚΕΙΝΗ: "Εγὼ δηλαδῇ,
τί ξέρω νά εἶμαι; "Αντρας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι... "Εσὺ
εἶσαι ἕνα ἀπροσποίητο καί
πρωτόγονο πλασματάκι, χω-
ρὶς ψέματτα, χωρὶς ἐπιτήδευ-
σι, χωρὶς αὐτοπεποίθησι...

"Απ' τίς τέσσερις κουβέν-
τες σου οἱ τρεῖς εἶνε παρα-
κλητικὲς καί ἡ τέταρτη ἰ-
κετευτική. "Ε, λοιπόν, ἀ-
γάπη μου, μάθε πῶς οἱ γυ-
ναῖκες πὺδ θέλουν νά λέ-
γωνται γυναῖκες, δέν παρα-
κολοῦνε ποτέ...

ΕΚΕΙΝΗ (λιγάκι ταπει-
νωμένη): Κι' ἐγὼ πότε
παρακάλεσα; Καί ποιόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εμένα, καί
σέ κάθε στιγμή. Κι' ὅπο-
τε δέ μέ παρακαλοῦνε τὰ
λόγια σου, μέ παρακαλοῦ-
νε τὰ χεῖλιά σου πὺδ τρε-
μουλιάζουνε συγκινημένα,
χωρὶς νά βγάλουνε λέξι,
τὰ μάτια σου, πὺδ δακρύ-
ζουν ἀδιάκοπα, τὰ χέρια
σου, πὺδ πάντα ἐτοιμάζον-
ται νά ἐνωθοῦν σέ μιά βου-
βῇ ἰκεσία...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αὐτὰ ὅλα
δὲ σ' ἀρέσουνε θέβαια. "Ε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ θά σοῦ
κρύψω τὴν ἀλήθεια... Μ'
ἐκνευρίζουν φοβερά... "Η γυ-
ναῖκα δέν εἶνε κλάμα, λυ-
γμός, ἀφυπνιχτό. Εἶνε θυ-
μός, πείσμα, νεῦρο...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολι-
κά): "Ετσι θέλετε σεις οἱ
ἄντρες; Νά σας βασανί-
ζουν οἱ γυναῖκες, νά σας
πονοῦν, νά σας ματώνουν,
κι' ἔτσι μόνο τίς ἀγαπᾶτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ακούσε γιὰ
τί φαίνεται πῶς ἀγνοεῖς
καί τὰ πὺδ στοιχειώδη πρά-
γματα τῆς ζωῆς; "Ολες οἱ
στρωτῆρες ὑποθέσεις, οἱ ἡσυ-

«"Η ζωή μας εἶνε θέατρο» τοῦ
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

χες, οἱ ἀκίνδυνοι, γενικά
μᾶς προκαλοῦν τὴν πλήξι...
"Αντὶ νά περπατᾶμε ἡσυχᾶ
καί ὥραία στίς ἀσφαλτο-
στρωμένες λεωφόρους, πρὸ
τιμᾶμε νά σκαρφιάζουμε
στὰ κατσάβραχα μέ τὸν τί-
τλο «ὀρεῖβάτες»... "Αντὶ νά
πέρνουμε τὸ βαπόρι ἢ τὸν
σιδηρόδρομο, προτιμᾶμε τὸ
ἀεροπλάνο... "Αντὶ νά μᾶς
τραβᾶνε οἱ μαντῶνες, μ' ἡ
ἀγαθὰ κάλλη καί τίς ἀθω-
ότατες ματιές, μᾶς ἐστρελ-
λαίνουν τὰ παληοθήλυκα
πὺδ ξέρουνε νά μᾶς παιδεύ-
ουν καί νά μᾶς τυραννᾶνε.

...δέν εἶνε περιπέτεια

τια στὰ πάρκα, ἀλλὰ πάν-
θηρες καί τίγρεις στὴ ζούγ-
κλα; "Απλούστατα: Γιατί
ὁ ἴσιος ἐρῶμος τοὺς στενο-
χωρεῖ. Προτιμοῦν τὸ στρα-
δό, κι' ἄς εἶνε κίνδυνος ν'
ἀφήσουν τὸ τομάρι τους...
"Εννόησες λοιπόν τί συμ-
βαίνει καί μαζί σου; Εἴ-
σαι ἀνυπόφορα, κορίτσι τοῦ
Θεοῦ... Παρακαλᾶς, κλαῖς,
δὲ θυμῶνεις, καί δέν εἰσαι
ἱκανὴ νά δημιουργήσῃς τὴν
πὺδ ἀσημαντὴ ἀπιστία. Δέν
εἶνε προκοπὴ μέ σένα...

ΕΚΕΙΝΗ (πὺδ σ' ὅλο τὸ
διάστημα τὸ ὕψος της ἀλ-
λάζει ἀπὸ παρακλητικὸ σὲ
ειρωνικὸτατο): "Ωστε ἔτσι,
ἔ... Σιγὰ—σιγὰ θά μοῦ
πῇς πῶς εἰμαι καί καμμιὰ
κουτονικοκυρούλα πὺδ δέν
ξέρεῖ παρὰ νά κεντᾶ καί
νά πετυχαίνει τὸ ἀτζέμ —
πλάφι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἀν δέν
σοῦ τὸ εἶπα, τὸ συλλογίζο-
μαι ὁμως...

ΕΚΕΙΝΗ: ("Αλλάζει ὁ
φῶς ἐντελῶς): "Α νά χα-
θῇς βρε θάλακα!... "Ηλίθιε!

Κουτομῶγια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάπως ἱκα-
νοποιημένος): Μπράβο! ...
Καλὰ εἶν' ἔτσι γι' ἀρχή...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνάθεα καί
κορώνει): Τί γι' ἀρχή καί
γιὰ τέλος; "Επειδὴ τόσον
καιρὸ σοῦ παίζω κομωδία
γιὰ νά σέ τυλίξω, θά βγῶ
στὸ τέλος καί κουτορνίθι;

...Τί νόμισες; Πῶς εἰσαι
ὁ πρῶτος ἄντρας πὺδ γυν-
αίκα; Κι' αὐτοὶ ὅλοι τότε
τί εἶνε; "Αρνιά;... ("Ανοίγει
μέ θυμωμένους κινήσεις τὸ
τσαντάκι της καί βγάξει ἄ-
πὸ μέσα διάφορες φωτογρα-
φίες ἀνδρῶν, ἐνός ἐξουθεν-
ένος μελαγχροῦ, ἐνός ξυ-
ρικμένου, ἐνός μέ μοῦσι, ἐ-
νός ἀράπη, κι' ἐνός "Ιάπων-
αρος). Κι' ἔχω κι' ἄλλους
στὸ ἐπίτι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ τὸ ἐνδια-
φέρον του κεντημένο): "Α
λήθεια; Λές ἀλήθεια;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, δέ διαβά-
ζεις τίς ἀπερῶσεις πάνω
στὶς φωτογραφίες; Τόσον
καιρὸ προσπαθῶσα νά σὰ
κρίνω δια αὐτὰ, γιατί δ-
οῦν μὴ μὴρρίζοντοσαν τί ἦμον
τὸ θάζανε στὰ πόδια. Νά,
ὁμως, πὺδ μ' ἔφερες ὡς ἐ-
δῶ καί σοῦ τὰ εἶπα ὅλα...

Γιὰ σου τώρα καί ἄντε
στὸ διάολο!... (Κλείνει τίς
φωτογραφίες στὸ τσαντάκι
της καί φεύγει)

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀκολου-
θεῖ ἐξολλος) Μὰ στάσου...
Στάσου λοιπόν, ἀγάπη μου,
λατρεία μου, φῶς μου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΧΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

— Η κυρά-Μάρθα έρχεται από την Κόρινθο στην Αθήνα την άνοιξη του 1911, με τις δύο κόρες της, την Άννα και την Μαρία. Η Άννα πέφτει την παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας, της κυρά-Μάρως, στην οποία ο κ. Τρύφων, ο μυστηριώδης ιδιοκτήτης μιας ερημικής επαύλεως έξω από την Κηφισιά έχει ασπασεί ν' απαγάγει μια κοπέλλα, που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του, τη Λευκούλα, που την έχει θαλασσιάσει και την έχει κρύψει μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρό, στα υπόγεια της θύλας του. Η κυρά-Μάρθα καταφέρνει μ' ένα δαδολικό τεχνάσμα και φέρονει στην ερημική επαύλη, όχι μόνο την Άννα, αλλά και τη Μαρία, την οποία έχει έσωσει από ένα νεκρό φοιτητή, ο Τρύφων. Έν τώ μεταξύ ο Πέτρος, ο ξεσηλωμένος γυός της κυρά-Μάρθας ξαναγυρίζει, ύστερ' από δέκα πέντε χρόνια, που έχει στην Αμερική και πού η μητέρα του τον νόμιζε για γυιό του. Ο Τρύφων βοηθούμενος από ένα φίλο του, νεαρόν ντέκετ, τον Ντίνο, ο οποίος παρακολουθεί την κυρά-Μάρθα, κατορθώνει και φθάει στην ερημική επαύλη, όπου και απελευθερώνει τις αιχμάλωτες δίδυμες. Εκείνες τις ημέρες διώκε φθάνει στην Αθήνα από τη Χαλκίδα, η κ. Άργυρώ, η θετή θεία της Λευκούλας, της πεθαμένης γυναίκας του κ. Τρύφωνα. Κι' έρχεται για να ζητήσει από τον κ. Τρύφωνα να την διορίσει κάπου, γιατί στην Χαλκίδα δεν μπορεί πια να ζήσει, ξενοδουλεύοντας).

21ον

Παράξενο, ή θμορφή κοπέλλα αισθάνταν μιά άνεξηγητη αντίπαθεια για τόν άνθρωπον εκείνον, που την πρωτοείδε στόν περίπατο, στή γέφυρα κι' έπειτα στό ζαχαροπλαστείο της «Παλιρροίας». Μά' μπροστά στην έπιμονή της κ. Άργυρώς, ή οποία είχε μάθει έν τώ μεταξύ, ότι ο κ. Τρύφων ήταν πλούσιος και είχε μιά θμορφή θίλλα, λίγο πιό έξω από την Κηφισιά, ή Λευκούλα υποχώρησε. Κι' έγιναν οι γάμοι της μέ τον κ. Τρύφωνα, ο οποίος την έπηρε άμέσως κι' έφυγαν για την Κηφισιά. Στις πρώτες ήμέρες ή Λευκούλα έγραφε τακτικά στήν κ. Άργυρώ, που είχε συνηθίσει πιά να την λέη «θεία», από τότε που την έπηρε κοντά της. Της έστειλε μάλιστα και τακτικά συστημένα γράμματα μέ λεπτά και στίς μεγάλες γιορτές θώρα, πότε κανένα παλτό ή μιά γούνα ή ύφανμα για φόρεμα.

Άλλ' ένόσω ο καιρός έπέραγε ή Λευκούλα που είχε αρχίσει έν τώ μεταξύ να μαραίνεται, αραίωσε τά γράμματά της στή θεία της. Καί όταν ή κ. Άργυρώ έμαθε τό θάνατό της, τή έκλαψε σάν να ήταν παιδί της.

Μά δεν μπόρεσε τότε να πάη στήν Άθήνα, γιατί ήταν άρρωστη. Έξ άλλου μέσα στή θιοπάλη της εξέχναγε την όρφανή. Καί περισσότερο είχε ξεχάσει τό γαμβρό της, όπως τόν έλεγε, τόν κ. Τρύφωνα. Μά ήλθε στιγμή, όπου ή άγρια φτώχεια την έκανε να υποφέρει πολύ. Ξενοδούλευε, για να θγάλη τό ψωμί της. Τά λίγα χρήματα, που είχε στήν Τράπεζα, από κείνα που της είχε στείλει ή μακαρίτισσα ή Λευκούλα, έσώθηκαν. Καί όταν ένας ταχυδρόμος, που έκτελούσε διάφορες παραγγελίες και ταξίδευε από την Άθήνα έως τη Χαλκίδα, τη συμβούλεψε να πάη στήν Άθήνα και να θρή τό γαμβρό της τόν κ. Τρύφωνα, ή κ. Άργυρώ δεν έχασε καιρό. Πούλησε, τι μικροπράγματα είχε και μάρκαρε για τόν Πειραιά.

— Πρέπει να είναι πολύ σκληρό-καρδος, για να μη μέ λυπηθώ! Έξ άλλου, αν άγάπησε άληθινά την Λευκούλα, θά μέ συμπονέση! συλλογιζόταν ή κ. Άργυρώ, ένθ το θαπόοι ή «Άθηνά», την έφερνε στόν Πειραιά.

Είν' αλήθεια, ότι στήν άσχή ή κ. Άργυρώ έσκέφθηκε να γράψη ένα γράμμα στόν κ. Τρύφωνα και να του πρή την κατάντια της, έπειτα όμως συλλογίσθηκε, ότι τά γράμματα τις περισσότερες φορές δεν κάνουν τίποτε. Χαμένος κόπος! Γι' αυτό έφυγε από τη Χαλκίδα.

★
— Όταν τό μεσημέρι έγύρισε ο άντρας της Άννας, ο κύρ-Σπύρος κι' έμαθε τό σκοπό του ταξιδιού της κ. Άργυρώς, έκούνησε δύσπιστα τό κεφάλι του και είπε:

— Σάν δύσκολο μοι φαίνεται να σε συμπονέση ο γαμβρός σου. Δεν ξεύρεις, ότι πεθαμένη-εχασμένη; Μολαταύτα θά σε βοηθήσω να τόν θρούμε. Ποιό είναι και κάθεται;

— Στήν Κηφισιά, λίγο πιό έξω, Έχει έπαυλη εκεί, τοι άπήτησε ή κ. Άργυρώ. Μοι τό έγραφε ή άμοιρη ή Λευκούλα, ότι ή έπαυλη του μοιάζει σάν ένας παληός πύργος.

— Έ, τότε θά τόν ξεύρουν οι Κηφισιώτες.

— Έγώ λέω, ότι είναι καλύτερο να πάω μόνη μου...

— Να πς, άλλα περίμενε να μάθω, που θρίσκειται ή θίλλα του. Μπορεί να λείπη απ' την Κηφισιά. Αυτοί οι πλούσιοι ταξιδεύουνε και στήν Εύρώπη. Δεν μοι λές, είχε κανένα παιδάκι ή μακαρίτισσα;

— Όχι. Δεν έπρόλαθε ή άμοιρη να χαρή. Πέθανε, άνεστέναξε ή κ. Άργυρώ.

— Άν είχε παιδί, θά ήταν καλύτερα. Άφησε, έχω ένα φίλο εγώ, Κηφισιώτη. Τό θράδυ θά σου πω νέα, για τό γαμβρό σου.

Τό θράδυ όμως ο κύρ-Σπύρος έγύρισε άπογοητευμένος στό σπίτι.

— Δεν θρήκατε τόν φίλο σας, τόν Κηφισιώτη; τόν ρώτησε ή κ. Άργυ-

ρώ.
— Τόν θρήκα και τόν παραθρήκα, γιατί ό,τι λέω έγώ τό έκτελώ, της άποκρίθηκε ο κύρ-Σπύρος.

— Άλλά τότε;
— Τό γαμβρό σου δεν τόν ξεύρει κανένας στήν Κηφισιά. Μπας και δεν μένει εκεί, πιά;

— Δεν γίνεται να μη μένη. Άφοι έχω άκόμη τά γράμματα της μακαρίτισσας.

— Δεν έχει άκούσει ποτέ, μοι είπε, αυτός ο Κηφισιώτης, τέτοιο όνομα.

— Η κ. Άργυρώ έμεινε σκεπτική λίγες στιγμές. Έπειτα, είπε:

— Θά πάω μόνη μου, αύριο.
— Χαμένος κόπος, της είπε ή κ. Άννα. Άφοι δεν τόν ξεύρει ο φίλος τοι άντρός μου, δεν θά κάθεται πιά εκεί πάνω.

Πρώι-πρώι όμως την άλλη ήμέρα, ή κ. Άργυρώ ξεκίνησε για την Κηφισιά. Έπηρε τό τραίνο, από την πλατεία τοι Λαυρίου και μόλις κατέθηκε στήν Κηφισιά, ρώτησε τόν σταθμάρχη, ούτε όμως εκείνος ήξευρε τό γαμβρό της τόν κ. Τρύφωνα.

Προσάθηκε τότε να θυμηθώ τό μέρος, που της έγραφε στό γράμμα της ή μακαρίτισσα ή Λευκούλα. Καί προχώρησε. Λίγο πάρα κάτω απ' τό σταθμό, συνήντησε ένα χωροφύλακα. Η κ. Άργυρώ τόν σταμάτησε:

— Μήπως ξεύρεις παιδί μου, ποιό κάθεται ο κ. Τρύφων; τόν ρώτησε.

— Ο χωροφύλακας άφοι τόν έκύτταξε απ' τό κεφάλι ως τά πόδια, της είπε, μ' ένα ειρωνικό ύφος:

— Καί θέβαια ξεύρω. Έκεί πάω κι' έγώ.

— Έκεί πάτε; άπόρησε ή κ. Άργυρώ.

— Ναί.
— Όστε τόν ξεύρετε και τοι λόγου σας;

— Πώς δεν τόν ξεύρω.

— Ά, τί καλά που σας θρήκα. Καί δεν ήξευρα τό σπίτι. Τί σύμπτωσης.

— Τόν γνωρίζεις; τη ρώτησε ο χωροφύλακας.

— Ναί, είναι συγγενής μου.
— Μπας. Συγγενής σου έ;

— Η κ. Άργυρώ τόν έκύτταξε μέ περιέργεια. Τό ειρωνικό ύφος του, έκείνο τό γέλιο του, που τό στριμμένο μoustάκι του τώκανε πιό κοροϊδευτικό, της φάνηκε ύποπτο. Μά δεν είχε τίποτα. Μπορεί και να γελιόταν. Ρώτησε μόνο:

— Άπό δώ, παιδί μου, είναι ή θίλλα του;

— Ναί, από δώ, έμουρμούρισε ο χωροφύλακας, άνάμεσα στά δόντια του. Ένόσω όμως ή κ. Άργυρώ έθλεπε, ότι έπήγαιναν πρds τά κεντρικά μέρη της Κηφισιάς, παραξενευόταν, έπειδή ήξευρε από τά γράμματα της μακαρίτισσας, ότι ή θίλλα, στήν οποία έμενε ο κ. Τρύφων, ήταν ερημική.

— Η κατάπληξή της μετεβλήθη.

θουβαμάρα, όταν τά μάτια της έπεσαν στήν έπιγραφή τοι άστυνομικού τμήματος. Καί κοντοστάθηκε τότε. Ό χωροφύλακας όμως την έπιασε θίαια από τό χέρι και μέ άγριον τόνο, της είπε:

— Έλα μέσα και σύ, για να ιδούμε τί τόν θέλεις αυτόν τό κ. Τρύφωνα. Σίγουρα, θά είσαι και σύ σάν την άλλη.

— Ποιά άλλη; ρώτησε καταταραγμένη ή κ. Άργυρώ.

— Δεν την ξεύρεις την κυρά-Μάρω; Έχει γούστο. Παράτα τα αυτά. Καί σύ, θαρρώ αυτή τη δουλειά έκανες. Έλα και ο άστυνομός θά τά ξεκαθαρίση τά πράγματα. Έμπα μέσα λοιπόν, που καμαρώνεις!

★
Πώς δεν έσωριάσθηκε λιπόθυμη ή κ. Άργυρώ, όταν θρέθηκε στό γραφείο τοι άστυνομού, ήταν θαύμα. Η καρδιά της έκτυπούσε δυνατά, τό πρόσωπό της είχε γίνει κατακίτρινο και δεν μπορούσε, να πρή λέξι. Τι συνέβαινε λοιπόν; Τι είχε κάνει ο γαμβρός της, ο κ. Τρύφων και την συνέλαβαν, μόλις ρώτησε γι' αυτόν; Καί ποιά ήταν αυτή ή κυρά-Μάρω, που της έλεγε ο χωροφύλακας, ότι την ήξευρε;

— Όλα αυτά έστρφογύριζαν στό μυαλό της θείας της Λευκούλας. Δυό τρεις φορές, από την σ'ενοχώρια της, της ήλθε ζάλη και τά μάτια της, έάμψωσαν, ένθ έπερίμενε τόν άστυνομό....

«ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ!...»

Έν τώ μεταξύ οι έφημερίδες έδημοσίευαν στήν πρώτη σελίδα και μέ τά μεγαλύτερα στοιχεία, την άπροσδόκητη άνακάλυψη τών διδυμών αδελφών, της Μαρίας και της Άννας.

— Καταπληκτικά άποκαλύψεις, έφώναζαν οι έφημεριδοπώλαι.

Καί όλες σχεδόν οι έφημερίδες της έποχής εκείνης, περιέγραφαν μέ λεπτομέρειες, πώς ή άστυνομία έφθασε ως την ερημική έπαυλη, όπου ήσαν

αίχμάλωτες οι δίδυμες. Δραματική έξ άλλου ήταν ή περιγραφή της στιγμής, όπου τά δύο κορίτσια, έπειτα από την άγωνία και τά δάκρυα τώσαν ήμερών, ξανάθλεπαν την μητέρα τών. Να τί έγραφε τό «Σκρίπ», σχετικά:

«Η άτυχής μητέρα τών διδυμών αδελφών, ή οποία ήτο άπελπισμένη πλέον, ότι θά επανέθλεπε τάς δύο θυγατέρας της ζώσας και τάς έκλειεν ως νεκράς, δεν έπίστευεν εις τούς όφθαλμούς της, μόλις ή θύρα της έν τη δώδ Σμολένσκι οικίας της ήνοιξε και ένεφανίσθησαν αί δίδυμοι αδελφαί.

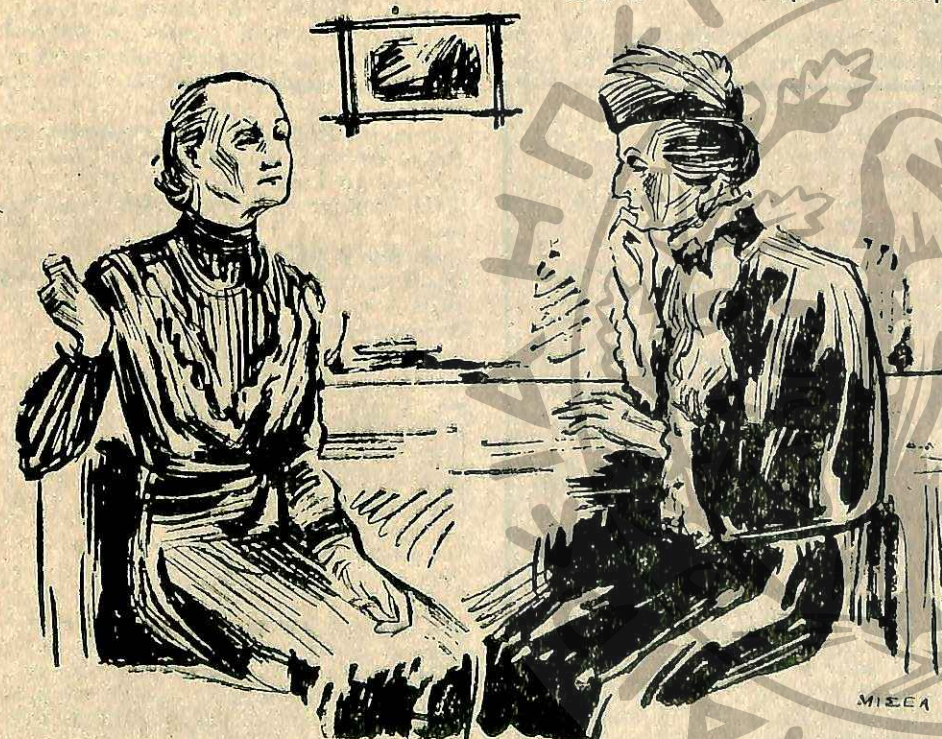
— Μητέρα μου. Μητέρα μου! έφώναξαν και έρρίφθησαν εις τάς άγκάλας της συγκεκνημένης μητρός τών.

Τό δραματικώτερον όμως έξ όλων είναι ότι αί δίδυμοι αδελφαί επανέειδον άλλας άπροόπτως και τόν αδελφόν τών, ο οποίος, άπουσιάζων επί δέκα πέντε όλόκληρα έτη εις την Άμερικήν, επέστρεψεν εις την Έλλάδα, ένόσω αί αδελφαί τών ευρίσκοντο ήχηματωμέναι εις την ερημικήν έπαυλην. Έπειδή τό διάστημα, κατά τό οποίον οι τρεις αδελφοί είχαν χωριστή ήτο μακρόν, κανείς έκ τών τριών δεν άνεγνώρισε τόν έτερον, μόλις συντηθήσαν.

Αί έπακολούθησας σκηναί είναι πραγματικώς άπερίγραπτοι και αυτόχρημα μυθιστορηματικά.

Μητέρα, αδελφός και αδελφαί ήσαν άνίκανοι, επί πολλήν ώραν, ν' άρθώσουν λέξιν, από την συγκίνησιν της υπό τώσόν δραματικά συνθήκας συναντήσεως τών. Καί τά δάκρυα, δάκρυα χαράς έτρεχαν άδιακόπως από τούς όφθαλμούς τών.

Δεν είναι άγνωστον έξ άλλου, ότι ή άνακάλυψις της πολυτελούς φυλακής τών διδυμών όφείλεται, κατά μέγας μέρος εις ένα νέον, ο οποίος έπαιξε έν προκειμένω ρόλον νέου Σέρλοκ-Χόλμς. Τόν νέον αυτόν έχει καθήκον να τόν προσάθη ή άστυνομία και να τόν χρησιμοποιήση τάχιστα. έπειδή μέ

—Χαμένος κόπος είπε ή κ. Άννα. Άφοι δεν τόν ξεύρει ο άνδρας μου, θάφυγεν ο γαμβρός σου από την Κηφισιά. Έξ άλλου δεν πιστεύω να σε δεχθώ. Πεθαμένη-εχασμένη ή άνεψιά σου!

τά προσόντα, τά όποια έπέδειξε, θά γίνη ένας διακεκρμένος άστυνομικός, πολύτιμος διά την καταδίωξιν τών κακοποιών.

Η άνακριτική άρχή όμως τηρεί άδικαιολόγητον σιγήν, όσον άφορσ την δράσιν τοι μυστηριώδους προσώπου, τό όποιον γνωστόν εις τόν άθηναϊκήν κοινωνίαν, καθώς και εις την κοινωνίαν της Κηφισιάς, υπό τό όνομα Τρύφων, δεν έγνωσθη άκόμη εάν συνέληφθη ή όχι. Πάντως ή άνακριτική άρχή έχει καθήκον να διαφωτίση την κοινωνή γνώμην, επί τόι ρόλου, τόν όποιον παίζουν τα έλαεινά αυτά υποκείμενα και ο πέλεκυς της δικαιοσύνης, πρέπει να έπιπέση θαρρds, επί αύτών και τών συνενόχων τών.

★
Καί αυτά μέν έγραφε στήν πρώτη σελίδα του, τό «Σκρίπ», δημοσιεύοντας μαζί και τις φωτογραφίες τών διδυμών, για την δραματική περιπέτεια τών οποίων μιλούσε όλη ή Άθήνα. Στήν «τελευταία όρω» όμως στίς ειδήσεις, δημοσιευόταν ή άκόλουθη είδησις, μέ μεγάλη μαύρα γράμματα: «Σύλληψις και άλλων συνενόχων τοι ίδιου κήτους της επαύλεως τών όργων».

Καί ή είδησι αυτή έγραφεν ότι τό άστυνομικό τμήμα της Κηφισιάς, συνέλαβε μιά γυναίκα, άκούουσαν εις τό όνομα Άργυρώ, «καθ' ήν στιγμήν αυτή μετέβαινε εις την ερημικήν έπαυλην πρds συνάντησιν τοι ιδιοκτήτου της».

Πρόκειται, έγραφε τό «Σκρίπ» περί μιάς άκόμης μαστροπού, από εκείνας που ο Ιδιοκτήτης της ερημικής επαύλεως έχρησιμοποίη, διά την παγίδευσιν αδελών θυμάτων του, όπως αί άπελευθερωθείσαι δίδυμοι αδελφαί».

Παρέες έξ άλλου περιέργων άνέβαιναν στήν Κηφισιά, για να ιδούν από κοντά την ερημική έπαυλη, ή φωτογραφία της όποιας έδημοσιευόταν στήν πρώτη σελίδα τών αθηναϊκών έφημεριδών. Έν τώ μεταξύ ή θίλλα τοι κ. Τρύφωνα έφρουρείτο από δύο χωροφύλακας, οι όποιοι δεν επέτρεπαν σε κανένα την είσοδο. Η φαντασία τοι κοσμάκη έπλάσε χίλια δυό παραμύθια για την ερημική θίλλα. Άλλος έλεγε, ότι περνώντας από 'κει ένα θράδυ άκούσε μυστηριώδη μουγκρητά και άλλος πνιγμένες κραυγές πόνου και άλλος ξεφωνητά γυναικίας.

... ..

— Είπες, ότι ο κ. Τρύφων ήταν γαμβρός σου;

— Μάλιστα, κύριε άστυνόμε. Σας όρκίζομαι στό φως μου.

— Είχε πάρει την κόρη σου;

— Όχι, την άνεψιά μου, κύριε άστυνόμε.

— Πώς την έλεγαν την άνεψιά σου;

— Λευκούλα.

— Καί που βρίσκεται τώρα ή άνεψιά σου;

— Μιά γκρυμάτσα λύπης έσκόιασε τό πρόσωπο της κ. Άργυρώς.

— Πέθανε, κύριε άστυνόμε μου. Δεν ήταν τυχερό τό κακόμοιρο!

— Πότε πέθανε;

— Πάει καιρός.

— Ο άστυνόμεός της Κηφισιάς, γιατί στό γραφείο του έγινότιν αυτός ο διάλογος, έμεινε μιά στιγμή συλλογισμένος. Έπειτα έκύτταξε κατάματα την κ. Άργυρώ. Δεν μπορούσε να καταλάβη αν ή γυναίκα αυτή έλεγε αλήθεια ή ψέματα. Την ρώτησε

μολαταύτα!

— Έμαθες γιατί ο γαμπρός σου έχει νταραβέρια, με την αστυνομία;

— Όχι, κύριε αστυνόμε μου. Πού να το ξέρω. Έγώ ήμουν στην Χαλκίδα. Εκεί έμεινα ως προχθές. Μά έπειδή οι δουλιές μου δεν πήγαιναν καλά, ήλθα εδώ, για να του ζητήσω να με θάλει πουθενά, να θγάσω το ψωμί μου.

Πάλι έμεινε σιωπηλός ο αστυνόμος. Έπειτα άρχισε να ξεφυλλίζει κάτι χαρτιά που είχε ανοιχτά μπροστά του. Ήταν οι εκθέσεις και οι αναφορές, για το μυστήριο της ερημικής θύλας. Σέ μια στιγμή σήκωσε το κεφάλι του και ρώτησε:

— Μήπως ξέρεις καμιά κυρά-Μάρω;

— Όχι, κύρ-αστυνόμε. Έξέλλου σάς είπα, πώς δεν είμαι από δω, απ' την Αθήνα.

— Ά, ώστε το ξέρεις, ότι η κυρά-Μάρω είναι απ' την Αθήνα. Και μου κάνεις την άθωα ε; Πήγαινε μέσα και σε λίγο θα ιδούμε αν είσαι άθωα όπως λές!

Και πριν ακόμη η άμοιρη η κυρία Άργυρώ προλάβει να πη λέξι, ο αστυνόμος επρόσταξε ένα χωροφύλακα και την πήγε στο κρατητήριο.

ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

Όταν ο χωροφύλακας, που είχε κλείσει στο κρατητήριο την κ. Άργυρώ, έγύρισε στο γραφείο του αστυνόμου, εκείνος του είπε:

— Θα πάς άμέσως στην Αθήνα, στην οδό Σμολένσκι, πάνω στην συνοικία της Νεαπόλεως. Εκεί θα βρεις στον αριθμό, που σου έχω σημειώσει τις δυο αυτές κοπέλλες και θα τις πάρεις να τις φέρεις εδώ. Έμπρός, γρήγορα. Θέλω, πριν ν' αναφερθώ στον άνακριτή, να κάνω μια κατ' αντιπαράστασιν εξέτασιν αυτής, που πιάσαμε σήμερα με τις δυο κοπέλλες που ήταν αιχμάλωτες στην θύλα. Αυτές ά μάς ποδν αν και του λόγου της η κ. Άργυρώ που κάνει την άθωα ήταν ή δεν ήταν στην συμμορία!

Ο αστυνόμος της Κηφισιάς θέ-

σαιος, ότι ο άφαντος κ. Τρύφων είχε κι άλλες έκμαυλιστριες που του έφερναν στην ερημική θύλα, θύματα, διέταξε την κράτησι της άνυποπτης κ. Άργυρώς. Έκανε την σκέψη, ότι για να ζητά, μια γυναίκα του παρουσιαστικού της τόν κ. Τρύφωνα, για τόν όποιον έλέγονταν τότε και τότε, δεν μπορούσε να τόν βέλη, παρά για ύποπτες δουλιές. Και για να εξακαθάρσει τις ύπονοιές του, έκαλούσε την Μαρία και την Άννα...

Όταν ο χωροφύλακας έφθασε στο σπίτι της κ. Μάρθας, η Μαρία και η Άννα τρομάξανε σάν τόν είδανε. Ήσυχάσανε όμως όταν εκείνος τούς είπε, ότι ο κύριος αστυνόμος τις παρακαλούσε να κάνουνε τόν κόπο και να πάνε στο τμήμα για να δώσουνε μια κατάθεσι.

Η μητέρα τους όμως που είχε φοβηθή ή άμοιρη από τη συμφορά που έπαθε και της πήραν μπροστά από τα μάτια της τις κόρες της, νόμισε, ότι ο χωροφύλακας μπορούσε να μη ήταν πραγματικό όργανο της τάξεως και άξίωσε να περιμένουν πρώτα τόν άδελφό τους τόν Πέτρο, που ήταν έξω εκείνη τη στιγμή κι έπειτα να άνεβούν στην Κηφισιά μαζί του.

Αυτό κι έγινε. Μόλις έγύρισε στο σπίτι ο Πέτρος, άφου πριν ρώτησε τόν χωροφύλακα, τί ήθελε ο αστυνόμος τις άδελφές του και θεβαιώθηκε, ότι επρόκειτο για μια νέα άνακρισι, τις έπηρε και άνέθηκαν μαζί στην Κηφισιά.

Ο αστυνόμος ρώτησε πρώτα τις δίδυμες, αν έκτος από την γυναίκα, που τις άπήγαγε, την κυρά-Μάρω, είχαν ιδή άλλη γυναίκα, όσον καιρόν έμειναν στην έπαυλι.

— Την ύπνέτρια, που μάς έφερνε το φαί, άποκρίθηκαν οι δίδυμες.

— Την γνωρίζετε, άμα την ιδήτε; ξαναρώτησε ο αστυνόμος την Μαρία και την Άννα.

— Την γνωρίζουμε, άπάντησαν εκείνες.

Ο αστυνόμος επρόσταξε τότε τόν χωροφύλακα να θγάλη από το κρα-

τητήριο την κ. Άργυρώ και να την φέρη στο γραφείο του.

Αυτό κι έγινε...

Άλλ' όταν ή κ. Άργυρώ έμπηκε χλωμή και κλαμένη στο γραφείο του αστυνόμου δεν ήταν ή Μαρία και ή Άννα που έμειναν έκπληκτες, γιατί την είδαν, όπως περίμενε ο αστυνόμος, άφου άλλωστε την έβλεπαν για πρώτη φορά, και δεν την έγνωρίζαν, μά ή ίδια ή κ. Άργυρώ. Τά μάτια της δλάνοιχτα και με κατάπληξι έστυλώθηκαν στις δίδυμες, ένω τα χείλη της έπιθύριζαν πάντα άκάταληπτα λόγια.

(Άκολουθεί)

ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΚΟΥΠΑΣ

Πέντε ή ώρα πρωί. Η κυρά Ρόζα, με τη σκούπα στο χέρι, κόβει θόλτες επάνω κάτω μέσα στο σπίτι και μοιάζει σάν φυλακισμένη τίγρις στο κλουβί της. Ο Τιμόθεος, ο άνδρας της, μπαίνει μέσα πατώντας στα νύχια τών ποδιών του. Για μια στιγμή άκούεται ένα κύτπημα της σκούπας πάνω στο κεφάλι του και μια φωνή:

— Άθλιε! Μά είναι ζωή αυτή που κάνεις;

— Μά εγώ...

— Σιωπή! (Η σκούπα ξανασηκώνεται άπειλητική). Θάπρεπε τουλάχιστον νάχης το θάρρος να μην λές ψέματα μπροστά σ' αυτά τα άθωα πλάσματα! Πατέρα παραλυμένε!

— Ρόζα μου!...

— Στην εύχή του Θεού, παιδί μου! Και να μην άργήσετε...

— Στόν κινηματογράφο θα πάμε καλέ...

— Τό ξέρω... Λέω, μονάχα να μην ξεχαστήτε...

— Έννοια σου...

Η Τούλα κατακύλησε στη μικρή ξύλινη σκαλίτσα και θρέθηκε στην αλή. Τό τακουνάκι της άντήχησε στο πλακόστρωτο σόν χαρμόσυνη μου σική. Η κυρά Παγώνα, του ύπογειου, ξεπετάχτηκε:

— Γειά σου, Τουλάκι!... Για ποῦ τώθαλες;...

— Πάμε λιγάκι να ξαλλεγράωμε με την Μαρίκα... Έχω εισιτήρια για τό «Άττικόν».

— Μωρέ, μπράδο!... Άντε, λοιπόν, καλή διασκέδασι...

— Εύχαριστώ... Γειά σας!...

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, η Τούλα στάθηκε για να διορθώση λιγάκι τό φουστανάκι της που «μάζεψε» στη μέση. Κι όταν τό κατάφερε, άφησε εκείνο τό «γεια σας» και θγήκε από την αλόπορτα.

Η μητέρα της, που την καμάρωνε από τό χαγιάτι, γύρισε τό μάτι στην κυρά Παγώνα.

— Άς πάη λίγο τό κακόμοιρο... Καιρός του είναι... Τώφαγε πιά ή βελόνα και τό κέντημα...

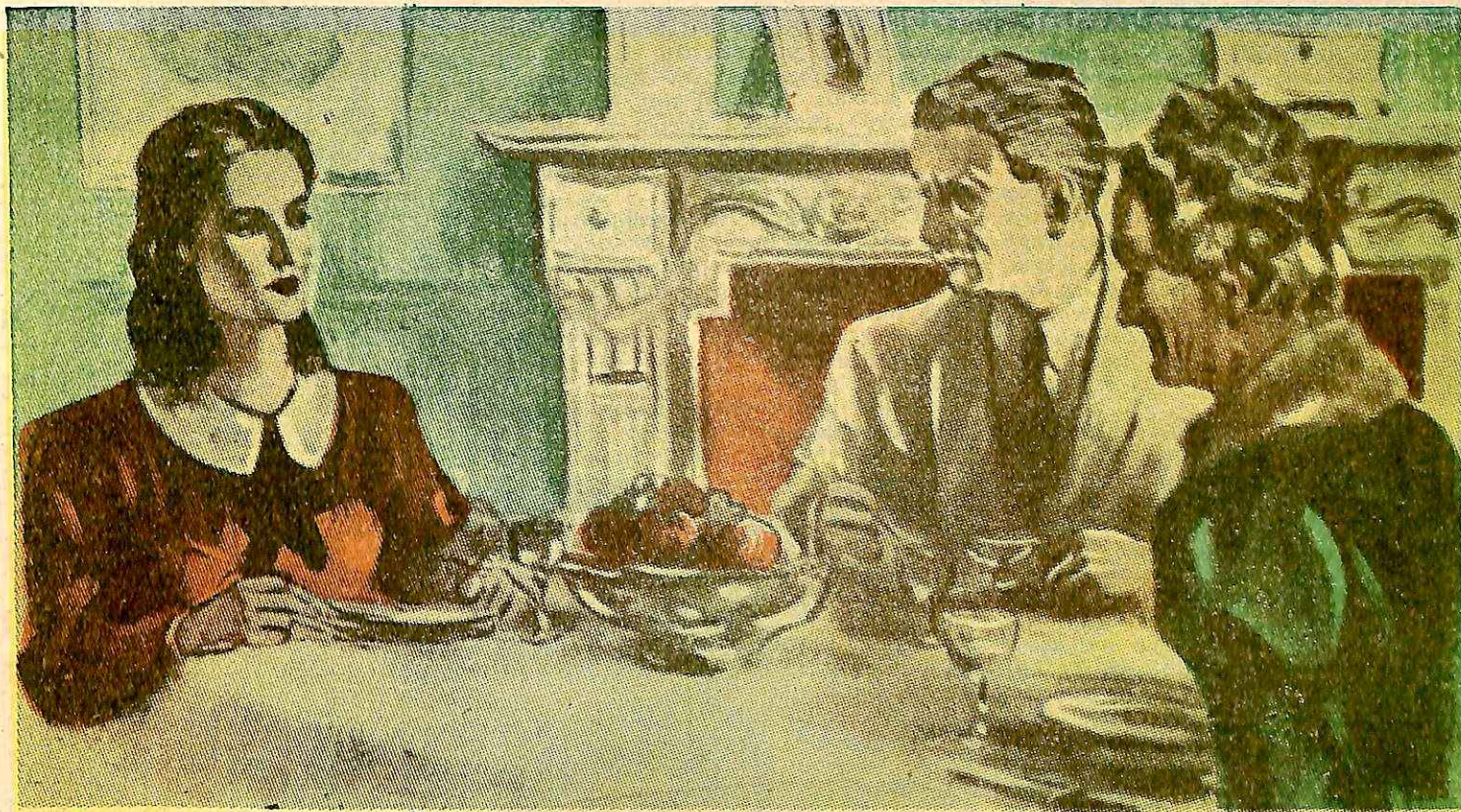
— Με τό δίκιο του, άπήνησε ή κυρά Παγώνα, πρόθυμη για κουβέντα. Χαίρουμε που την βλέπω άλλοιότι-κη τώρα. Γιατί μουρχότανε να σκάσω

τά κουμπιά, κύριε.

ΡΑΦΤΑΔΙΚΗ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Τσακωνόταν με τόν ράφτη του: — Μόλις κόμπωσα αυτό τό καινούργιο κοστούμι που μόυκανες, σήσθη από πίσω.

— Αυτό σημαίνει πώς ράβομε γερά τά κουμπιά, κύριε.

ΔΗΜ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Έλληνικό διήγημα

Κύτταξε άλλη μια φορά στόν καθρέφτη και καμάρωσε. Μά θέβαια, θέβαια... Αυτά τα μάτια, αυτό τό προσωπάκι, αυτά τα χείλια έδιναν ένα χαριτωμένο, ένα δροσερό σύνολο...

Διόρθωσε λίγο κάποιο τσουλοφι που ξεπρόβαλλε άνυπότακτο, τράδηξε μια άνεπαίσθητη κραγιονιά στα φρυδάκια της, πήρε την τσάντα της, ξανακυττάχτηκε κι ύστερα ξεπρόβαλε στο χαγιάτι...

— Μητέρα, φεύγω...

— Στην εύχή του Θεού, παιδί μου! Και να μην άργήσετε...

— Στόν κινηματογράφο θα πάμε καλέ...

— Τό ξέρω... Λέω, μονάχα να μην ξεχαστήτε...

— Έννοια σου...

Η Τούλα κατακύλησε στη μικρή ξύλινη σκαλίτσα και θρέθηκε στην αλή. Τό τακουνάκι της άντήχησε στο πλακόστρωτο σόν χαρμόσυνη μου σική. Η κυρά Παγώνα, του ύπογειου, ξεπετάχτηκε:

— Γειά σου, Τουλάκι!... Για ποῦ τώθαλες;...

— Πάμε λιγάκι να ξαλλεγράωμε με την Μαρίκα... Έχω εισιτήρια για τό «Άττικόν».

— Μωρέ, μπράδο!... Άντε, λοιπόν, καλή διασκέδασι...

— Εύχαριστώ... Γειά σας!...

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, η Τούλα στάθηκε για να διορθώση λιγάκι τό φουστανάκι της που «μάζεψε» στη μέση. Κι όταν τό κατάφερε, άφησε εκείνο τό «γεια σας» και θγήκε από την αλόπορτα.

Η μητέρα της, που την καμάρωνε από τό χαγιάτι, γύρισε τό μάτι στην κυρά Παγώνα.

— Άς πάη λίγο τό κακόμοιρο... Καιρός του είναι... Τώφαγε πιά ή βελόνα και τό κέντημα...

— Με τό δίκιο του, άπήνησε ή κυρά Παγώνα, πρόθυμη για κουβέντα. Χαίρουμε που την βλέπω άλλοιότι-κη τώρα. Γιατί μουρχότανε να σκάσω

τά κουμπιά, κύριε.

Τσακωνόταν με τόν ράφτη του: — Μόλις κόμπωσα αυτό τό καινούργιο κοστούμι που μόυκανες, σήσθη από πίσω.

— Αυτό σημαίνει πώς ράβομε γερά τά κουμπιά, κύριε.

Τσακωνόταν με τόν ράφτη του: — Μόλις κόμπωσα αυτό τό καινούργιο κοστούμι που μόυκανες, σήσθη από πίσω.

— Αυτό σημαίνει πώς ράβομε γερά τά κουμπιά, κύριε.

Τσακωνόταν με τόν ράφτη του: — Μόλις κόμπωσα αυτό τό καινούργιο κοστούμι που μόυκανες, σήσθη από πίσω.

— Αυτό σημαίνει πώς ράβομε γερά τά κουμπιά, κύριε.

όταν την έβλεπα να κάθεται πότε στην κάμαρα, πότε στην αυλή, πότε ράβοντας, πότε πλέκοντας και πότε με κανένα θιβλίο... Ναί, δε σου λέω, αυτό είνε φρονιμάδα, μά όχι και ως εκεί. Οι άλλες οι γειτόνοπούλες μαζεμό δεν έχουν πιά... Άλλά κι ή Τούλα τό παρράκανε... Διαρκώς μέσα.

— Δόξα σοί ο Θεός, κυρά Παγώνα μου, άλλαξε πιά. Της άρέσει ο κόσμος, ο περίπατος, ο κινηματογράφος... Άς είνε καλά ή Μαρίκα που της κάνει συντροφιά...

Αυτή ήταν ή ιστορία της Τούλας. Φτωχοκόριτσο, άλλα μοναχοπαίδι, θρέθηκε από μικρό περιορισμένο μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού του. Δεν χρειάστηκε να ξενοδουλέψη, γιατί ή δουλειά του πατέρα της — φύλακας σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο — πρόσφερε ό τι χρειαζόταν ή λιτή ζωή τους. Μεγάλωσε λοιπόν, μέσα στα χάδια. Πήγε σχολείο, έθγαλε και τό σχολαρχείο μά ύστερα ο πατέρας της την σταμάτησε.

Δεν ήταν τόσο τό «διδασκτρα» ή ή μεγάλη δαπάνη τών βιβλίων όσο ή γνώμη που είχε ο κύρ Σαράντης για την μόρφωσι τών θηλυκών:

— Η γυναίκα δεν θέλει πολλά γράμματα... Κι' αυτά που έμαθες, σοῦ περισσεύουν...

Μαζεύτηκε λοιπόν, στο σπίτι ή

Τούλα. Είτε γιατί την μαράζωσε ή πατρική άπόφασις, είτε γιατί ήταν τέτοιος ο χαρακτήρας της, έμεινε μέσα. Έρραβε, κεντούσε, έπλεκε και πολλές φορές διάβαζε. Της άρεσαν τά ώραία, τά ρωμαντικά, τά αισθηματικά μυθιστορήματα και πολλές φορές δάκρυζάπο σελίδα σέσελίδας.

Ός εκεί. Γιατί φιλενάδες, περίπατο, συντροφίες και θολτίτσες δεν τά ήξερε ή Τούλα. Τά κοριτσόπουλα της χειτονιας που προσπάθησαν να την ξεμουάλίσουν, δεν τά κατάφεραν. Βρήκαν έναν θράχο, μια έπιμονή περιέργης μοναξιάς:

— Εύχαριστώ, κορίτσια... Άλλά θα μείνω μέσα. Είμαι λίγο αδιάθετη...

— Εκείνες έφευγαν θυμωμένες και μουρμουρίζοντας:

— Είδες εκεί ή ψηλομύτα!...

Τά χρόνια περνούσαν με την ίδια κατάστασι, που έγινε πιά μόνιμο καθεστώς. Την Τούλα σχεδόν δεν την έβλεπε ή γειτοριά, ο δρόμος, ή Αθήνα. Τό περιβάλλον της ήταν ή φτωχική της καμαρούλα και ή γραφική αλή της στο Παγκράτι. Εκεί καθόταν, εργαζόταν, κουβέντιαζε και διάβαζε.

Τά γονικά της άνησυχσαν. Η χλωμάδα της, μια κάποια άδυναμία, κάτι ζαλάδες, ήταν σημεία κινδύνου. Η μάνα της την έφαγε:

— Έβγα, κορούλα μου έξω... Πήγαινε με τ' άλλα τα κορίτσια... Πιάσε κι' έσύ φιλενάδες...

— Άντε να σε χαρώ... Θα σοῦ κάνη κακό.

— Μά γιατί θα σοῦ κάνη κακό;

— Μια κοπελλίτσα σάν κι' εσένα, πρέπει να φανή, ν' άκουστή...

Πώς άλλοιως θα μάς έβρη κι' ο γαμπρός;

— Ο γαμπρός! Ο γαμπρός! Δεν φαντάζομαι, μητέρα, να έχης την ιδέα πώς θα θγά έξω να τόν ψαρέψω;

— Ναί, Δέν σοῦ λέω. Άλλά...

— Να χαρής... σταμάτησε.

Όστόσο, μια στενή πολιορκία είχε

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποιά ήταν τα μέλη της αντίτασι- λείας, όταν ο βασιλεύς Όθων ή- ταν άνήλικος;
2. Τίνος περιήγησης έργου συγγρα- φεύς είνε ο Θεοδάντες;
3. Ποιό έζωο, ίκανό να μένη χωρίς νε- ρό, έπ' άρκετόν χρόνο μπορεί να δη νερό χωρίς να γυρίση καθόλου το κεφάλι του προς τά εκεί;
4. Πόσοι και ποιοί ήταν οι σοφοί της άρχαίας Έλλάδος κι' από ποῦ κα- ταγόταν καθένας;
5. Ποιάς είνε την ιστορική φράσι: «Τό βασιλείο μου για ένα άλγος»;
6. Τόνκα, είνε κινεζική Έταιρία, Ρω- μική φορεσιά ή Ινδικό όπλο;
7. Τί λόγια είνε ο βασιλεύς της Άν- γλίας Έδουάρδος ο Γ' κατά την ημέραν της καθιερώσεως του περ- σήμου παρασήμου της «περικνημί- δος»;
8. Κιλιμάντζαρο, είνε όνομασία ήφαι- στίου, ποταμού, όρους ή καταρρά- κτου;
9. Η σούπα πίνεται ή πρώγεται;
10. Ποιά όνομάζουν «Δεμένα Ξενοδο- χεία» στον Καναδό;

11. Ποιά βασιλίτσα άκολούθησε τόν Ξέρξη κι' έδειξε μάλιστα έξαιρετι- κή γενναιότητα κατά την ναυμαχία της Σαλαμίνας;
12. Ποιά είνε ή κυρία ύπόθεσις της «Ιλιάδος» του Όμήρου;
13. Ποιά διάσημος σήμερα ήθοποιός του κινηματογράφου ήταν πιανίστο σ' ένα μοδίκι-χώλ στο Μοντρέαλ του Καναδά;
14. Τι άνεφώνησε ο Μέγας Πέτρος της Ρωσίας έμπρός στον τάφο του Ρί- σελιέ;
15. Τι είνε ο Βεδουίνος;
16. Ποῦ είνε και τί είνε τά γρηαιότερα ζώντανά πράγματα στόν κόσμο;
17. Ποιά δούνα χωρίςζουν την Γαλλία από την Ιταλία;
18. Με ποῖο όνομα ήταν γνωστή ή Ά- φρική στην άρχαιότητα;
19. Ποῦ κατασκευάσθη για πρώτη φο- ρά τό χαρτί;
20. Ποιάν ώρα της Μ. Παρασκευής ά- νεφώνησε ο Χριστός: «Ηλί, Ηλί, Λαμιά σασαχθαί!» και τί σημαίνουν τά λόγια αυτά;

Τις άπαντήσεις δά βρήτε στη σελίδα 56 του «Θησαυρού»

στηθ. Μία πολιορκία που στένευε πιά πολύ και καθιστούσε πιά ασθενηκή την άμυνα. Άλλα, για να πέση του φρούριου, χρειάστηκε η γνωριμία της Μαρίκας, της κόρης ενός φίλου του κύρ Σαράντη που της έκαναν μία μέρα τραπέζι. Ποιός ξέρει ποιά μαγνητικά ρευστά τράβηξαν την Τούλα στην Μαρίκα και της άλλαξαν την νοοτροπία της τόσο ξαφνικά κι' άπρω σδόκητα... "Ισως να ήταν κι' αυτό, αλλά ίσως να έπαιξε ρόλο ο εὐχάριστος, ο άνοιχτόκαρδος χαρακτήρας της Μαρίκας, ή μανία της για τον περίπατο, για την διασκέδασι, για τη συντροφιά...

Ετοι άρχισε ή παρέα τους. Σιγά σιγά πήρε δρόμο. Στην άρχή ένας περίπατος την έβδομάδα, ύστερα δυό τρεις για να φθάσωμε σχεδόν στο καθημερινό. Πότε στο Ζάππειο, πότε στον Βασιλικό Κήπο, πότε στον κινηματογράφο ή άλλοι. Η καυμένη ή μητέρα της Τούλας άνοιγε το φτωχό της κομποδέμα για τή ναύλα, για το γλυκό, για το εϊσιτήριο του κινηματογράφου, φθάνει νάβλεπε την κορούλα της αλλοιώτικη. Κι' όταν την είδε, όταν χαίρετο στο πρώτο φυσικό κοκκίνισμα στο μαγουλάκι της, ή χαρά της ήταν άπερίγραπτη.

Μπαρόο. Τούλα... "Ετοι σε θέλω. Φόβος για να ξαναγυρίση ή μικρή στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού της δεν υπήρχε πιά. Γιατί με την Μαρίκα μαζί είχε γνωρίσει τον άνθρωπο που προκάλεσε στην καρδιά της τους πρώτους—και γι' αυτό πιά άληθινούς—έρωτικούς παλμούς. Ήταν ο Νάσος, τó ψηλό, μελαχροινό παλληκάρι, που τὰ γλυκόλογα του και τὰ φιλιὰ του αϊχμαλώτισαν την Τούλα. Με την βοήθεια και τó πρόσχημα της Μαρίκας τόν έβλεπε ελεύθερα πηγαινε μαζί του περίπατο, καταλάβαινε να την δένουν κάθε μέρα πιά μυστηριώδεις και άκατάλυτοι δεσμοί.

Μα ναι, βέβαια. Τόν άγαπούσε τó Νάσο μ' όλη της την καρδιά, μ' όλη την λαχτάρα της πρώτης άγάπης. Μέσο στον έρωτά του, σ' αυτόν τόν ίδιο ξανάβλεπε όλους τούς ήρωες των έρωτικων ρομάντων που διάβαζε. Ο Νάσος ζωντάνευε γι' αυτήν τούς τρυφερώτερους έραστές, τὰ ωραιότερα γλυκόλογα, τόν αϊώνιον έρωτα.

Τόν ελάτρευε. Κι' όσο κι' άν του έφερνε αντίστασι, όσο κι' άν σταματούσε σέ κάποια όρια την θύελλα των τρυφερών έπιθυμιών του κάθε μέρα του δινόταν πιά πολύ... πιά πολύ...

Όσοσο άπόψε δεν πηγαινε να τόν συναντήση. Είχε τραγματικά ραντεβού με την Μαρίκα κι' επρόκειτο να πάνε στο «Αττικό» μαζί. Πήρε λοιπόν τó δρόμο σιγά—σιγά γιατί ήταν νωρίς. Μάλιστα, άντί να πάρη τó τραμό Παγκρατιού, προτίμησε να κατέβη με τὰ πόδια, να περάση την γέφυρα του Σταδίου και να κόψη μέσα από τó Ζάππειο.

Γι' αφορμήσε χαριτωμένα, πεταχτά απ' τὰ μικρά στενά δρομάκια του πάρκου, για να βγί στην λεωφόρο Αμαλίας. Μα ξαφνικά, ένα θέαμα την καθήλωσε, την συγκλόνησε, την κερουνόβησε. Σέ περικών θημάτων άπόστασι, προχωρούσαν, κάτω απ' την δενδροστοιχία, άγκαλιασμένοι

τρυφερά, ο Νάσος κι' ή Μαρίκα. Μα βέβαια. Τόν γνώρισε απ' τó καφέ ριγώτο κοστούμι του, απ' τó χτένισμά του, άκουσε τη φωνή του. Κι' ή Μαρίκα πάλι φορούσε εκείνο τó περικόταγιεράκι, που της πηγαινε περίφημα. Ναι. Ήταν αυτοί! Δεν χωρούσε άμφιβολία!...

"Όταν μπόρεσε να σταθή στα πόδια της, όταν συνήλθε, άλλαξε γρήγορα δρομάκι. Χώθηκε στον Βασιλικό Κήπο, τόν πέρασε νευρικά. Βγήκε στο Σύνταγμα και τράβηξε, μόνη τώρα, για τόν πρώτο κινηματογράφο που άπάντησε. "Οχι για τó «Αττικό».

Μπήκε μέσα, έπεσε στο κάθισμα μιας έρημης γωνίας, κι' άφησε τὰ δάκρυα να την συντροφεύουν σ' ένα

Ήταν ο Νάσος, τó ψηλό, μελαχροινό παλληκάρι, που τὰ γλυκόλογα του αϊχμαλώτισαν την Τούλα.

βουβό κλάμα. "Υστερα προσηλώθηκε στο έργο, προσπάθησε να τó παρακολουθήση, μα αισθανόταν την καρδιά της να σφίγγεται, να πονή.

"Όταν τελείωσε τó πρόγραμμα, πήρε τó δρόμο μηχανικά. "Εφτασε στην στάσι, μπήκε στο τραμό και σέ λίγο τó τακουνάκι της άνηχούσε στο πλακόστρωτο της αούλης.

—Καλώς την Τούλα, έκαμε ή μητέρα της απ' τó κεφαλόσκαλο καθώς την είδε. Πώς τὰ πέρασες; Ήταν καλό τó έργο;

Η Τούλα μειδίασε πικρά, άρχισε ν' άνεβαίνει την σκάλα κι' έδωσε την άπάντησι:

—Καλό, μητερούλα. Άλλα λιγάκι τραγικό, λιγάκι δραματικό... Δράμα, μανούλα μου, δράμα...

Και πνιγόντας έναν λυγμό, χάθηκε στην κάμαρα που θά την ξαναδεχόταν πάλι για τó μόνιμη συντροφιά...

Ή στήλη για τὰ λουλούδια σας

ΤΟ ΝΟΥΦΑΡΟ

ΕΙΝΑΙ από τὰ πιά χαριτωμένα κι' ιδιόρρυθμα φυτά για τó στολίδι των περιβολιών μας ή των άνθοδοχείων των σπιτιών μας. Δεν χρειάζεται χώμα για να ριζώσῃ και να διατηρηθῇ, παρά άφθονο και καθαρό νερό. Είναι κάτοικος των χαριτωμένων νουφάρων και οι άρχαίοι γι' αυτό ακριβώς τó νόμισαν ν υ μ φ α λ α .

Από τὰ 30 περίπου είδη που περιλαμβάνει τó γένος, γνωστότερο σήμερα καθώς και στην άρχαιότητα είναι τó νουφαρό : λ ω τ ό ς .

Αυτό τó είδος έπαιξε μεγάλο ρόλο στη μυθολογία των Αιγυπτίων, των Έλλήνων και των Βουδδιστών.

Στó θίβετ, την Άνατολική Κίνα, την Νεπάλη και σ' ένα μεγάλο τμήμα των Ινδιών, τó νουφαρό δεν λείπει από τις θρησκευτικές τελετές και αποτελεί τó κυριώτερο στολισμό των παγώνων και των αγάλματων των διαφόρων θεοτήτων.

Μεγάλης εκτίμησης έχαίρε αυτό τó λουλούδι και στην άρχαία Αίγυπτο κατά τις δυναστείες των Φαραώ, όπου μετεφέρθη από τις Ινδίες. Αυτό τó είδος άπαντούσε σέ μεγάλη άφθονία σ' όλες τις λίμνες και τὰ στάσιμα νερά γενικώς και ιδίως στις τροπικές χώρες της Άφρικής.

Στην παρουσία του λωτού απέδιδαν οι άρχαίοι Αιγύπτιοι την πολυδρία του Νείλου και την εύφορία των παρὰ τόν Νείλον πεδίων. Σέ πολλά μέρη μετεπερίεριστο τις ρίζες του για την θεραπεία χρονίων και άνιάτων νοσημάτων, γι' αυτό και άνομαζόντο από τούς άρχαίους "Ελληνας οι Αιγύπτιοι και λωτοφάγοι. (Έδώ κάνω μία παρέκβασι για να σας εξηγήσω ότι ο λωτός, νουφαρό των άρχαίων Αιγυπτίων, δεν έχει καμμία σχέση με τόν γνωστό λ ω τ ό ς ο έ β ω δ ι ο ς , γι' αυτό και για να μη γίνεται σύγχυσις τó νουφαρό «λωτός» άνομάζεται, λ ω τ ό ς ο Α ί γ υ π τ ι α κ ό ς), και ένομιζαν πως τρώνε αυτό τó λουλούδι όχι για να θεραπεύονται από τις διάφορες ασθένειες, αλλά για να ξεχούν τις έρωτικές τους άποτυχίες.

Καθώς οι Ινδοί, έτσι και οι Αιγύπτιοι θεωρούσαν τó νουφαρό ως σύμβολο της γεννήσεως και γι' αυτό άπεικόνιζαν σ' όλες τις ιερογλυφικές παραστάσεις των τάφων και άλλων μνημιών τους, τόν "Όρο, την προσωποποίησι του "Ηλίου, με μορφή μικρού παιδιού που λικνιζόταν επάνω στους κάλυκες του λωτού. Επίσης γυρίαντες από λωτούς στολίζουν τὰ αγάλματα των Φαραώ. Οι περισσότερες Αιγύπτιας βασίλισσες κρατούσαν στó χέρι τους άνήλ λωτό.

Οι Έλληνες ποιητά και συγγραφείς των ήρωικών χρόνων δεν είχαν σαφή ιδέα για τόν λωτό. "Ο Όμηρος συνιστά τις ρίζες του λωτού ως τó εκλεκτότερο και γευστικότερο φαγητό. Λέγεται μάλιστα ότι οι σύντροφοι του "Οδυσσέως, στις περιπλανήσεις τους στην χώρα των λωτοφάγων, τώσε, πολλές ρίζες λωτών έφαγαν, που έπαθαν ένα είδος νάρκης και άμνησις και έχασαν να ξαναγυρίσουν στον άρχηγό τους.

Ο λωτός άπεικονίζεται και σέ πολλά άρχαία ελληνικά μνημεία.

Επίσης ο λωτός, δηλαδή τó νουφαρό, λωτός, παίζει σπουδαία ρόλο και στα έργα των λωτών ποιητών και συγγραφέων.

"Ετσι στον περίφημο Πέρση ποιητή Νεζάμι ένέπνευσε τó καλύτερό του ποίημα. "Επίσης ένέπνευσε τόν "Αζ' Εντιν στó ελληνικό του ποίημα "Τά πουλιά και τὰ λουλούδια", στὰ όποία παίρνει τόν λωτό ως σύμβολο της συνειδήσεως και της πίστewς. Κόπου λέει: «... Μου θυμίζει τούς πιστούς έραστές, που προτιμούν να πεθάνουν γι' αυτήν στην όπισθεν ώρκισθηκαν αϊώνιον έρωτα, παρά να την έγκαταλείψουν».

Σέ πολλές σουλτάνες έδιναν επίσης τó όνομα αυτού του λουλουδιού.

Π ώ ς κ α λ λ ι ε ρ γ ε ι τ α ι . — Για να καλλιεργήσετε τó νουφαρό κατ'απλοχρόνιο μέρος είναι μία τεχνητή δεξαμενή από τσιμέντο ή από λαμαρίνα χοντρή, που να μην έχη περισσότερο βάθος από 50—60 πόντους, γιατί στó νουφαρό είναι άρκετό τó βάθος των 15—20 πόντων για να ριζοβολήσῃ. "Επίσης μπορείτε να τó καλλιεργήσετε και σέ μεγάλα τσιγκίνα εδάφη μέσα στις αυλούς των σπιτιών σας, ή και στις γειθούσες όπου διατηρούνται τὰ χρυσόψαρα.

Π ώ ς π ο λ λ α π λ α σ ι α ζ ε τ α ι . — "Όπως ή καλλιέργεια του, έτσι κι' ο πολλαπλασιασμός του είναι εύκολος άρκεί να ριζέτε ρίζες ή και σπόρους μέσα στις τεχνικές δεξαμενές των περιβολιών σας ή και στὰ βάσα των αϊθουσών σας. "Ετσι ύστερα από λίγον καιρό, θά δῃτε επάνω στην έπιφάνεια του νερού να πλέουν τὰ κατ'επώρα και ώραιότατα λουλούδια του νουφαρού.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τά παραλειπόμενα της έρεύνης μας : ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ... οί μύσται της ελληνικής ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Είχαμε άρχισει την έρευνα του "Εθναυρού" με τó όνομα του σημερινού "Υφυπουργού Τύπου και Τουρισμού. Με την διαφορά ότι ο κ. Θ. Νικολούδης δεν είχε όμολήσει, ύποχεθεί να μάς εὐχαριστήσῃ "αργότερα". Ίδου, τώρα, που άρχίζουμε για δεύτερα φορά την ίδια έρευνα, ή καθυστέρησας άπάντησις του επί κεφαλής του "Ελληνικού Τύπου δημοσιογράφου.

Ο Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στον προθάλαμο του ύπουργικού γραφείου επί κεφαλής μιας άτελευτήτου σειράς υπαλλήλων όλων των ήλικιών, των θαμνών και άμφοτέρων των φύλων. "Ο ύπουργός του Τύπου κ. Νικολούδης δέχεται να μάς άπάντησι στις έρωτήσεις μας, άλλ' εις άντάλλαγμα μάς ζητεί μ' ά χάρη : να είμεθα σύντομοι. "Όσο τó δυνατόν πιά σύντομοι. Είναι ή ώρα δύο παρὰ τέταρτο και έχει να υπογράψῃ σωρεϊαν έγγράφων και διαταγών.

— Ποιός σας παρέσυρε να διαλέξετε τó δημοσιογραφικό έπάγγελμα;

— Σας θεβαίω ότι δεν ξέρω, μάς άπαντά ο κ. "Υπουργός. "Αρχισα να δημοσιογραφώ χωρίς να έχω σχηματίσει μία άκριβή ιδέα αυτοῦ τού έπαγγέλματος. Για να είμαι μάλιστα ειλικρινής, στὰ πρώτα μου θήματα έγραφα χωρίς να ξέρω ότι μία μέρα θά γίνω δημοσιογράφος.

Είμαι σ' όλους γνωστόν ότι ο κ. Νικολούδης πρώτ' όπῃρξε λογοτέχνης και ύστερα δημοσιογράφος. Οι «Δειλινές κουβέντες» του κατατάσσονται σήμερα μεταξύ των ωραιότερων νεοελληνικών πεζογραφημάτων.

— Στη δημοσιογραφία ποιό είδος έκαλλιεργήσατε περισσότερο;

— Την πολιτική άρθρογραφία.

— Και από τί άρχισατε: — "Από... την πολιτική άρθρογραφία. "Ως δημοσιογράφος δεν εργάσθηκα παρὰ μόνο στην "Πολιτεία". Μ' αυτήν την έφημερίδα άρχισα την καριέρα μου.

— Στην άρχή του σταδίου σας δεν έκάματε καθόλου ρεπορτάζ;

— Σχεδόν καθόλου. Μπορείτε μάλιστα να τονίσετε ότι ήμουν άνεκαθεν ένας πολύ κακός ρεπόρτερ. Σας άναφέρω τó γεγονός, χωρίς να είμαι εις θέσιν να

σας πω και τούς λόγους στούς όποιους όφείλεται.

"Ενας έλαφρός θόρυβος μάς κάνει να στρέψωμε τó κεφάλι προς τὰ πίσω.

Η πόρτα του ύπουργικού γραφείου μισάνοιξε και βλέπουμε την ζωντανή κορδέλλα των άναμενόντων ά-

Η Α Ε, ο "Υφυπουργός Τύπου και Τουρισμού κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

κράσιν να με τακινηται άνυπομόνως. "Υποσχεθήκαμε να είμαστέ σύντομοι και πρέπει να τηρήσωμε τó λόγο μας.

Δεν μάς μνεί λοιπόν, παρὰ να εὐχαριστήσωμε θερμώς τόν κ. "Υπουργό κ α ι να παρσχωρήσωμε τή θέσι μας στούς συνεργάτες του που περιμένουν

Γ. Α. ΒΛΑΧΟΣ (Σ κίτσο Μ Γάλλος)

Ο Γ. Α. ΒΛΑΧΟΣ

ΜΕΤΑ την υπογραφή της συμφωνίας του Μονάχου, ή Πράγα, άπό δημοσιογραφικής άπόψεως, έχασε τó άρχικό της ενδιαφέρον. Οι άρχισουνταί και τών έφημερίδων δεν της αφιερώνουν πιά ούτε τὰ μεγαλύτερα τυπογραφικά τους στοιχεία, ούτε περιθώρη θείσι στη σελίδα των τελευταίων ειδήσεων.

Η διαπίστωση αυτή μάζι με τó γεγονός ότι κανένας σημείον τού ευρωπαϊκού χάρτου δεν παρουσιάζει προς τὰ παρόν τουλάχιστον, τίποτε τó καινούργιο,

μῆς πείθουν ότι δεν θά ήταν άσκησι μία έπισκεψις άς τὰ γραφεία της «Καθημερινής».

— "Ο κ. Βλάχος, παρακαλώ, έπέστρεψε; — Μάλιστα. Ποιός τόν ζητεί;

Δίνουμε τὰ στοιχεία μας—όνομα, ιδιότητα, σκοπόν της έπισκέψεως—στών άρμόδιο υπάλληλο και περιμένουμε. "Οχι πολύ. Μόλις μερικά δευτερόλεπτα, κι' ύστερα μπαίνουμε στó κομπότατο γραφείο του διευθυντού της «Καθημερινής».

"Ο κ. Βλάχος, ο όποιος μόλις πρὸ λίγων ημερών έχει έπιστρέψει απ' τó έξω-

ήμαστε φίλοι και ήξερε τὰ σχέδιά μου, μου είπε να πάω ν' αναλάβω εργασίαν στούς «Καιρούς», με την πεποίθισι πού είχε ο ίδιος, καθώς μου έλεγε, ότι θά προκύψω. Πήγα, λοιπόν, κι' ο μακαρίτης Πέτρος Κανελλίδης, ο διευθυντής των «Καιρών», με διώρισε με μισθό σάραντα δραχμών κατὰ μήνα.

»Εγγραφα, στίς άρχές, σημειώματα στην πρώτη σελίδα, τὰ όποια, αν ένθυμούμαι καλά, έλέγονταν τότε «επίκαιρα». "Επειτα, έγραφα χρονογράφημα με τó ψευδώνυμον «Ο Δείνα» και περί τὰ τέλη του 1908 έφυγα και πήγα στó «Χρόνο» του Κωστή Χαριποπούλου, με διπλόμισθό μισθό. Μου έδόθησαν έκει 80 δραχμές, οι όποιες σιγά—σιγά έγιναν 120 κι' έπειτα 150...

»Στó «Χρόνο» έμεινα από τó 1908 έως τὰ 1914, όπότε έξέδωκα τó περιοδικόν «Παναθήναια», πού είχε ιδρύσει ο μακαρίτης ο Κίμων Μιχαηλίδης. "Ο έίος μου υπήρξε δραχός, κι' έτσι, όταν έκλεισε, εργάσθηκα διαδοχικώς στó «Εθνός», στὰς «Αθήνας» του Πώπ, στó «Σκρίπ» και, τέλος, έπανήλθα πάλι στὸν «Χρόνο», στὰ 1916, ως πολιτικός άρθρογράφος. Τά άρθρα τὰ όποία έγραφα τότε στα Νοεμβριανά, μου έστολίσαν μετά, τόν Μάιον του 1917, δεκατεσσάρων μηνών έξορίαν, έπειτα από την όποιαν προσελήφθην μόλις έγύρισα στó «Εμπρός» του Καλαποθάκη ως χρονογράφος. Αυτός ήταν ο τελευταίος σταθμός της δημοσιογραφικής μου ζωής ως συντάκτου και συνεργάτου έφημερίδων. Παρατηρείς άπ' τó «Εμπρός» τόν "Απρίλιον του 1919. Έξέδωκα στίς 15 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους την «Καθημερινή».

»Αυτή είναι με λίγα λόγια, καταλήγει ο κ. Βλάχος, ή ιστορία της δημοσιογραφικής μου σταδιοδρομίας.

— Καί οι γονείς σας, ρωτούμε τόν διαλεχτό συνομιλητή μας, ύπεβοήθησαν ή άντέδρασαν στην άπόφασιν πού πήρατε να άκολουθήσετε τó δημοσιογραφικό έπάγγελμα;

— Δεν μπορούτε να φαντασθήτε, μάς άπαντά, την άντίδρασι πού συνήτησα στίς πρώτες μου εκδηλώσεις. "Ο μακαρίτης ο πατέρας μου, ο όποιος έφαγε όλη του τη ζωή στὰ γράμματα και περὶ τὰς δυσμίας του βίου είχε και πολλούς οικονομικές νοχώριες και πολλές ήθικες άπογοητεύσεις, δεν έέλεπε εὐχαρίστως την διά-

Βεστί μου ν' ακολουθήσω το πρακτικό έπαγγελμα. Γι' αυτό, ένωρίς, μόλις δηγήκα απ' το γυμνάσιο, με διώρισε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης κι' έπειτα διά του φίλου του Στεφάνου Στρέϊτ στην Έθνικη Τράπεζα. Πολλά χρόνια πριν, όταν ήμουνα παιδί, 10-11 μόλις έτιών, είχα σκεφθί, όπως όλα τα παιδιά, να γράψω κάτι. Αυτά που είχα γράψει τα είδε ο πατέρας μου και, ένα πρωί, καθώς έμπαινα στο γραφείο του, είδα και καθόταν κοντά του, σε μία πολυθρόνα, ένας ηλικιωμένος κοντός άνθρωπος με γυαλιά. Ο πατέρας μου, έγυρισε και τού είπε: «Νά, κι' αútουνοú τού μικρού τού άρέσουν τα γράμματα.

»Ο ηλικιωμένος κύριος μ' έφώναξε κοντά του και κατά τον εμφανικώτερον πρόπον... μ' έμούντζωσε. Ήταν ο συγγραφέας της «Φάουστα» Δημήτριος Βερναρδάκης!

»Είχα διορισθί, λοιπόν, υπάλληλος της Έθνικης Τραπεζής, καθώς σάς έλεγα, και ή Έθνικη Τράπεζα έθεωρείτο τότε, όπως και τώρα, λιμνή ασφαλής για κάθε νέον. Όταν, λοιπόν, παρά τας διατάξεις τού Καταστατικού της Τραπεζής, είχα αρχίσει κρυφά να δημοσιογραφώ, ο πατέρας μου ανησύχησε τόσο πολύ και έφοβήθηκε μήπως χάσω τη θέσι μου, ώστε έβαλε τόν νέον τότε φίλον του Ιωάννην Δαμβέρην να με πείση να σταματήσω. Κι' όταν ή άποστολή τού Δαμβέρην άπέτυχε, με έκάλεσε ο ίδιος και μου περιέγραψε με πικρά λόγια πά θάσσανα τών ανθρώπων της πέννας... Δυστυχώς ή εύτυχώς δεν άλλαξα.»

Φ ΠΛΗΤΑΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Δημ. Λαμπράκης κ. &

Ο ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ

—Μου είχες δώσει τόν λόγο της τιμής σου πώς θά με δάνειζες χίλιες δραχμές. Γιατί άρνείσαι τώρα;
—Γιατί ζητάς πολλά, διάβολε! Πήρες τόν λόγο της τιμής μου. Άφησέ μου τουλάχιστον τόν χιλιάρικο!

ΟΙ ΦΡΟΝΙΜΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

—Ποú πές, άνδρα;
—Μιά φρόνιμη γυναίκα δεν ρωτά ποτέ τόν άνδρα της πού πάει.
—Μά πώς οι φρόνιμοι άνδρες ρωτούν τις γυναίκες τών;
—Με συγχωρείς, οι φρόνιμοι άνδρες δεν έχουν γυναίκες!

Η ΜΑΡΙΩ

Κεντά τ' άτέλειωτα προικιά κάτω απ' τη γέρικη συκιά τού Λάμπρου ή θυγατέρα κι' απ' την πλαγιά κάποιου βουνού της φέρνει θύμισες στο νοú μιά μαγική φλογέρα

ΉΑ! δεν τó κρύβει ή Μαριώ πώς αγαπούσε στο χωριό τó Νότη, από τά Σπάτα, και πώς μιά νύχτα μυστικά τού έδωσε στα βιαστικά κάτι φιλιό κλεφτάκι

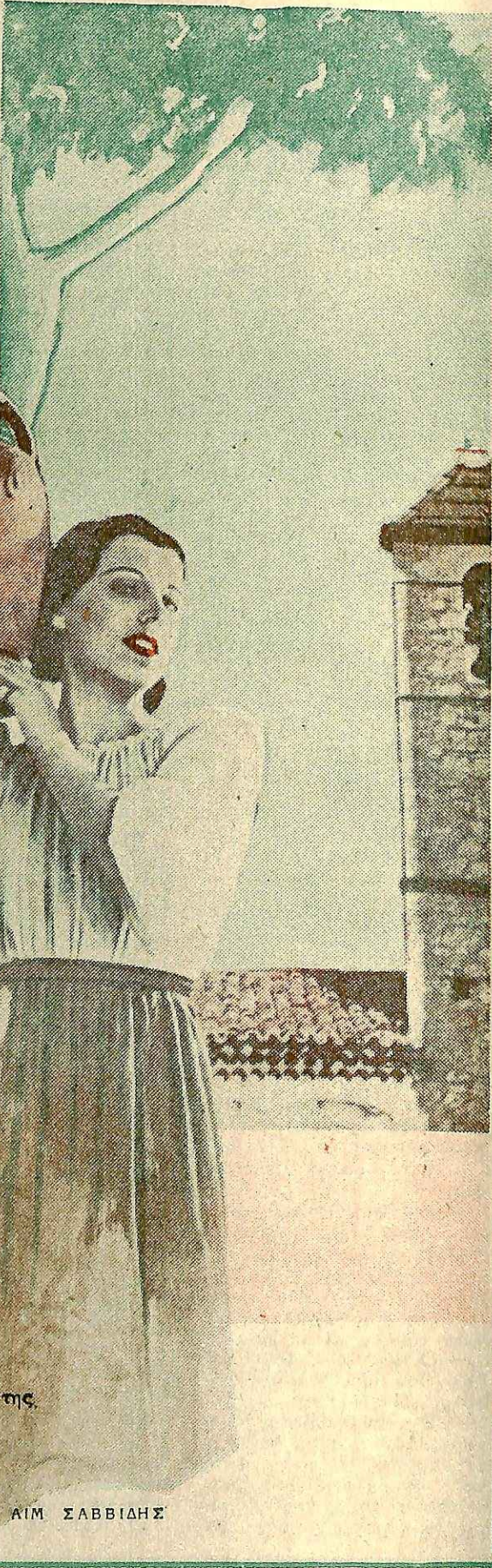
Κι' όλοι τó μάθαν στο χωριό —πιό πέρ' απ' τó καμπαναριό— τó είπε και ή Ρήνη πού είδε τó Νότη να νείει μ' άγριο λούλουδα πολλά και να βιάζεται κρύφα

Κι' όντας τόν ρώτησε αύτή, της είπε ο Νότης στο αυτί μ' έμπιστοσύνη ώστόσο... —Νό μήν τó μάθουν στο χωριό τά έμμεσα για ή Μαριώ και πάω να της τα δώσω

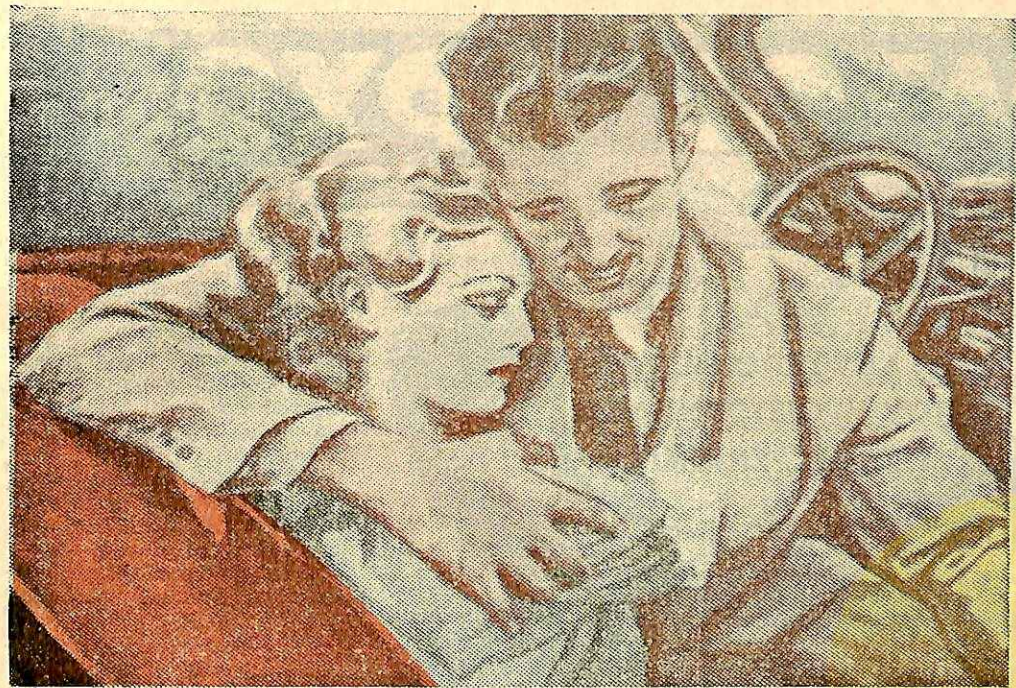
Σάν πέρασε λίγος καιρός, ήρθε χειμώνας τρομερός κι' άκούστηκ' ένα βράδυ. —Ρίχτο, Μαριώ! στη λησμονιά χάθηκε ο Νότης στο χιονιά μ' όλο του τó κοπάδι!..

Ήταν στη μοίρα της γραφτό, γι' αυτό τó δέχτηκε κι' αυτό μ' ύπομονή μεγάλη... Και τ' άποφάσισε στερνά (Γιατί ο άνθρωπος γεννά) να βρή μιά τύχη άλλη.

Όλα τά έέχασα ή Μαριώ, άμέριμνη ζή στο χωριό, και κάτ' απ' τη συκιά της έχει τη σκέψι στο... γαμπρό, βλέπει τó μέλλον της λαμπρό και... ράβει τά προικιά της.

ΑΙΜ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Η Ίρέν Μπούργκ έγύριζε μέσα στο μεγάλο έμπορικό κατάστημα. Πότε την έγοήτευαν οι λεπτές «άραχνούφαντες» κάλτσες, πότε στε κόταν μπροστά στα άκριβά μεταξωτά ύφάσματα, και πότε την τραβούσαν οι θαυμάσιες βατίστες.

Σ' ένα από τά πολλά διαμερίσματα τού καταστήματος έτράβηξε κάποιος την προσοχή της. Ήταν κομψός, μ' ευγενικό παρουσιαστικό κι' έγύτταζε τις όμορφες γάμπες της. Η Ίρέν Μπούργκ χαμογέλασε. Ο κύριος αυτός της άρεσε, και καθώς χισθανόταν μεγάλη διάθεσι για περιπέτειες αύτή τη φθινοπωρινή ήμέρα, άφησε να της πέση ένα από τά πακέτα πού κρατούσε όπως έγύρισε για να μιλήση σε μιά πωλήτρια.

Ο κύριος έπροθυμοποιήθηκε να τó σηκώσει. Η Ίρέν Μπούργκ τόν εύχαρίστησε φιλικά, άλλ' ο κύριος δεν ήθελε να της δώσει τó πακέτο. Ήταν άμετάπειστος.

—Τρισευγενική μου κυρία, της είπε άφηστε με να κρατήσω μερικά από τά πακέτα σας. Διαφορετικά, θά χασετε κανένα. Έκτός θέβαια απ' αύτά, έχετε ύπ' όφει σας ν' αγοράσετε κι' άλλα πράγματα. Έν τώ μεταξύ έπιτρέπατέ μου ν' αυτοσυστηθώ: Σάρλ Ντεριέν.

Η Ίρέν Μπούργκ τού έδωσε χαμογελώντας τά πακέτα της. —Έστω, άφού σας εύχαριστεί να είσθε άχθοφόρος μου, κουβαλήστε τα.

Προχώρησαν φлуαρώντας. Η Ίρέν Μπούργκ άγόρασε κι' άλλα άκόμη πράγματα, μπροστά από τά όποια δεν θά μπορούσε να περάση μιά όμορφη γυναίκα χωρίς να σκλαδωθεί.

—Τώρα είναι άρκετά, είπε. Ο Σάρλ Ντεριέν σοβαρεύτηκε και παρετήρησε:

—Πώς θά τά πάτε όλα αύτά στο σπίτι;

Η Ίρέν Μπούργκ έσκέφθηκε για μιά στιγμή κι' ύστερα τού είπε χαμογελώντας:

—Φυσικά με τó αυτοκίνητό μου! Φτάνει να μη μού τó έκλεψαν. Είναι άπίστευτο. Ξέρετε πόσα αυτοκίνητα

ΚΛΟΠΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Χιουμοριστική ιστοριούλα τού ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

κλέβουν αυτό τόν καιρό; Βγήκαν από τó έμπορικό κατάστημα.

—Πού είναι τó αυτοκίνητό σας, τρισευγενική μου κυρία;

—Αυτό εκεί. Δόξα ή Θεώ δεν μού τó έκλεψαν.

—Ποιό; ρώτησε έκπληκτος ο Σάρλ Ντεριέν.

—Εκεί, δεν τó βλέπετε; Νά, αύτή ή πράσινη Ρόλς Ρόις.

—Η πράσινη Ρόλς Ρόις;

—Σας φαίνεται παράξενο; ρώτησε πειραγμένη.

—Όχι, όχι, κάθε άλλο! Συγγνώμην, δεν ήθελα να πώ αύτό. Μπορώ να σας παρακαλέσω να με πάρετε μαζί σας, ευγενική μου κυρία;

Η Ίρέν Μπούργκ πειράχτηκε. —Πώς σας ήρθε αύτή ή ιδέα, κ. Ντεριέν;

—Άλλ' ο Σάρλ έγούνησε χαμογελώντας τó κεφάλι του, έπλησίασε τó αυτοκίνητο, άνοιξε την πόρτα κι' έβαλε μέσα τά πακέτα.

Η Ίρέν Μπούργκ φαίνόταν τώρα πολύ νευριασμένη.

—Για όνομα τού Θεού, κύριε Ντεριέν, αφήστε με να πάω μόνη, φύγετε! "Αν με δη κανείς γνωστός μου! Ο άντρας μού είναι τρομερά ζηλιάρης. Πηγαίνετε, λοιπόν!

—Άλλά ο Σάρλ Ντεριέν έκάθησε στο βολάν και της είπε χαμογελώντας:

—Ξέρω τόν μηχανισμό τού άμαξιού σας. Έκτακτο αυτοκίνητο! Άνεβήτε μονάχα, τρισευγενική μου κυρία, θά σωφάρω για σας, και μη φοβάστε. Κανείς δεν θά σας άναγνωρίση. Θά τρέξω τόσο γρήγορα...

Η όρεξι της Ίρέν Μπούργκ για περιπέτειες πού είχε ύποχωρήσει από φόβο, ζώήρεψε πάλι. Γέλασε, ανέβηκε και είπε:

—Καλά! Άλλά ύπ' ευθύνην σας... "Αν ο άντρας μου...

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε. "Ετρεχε όλοταχώς στους δρόμους. Σ' ένα σταυροδρόμι άναγκάστηκαν να κόψουν την ταχύτητα. Ο άστυφύλακς της τροχιάς έγύτταξε άπειλητικά το άμάξι και έπλησίασε βαδίζοντας σιγά. "Εξάφνα ή Ίρέν Μπούργκ μύθιωσε σκουτώντας τόν συνοδό της: —"Α! πρέπει να σάς τó όμολογήσω! Βοηθήστε με όμως προτού είναι άργά!

Ο Σάρλ Ντεριέν την κύτταξε και τάπληκτος:

—Ο άστυφύλαξ δεν έρχεται για μας. Κυττάξτε έπέρασε από μπροστά μας.

Τί όμορφη πού ήταν! Ένώ άρχισε να τρέχη πάλι τó αυτοκίνητο, της είπε:

—Λοιπόν, τρισευγενική μου κυρία; Θέλατε να μού πήτε κάτι... Μιλήστε τώρα...

—Τρέξτε όσο μπορείτε πιο γρήγορα και θά σάς τó πώ. Νά...ότι έκαμα, τó έκαμα από διάθεσι για περιπέτεια. Τό αυτοκίνητο αύτό δεν είναι... ξέρετε... δικό μου!

Ο Σάρλ Ντεριέν την έγύτταξε μέσα στα μάτια φοβισμένος.

—Δεν είναι δικό σας τó αυτοκίνητο; Τότε... τότε είμαστε και οι δύο μας χαμένοι... Είμαστε αυτοκινητοκλέ...

κλέ... κλέφτες.

Έκείνη συμφώνησε. Πήρε μιά βαθειά άναπνοή και ύστερα είπε:

—Και τώρα τί θά κάνωμε; Έκείνος έσήκωσε τους ώμους του. Βλέπετε εκεί τόν άστυφύλακα; Μάς κυττάζει.

—Μά βοηθήστε με λοιπόν!

—Πρώτα ένα φιλι, έ;

Τού έπρόφερε τρέμοντας τά κατακόκκινα χείλη της.

Πιό πέρα ήσαν πέντε άστυφύλακες μαζί πού τούς κυττούσαν ύποπτα. Ο Σάρλ έκοψε την ταχύτητα τού άμαξιού.

—Πρέπει να κατεβούμε από τó αυτοκίνητο, να μούμε σε κανένα, καφενείο και να φύγωμε από την άλλη πόρτα, έπρότεινε τρέμοντας ή Ίρέν.

Σε λίγο έκάθονταν σε κάποιο ίδιό αίτερο καρέ ενός καφενείου. Η Ίρέν Μπούργκ ψιθύριζε:

—Αν θά ξανακάω ποτέ μου τέτοια παιδιάστικη κουταμάρα.

Ο άντρας σας δεν θά σας διασκεδάξη φαίνεται, παρετήρησε πονηρά ο Σάρλ.

—Όχι! Στενοχωριέμαι και πλήττω πολύ!

—Μού δίνετε τότε την άδεια να σας διασκεδάζω πού και πού;

—Έστω. Θά γίνωμε φίλοι. Πάμε όμως τώρα να πάρωμε ένα ταξί, για να γυρίσω άμέσως σπίτι μου.

—Ταξί; Και γιατί όχι με την πράσινη Ρόλς—Ρόις; Τώρα πιά δεν μ' έμποσίζει τίποτε να σάς πιά πώς είναι δική μου!

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΑΤΕΛΕΙΩΤΕΣ ΡΑΔΙΟΥΡ-
ΓΙΕΣ

«Όταν ο πανίσχυρος πρωθυπουργός της Ισπανίας δούε ντε Λάρμα έμαθε από τον άστυνόμο του Τολέντο, τον μυστηριώδη θάνατο του δουκός ντε Σανταρέμ, τον όποιον είχε υποχρεώσει να παντρευθί την κόρη των όνειρων του βασιλέως Φιλίππου 'Αϊζά, έγινε έξω φρενών.

Έθελπε ότι έχασε τό παιχνίο για τό όποιο τόσον καιρό εργάσθηκε και μαζί ένοιώθε ότι ή 'Αϊζά έλεύθερη πιά και κυρία του έαυτού της, μπορούσε να άντιτάξει κάθε άνρησι και να ματαιώσει τά καταχθονία σχέδιά του, άφού μάλιστα, όπως είχε υποσχεθί της είχε έπιστρέψει την ήμέραν των γάμων της, τό γράμμα που είχε γράψει στους δικούς του και στο όποιο φανερωνόταν ή Μαυριτανική καταγωγή της. «Αν είχε τό γράμμα αυτό στά χέρια του άκόμη, σκεπτόταν ό δούε ντε Λάρμα, θά μπορούσε να εκθιάσει την θέλησι της 'Αϊζας πού ωστόσο είχε άποκτήσει τον τίτλο της δουκίσσης ντε Σανταρέμ. Τώρα όμως έθελπε καθαρά πώς βρισκόταν σε δύσκολη αδιέξοδο πού την καθιστούσε πιδ άπελπιστική ή στερεότυπη και σχεδόν καθημερινή εώωτησις του βασιλέως: «Πότε, επί τέλους, θά παρυσιασθί στην αύλή ή κυρία δοίκισσα ντε Σανταρέμ;»

Ο πρωθυπουργός όμως της Ισπανίας δέν ήταν άνθρωπος πού θά τά έχανε μπρός σε μιά άποτυχία πού θά του έστοίχιζε τη θέσι του και γρήγορος στις άποφάσεις του απέφθηκε να έπιτύχη από άλλη πλευρά την ύποταγή της 'Αϊζας εις τάς θελήσεις του.

Ξέροντας τον άδελφικό της δεσμό με την άνεμιά της κόμησσης ντ' Άλταμέρα, Κάρμεν ντ' Άγκουιλάρ σκέφθηκε να έκβιθί την Κάρμεν, ύποδεικνύοντας σ' αυτήν τους κινδύνους πού διάτρεχε ό άρραβωνιαστικός της συνταγματάρχης Φερνάντο ντ' Άλμπάντα, ό όποιος έγκτελείμπε χωρίς άδεια την Πορτογαλία κι έπέστρεψε στην Μαδρίτη εαφικά. Ο δούε ντε Λάρμα

ήλπιζε με τον τρόπο αυτό ότι θά άνάγκαζε την Κάρμεν να δεχθί να καταφύγη στην άδελφική της φίλη 'Αϊζά, όπως ό ίδιος θά της ύποδεικνυε, πού ίσως να ύποχωρούσε για να σώσει τον άρραβωνιαστικό της Κάρμεν όπότε και ό ίδιος θά μπορούσε να επιβάλι και πάλιν τη θέλησί του στη νεανρά δοίκισσα ντε Σανταρέμ.

Οι δύο φίλες είχαν έπιστρέψει από την έξοχική θίλλα του Τολέντου όπου τόσα γεγονότα διεδραματίσθηκαν στη Μαδρίτη, δύο μέρες μετά τον φόνο του δουκός ντε Σανταρέμ, άνήσυχες για την τύχη των άγαπημένων τους Γεζιντ, Πικουίλλο και του Φερνάντο ντ' Άλμπάντα.

Περισσότερο όμως άνήσυχη ή 'Αϊζά για τους άδελφούς της, του Γεζιντ, πού ήξερε ότι θά καταδικάσαν ως δολοφόνος του ντε Σανταρέμ και του Πικουίλλο πού κι' αυτόν τον κατεδίκασαν ή 'Ιερά 'Εξέτασις ως αίρετικό και πού είχε άποδράσει από τό φρούριο του 'Αϊγκαντόρ, ήλπισε, όπως πάντα, στην ύποστήριξη της βασιλίσσης και μιά άπ' τις πρώτες της φρεντίδες ήταν να παρακαλέσει την Ζουανίτα πού ύπηρετούσε στα άνάκτορα ως θαλαμηπόλος, να μιλήσει εκ μέρους της στην Μαργαρίτα για τον Γεζιντ και να ζητήση την προστασία της.

Ο άδελφός της συνελήφθη: ρώτησε άνήσυχη ή βασιλίσσα, όταν λίγο άργότερα ή Ζουανίτα της διηγήθηκε την ύπονομή και τον φόνο του δουκός.

«Όχι, Μεγαλειότατή! Κατώρθωσε να διαφύγη και φαίνεται μάλιστα πώς είνε κρυμμένος σε μέρος πού δε μπορεί κανείς να τον άνακαλύψη και μέσα στο όποιο όμως, πρέπει δυστυχώς να κρύβεται πάντοτε.

Καταλαβαίνω πού, έκαμε ή βασιλίσσα πού θυμήθηκε την κρύπτη των θησαυρών στην έπαυλι των Ντελασκάρ, στην όποια την ώδήγησε κάποτε ό Γεζιντ.

Μά ωστόσο είνε φρικτό να μένη έτσι κρυμμένος και φυλακισμένος σε όλη του τη ζωή, γι' αυτό ή 'Αϊζά με παρεκάλεσε να ζητήσω την έπέμβασι και την προστασία της 'Υμετέρας Μεγαλειότητος, πρόσθεσε ή Ζουανίτα.

Η Μαργαρίτα ήταν έτοιμη ν' άπαντήσει όταν εαφικά της άνήγγειλαν ότι ό πρωθυπουργός υπέβαλε την παράκλησιν να τον δεχθί για λίγα λεπτά.

Α! φώναξε χαρούμενη ή Ζουανίτα. Βλέπετε, Μεγαλειότατή πώς ό Θεός μας τον έστειλεν αυτή την ώρα; Ζητήστε του τη χάρι του Γεζιντ. Ο δούε δέν μπορεί ποτέ να την άονηθί στη Μεγαλειότητά σας.

Η βασιλίσσα έκαμε νόημα στον θαλαμηπόλο πού περίμενε στην πόρτα, ή Ζουανίτα άπομακρύνθηκε διακριτικά και μπορεί να τη κανείς, ποτέ της δέν ύπαδέχτηκε καλύτερα τον πρωθυπουργό, από την ήμέρα εκείνη.

Ο δούε ντε Λάρμα είχε έρθει στα ίδιατερα διαμρίσματα της βασιλίσσης για να ζητήση τις οδηγίες της Μαργαρίτας σχετικώς με μιά παράστασι πού έπρόκει

το να δοθί στο θέατρο της Αύλης και την όποια διωργάνωνε ό ίδιος για να διασκεδάση κάπως, όπως νόμιζε, την εύθυμία του βασιλέως, πού ό όρμητικός έρως του προς την 'Αϊζά τον είχε κάμει έξαιρετικά μελαγχολικό.

Γνωρίζω, κύριε δούε, έπεν ή βασιλίσσα πόσο προστατεύετε τά γράμματα και τις τέχνες, οι όποιες όμολογουμένως ποτέ δέν ήνθισαν τόσο όσο σήμερα πού διοικείτε εσείς.

Η Μεγαλειότης σας είνε πολύ καλή, άπάντησε ό δούε, κάνοντας μιά βαθείά ύπόκλησι.

Λέγω έπλως την αλήθεια, κύριε δούε, αλλά δέν μού λέτε, έ έργον προκειται να παρασταθί αύριον; —Ε'η φωτιά κάτ' άπ' την σάχητ; ή «Ο κρυφός έρως», Μεγαλειότατή!

★

Εκείνη την στιγμήν άνήγγειλαν την κόμησση ντ' Άλταμέρα πού μπαινοντας συγχρόνως χαιρέτησε τον δούκα με τέτοιο χαμόγελο, πού αυτός ένοιωσε πόσο ύποκριτικό ήταν.

Ίσως ό κύριος δούε, έπεν ή κόμησση, άποτεινόμενη στη βασιλίσσα, ήρθε να μιλήση στην Μεγαλειότητά σας για την αύριανή παράστασι. Αυτό θά ήταν πολύ ευχάριστο, γιατί κι' εγώ, κατά συμπάθειαν έχω να σας διηγηθώ κάτι πού θ' άποτελούσε ένα θαυμάσιο θέμα για θεατρικό έργο, αν βέβαια θρισκόταν ό κατάλληλος συγγραφέας να τό συνδέσει.

Ο δούε, εκύτταξε την κόμησση μ' άνήσυχον βλέμμα σαν να προαισθανόταν πώς κάποια θλιβερή έκπληξη του έτοίμαζε ή γυναίκα εκείνη πού τόσο τον έχθρευόταν. Κρύβοντας όμως την ταραχή του έπτε με προσποιημένη άπάθεια στην κόμησση: —Αν ή Αύτη Μεγαλειότης έπιτρέπη, θά ήμουν πείσις, να μάθω αυτήν την δραματικήν περιπέτειαν, κυρία κόμησση.

Ναί! ναί! ές την άκούσωμεν, έπτε και ή Μαργαρίτα για να ευχαριστήση τον πρωθυπουργό.

Αφού ή Αύτη Μεγαλειότης έπιτρέπει, έπτε με πονηρό χαμόγελο ή κόμησση, ευχαρίστως θά σας την διηγηθώ, κύριε δούε.

Ζήτησε την άξια της βασιλίσσης να καθίση και με

τό χαμόγελο πάντοτε στά χείλη αρχισε να οηγηται: «Φαντασθήτε έξαφνα έναν θασίσα πού σ'ενοχωρείται και μελαγχολεί, αν και έχη συγγον ωραιαν και άξιοατρευτον και πού άπειθυνεται στον πρωθυπουργό του να τον βοηθήσει σε μιάν έρωτική του περιπέτεια...»

Ο δούε πού άρχισε να καταλαβαίνει, εδάγκασε τά χείλη του και με κόπο μπόρεσε να κρύψη τον θυμό και την ταραχή του, ενώ ή κόμησση ντ' Άλταμέρα συνέχιζε αδιάρρηκτα:

«...Ξέχασα να σας πώ, πώς ή γυναίκα την όποια αγαπώ ό φανταστικός αυτός βασιλεύς, δέν είνε εύγενικής καταγωγής και φυσικά δέν μπορεί να παρουσιάζεται στην Αύλή. Κι' αυτή άκριβώς είνε ή κυρία άφορμή της μελαγχολίας του βασιλέως. Ο πρωθυπουργός όμως, για να βοηθήσει τον βασιλέα και κατά συνέπειαν να ισχυροποιήση την θέσιν του, άναλαμβάνει να έξευγενίση την βασιλική εύνοια και κατορθώνει πράγματι να της δώση ένα τίτλον, δουκίσσης άς πούμε, για να μπορεί να συνάξη σ' άνάκτορα. Κι' άπ' εδω άρχίζει τό ζωηρότερο ενδιαφέρον της ύποθέσεως αυτής. Η νέα δοίκισσα, να πούμε, για λόγους πού δέν μπορεί κανένας να ξέρη, άρνείται να παρουσιασθί στην Αύλή...»

Με συγχωρείτε να παρατηρήσω, κυρία κόμησση, διέκοψε ό δούε προσπαθώντας να γελάσει, ότι ή ύπόθεσις σας αυτή μου φαίνεται κάπως άπίθανος. —Δέν είμαι της γνώμης σας, κύριε δούε, έπεν ή κόμησση, κυττάζοντας τον με ειρωνικό βλέμμα και έπιτρέψατέ μου να έξακολουθήσω: «...Τί νομίζετε λοιπόν τότε ότι κάνει ό συνάδελφός σας κύριε πρωθυπουργέ; Αναγκάζεται να καταφύγη σε πλάγια μέσα για να επιτύχη τον σκοπό του και δέν άργεί να θρή πού πρέπει να κατευθυνθί: Η νέα δοίκισσα, πού όπως είπαμε άρνείται να γίνη εύνοια του βασιλέως, συδέεται μ' άδελφική φίλια με μιά ωραιότατη κι' εύγενική καταγωγή νέα, παραδείγματος χάριν σαν την άνεμιά μου την Κάρμεν ντ' Άγκουιλάρ...»

Ο δούε άκούοντας τό θονομα αυτό και μαντεύοντας ή θανάσιμη αυτή έχθρά του, ή κόμησση ντ' Άλταμέρα ήξερε όλο τό σχέδιό του, έγινε κατάχλωμος.

«...Η νέα και ωραία αυτή φίλη, έξακολουθώ πάντοτε χαμογελώντας πονηρά ή κόμησση, είνε άρραβωνιασμένη μ' έναν λαμπρόν νέο πού τον αγαπώ τρελλά. Μιά

μέρα λοιπόν ό πρωθυπουργός προτείνει στην κόρη αυτή να τον βοηθήσει, με την έπιρροή πού είχε πάνω στη φίλη της, στο καταχθονίο σχέδιό του, ύποσχόμενος τιμές και άξιώματα για τον μνηστήρα της αν δεχόταν την πρότασί του και άπειλώντας να τον καταστρέψη αν την άπέρριπτε...»

Δέν είνε δυνατόν! Έκαμε μ' άποτροπιασμό ή βασιλίσσα.

Κι' εγώ έχω την ίδια γνώμη με την Μεγαλειότητά σας, έπεν άτάραχος ό δούε. Η νέα χωρίς άλλο θά παρεξήγησε τά λόγια του πρωθυπουργού ή κάποια συγγενής της ίσως θά έδωσεν αυτήν την έρμηνείαν.

Νομίζετε; Έκαμεν ή κόμησση, όχι κύριε δούε! Ας θγάλουμε πιά τις μάσκες, ή πρότασις ήταν κατηγορηματική! Η νέα έπρεπε να πείση την φίλην της να δεχθί τον έρωτα του βασιλέως και να γίνη εύνοια του, να πάρη μ' άλλα λόγια τη θέσι της βασιλίσσης. Μη παραέωθε, κύριε δούε, δέν έτελείωσε ακόμα. Πρέπει να προσθέσω ότι την ίδια αυτή μέρα, ό εξαίσιος αυτός πρωθυπουργός, έρχεται να προσφέρη τά σέδη του στην βασιλίσσα και να την

διαβεβαιώσει ίσως περί της άφοσιώσεώς του. Και ή κόμησση, άφού έτόνισε τά τελευταία της λόγια, έκαμε θαυμάτην ύπόκλησι μπρός στην καταπληκτη Μαργαρίτα και άπεσώρθη ρίχνοντας ένα βλέμμα θριάμβου στον δούκα ντε Λάρμα πού κατάχλωμος μάτια προσπαθούσε να κρύψη την ταραχή του. Τρέμοντας από θυμό ό πρωθυπουργός δέν τόλμησε να σηκώσει τά μάτια του στη βασιλίσσα, γιατί ήταν θέβαιος πώς θά τον έκραύωνε με τά δικά της. Έτσι πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα αγωνίας γι' αυτόν πού έβλεπε όλο του τό σχέδια να ναυαγούν. Γιατί τώρα, ειδοποιημένη ή βασιλίσσα, δέν θά έπέτρεπε με κανέναν τρόπον βέβαια την εισοδό της αντίζήλου της εις την Αύλή και ή δυσμείνεια του βασιλέως θά ήταν θεβαία άφού δέν θά μπορούσε πιά να εκπληρώση την ύπόσχεσι πού τό έδωσε.

Τέλος, όταν άπεφάσισε ν' άτενίση την βασιλίσσα ό πρωθυπουργός, έμεινε κατάπληκτος. Ηρεμη και σχεδόν χαρωπή ή Μαργαρίτα, τον εκύτταζε με βλέμμα πού δέν εξέφραζε ούτε άγανάκτησι ούτε θυμό. Και παίρνοντας τότε θάρρος ό δούε ντε Λάρμα, τόλμησε να πη:

—Ελπίζω, έπεν ό δούε, πού είχε ανακτήσει τό θάρρος του, ότι ή Μεγαλειότης σας δέν πιστεύει αυτές τις συκοφαντίες.

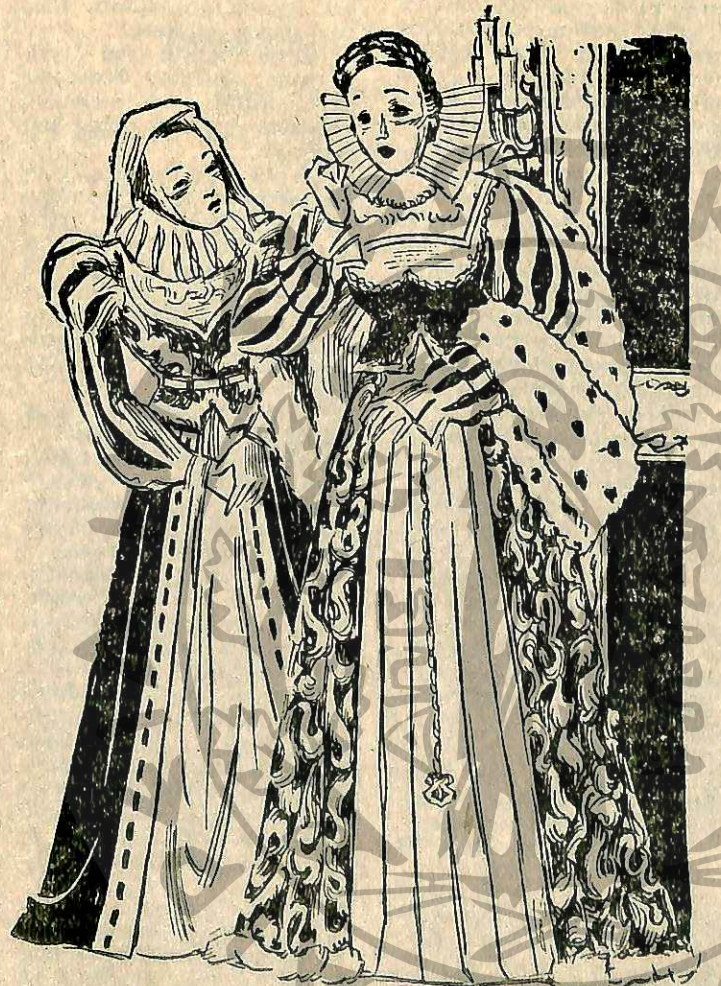
Ασφαλώς δέν μπόρδ να τις πιστέμω, κύριε δούε. Σεις ένας άνθρωπος με τόσιν αξίαν, σεσθαρός και άδέλφος του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστού, πώς θά ήταν δυνατόν να λησμονήσετε σε τέτοιο βαθμό την αξιοπρέπειά σας και τό καθήκον σας;

Ο δούε δέν ήταν άνθρωπος πού μπορούσε να μη διακρίνη την λεπτή ειρωνεία της βασιλίσσης, ήταν βέβαιος ότι ή βασιλίσσα δέν γελάσθηκε από τά λόγια του, αλλά μη μπόρδοντας να έξηγήση γιατί το μιλούσε με τόση καλωσύνη, έξηκούλυνε να παίξει τον ρόλο του συκοφαντούμενου.

Ευχαριστώ την Μεγαλειότητά σας, διότι δέν έπίστεψε στις συκοφαντίες αυτές και προσέβατο για τους λόγους πού σας άνέφερα άκριβώς ή έβλεψα να παρουσιασθί στον τελευταίο μεγάλο χορό των Άνακτόρων ή κόρη του Ζουάν ντ' Άγκουιλάρ, δεσποινίς Κάρμεν και για τον ίδιο λόγο έπέμεινα άργότερα να έμφανισθί και ή φίλη της δοίκισσα ντε Σανταρέμ.

Είνε λοιπόν πολύ διοσοφι ή δοίκισσα; ρώτησε ή βασιλίσσα με πονηρό χαμόγελο.

Ναί, αρκετά όμορφη!

Ο Γεζιντ συνελήφθη: ρώτησε άνήσυχη ή Μαργαρίτα όταν λίγο άργότερα ή Ζουανίτα της διηγήθηκε την μονομαχία και τον φόνο του δουκός Ντε Σανταρέμ.

είπεν ο δούξ ψυχρά.

—Πολύ θα επιθυμούσα να την έβλεπα, είπεν η Μαργαρίτα. Νά της πητέ, σάς παρακαλώ, κύριε δούξ, ότι θέλω να την προσλάβω κοντά μου ως κυρίαν επί των τιμών, εάν έννοείται δέχεται κι' εκείνη.

Ο δούξ ντ' Λάρμα δένμπορούσε ν' άρύρωση λέξιν από την έκπληξι και την χαρά του. Τώρα ήταν πιά βέβαιος για τόν θρίαμβό του.

—Θ' αναγγείλω σήμερα στην κυρίαν ντ' Σανταρέμ την τιμήν που εύαρεστείται νά της κάμη η Μεγαλειότης σας.

Και κάμνοντας μιά θαθεία υπόκλησι μπρος στη Μαργαρίτα ο δούξ έφυγε κατευθυνσασμένος.

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΤΟΥ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ» ΝΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ

Μόλις ο δούξ ντ' Λάρμα έγκατέλειπε τά διαμερίσματα της βασιλείσης ή Μαργαρίτα γύρισε στη Ζουανίτα που στεκόταν παράμερα σέ μιά γωνιά και παρακολούθουσε όλη τη σκηνή και της είπε με χαμόγελο:

—Άκουσες τί πάει ν' αναγγείλη στην Άϊζά ο κύριος δούξ, τρέξε λοιπόν γρήγορα καλή μου κοπέλλα και πές της νά μη χυθεί!

—Πώς, Μεγαλειότηάτη! Νά μη δεχθώ; Έκαμε κατόπληκτη ή Ζουανίτα.

—Βέβαια, κόρη μου. Πρέπει ν' άρνηθώ τη θέσι που θα της προσφέρω έκ μέρους μου ο πρωθυπουργός. Ο δούξ τότε θ' αναγκασθώ βέβαια νά την παρακαλέσω, θα έπιμείνη, όπότε εκείνη θα ζητήσει έγγραφως από τόν δούκα την χάρι του άδελφού της Γεζίντ.

—Α! τώρα καταλαβαίνω! είπε χαρούμενη ή Ζουανίτα. Καί νομίζετε ότι ο πρωθυπουργός θα τό δεχθώ;

—Είμαι βεβαία! Μονάχα τρέξε γρήγορα, μην χάνης καιρό.

Η Ζουανίτα χάθηκε σαν τό πουλί κι' όταν ή βασίλισσα έμεινε μόνη, ψιθύρισε:

«Θά σωθώ! Θά είνε έλεύθερος! Καί όμως δέν θα φανή ότι έφρόντισα έγώ Γεζίντ, για νά σού δοθώ χάρις...».

★

Την άλλη μέρα, ένθουσιασμένος ο δούξ ντ' Λάρμα έτρεξε στόν βασιλέα νά του άναγγείλη ότι ή Άϊζά θα έρχόταν στην Αύλη ως κυρία επί των τιμών της Βασιλείσης. Το έίπεν όμως ότι έδέχθη την θέσιν αυτήν υπό ένα όρον: Νά δοθώ

χάρις σ' έναν νέον Μαυριτανόν, που λεγόταν Γεζίντ και που μονομαχησε κι' έσκότωσε έναν χριστιανό!

—Και απαιτεί, έπρόσθεσεν δούξ, ή χάρις αυτή νά δοθώ πριν παρουσιασθώ ένώπιόν σας.

—Γιατί; ρώτησε περίεργος ο βασιλεύς.

—Γιά νά σας ευχαριστήσώ την πρώτη μέρα που θά σας συναντήσω στά διαμερίσματα της βασιλείσης.

—Νά δοθώ, λοιπόν, άμέσως ή χάρι αυτή, είπεν ο βασιλεύς, άνυπόμονος νά συναντήσώ την άγαπημένη του όσον τό δυνατόν πιό γρήγορα.

★

Μόλις ο πρωθυπουργός άφησε τόν βασιλέα για νά απεύση νά ετοιμάσώ τό σχετικό διάταγμα της χάριτος του Γεζίντ, άνήγγειλαν στην Μεγαλειότητά του την άφιξιν του Μεγάλου Ίερωξεταστού και του Ίπισκόπου της Βαλένταιας. Ήρθαν νά παραπνευθούν στόν βασιλέα ότι όλα τά προνόμια της Ίερας Έξετάσεως είχαν παραβιασθώ διότι κάποιος νέος αίρετικός, τόν όποιον έπί δύο μήνες είχαν κατηχήσει ο άρχιεπίσκοπος, κατακρατώνταν τώρα παρανόμως από τούς Ίησούτες στην μονήν του Άλκάλα ντ' Εναρές και παρακαλούσαν τόν βασιλέα νά διατάξή τους μοναχούς του Έναρές νά παραδώσουν πάλιν τόν νέο στόν άρχιεπίσκοπο της Βαλένταιας.

Χαρούμενος καθώς ήταν ο Φίλιππος εκείνη την ώρα, έζήτησε νά τό φέρουν νά υπογράψω την διαταγή που του ζητούσαν. Ρίχνοντας όμως μιά ματιά στό έγγραφο που τούδωσαν έπρόσεξε ότι ο αίρετικός που ζητούσαν ο άρχιεπίσκοπος νά του παραδώσουν άνομαζόταν Πικουίλλο Άλιάγα.

—Πικουίλλο Άλιάγα! είπε σιγανά ο βασιλεύς. Μά αυτός είνε που ό... «έξάδελφος» Ντόν Αύγουστινο Ντέ Βιλλαφλώρα ύπεσέχθη σ' έκείνη ν' ανακαλύψω. Καί ύψώνοντας τώρα τη φωνή του είπε στούς δύο Ίερωμένους:

—Πάρτε πίσω αυτό τό έγγραφο, άγιοί μου, δέν μπορώ νά τό υπογράψω. Ο νέος αυτός δέν θέλω νά μπή στις φυλακές της Ίερας Έξετάσεως κι' άν ακόμη βρίσκεται εκεί ένω ύποχρέωσι νά τόν έλευθερώσω.

—Σέ ποιόν ύποσχεθήκατε, Μεγαλειότηάτε;

—Αυτό δέν σας άφορά, άγιοί μου. Νομίζω όμως ότι νί ύποσχέσεις που δίδει ο βασιλεύς είνε Ίερες και πρέπει νά τηρούνται.

—Αναφιβόλω! αλλά ή Μεγαλειότης σας γνωρίζει αυτόν τόν Πικουίλλο;

—Καθόλου.

—Ιότε, γιατί, Μεγαλειότηάτε, τόν υπερασπίζεσθε ένάντιόν μας;

—Επειδή τ' όθελώ! άπάντησε ο Φίλιππος με τόν που οεν έπισεχόταν καμία άντιρρηση.

Οι δύο ιεράρχαι κυττάχτηκαν καταπληκτοι. Πρώτη φορά ο βασιλεύς έδειξε πως έχει δική του θέλησι.

Κι' ενώ αυτοί έμεναν σιωπηλοί μη ξέροντας τί νά απαντήσουν ο βασιλεύς έγγραφω έίασεν κάποιον λόγιον ένα χαρτί και γυρίζοντας σ' αυτούς τους είπε:

—Όχι μόνον δέν θα τόν στείλω στη φυλακή της Ίερας Έξετάσεως άλλα θα διατάξω νά τόν αφήσουν έλευθερον άμέσως απο τό μοναστήρι του ντ' Εναρές όπου τόν κρατούν οι εκεί μοναχοί, όπως μου λέτε.

Κι' άμέσως έσήμανε τό κουδούνι και είπε στόν βαλαμπάλο που μπήκε και ύποκλήθηκε μπροστά του:

—Βρίσκεται κανένας άξιωματικός εδώ;

—Μάλιστα! ο συνταγματάρχης Ντόν Φερνάντο Ντ' Αλμπάιντα, τόν όποιον έκάλεσεν ο πρωθυπουργός από την Λισαβώνα και ήρθε τώρα για νά παρδύσασθώ σ' αυτόν.

—Ας παρουσιασθώ άργότερα στόν κ. δούκα, τώρα μου χρειάζεται έμένα. Πές του νάρθω άμέσως.

Όταν ύστερα από λίγες στιγμές ο Ντόν Φερνάντο παρουσιάσθη, ο βασιλεύς του είπε μπροστά στούς δύο ιεράρχες:

—Θά πές άμέσως, συνταγματάρχα Ντ' Αλμπάιντα στό Άλκάλα ντ' Εναρές, στό μοναστήρι των πατέρων της πίστεως και θα ζητήσης δείχνοντας την διαταγή μου αυτήν, ν' αφήσουν έλεύθερο κάποιον νεαρόν Μαυριτανόν, Πικουίλλο Άλιάγα.

—Τόν Πικουίλλο; Έκαμε χαρούμενος ο Φερνάντο.

—Τόν γνωρίζεις, λοιπόν; —Βεβαίως, Μεγαλειότηάτη! Είνε τίμιος, εύφύεστος, μορφωμένος και μέλαμπρόν χαρακτήρα νέος.

—Άκούτε, άγιοι πατέρες; είπεν ο βασιλεύς. Πήγαινε, λοιπόν, συνταγματάρχα, άμέσως νά εκτελέσης την διαταγή μου.

Ο Φερνάντο ύποκλήθηκε βαθεία και έφυγε με ζωγραφισμένη τη χαρά στό πρόσωπό του, ενώ ο βασιλεύς είπε στούς δύο Μεγιστάνες της έκκλησίας που σ' όλο αυτό τό διάστημα έμεναν βουβοί και κατάπληκτοι:

—Δέν σας κρατώ περισσότερο, άγιοί μου πατέρες. Ξέρω πόσον πολύτιμος είνε ο χρόνος σας, πρόσθεσε με κάποιαν δόσον φανερώς ειρωνείας.

Και οι δύο μεγάλοι του

βασιλείου κληρικοί, άφοϋ ο πεκλήθησαν θαύτατα μπρος στόν Φίλιππο, περίλυτοι και ταπεινωμένοι κατέβηκαν νά τις σκάλες των άνακτόρων την στιγμή που άνέβαινε διαστικός ο δούξ ντ' Λάρμα. Τοϋ διηγήθηκαν με λίγα λόγια τά διατρέξαντα και με ύφος μελαγχολικό, ο άδελφός του δούκος και Μέγας Ίερωξεταστής, κατέληξε:

—Μά την αλήθεια, μοϋ φαίνεται πως ο μονάρχης μας είνε τρελλός...

—Όχι, διέκοψε χαμογελώντας ο πρωθυπουργός, είνε έρωτευμένος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Βον

Ο «ΑΔΕΛΦΟΣ» ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

Φθάνοντας κατά τό μεσημέρι στό Άκάλα ντ' Εναρές ο Φερνάντο Ντ' Αλμπάιντα, έτρεξε άμέσως στό μοναστήρι, χαρούμενος γιατί έπρόκειτο νά λευθερώσώ τόν Πικουίλλο.

Χτύπησε βιαστικά την έξώπορτα και ζήτησε νά δητόν ήγούμενο.

—Αδύνατον νά τόν ιδήτε αυτή τη στιγμή, τοϋ είπεν ο μοναχός που τοϋ άνοιξε.

—Πέστε στόν ήγούμενο ότι είμαι ο συνταγματάρχης Φερνάντο ντ' Αλμπάιντα και έρχομαι νά τόν ιδώ κατά διαταγήν του βασιλέως.

Ο μοναχός έπέστρεψε πάλι σέ λίγο και έδωσε στόν Φερνάντο ένα σημείωμα έκ μέρους τοϋ Έσκοθάρ που τοϋ έγγραφε:

«Ο άγιος ήγούμενος παρακαλεί δι' έμού τόν κ. Φερνάντο ντ' Αλμπάιντα νά λάβη την καλωσύνη νά τόν περιμείνι λίγο; γιατί εξ αίτίας σπουδαιότητας τελετής, ούτε αυτός ούτε άλλος κανείς των άδελφών μπορεί νά έγκαταλείψω «ήν ώραν αυτήν την έκκλησίαν».

Έσκοθάρ

Ο Φερνάντο άναγκάστηκε τότε ν' άκολουθήσώ τόν μοναχόν στην αίθουσαν της άναμονής, όπου σέ λίγο ήρθαν νά τοϋ πουν ότι ο ήγούμενος τόν έπερίμενε στό κελλί του.

Όταν έπήγε εκεί, θρήκε τόν πάτερ Ίερόνυμο μαζί με τόν Έσκοθάρ και ένα νέον μοναχόν, που γονατισμένος σέ μιά γωνία φαινόταν βυθισμένος σέ έκσταση ή σέ θαθεία λύπη.

—Πανοσιώτατε, είπεν ο Φερνάντο στόν ήγούμενο, με στέλνει ή Αυτού Μεγαλειότης ο βασιλεύς.

Μόλις άκουσε την φωνήν του επισκόπου ο νεαρός μοναχός σήκωσε άπότομα τό κεφάλι του:

—Πικουίλλο! φώναξε ο Φερνάντο μόλις τόν είδε.

(Άκολουθεί)

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

8. Ένα κασκετάκι για τόν μικρό Χάνς, μάρκα 2.50
10. Υφασμα για τό φόρεμα της γυναίκας μου, μ. 10.

12. Μιά δμπρέλλα για τη μητέρα της, μ. 8.
13. Μισθός ύπηρετριάς, μ. 30.

14. Ξύρισμα (Κυριακή), μ. 0.40.

15. Τράμ για τόν Βασιλικό Κήπο, με τη γυναίκα μου, τη μαμά της και τόν Χάνς, μ. 0.25. Δείπνο με τούς ίδιους, μ. 12.

15. Στη γυναίκα μου, για έξοδα τοϋ σπιτιού, όπως κάθε μήνα, μ. 300.

29. Μισθός τοϋ Κάρλ, τοϋ καλοϋ μου ύπαλλήλου, μ. 150.

30. Ταχυδρομικά έπιστολής πρὸς τό Γραφείον Εϋρέσεως Έργασίας, για νά μοϋ θρῆ μιά δεσποινίδα για τό ταμείο άντι τοϋ Κάρλ που παρατείται (Ένα κορίτσι θά στοιχίξῃ και λιγώτερα), μ. 0.20.

ΜΑΪΟΣ

4. Ένας καινούργιος κονδυλοφόρος για την φρούλαίν Έρικα Ζέντελ, την νέα μου ταμία, μ. 0.50.

5. Ένα καινούργιο μελανοδοχείο, σπουτόχαρτο κτλ. για τήν φρούλαίν Έρικα Ζέντελ, μ. 3. Ξύρισμα (άν και δέν είνε Κυριακή) μ. 0.45.

6. Ένα άμπαζούρ από μουσελίνα, για νά μη χτυπά τό φως στά μάτια της Φρ. Έρικα, μ. 8.

7. Ένα μαξιλάρει για τά πόδια της φρούλαίν Έρικα (έκείνο τό σκομνί είνε πο-

Παράξενο γερμανικό διήγημα του ΟΙΤΟ ΜΠΟΡΓΚΜΑΝ

λύ ψηλό για μιά γυναίκα), μ. 5.

8. Ένα μπουκετάκι γιασεμιά και άνθοδοχείο για τό ταμείο (κατ' άρχήν οι πελάτες προτιμούν πάντα ένα μαγαζί περιποιημένο), μ. 2. Ξύρισμα, σιδερώμα μουστακιοϋ, φριξιδόν θιολέττα, μ. 0.90. Μιά καινούργια γραβάτα, μ. 1.50.

12. Ένα καλσόν λιλά (αυτό θα μοϋ τό παραδώσουν αύριο), μ. 4. Ένα γιλέκο από φανέλλα, μ. 5. Καλτσοδέτες μετωτίες μπλέ σιέλ, μ. 6. Ένα μπουκαλάκι «θιολέττα» για τό μουστάκι, μ. 2. Πληρωμή στόν κουρέα ενός μηνός για καθημερινό ξύρισμα και σιδερώμα μουστακιοϋ, μ. 20. Γλυκά για την φρούλαίν Έρικα, μ. 2.

13. Μισθός ύπηρετριάς, μ. 30. Λουτρό, μ. 2. Τηλεγράφημα με την ύπογραφήν τοϋ φίλου μου Γιάζεφ, που είνε τάχα άρρωστος και με θέλει κοντά του για δουλειές, λίγη ώρα πριν από τό δείπνο, μ. 1.50. Δείπνο σέ ιδιαίτερο διαμέρισμα με την Έρικα, μ. 40. Ταξί επιστροφής στό σπίτι της, μ. 4. Τράμ δικό μου, μ. 0.50.

14. Στη γυναίκα μου, τη μαμά της και τόν Χάνς, για νά μη μείνουν την Κυριακή

στό σπίτι και νά πάνε περίπατο στό δάσος, έξοδά τους μ. 2. Γεύμα για δύο άτομα παραγγελία για τό σπίτι της Έρικα, μ. 22. Δυό φατείγ σέ θεωρείο, άπογευματινή παράσταση θεάτρου, μ. 30. Σέ μιά ζητιάννα στην έξοδο τοϋ θεάτρου, μ. 0.50. Δείπνο στό διαμέρισμα της Έρικα, μ. 29. Τράμ δικό μου, μάρκα 0.50.

15. Στη γυναίκα μου, έξοδα τοϋ σπιτιού, όπως κάθε μήνα, μ. 250. Τρείς μισθοί προπληρωμή της Έρικα, μ. 300. Μιά δμπρέλλα για την άγαπητή μου πεθε-

ΙΟΥΛΙΟΣ

3. Γραμματόσημο έπιστολής πρὸς τό γραφείο Εϋρέσεως Έργασίας για νά μοϋ θρῆ έναν ταμία (χθές απέλυσα την φρούλαίν Έρικα Ζέντελ) μ. 0.50.

5. Για τό μεταξωτό φόρεμα της γυναίκας μου μ. 240. Μιά αληθινή αϊγκρέττα για τό καπέλλο της γυναίκας μου, όπως την επιθυμούσε από την ήμέρα που παντρευτήκαμε, μ. 200. Δυό ναυτικά κοστούμια για τόν άγαπημένο μου Χάνς, μ. 180. Ένα σιδηροδρομικά και άλλα παιχνιδάκια για τόν Χάνς μου, μ. 68. Ένα ζευγάρι παντόφλες για μένα, μ. 2. Μισθός της νέας μας ύπηρετριάς, μ. 35. Ένα θεωρείο για την αύριανή άπογευματινή στό θέατρο, μ. 90. Μιά μεταξωτή δμπρέλλα με χρυσή λαβή για την θαυμασία πεθερούλα μου, που την έχασε πάλι, μ. 75.

17. Ένα ζευγάρι λευκά γοβάκια για την γλυκεία γυναικούλα μου, μ. 75.

18. Στη γυναίκα μου, για τά έξοδα τοϋ σπιτιού, όπως κάθε μήνα, μ. 500.

20. Για ξύρισμα, όπως πάντα, μ. 0.45. Άνθοδέσμη για τά γενέθλια της λατρευτής μου γυναικούλας, μ. 4.

25. Μεταξωτό φόρεμα για την χρυσή πεθερούλα μου, μ. 300.

27. Δώρο για την έορτή της καλής μου πεθεράς, μ. 100.

30. Άποξημίσεως γαλακτοπώλου της γειτονιάς μου (έπειδή ο Χάνς τοϋ έσπασε δύο τζάμια με μιά πέτρα), μ. 25.

31. Για ένα καινούργιο κοστούμι δικό μου (τό παλιό μοϋ τό έκαμε ο άγαπημένος μου Χάνς, που τό είχε βάλει για νά παίζω με τά άλλα τά παιδιά τό «δάσκαλο»), μ. 1.000. Για κραγιόν και άλλα είδη μακιγιάζ της γυναίκας μου και της άναπητής μου πεθεράς, μ. 75.

...Και για την άντιγραφή από τό Βιβλίον των έξόδων τοϋ καταστηματάρχου κ. Μαρσχαούζ:

ΟΤΤΟ ΜΠΟΡΓΚΜΑΝ

Λευκή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. 'Ο κόμης ντέ Μοράν, καταχωρηθείς στα βιβλία του Σωφρονιστηρίου του Βισέτ ως υπ' άρ. «207» διότι δεν θυμώταν τ' όνομά του έκρα- τήθη ως ακίνδυνος φρενοβλάδης και καθμε- ρινώς μετέβαινε στα εργαστήρια του Ιδρύμα- τος όπου εργάζονταν ως σιδηρουργός, ενώ ο συντροφός του Ζωζό μαζί με άλλους καταφυ- γόντας εκεί επαναστάτες, απεστάλη ως εξό- ριστος στις γαλλικές αποικίες. Έν τώ μεταξύ ένεργεια του μεταιοδού γραμματέως της 'Αστυνομίας 'Αντουάν Ταρντιέ, έγιναν παρού- σια της παραμάνας Φραγκίσκας και του ά- μαζό Ζερόμ, άνασκαφοί στα έρεΐσια του με- γάρου Μοράν, όπου και άνευρέθησαν ίχνη ά- ποτεφρωθέντος ανθρωπίνου πτώματος το ό- ποιόν ο Ταρντιέ έδωκε ως ότι ήτο το του κόμητος και άνάγκασε τους δυστυχέις ύπηρέ- τες του κόμητος να ύπογραψουν έκθεσιν στην όποιαν έδωλιναν ότι άνεγνώριζαν το πτώμα του κυρίου των. Την έπομένην ο Ζερόμ και ή Φραγκίσκα μετέβησαν στον συμβολαιογράφο του κόμητος κ. Ντεγκαλό για να συνεννοη- θούν επί του ζητήματος της ταφής της άνευ- ρεθείσας σάτξης του πτώματος, ό όποιος τους ύπέδωξε ήσκαϊότατα. «'Ηλθατε πολύ άρ- γά, τους έλεγε και έμαθα από άλλους ό,τι ή- ταν, καί' αν σας να μου ήπτε». Γυρίζοντας δέ στην δύστυχη Φραγκίσκα, της έλεγε άπότομα: —'Ωστόσο όμως, μία και ήλθατε, σας λέ- γω όστι ούτε ποτέ να σκεφθήτε καν τώρα περί προκαταβολών για τά έξοδα έκπαιδευ- σεις του παιδιού σας).

21ον

—'Ηταν μία άπ' τις πολλές καίω- σίνες του κ. κόμη να ήλθι να μάθη γράμματα ό Μαρσιάλ μου, στέναξε ή παραμάνα κατασυγκινημένη.

—Τόσο τώ χειρότερο για σας άν ή είδησις πού σας άναγγέλλω δεν είνε εύχάριστος, αλλά θα γίνη όπως σας λέγω!

Κι' ό κ. Ντεγκαλό με μία χειρονο- μία του έδειξε καθαρά πως ή συζητή- σις έπρεπε να τελειώση.

Η Φραγκίσκα όμως πού δεν ήταν καθόλου συνηθισμένη να την δέχονται με τέτοιο θάναυσο τρόπο, έμεινε κα- τάπληκτη.

Κι' ενώ ήταν έτοιμη να άνακοινώση στον συμβολαιογράφο, πού θεωρούσε πάντοτε φίλο του κόμητος, για τώ χαρ τοφυλάκιο πού της έμπιστεύθηκε ό κόμης όταν είχαν αποφασίσει να έγκα- ταλείψουν τώ μέγαρο για να πάνε στο Φοντεναί—'Ωρόζ και πού τώ είχε τώρα χαμένο στον κόρφο της, μπρός στην ύ- ποδοχή πού της έκαμεν ό κ. Ντεγκαλό διστάσε για μία στιγμή και κυττάζον- τας στα μάτια τον συνομιλητή της, εάν νάθελε να διαβάση μέσα σ' αυτή τις σκέψεις του, άπεφάσισε να μή μιλήση και να κρατήση για τόν έαυτό της την παρακαταθήκη πού της έμπιστεύ-θηκε ό κύριός της.

'Αλλά κι' άπ' την συνέχεια των λό- γων του συμβολαιογράφου ή Φραγκί- σκα κατάλαβε ότι ό κ. Ντεγκαλό δεν ήταν ό άνθρωπος πού νόμιζε.

—Δέν έζήλεψα ποτέ της έλεγε, τις γενναιοδωρίες εκείνου πού για άλλους σας τους ύπηρέτες του, ήταν κύριος πολύ εύγενής και γενναιοδωμος. 'Αν ό κόμης ζητούσε την γνώμη μου, ποτέ φυσικά δεν θα τον άφηνα ν' αναλάβη την έκπαίδευσιν του παιδιού σου...

—'Ο μικρός ήταν πολύ έξυπνος, κύ-

ριε συμβολαιογράφε και γι' αυτό ό κύριος κόμης τον άγάπησε.

—Κάτι μάς είπατε τώρα!... 'Εξυ- πνος! Είνε τόσα άλλα έξυπνα παιδιά στον κόσμο κι' όμως δεν τά βάζουν στο σχολείο. 'Ο γυιός σας ήταν γεν- νημένος να γίνη περιβολάρης όπως κι' ό πατέρας του.

—'Ω! δεν ήταν της ίδιας γνώμης και ό κ. κόμης όμως! άπάντησε κά- πως άργισμένη και με ύψωμένη φω- νή ή Φραγκίσκα. 'Οχι, κύριε συμβο- λαιογράφε, ό κ. κόμης μου έλεγε κά- θε χρόνο, ύστερα άπ' τις έξετάσεις του Μαρσιάλ μου: «'Ο γυιός σου θρα- θεύθηκε και πάλι, καλή μου Φραγκί- σκα, εργάστηκε καλά, θα τον κάνου- με λοιπόν, κάτι κι' αυτόν, ίσως δικη- γόρο, ίσως και δικαστή!...».

Και καθώς ή Φραγκίσκα έβλεπε τον συμβολαιογράφο να δυσανασχετῇ δση ώρα μιλούσε εκείνη, ύψωνοντας περισσότερο την φωνή της, εξακολού-θησε κυττάζοντάς τον κατάματα:

—'Ο κ. συμβολαιογράφος δεν ήταν άνάγκη να μου μιλήση με τέτοιο τρό- πο για να καταλάβω τί πρέπει να κά- μω. 'Απ' την στιγμή πού ό καλός μας κύριος δεν ύπάρχει πιά σ' αυτό τον κόσμο, είνε δίκαιο να μην εξακολου- θήσουν οι κληρονόμοι του να πληρώ- νουν τά δίδακτρα του γυιού μου. Τά ήξερα όλα αυτά και δεν ήρθα εδώ γι' αυτό τον λόγο, κ. Ντεγκαλό. Κάτι άλλο πιο βιστικό ήθελα να σας ρω-τήσω.

'Ο συμβολαιογράφος άνεσήκωσε τους ώμους του, έκαμε ένα μορφασμό και ύστερα έλεγε ξηρά:

—Δέν έχω καιρό να κουβεντιάζω μαζί σας!

—'Εγώ όμως ήθελα να μάθω τί θα κάμετε για την ταφή. Κάτι άπόμεινε, λίγη σάτχη και ένα-δυό κόκκαλα ά- πό τόν καλό μου τόν κ. κόμης. Τί θα κάμετε για την ταφή τους;

—Αυτό άφορᾷ έμένα και τόν κλη- ρονόμο του κόμητος.

—Τόν κληρονόμο; Και ποιός είνε αυτός πού θα τόν κληρονομήση;

—Μπορώ και ν' άρνηθώ να σας ά- παντήσω!

Στά λόγια αυτά του συμβολαιογρά- φου ή άγαθή και τίμια γυναικούλα του λαού, δεν μπόρεσε να κρατηθή περισσότερο.

—'Ακοúst' έδω, κύριε Ντεγκαλό, έκαμε μ' έκρηξι όργης, δεν θα σας κρύψω κι' ενώ αυτό πού σκέπτομαι για σας. Δέν μ' άρέσουν οι διπρόσω- ποι άνθρωποι έμένα! Σας νόμιζα για φίλο του κ. κόμη, όταν σας έβλεπα πού έρχόσαστε στο σπίτι και μάς που- λούσατε αίσθήματα και τώρα κατα- λαβαίνω τί κωμωδία παίζετε. Μη τα- ράξεσθε, κύριε συμβολαιογράφε, φεύ- γω και δεν πρόκειται να με ξαναδῆ- τε. 'Όσο για τόν Μαρσιάλ μου έλεγε τί θα κάμω. 'Ο κ. κόμης ήθελε να τόν

κάμη έμπορο της γλώσσας, ό Μπερέν θα τόν κάμη έμπορο λαχανικών και λουλουδιών, αυτή θα είνε όλη ή δια- φορά! Μη νομίζετε όμως ότι είχα σκοπό να σας παρακαλέσω να μιλή- σετε για μένα σε κείνον πού θα κλη- ρονομήση τόν κ. κόμη. Μου είνε ά- διάφορο όποιος κι' άν είνε, ούτε σκέ- πτομαι να κάμω κανένα διάθημα...

—Και θα κάμετε πολύ καλά γιατί θα χάνατε τόν καιρό σας άδικα, διέ- κοψε ό συμβολαιογράφος και με κά- ποια δόσι χαιρεκακίας και πειρακτι- κό χαμόγελο πρόσθεσε:

—'Ωστόσο θα σας πώ ποιός είνε ό κληρονόμος: Δέν ύπάρχει λοιπόν πα- ρα ένας μόνον κι' αυτός είνε ό κύ- ριος Ι κοντράν ντ' 'Ωμόν!

—Αυτός; ρώτησε ή παραμάνα με φωνή πού έμοιαζε σαν λεπτή κραυγή.

—Μάλιστα, ό κ. ντ' 'Ωμόν. 'Αφού ό κ. ντέ Μοράν και ή κόρη του πέ- θαναν ό έξάσελφος του Ι κοντράν, έ- ξάδελφός του από την γυναίκα του, κληρονομεί όλη του την περιουσία.

—Μ' αυτό είνε άδύνατο!

—Κι' όμως είνε ή αλήθεια.

—'Αχ! δυστυχισμένη μου άφέντη! φώναξε περιλυτή ή Φραγκίσκα.

Η δύστυχη γυναίκα ήξερε πόσο φο- βερά άποστρεφόταν ό κύριός της τόν Ι κοντράν και στην άφέλεια της νόμι- ζε πως αυτό ήταν άρκτετός λόγος για να μή κληρονομήση ούτε δεκάρα ό τυχοδιώκτης εκείνος συγγενής. 'Εξωρ- γιζόταν στη σκέπη, ότι ό άνθρωπος εκείνος πού ό κόμης ντέ Μοράν δεν ήθελε ποτέ να δεχθή, θα γινόταν τώ- ρα Ιδιοκτήτης του κτήματος ντέ Μο- ράν, στο όποίο του ήταν άπαγορευ- μένη ή είσοδος.

Λίγες άκόμη και θα κατηγορούσε τόν συμβολαιογράφο ως ψεύτη, αλλά αντικρύζοντας τώ ψυχρό του βλέμμα προτίμησε να διευθυνηή προς την έ- ξοδο χωρίς να πη λέξει.

★

'Ο Ζερόμ πού δεν είχε θγάλει μι- λιά σ' όλη την διάρκεια της συζητή- σεως μεταξύ του συμβολαιογράφου και της Φραγκίσκας, μόλις θρέθηκαν στο δρόμο, έλεγε σ' εκείνην πού αυ- νώδευε:

—Τώρα, κυρά Φραγκίσκα, δεν μέ- νει παρά να γυρίσης στο σπίτι σου όσα μπορείς γρηγορώτερα.

Η παραμάνα δεν έφερε καμιά άν- τίρρηση και άργά τώ θράδυ, χάρις σ' ένα άγωγιάτη πού τους επέτρεψε να άνεθούν στ' άμάξι του έφτασαν στο Φοντεναί—'Ωρόζ στο περιβάλι του Μπερέν.

'Εκεί καθώς ή Φραγκίσκα διηγή-θηκε στον άντρα της τώ φοβερό δυ- ατύχημα έξετυλίχτηκαν νέες σκηνές άπελπισίας πού κατέληγαν σε παρο- ξυσμό της δύστυχης γυναίκας όταν μιλούσε για την μικρούλα Λευκή:

—'Οχι, είνε άδύνατο να πέθανε τώ άγγελούδι μου! Θα τώ βρώ μία μέρα όπως και τόν κ. κόμη, φώναζε άπελ-πισμένη.

'Ο δυστυχος άντρας της, θέλοντας να σταματήση πιά τους άτέλειαιτους λυγμούς της, πήγε και της έφερε τώ μικρό τους παιδί, τόν 'Αντρέα πού ξύ- πνησε άπ' τις φωνές.

—Δέν τώ φίλησες άκόμη, Φραγκί- σκα, της έλεγε, και τώ κακόμοιρο τώ μικρό σε κυττάζει και σου χαμογελά- σαν να σου λέη πως έχει παραπονο- πού τώ λησμόνησε.

Η παραμάνα άψαξε τώ μικρό της άγέρι, τώ σήκωσε ψηλά και γεμίζον- τάς τώ φιλή έπρόφερε άσυνάρτητες φράσεις μέσα στις όποιες άνεκατευσ- τώ όνομα της Λευκής.

Οι δυό άντρες έμειναν άφωνοι λί- γες στιγμές, αφήνοντας την Φραγκί- σκα ν' άγκαλιάζει και να φιλά τόν γυιό της ώσπου να χορτάση και μετά ό Μπερέν έλεγε στον άμαζό:

—Κύρ Ζερόμ μου, πρέπει να πάς να άναπαυθής και του λόγου σου. Στο δωμάτιο είνε ένα κρεβάτι έτοι- μο. 'Εκεί κοιμάται ό Μαρσιάλ μου δ- ταν έρχεται στις διακοπές τώ καλο- καιρί. 'Εκεί θα κοιμάται και τώρα πού θ' άναγκαστούμε να τόν θγάλουμε' από τώ σχολείο...

'Ο άμαζός δεν περίμενε να τόν πα- ρακαλέσουν και δεύτερη φορά. 'Απε- σύρθη διακριτικά για ν' αφήση τους δυό συζύγους μόνους πού θάχαν τό- σα πολλά θέματα να πούνε.

Όταν σε λίγο ή Φραγκίσκα έμεινε μόνη με τόν άντρα της τράβηξε μέσ' άπ' τόν κόρφο της τώ χαρτοφυλάκιο πού της έδωσε, λίγες στιγμές πριν κατεθούν στο ύπόγειο του μεγάρου, ό κόμης ντέ Μοράν και δείχνοντάς το στον έκπληκτο κηπουρό του έλεγε με σοβαρή φωνή:

—'Ούφ! Έκαμε ξαφνικά ό νέος άκουμπώντας στον κορμό ενός γι- γαντιαίου πεύκου. 'Εγώ παραιτούμαι πιά, πολίτα 207... Θα στρατοπέ- δεύσω έδω!

—Μπερέν, σ' έξορκίζω στο δεσμό μας, άν τυχόν πεθανώ πριν έρω τη μικρή μου Λευκή, γιατί τώ άγγελοΰδι μου κατι μου λεγει ότι δεν πέθανε, να τώ δωσης αυτό στον Μαρσιάλ μας, όταν θάχη φτάσει σε ήλικια. Θα τον κάμης να όρκισθῇ ότι θα κάμη όλα τά σουατά, όλα όσα ένας άνθρωπος θαρραλέος κι' έξυπνος μπορεί να επι- χειρήση για να θρῇ τόν άφέντη μας και την κόρη του, τη μικρούλα μου Λευκή. Μου τώ ύπόσχεσαι αυτό, Μπε-ρέν;

—Σου τώ όρκίζομαι! άπάντησε ό κηπουρός ύψώνοντας τώ χέρι του.

—Εύχαριστώ, Μπερέν! Έχω πεποι- θσι σε σένα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ

'Απελπισμένη ή δύστυχη Τζέννη μέ- σα στη βρομερή κινουμένη φυλακή των Ρασινών, πού κυλούσε τώρα για τά περίχωρα του Παρισιού και κλαί- οντας γιατί δεν έβλεπε να παρουσιά- ζεται ξαφνικά ό άγνωστος πού θα δεχόταν να την άκούση και να την βοηθήση κατασκόπευε όλοένα τόν ό- ρίζοντα με την έλπίδα πάντοτε στην καρδιά.

Τώ βλέμμα της κουραζόταν ν' ά- πλώνεται μέσ' τις τεράστιες εκείνες σ' έκτασι άφορες πεδιάδες ψάχνον- τας πάντοτε μη διακρίνη πουθενά άν- θρώπινο σχήμα.

Στις έρημες εκείνες λάντες, στη χώ- ρα αυτή πού ή φύσις την κατεδίκασε να μένη πάντα άνεμετάλλευτη από ά- πόψεως γονιμότητος τώ έδάφους, οι Ρασινών φρόντισαν να διαλέξουν τώ πιο έρημο και λιγώτερο συχνάζόμενο μέρος για να κατευθυνθούν στα περι- χωρα του Παρισιού με τώ τροχοφόρο

σπίτι τους.

Καμιά λοιπόν δεν είχε έλπίδα ή Τζέννη πως θα συναντούσε έστω κι' έναν βοσκόν έτοιμον για να την ά- κούση. 'Επίσης κανένας δρόμος δεν ύπήρχε στην έρημική εκείνη περιοχή και ή έλλειψις κάθε συγκοινωνίας δεν επέτρεπε στους ταξιδιώτες να περ- νούν άπ' τη χώρα αυτή των έλών και των άμμων. Καί τώ κυριώτερον όχι λίγες φορές μπορούσε να συναντήση κανείς ξαφνικά μπροστά του άγριο- χοίρους και λύκους, πού ζητούσαν την τροφή τους στα μέρη εκείνα.

Ηξεραν πολύ καλά οι δυό περιπλα- νώμενοι εκείνοι αλήτες, οι Ρασινών, πως θα μπορούσαν να έξασφαλισθούν από κάθε άπρόοπτη συνάντησι και μάλιστα από την καταδίωξι των χω- ροφυλάκων. Θάπρεπε να τύχη μία διαβολική κύμπτωσης στ' αλήθεια για να συναντηθῇ τώ άθλιο καραβάνι τους με ανθρωπίνη ύπαρξι.

'Εκοιμώταν λοιπόν ήσυχoi μέσ' τ' άμάξι τους και τώ μόνο άθωο πλάσμα πού ύποχρεωτικά κατοικούσε μέσ' τη φωλιά τους, ή Τζέννη, δεν κοιμώταν σχεδόν ποτέ.

'Εξησφαλισμένοι με τόν τρόπο αυ- τό, από κάθε πλευρά, οι θαυματοποιοί άποκαρτώνονταν χωρίς κανένα φόβο άπ' τ' άμάξι πού τους έστέγαζε, κά- θε φορά πού στάθμευαν κάπου και άφηναν την Τζέννη όλομόναχη, κλει- δωμένη μέσα σ' αυτό, καί' άπ' την άγρυπνη φύλαξι του Τουρκό.

Μιά άπ' τις μέρες αυτές πού την άφηναν μόνη, με φύλακα, όπως πάν- τοτε τόν σκύλο, ή τύχη έφερε στο δρόμο της δυό άντρες πού ταξίδευαν πεζή και θημάτιζαν με δυσκολία ά- κουμπώντας πάνω σε κάτι ραβδιά πού έκοπαν στο δρόμο τους.

'Απ' τις ξεσχισμένες έδω κι' εκεί φορεσιές τους και γενικά άπ' τη φτω- χικιά περιβολή τους, εύκολα μπορού- σε να καταλάβη κανείς ότι ήσαν έρ- γάτες πού διέτρεχαν, ίσως γι' άνευ- ρει δουλειάς, τη Γαλλία.

'Ο γεροντότερος φαινόταν ίσα με πενήντα χρονών και φανέρωνε ανθρω- πο πού είχε γεράσει πρόωρα. 'Ο συ- νοδός του, ένα ρωμαλέο παλληκάρι είκοσιπέντε ως τριάντα χρονών, είχε τη μορφή ταξιδιώτου πού επανέρχεται άπ' τις τροπικές χώρες.

—'Ούφ! Έκαμε ξαφνικά ό νέος, ά- κοιμπώντας για να στηριχθῇ πάνω στον κορμό ενός γιγαντιαίου πεύκου, έγώ παραιτούμαι, πολίτα 207... Θα στρατοπέδεύσω έδω, γιατί τ' άγκάθια μου μπαίνουν στην κοιλιά...

Στό βλέμμα όμως πού ταύριξε για άπάντησι ό συντροφός του, ό νέ- ος άρχισε να γελά λέγοντας:

—Συμπάθησέ με, συγγνώμη δηλα- δή, μάστορά μου, πού σου δίνα άρι- θμό αντίς για όνομα. Ξέχασα, βλέ- πεις, πως σε θαφτίσανε μπάρμπα Βι- σέτρ, σ' άνάμνησι του νοσοκομείου πού σε νοσήλευσαν και σε γιάτρεψαν, τόν καιρό πού έγώ ψηνόμουν, με σαράντα βαθμούς θερμκρασία, εκεί κάτω στην Καγιέννη όπου ό φίλος σου Ζωζό, έδω παρών τώρα, είχε έξορι- σθῇ ως αντίρτης.

Βλέποντας όμως τόν γηραλέο σύν- τροφό του να σκυθρωπάει στα λόγια του αυτά, άλλαξε με μιάς τόνο και συνέχισε:

—Καλά-καλά, δεν λέω περισσότερα άφού σε δυσαρσεί, μπάρμπα Βισέτρ,

νά σου θυμίζουν τον καιρό που ήμασταν κι' οί δυο θαμμένοι κάτ' απ' τὰ έρειπια του δσοφράγματος. Αύτη ή κακιά ώρα, τέλος πάντων, μπάμπια Βισέτρ, δεν μπορεί να σου θυγή απ' τὸ μυαλό. "Ας εἶνε! Δέν θά ξαναμιλήσουμε πιά γιά τὰ περασμένα, ὡς πρὸς τὰ παρόντα ὅμως, ἐγὼ δηλώνω πὼς εἶμαι κατακομμένος καὶ προτείνω νὰ σταθμεύσουμε ἐδῶ, ὅση ώρα μᾶς χρειάζεται γιά νὰ ροκανίσουμε κανένα παληοκόμματο καὶ νὰ πιούμε ἀπὸ ἕνα αὐτὴν ὑγεία σου, μπάμπια Βισέτρ.

Ο γηραιὸς ἐργάτης κάθησε δίπλα στο σύντροφό του, πῆρε τὸ κομμάτι ψωμοῦ πού τοῦδωσε ὁ νέος καὶ ἀρχισαν καὶ αἱ δυὸ μαζί, ἔρχοντάς το μὲ λίγο νερό πού ἔφεραν μαζί τους, νὰ τρῶνε...

—Καὶ τώρα, μπάμπια Βισέτρ, θά κουβεντιάσουμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι πού εἶμαστε. Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴν πρέχουμε ὁλόενα ἔτσι ὅπως τὸ κάνουμε, χωρὶς νὰ θέλωμε νὰ σταματήσουμε πουθενά! Ἀλήθεια, ἀν δέν σὲ γνῶριζα ὅπως σὲ γνωρίζω, μποροῦσα νὰ πιστέψω πὼς εἶσαι ὁ Περσιπλανώμενος Ἰουδαῖος. "Ελα, ἔλα, γελᾶς βλέπω, τόσο τὸ καλύτερο, μπάμπια Βισέτρ, γιατί δέν σοῦ συμβαίνει καὶ πολὺ συχνὰ νὰ εἶσαι γελαστός. Μοῦ τὸ εἶπαν οἱ σύντροφοι αὐτὸ ὅταν ἦρθα σὸ ἐργαστήριό, ὅπου σὲ ἦρθε κατὰ πύχη. Ἀδιάφορο, δέν εἶσαι ὅμως τόσο ἄγριος ὅσο ἦσουν τὴν ἐποχὴ πού σὲ συνήντησα...

...Ἀς τ' ἀφήσουμε ὅμως αὐτά, ἔκαμε ὁ νεαρὸς ἐργάτης δίνοντας ἕνα δεύτερο κομμάτι ψωμοῦ σὸ σύντροφό του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς δέν σ' ἀρέσει νὰ σοῦ κουβεντιάσουν γιά τὴν ἐποχὴ ἐκείνη! "Ε! λοιπόν, ἐγὼ δέν πῆν ξέχασα, θά σοῦ τὸ λέω καὶ κάθε μέρα, δυὸ μῆνες τώρα πού ταξιδεύουμε μαζί...

...Ναί, γέρο μου, ὅταν ἔκανα τὰ δεκαπέντε σχεδὸν χρόνια τῆς ἐξορίας μου ἐκεῖ κάτω, δέν περνοῦσε μέρα πού νὰ μὴν σκεφθῶ τὴ Γαλλία καὶ τοὺς συντρόφους μου, πρὸ πάντων ἑσένα, γιὰ τὸν ὅποιο εἶχα πᾶρει τόσων ἐνδιαφέρον, οὔτε κι' ἐγὼ δέν ξέρω γιατί...

...Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δέν ἤμουν παρὰ ἕνα παληοπαῖδιο, ἕνας θρωμοσαλή-τάκος καὶ μοῦ φαινόταν παράξενο πὼς ἐνῶ δέν ἦσουν παρὰ ἕνας ἀπλὸς ἐργάτης, μιλοῦσες σὰν θιβλίο καὶ εἶχες τρόπους ἀληθινοῦ ἀρχοντα, χωρὶς ὑπερβολή...

...Ὅταν λοιπόν ἦρθα σὲ ἡλικία νὰ καταλαβαίνω, τὰ θυμήθηκα ὅλα αὐτά καὶ ἔλεγα μέσα μου πὼς ὅταν θά παρὰ νὰ τρέξω μὲ τὰ τέσσαρα σὸ Σωφρονιστήριό τοῦ Βισέτρ καὶ νὰ ρωτήσω τί ἔχει ἀπογίνει ὁ ἀριθμὸς 207... "Ας εἶνε! Μοῦδειαν τὸ ἐργαστήρι ὅπου καὶ ἔτρεξα ἀμέσως.

...Λοιπόν, τί νὰ σοῦ πῶ, μπάμπια Βισέτρ, ἀλλὰ δὲ σὲ γνῶρισα ἀμέσως. Τόσο εἶχαν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά σου, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε πὼς δέν εἶσαι τώρα τόσο λυγρὸς ὅπως πρῶτα! Κι' αὐτό, γιατί ἔχεις κάμποσα χρόνια

περισσότερα στὴ ράχι σου καὶ θαρῶνουν πολὺ τὰ χρόνια τῆς φτώχειας καὶ τῆς ξέρεις...

...Ἐνα πράμα ὅμως μ' εὐχαρίστησε, ὅτι μιλοῦσες ὅπως ὅλοι οἱ σύντροφοι, δηλαδή ὅχι τὸ ἴδιο, ἤθελα νὰ πῶ ὅτι μιλοῦσες χίλιες φορές καλύτερα ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ εἶχα πᾶρει μαθήματα ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ ἕναν λοχία τῶν σπαχίδων, ἤμουν σὲ θέσι νὰ κρίνω, ὅτι μιλοῦσες σὰν ἄνθρωπος πού ἀνατράφηκε σὲ Λύκεια, κατὰ πὼς τὰ λένε καὶ μὲ ἀνατροφή καλὴ, ὅχι ψέματα. Πράμα πού μὲ κάμει νὰ τὰ βρίσκω σκούρα μαζί σου στὴν κουβέντα...

...Τέλος πάντων, γιά νὰ ξανάρθουμε στὴν ὑπόθεσί μας, πού τραῖαμε τώρα; Πρὸς βορρᾶν, πρὸς νότον, πρὸς δυσμάς ἢ πρὸς ἀνατολὰς;

—Πάντοτε ἐμπρός, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ μπάμπια Βισέτρ ἢ ἀριθμὸς 207, πού ὡστόσο δέν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν δυστυχεῖ κόμητα ντὲ Μοράν πού ἔμεινε κλεισμένος ἀρκετὰ χρόνια σὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σωφρονιστηρίου Βισέτρ καὶ ξαναβρισκόταν τώρα μὲ τὸν μικρὸ ἐκείνο Παρισινὸ μοτάκο Ζωζό, πού ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν ἐξορία.

—Ναί, πάντα ἐμπρός, νεαρέ μου, ἐπανέλαβε ὁ κόμης ντὲ Μοράν. Μήπως δέν ἔχουμε ὅλον τὸν καιρὸν δικό μας, ὅλην τὴν ἐλευθερία μας; Θά ἐξακολουθήσουμε, λοιπόν, νὰ περιτρέχουμε τὴν Γαλλία ὥσπου νὰ μᾶς ξανακαπνίσῃ νὰ γυρίσουμε σὸ ἐργαστήριό.

—Ὡραία, σύμφωνοι, ἀρχηγέ μου! εἶπεν ὁ Ζωζό, προσφέροντας ἕνα μικροῦ κρασιῦ σὸν σύντροφό του.

Ὁ κόμης πῆρε τὸ μπουκάλι σὸ χέρι του, ἔστειλε δυὸ-τρία δακτύλια κρασιὸ σὸ κύπελλο καὶ τὸ γέμισε μετὰ μὲ νερό.

Ὁ κόμης ντὲ Μοράν εἶχε γεράσει, ὁ χρόνος ὅμως ἀλλοιώνοντας τὸ πρόσωπό του καὶ λυγίζοντας τὴν σπονδυλική του στήλη, δέν εἶχε μεταβάλλει οὐσιαστικά τὴν διανοητικὴ κατάστασι πού θύματος τοῦ Γκοντράν ντ' Ὡμόν, ὅπως δέν ἐπήρθεσε καθόλου καὶ τὸν χαρακτήρα του καὶ τὴς συνήθειές του.

Ἐπὶ τῆς ἐξοδὸς τοῦ ἀπ' τὸ Σωφρονιστήριό, ἐκείνος τὸν ὅποιον ἐχαρακτήριζαν «ὁ ἀριθμὸς 207», εἶχε τοποθετηθῇ ἀπ' τὸν διευθυντὴ τοῦ Βισέτρ ὅς ἕνα κλειθροποιεῖο ὅπου ὁ Ζωζό μετὰ τὴν ἔκτασι τῆς δεκαπενταετοῦς ἐξορίας του, τὸν εἶχε ξαναβρῇ.

Ὁ κόμης ἐξακολουθοῦσε νὰ θρῖσκε τὰ στὴ διανοητικὴ κατάσταση, τὴ γνωστὴ στὴν ἱατρικὴ ἐπιστῇ μὲ τὸ ὄνομα **μ ε ρ ι κ ῆ π α ρ α φ ρ ο σ ὕ ν η** καὶ πού ἐκδηλώνεται μὲ τὴν δολιχρωτική ἀπώλεια τῆς μνήμης. Ἐνα ἀπέραντο χάσμα εἶχε γίνεϊ στὶς ἀναμνήσεις του.

Ὁ ντὲ Μοράν εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς ποῖος ἦταν. Θυμῶταν μονάχα ὅτι εἶχε μάθει μιά τέχνη καὶ νόμιζε τὸν ἑαυτὸ πού πρᾶγματικὰ ἐργάτη.

Οἱ φρενολόγοι ἱατροὶ τὸν νοσήλευσαν χωρὶς ἐπιτυχίας καὶ τέλος ἐπειδὴ θεωρήθηκε ὡς ἀπλόος μανιακὸς τελείως σκίνδυνος, ἀπελύθη ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο καὶ τοποθετήθηκε σὸ ἐκεῖ κοντὰ ἐργαστήριό.

Ἀπὸ τότε, ὁ κόμης ντὲ Μοράν, πού ὅποιοι, ἀφοῦ κανεὶς δέν μποροῦσε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του, πού κι' ὁ ἴδιος εἶχε, κι' οἱ συνάδελφοί του τὸν εἶχαν βαφτίσει «μπάμπια Βισέτρ», ἀποζοῦσε ἀπ' τὴ δουλειὰ του.

Ἦταν καλὸς κι' ἀγαπητὸς σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους καὶ κανέναν

δέν μποροῦσε νὰ τὸν κατηγορήσῃ γιά τίποτε ἄλλο, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μὲ τὸν τόσο ἀγαθὸν χαρακτήρα κι' εὐγενικούς τρόπους, παρὰ γιά τὸ μελαγχολικὸ ὕφος του, τὸ ὅποιον δέν τὸν ἐγκάτελειπε ποτέ. Φαινόταν σὰν νὰ μὴν εἶχε μιλήσει ποτε στὴ ζωὴ του.

Ὅταν ὁ Ζωζό παρουσιάστηκε σὸ ἐργαστήριό γιά νὰ τὸν ζητήσῃ ἔμαθε ὅλα αὐτὰ ἀλλὰ τὸ παληὸ παρισινὸ χαμῖνι ἐβεβαίωσε τοὺς συναδέλφους τοῦ πὼς αὐτὸς θά κατῶρθανε νὰ κἀμὴ γελαστὸν τὸν μπάμπια Βισέτρ.

Κι' ὅταν ἔφυγε μὲ τὸν κλειθροποιὸ γιά τὴν ἀνά τὴν Γαλλίαν περιοδεῖαν τοὺς:

—Θά σᾶς τὸν φέρω εὐθυμο σὰν σπῖνο!— ὑποσχέθηκε στοὺς συντρόφους πού τοὺς κατευῶδωσαν.

Ὡστόσο, ὅστερα ἀπὸ πολλές ἀκαρπες προσπάθειες, ὁ νεαρὸς ἐργάτης ἀναγκάστηκε νὰ παρατηρήσῃ ἀπ' τὸ σκοπὸ πού εἶχε, νὰ μεταβάλλῃ δηλαδή τὸν χαρακτήρα τοῦ συνοδοιπόρου του.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὁ μπάμπια Βισέτρ φαινόταν ἐπιφυλακτικώτερος εἰς τὴν συνομιλία του. Ἀπὸ τότε πού ἔχισαν τὴν περιοδείαν στὴ γαλλικὴ γῆ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ποτέ του δέν εἶχε ἐκδηλώσει περισσότερη ἀδιαφορία γιά τὴ ζωή.

Φαινόταν πὼς τίποτε πιά δέν τὸν συνέδεε μὲ τὸν κόσμο αὐτὸ καὶ ὅτι ζώντας μηχανικῶς, δέν ἀνησυχῶσε καθόλου γιά τὸ μέλλον.

Εἰς μάτην ὁ Ζωζό προσπαθοῦσε μὲ διάφορες εὐθήμες ἱστοριούλες ἢ μὲ λογοπαίγνια Παρισινῶ μάγκα νὰ τὸν κάμῃ νὰ μειδιάσῃ κάπως. Ὁ μπάμπια Βισέτρ ἔμεινε ἀδιάφορος σ' ὅλα.

Κι' ἀφοῦ ἔφαγε δυὸ-τρία κομμάτια ξεροῦ ψωμοῦ καὶ ἤπιε σιγά-σιγά τὸ νερομένο του κρασί σηκώθηκε λέγοντας:

—Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε, φίλε μου!— Ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Ζωζό καὶ τινάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του.

—Κοντεύει νὰ νυχτώσῃ, βλέπεις, ἔκαμε ὁ μπάμπια Βισέτρ, κι' ὅταν κανεὶς δέν ξέρῃ τὸ μέρος, δέν εἶνε φρόνιμο νὰ θρῖσκεται τὴ νύχτα μακριὰ ἀπ' τὰ χωριά.

—Καλὰ λές, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἐργάτης, γιατί κοντὰ σ' ἄλλα κινδυνεύει κανεὶς νὰ συναντήσῃ καὶ κανένα ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστο μοῦτρο πού μπορεῖ νὰναι κρυμμένο πίσω ἀπ' τὰ δέντρα αὐτά.

Καὶ μὲ τὸ χέρι του ἔδειξε μιά συστάδα δέντρων πού σχηματιζόταν ἀπὸ διαφόρων διαστάσεων πεύκα. Σ' ὅλη τους τὴ διαδρομὴ ποτέ δέν συνήντησαν τόσο πολλὰ δέντρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Ξαφνικά, καθὼς θάδιζαν δίπλα στὴ συστάδα ἐκείνη, σταμάτησαν ἀπὸ τὰ μανιασμένα γαυγίσματα σκύλου πού δέν φαινόταν νὰ θρῖσκόταν καὶ πολὺ μακριὰ του.

—Τί σοῦλεγα, μπάμπια Βισέτρ; ἔκαμε ὁ Ζωζό, πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ φίλου του. Δὲ θές νὰναι κανένα λημέρι...

Ὁ Ἄριστος χαμογέλασε. —Πές μου, Ἀλίκη, γιατί ἔφυγες; —Γιατί κανεὶς δέν μ' ἐνοιοθε ἐκεῖ κάτω.

Ἡ νέα ἦταν συγκινημένη. Ἐτρεμαν τὰ χεῖλη της. Βρέθηκαν ὅστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο, ὅπου εἶχαν καταφύγει γιά νὰ μὴ θραγοῦν.

—Γιὰ πές μου, λοιπόν, Ἀλίκη, τί σοῦ συνέβη;

—Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ; Ἰσως νὰ μὴ μπορέσῃς νὰ μὲ καταλάβῃς. Ἐσὺ εἶσαι τώρα δυὸ χρόνια στὴν Ἀθήνα καὶ θά ἔχασες τί γίνεται στὴν ἐπαρχία.

—Δέν σημαίνει αὐτό, Ἀλίκη. Ἐξήσα πολὺ ἐκεῖ κάτω καὶ καταλαβαίνω τὶς ἱδιότητες τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἀλίκη τὸν κύτταξε μ' ἀφοσίωσι. Ἐνοιοθε νὰ γεννιέται μέσα της τὸ συναίσθημα τῆς ἐμπιστοσύνης, ἀλλὰ ντρεπόταν νὰ μιλήσῃ. Ὁ Ἄριστος ὅμως κατόλαβε καὶ τὴν ρώτησε.

—Κανέναν... ἔρωτας;

—Ναί, Ἄριστε. Καὶ τόσα ἄλλα πραγμάτια. Ἐσὺ ξέρεις τὴν οἰκογένειά μου. Καλοὶ ἄνθρωποι οἱ γονεῖς μου, ἀλλὰ ἔχουν κάπως πολὺπεριωρισμένες ἀντιλήψεις. Δέν καταλαβαίνουν ποῖο εἶνε τὸ ὠραῖο καὶ τὸ καλλιτεχνικό. Ἦθελαν νὰ μάθω μουσικὴ, γιά νὰ περνῶ τὸν καιρό μου, ἐνῶ γιά μένα ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ ζωὴ μου.

—Ὡστε ὁ πατέρας σου δέν ἐκτιμᾷ τὰ ταλέντα;

—Ὁ πατέρας μου δέν βλέπει πὸ πέρα ἀπὸ τὶς θιτρί-

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

νες καὶ τὶς συνταγές του.

Ὁ Ἄριστος γέλασε καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Λοιπόν;

—Μοῦ φαινόταν πὼς πνιγόμενα μέσα σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον. Ἀλλὰ μιά μέρα ἐνῶ ἔδωκα πὼς μποροῦσα νὰ ζήσω ἐλευθερὰ καὶ βουτηγμένη μέσα σὸν ἔρωτα. Πρὸ δυὸ χρόνων, σὲ μιά γιορτὴ γνῶρισα ἕναν νέο. Μοῦ διηγήθηκε τὴ ζωὴ του.

—Λοιπόν;

—Γενήκαμε καλοὶ φίλοι. Μ' ἐκτιμοῦσε ἐξαιρετικά.

Ἦταν ὅπως εἶχε σταματήσει σὸν οὐρανὸ.

—Λοιπόν, ἔφυγες μαζί του;

Ἡ Ἀλίκη σάπασε γιά μιά στιγμὴ καὶ ὅστερα ἀπάντησε μὲ μιά φωνὴ πού μόλις ἀκούγόταν:

—Ναί, γιατί μοῦ ἔλεγε νὰ ζήσωμε μαζί τὸ δνiero τῆς ἀγάπης μας. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ μὲ παντρεύῃ μ' ἕναν πλούσιο κτηματία.

Πέρασα ἡμέρες ἀγωνίας.

—Καὶ πὼς τὰ κατὰφες;

Ἐνὰ μοντέρνο διηγηματάκι τοῦ

Σ. ΓΚΟΤΣΗ

νὰ ματαιωθῇ ὁ γάμος;

—Ὁ πατέρας μου εἶδε πὼς ἐγὼ εἶχα τὴ σκέψι μου ἀφωσιωμένη κάπου ἄλλου, κι' ἔτσι...

—Ὡστε δέχτηκε νὰ παντρευτῇ ἐκείνον πού ἀγαποῦσες;

—Ὁχι. Φύγαμε μαζί μ' αὐτὸν τὸν νέο. Μόνοι μιά νύχτα. Πόσο φοβόμουν!...

Ἄλλ' αὐτὸς μοῦ ἔδινε θάρρος. Μοῦ ἔλεγε πὼς μ' ἀγαποῦσε, κι' ἐγὼ τὸν πίστευα.

—Καὶ τώρα;

—Τώρα εἶμαστε ἐδῶ, ἐγὼ κι' αὐτός, σὲ μιά μεγαλοῦπολι. Δέν μποροῦμε ἀκόμη νὰ καταλάβωμε τί κανάμε.

—Φτωχή, Ἀλίκη!...

Ἀπλῶς τὸ χέρι καὶ σηκώνοντάς της τὸ κεφάλι, τὴν κύτταξε στὰ μάτια. Ἦσαν θουρκωμένα.

—Δέν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃς αὐτό!

Συγκινήθηκε κι' αὐτός.

—Κι' εἶσαι εὐτυχισμένη;

—Ναί, Ἄριστε.

τοῦ συντετριμμένο. Θυμῶταν πὼς κάποτε εἶχε ἀγαπήσει κι' αὐτὸς τὴν κοπέλα ἐκείνη. Δ' ἐν τῆς εἰχε φανερῶσει ὅμως τὸ ἀσθηματικὸ του, ἀπὸ φόβο μήπως αὐτὸ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ μείνῃ στὴν ἐπαρχία. Καὶ τώρα ὅπως περὶ γιὰ τὸ σφάλμα τοῦ ἐκείνου. Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά. Γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Ἀλίκη. Τὴν εἶδε ἡρεμῆ. Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίζονταν μιά μεγάλη χαρά.

Περπάτησαν ἀκόμη, δύναν, γιά μιά στιγμὴ, μπῆκαν σ' ἕναν συνοικιακὸ δρόμο... σὸ δρόμο πού θρῖσκόταν τὸ σπῖτι τοῦ Ἄριστου.

Πράγμα ἀπίστευτο γι' αὐτὸν. Καὶ τόσο τὸν ἐξέπληξε, πού δέν μπόρεσε νὰ προφέρῃ οὔτε μιά λέξη.

Πρόωρσαν ἀκόμη, ὡς πού ἔφθασαν σὸν ἀριθμὸ 11, ὅπου ἦταν τὸ σπῖτι τοῦ Ἄριστου, κι' ἐκεῖ σταμάτησαν. Ἡ Ἀλίκη τὸν κύτταξε καὶ τοῖπε μέγλυκειά φωνή:

—Φθάσαμε...

—Μά... πὼς; Ἐδῶ κάθαισαι κι' ἐσὺ;

—Ἐδῶ μένει «ἐκείνος».

Ὁ Ἄριστος χλόμιασε.

—Ἐκείνος; Ποῖος;

—Ἐκείνος; ὁ Ἄριστος!

Καὶ τοῦ χαμογέλασε, σὰν νὰθελε νὰ τοῦ μεταδώσῃ ὅλη τὴ φωτεινὴ χαρὰ πού ζωγραφιζόταν σὸ πρόσωπό της.

—Μὰ τότε... γιά μένα, γιά μένα ἐγκατέλειψες τὸ σπῖτι σου;

Ἡ Ἀλίκη σιωποῦσε.

Μιά κοκκινίλα τῆς ἐφλόγιζε τὰ μάγουλα καὶ τὰ χεῖ-

λη. Ἐσάστιζε μὲ τὴν ἰδιαίτη τὴν τόλμη.

Δέν μποροῦσε ὅμως νὰ καταλάβῃ πὼς εἶχε τολμήσει. Κατέβασε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Ἀλλὰ ὁ Ἄριστος, σὲ μιά στιγμὴ, τὴν πῆρε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του δυνατὰ, μὴ ἐπρόντας ἀκόμη ἂν ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητὴ εὐτυχία.

Χωρὶς ἄλλες περιστροφές ὅμως ἡ Ἀλίκη τότε τοῦ εἶπε:

—Ναί, ἔφυγα γιά σένα. Πάντα σ' ἀγαποῦσα καὶ σὲ θεωροῦσα δικό μου. Πάντα. Καὶ δέν τὸ ἤξερες. Ἐγὼ ὅμως ἤμουν βέβαιη πὼς θά σὲ ξαναβρίσκα.

—Δικό σου;

—Ναί... δικό μου!

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐσμιξαν τὰ χεῖλη τους κι' ἐνοιώσαν μέσα τους τὸ ἀπέραντο μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τους.

Σ. ΓΚΟΤΣΗΣ

Θά μείνω με τη μαμά σου, δώπου να γυρίσης. Νά, αυτή είναι η χάρι που σου ζητώ.

—Καλέ, τί μου λές; Σπουδαίο πράγμα.

Κι' η 'Ανθούλα την έφίλησε στα μάγουλα από τον ένθουσιασμό της. Ήταν ικανοποιημένη, που το γυναικείο της δαιμόνιο την είχε θγάλει από το αδιέξοδο.

Ευχαρίστησε την φιλενάδα της κι' ύστερα από μιάν ώρα έτρεξε, σαν άνυπότακτη έλαφίνα, στο ραντεβού της. Τά μάτια της γέμισαν από μιὰ χαρμόσυνη λάμψη καθώς είδε από μακριά την ψηλή σιλουέττα του, και κόπηκαν τὰ γόνατά της. Όταν τον έπλησίασε, έπεσε στην άγκαλιά του χωρίς τίποτα να πη.

Κι' έμειναν άρκετά λεπτά σφιχτάγκαλισμένοι.

—'Ο 'Αντώνης διέκοψε πρώτος την σιωπή.

—'Ανθούλα, πές μου πώς δέν θά στενοχωρηθής για κάτι που θά σου πώ;

—'Ενα μαχαίρι καρφώθηκε στην καρδιά της κοπέλλας. Δέν μπορούσε να καταλάβη τί ήθελε να πη ο 'Αντώνης μ' εκείνα τὰ λόγια. Και η 'Ανθούλα έκαμε μιὰ κακή σκέψη. Μήπως...

Γρήγορα όμως ήσυχασε, όταν ο 'Αντώνης έπρόσθεσε:

—'Ο προϊστάμενός μου έμεινε άπόλυτα ικανοποιημένος από την δουλειά που έκλεισα στην Πάτρα και δέν παραδέχεται «έπ' ουδενί λόγω» να με άντικαταστήση άλλος υπάλληλος για τις άλλες έπαρχιακές αποστολές, παρ' όλο πού εγώ έναντι της θηκά, 'Εστάθηκε άδύνατο να τον πείσω.

—Μά άκόμα δέν σε είδα, και θά σε ξαναχάσω; είπε με παράπονο η 'Ανθούλα.

—Δέν μπορεί να γίνει άλλοιώς, ά-

γαπημένη μου. Φαντάζεσαι πώς αδ-τό δέν με κάνει να λυπάμαι κι' εγώ; 'Αλλά δέν έχω καιρό για να πούμε τίποτα περισσότερο, 'Ανθούλα. Τό τραίνο για την Θεσσαλονίκη φεύγει στις όκτώ, και η ώρα είναι έπτάμιση. Πρέπει να φεύγω...

—Τόσο γρήγορα; πρόφερε η 'Ανθούλα και ξέσπασε σ' ένα άπελπισμένο κλάμα.

Στριμώχθηκε μέσα στα μπράτσα του και τον έσφιξε τόσο δυνατά, σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει την ίδια τη ζωή της, που χανόταν χωρή; να το περιμένει. Τον έρώτησε με πνιγμένη φωνή:

—Θ' άργήσης να γυρίσης, αγαπημένε μου;

Και εκείνος κάπως στενοχωρημένος:

—Μά... σέ δεκαπέντε ή είκοσι ήμέρες, το πολύ, της είπε, θά είμαι πάλι κοντά σου, 'Ανθούλα...

—'Ενα παρατεταμένο φιλή, μιὰ πνιγμένη φωνή από τὰ στήθια της 'Ανθούλας, τὰ θιαστικά έθήματα του 'Αντώνη που κατηφόριζε την οδόν 'Ιπποκράτους, κι' ο χωρισμός, έδεσαν την ψυχούλα της με τις θραειές άλυσίδες της μοναξιάς. Γύρισε συντριμμένη στο σπίτι.

★

Τό διάστημα όμως που είχε όρσει ο 'Αντώνης είχε περάσει και η 'Ανθούλα δέν τον είχε ξαναδω. Καθισμένη, κάθε δευτερόλεπτο, στη μεγάλη Πλακιάτικη αούλη, περίμενε με λαχτάρα και άγωνία μιάν είδοποίησή του, που θά έκανε λιγώτερο σκληρή την οδόν της. Κι' η 'Ανθούλα έμπαινε ζωντανή στον τάφο του ψυχικού μαρτυρίου της. 'Εκείνο το βράδυ του Μαΐου 1914, την έπισκέφθηκε η Μαριγώ. Ήταν διστακτική και θλιμμένη.

—Με συγχωρήσ 'Ανθούλα, είπε, αλλά πρέπει να σου πώ κάτι. Τό ξέρω πώς θά σε πικράνη! Σου έπιβάλλεται όμως να φανής ψύχραιμη και λογική... Πρέπει να ξεχάσης τον 'Αντώνη.

—'Η 'Ανθούλα δογκώθηκε από χίλια φίδια κι' η καρδιά της έπαψε να χτυπά για μιὰ στιγμή. 'Η φίλη της συνέχισε:

—Ξέρεις ποιά ήταν τὰ ταξίδια του 'Αντώνη; Νά σου πώ εγώ. Μιὰ γυναίκα που τον έχει μαγέψει με τὰ καμώματά της. Μιὰ γυναίκα κοινή που τρέχει από πίσω της σαν το σκυλάκι. Τους είδα μαζί πολλές φορές, αλλά δέν θέλησα να στο πώ, για να μη σε λυπήσω... Πρέπει να λάβης τὰ μέτρα σου από έδω κι' έμπρός!...

—'Η 'Ανθούλα δέν άκουγε πιά τίποτα. Στ' αυτιά της χτυπούσαν δαιμονισμένα όργανα του 'Αδη. 'Εκείνο το βράδυ, έπεσε στο κρεβάτι της χωρίς να φάη. Και τὰ μεσάνυχτα, όταν έκατάλαβε πώς έκοιμώταν η μητέρα της, άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε στην αούλη. Τράβηξε το σκέπασμα του πηγαδιού και άφησε το κορμί της να πέση στα ύγρά του θάθη. 'Η τελευταία λέξις που θγήκε από τὰ φλογισμένα χείλη της, ηταν τὸ όνομα του 'Αντώνη.

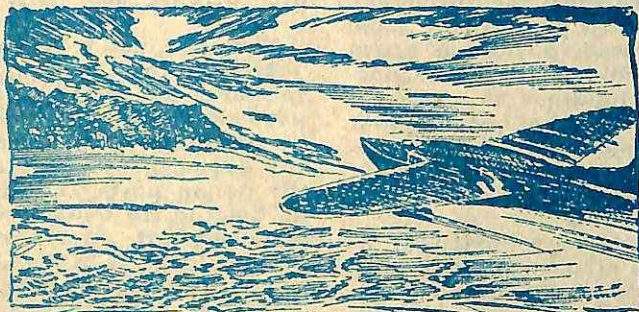
...

—'Ο έρως είχε γράψει στα ματωμένα του κατάστιχα ένα καινούργιο, τραγικό του θυμά.

ΜΙΜΙΚΟΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΥ

№ 13. - «Ο ΗΛΙΟΣ ΔΕΝ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ ΠΟΤΕ»

ΕΙΝΑΙ ζήτημα αν θ' αποφασίζετε το άποψινό σας ταξίδι με το άεροπλάνο της στοατοσφαιρικής γραμμής, εάν δέν σας παρακινούσε σ' αυτό εκείνη ή τόσο γαργαλιστική, για την φαντασία σας, φράσις: «Ο ήλιος δέν ανατέλλει ποτέ κατά την μεσονύκτια πτήση», που συνέπεσε να διαβάσετε στις έφημερίδες.

Μαντεύετε κάποιαν δόσι ρομαντισμού μέσα σέ μιὰ παρόμοια πτήση; Νά ταξιδεύη κανείς μεσάνυχτα, ακολουθώντας πάντοτε την μεσονύκτια ώρα, γύρω από τον κόσμο!...

Φεύγετε άπ' τας 'Αθήνας, μεσάνυχτα ά. κριέας. Τό άεροπλάνο της στοατοσφαιρικής γραμμής του όποιου επιβάινετε, με την κατάλληλη τακτική, με τους ό. περμεγέθειες τροχούς του, που στιγμιαίως μεταβάλλονται σέ πλωτήρες, και με το περυνκικό του άνοιγμα των 150 μέτρων, έχει όλη την φουτουριστική όψη ενός τεραστίου Ιπταμένου πουλιού του διαστήματος... Βρίσκεσθε έρημικά κλεισμένοι με τεχνητή πείσι άέρος στην καμπίνα σας ενώ μέσα στην ήρεμη κι' άραιωμένη ήμισυ-μόσφαιρα των τριάντα χιλ. μέτρων ύψους που όρίσκεσθε τώρα, τὸ Ιπταμένο τέρας προχωρεί κανονικά προς δυσμάς.

Πηγαίνετε προς τὸ κατάστρωμα, που είναι μέσα στο πλατύτατο φτερό και κάνατε μερικές βόλτες στον είδικό χώρο περιπάτου, μήκους 50 μέτρων. Στον χώρο αυτόν ή όροφή από πάνω σας, είναι διαρραγμένη, μιὰ σειρά δέ από παράθυρα προς άμπρός και μιὰ άλλη προς τὰ όπίσω, ός επιτρέπουν να παρακολουθήτε τον έξω κόσμο. Σας φαίνεται πώς τὸ άεροπλάνο ταλαντεύεται άπλω, χωρίς να νιήται, και όμως ταξιδεύετε με κάπου 1500 χιλιόμετρα, ή και περισσότερα, χιλιόμετρα την ώρα, ακολουθώντας 50 μίλια προς δυσμάς γύρω από τον κόσμο. Και σ' αυτό τὸ γεωγραφικό πλάτος είναι μεσάνυχτα πάλι...

Αίγο πὸ πέρα σας, ο άρχιπυλότος συζητά με μιάν ομάδα επιβατών και πλησιάζοντας κι' έσείς τον άκούτε να λέη: «'Ο άγανής αυτός δρόμος που διανύουμε δέν θά ήταν θεόβια πραγματοποιήσιμος

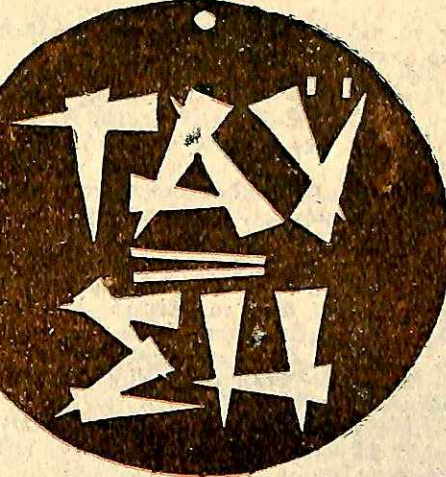
στις ήμέρες μας χωρίς την ραδιενέργεια της άτμοσφαιρας. Σήμερα όμως, έλέπετε, όλα έχουν άνακαλυφθί».

Κανένα είδος καυσίμου όλης δέν υπάρχει σ' αυτό τὸ άεροπλάνο. Μιὰ ηλεκτρο-ραδιόγόνος κεραία από έναν ολονόηποτε είδικόν σταθμό, άπ' αυτούς που όρίσκονται σ' όλα τὰ μέρη του κόσμου, στέλνει την κινητήριο δύναμή του με τον δούρειο τό. Βρίσκεσθε έπάνω από τον Ειρηνικό 'Ωκεανό τώρα. Είναι νύχτα—μεσάνυχτα πάντοτε—άφένγαρα. 'Ο μαύρος θόλος του ούρανού, από πάνω σας, είναι στολισμένος με θαυμάσια φωτεινά σημεία. Ποτέ σας δέν είδατε τ' άστέρια τόσο συγκινητικώς έκθαμβωτικά, σαν άσπρες φωτεινές κουκίδες. Μακριά κι' από κάτω σας, όμως, άπλώνεται μιὰ γκριζομυτερή έκτασις από σύννεφα, μιὰ, σαν νεκρικό σάββατο σκέπη, που κρύβει την γη.

Τὰ σύννεφα σέ λίγο διαλύονται και από κάτω εκεί από την άγγλική Κολομβία, διακρίνεται με θαυμασμό και δέος κάτι παράξενης λάμψεως φώτος που διασπείρουν τὸ άπειρο καθώς τις έξασπείλει η ή ηλεκτρο-ραδιόγόνος κεραία του σταθμού.

Δέν νομίζω πώς πρέπει να προστεθί τίποτα άλλο για να μη σας φανή ως δημιουργία φαντασίας, χωρίς καμιάν έπισημονική έξαι, και ή εικόνα αυτή. Οι γύρω άπ' την στοατοσφαιρα ποσπαθείς του καθήκοντος Πικάρ και τὰ σχετικά πειράματα του δόκτορος Νικολά Τέσλα περί των ύψηλης έντάσεως ηλεκτρικών ρευμάτων, που μέσω της άτμοσφαιρας περνούν στην στρατόσφαιρα, είναι, θαρρώ, σ' όλους γνωστά. Όσο για την ταχύτητα, πριν από λίγες μέρες άκόμα στο συνέδριο της 'Εταιρίας Αεροπορικών Μελετών, στο Άλνιεντάλ της Γερμανίας, ο γνωστός εργοστασιάρχης Χάρνκελ άνήγγειλε ότι ναυπηγούνταν σήμερα στη Γερμανία άεροπλάνο που θα μπορούν ν' άναπτύξουν ταχύτητα 850-900 χιλ.μ. την ώρα και έξέφρασε την πεποίθησή του πού γρήγορα ή ταχύτης των άεροπλάνων θά πθόση την ταχύτητα του ήχου. 'Ητοι τὰ 1.200 χιλιόμετρα την ώρα.

ΘΑΝ ΓΙΑΝ.

άφαιρή την άναπνοή. Μά είναι πράγματι ή αγαπημένη μου Τάυ-Ση αυτή που σφίγγω στην άγκαλιά μου; Θεία γυναίκα, άφησε να σε ιδώ, να σε θαυμάσω. Θεέ παντοδύναμε!... Σ' εύχαριστώ που μ' έκανες να την ξαναϊδω!

—Ζοζέ! Ζοζέ! μουρμούρισε εκείνη με λυγμούς. Νοιώθω πώς ή χαρά με σκοτώνει...

—'Ο Ζοζέ δέν σταματούσε καθόλου να την φιλά, άλλεπάλληλα, όρμητικά.

—Σε ξαναθλέπω, έπι τέλους!, έπανέλαβε με αφάνταστη τρυφερότητα. 'Αν ήξερες, αγαπημένη μου, πό-

Καταπληκτικό άνάγνωσμα έρωτος, περιπετειών και μυστηρίου

υπό

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

σες φορές σε φώναξα! 'Αν ήξερες, Τάυ-Ση, πόσο υπέφερα μέσα σ' αυτά τὰ δυό χρόνια του χωρισμού μας! Πέρασα τόσα μαρτύρια, που μου φαίνεται σαν ψέματα πώς όρίσκομαι κοντά σου. 'Αφησε να ιδώ άκόμη τὰ μάτια σου, που πάντα ήσαν κοντά μου, σέ κάθε μου παραλήρημα. 'Αφησε να φιλήσω άκόμη αυτά τὰ χείλη σου, άφησε να σου πώ άκόμη μιὰ φορά πώς σ' αγαπώ και πώς θάθελα να πεθάνω για σένα, φτάνει να σ' έθελπα πρώτα εύτυχισμένη.

—'Η Τάυ-Ση έκλαιγε με λυγμούς, γυρμένη στην άγκαλιά του κι' άφησόνταν να την φιλά άδιάκοπα.

—Ζοζέ! αγαπημένε μου Ζοζέ, πόσο είσαι καλός!, είπε χαϊδεύοντάς του τὸ κεφάλι με τὰ μικρά της χέρια. Θυμήθηκες, λοιπόν, την Τάυ-Ση που πέθαινε για σένα! Θυμήθηκες τὸ φτωχικό σου Ρόδο που τὸ μεταφύτεψαν στην όχθη του Ντόγκ-Τσι-

—'Ο 'Ισπανός άνέπνεε άκατάπαυστα τον ήλεκτριζόμενον άέρα και έσφιγγε στην άγκαλιά του την ώραία Τάυ-Ση...

άγκυ... Υπέφερα πολύ κι' εγώ κι' ανθρωπότητα ακόμη αν είμαι νεκρή ή ζωντανή, ή είμαι μόνον μια σκιά.
—Ω! Πόσο ήσαν σκληρά αυτά τα δυο χρόνια! Πόσοι σπαράγμοι, πόσα δάκρυα, πόσες τρικυμίες φώλησαν στην ψυχή μου: πόση αγωνία, πόσες ελπίδες, πόσες απογοητεύσεις! Κάθε μέρα που σε περίμενα, κάθε μέρα που σε φώναζα κι' ο ήλιος έβγαινε κι' έδυε χωρίς να σε βλέπω νάρχεσαι! Κύτταξε πώς με καντήνησε ή αγάπη σου! Δεν έχω πιά δουλειές, δεν έχω πιά αίμα, δεν έχω πιά ζωή... Νοιώθω πώς είμαι στα τελευταία μου. Γιατί δεν ήρθες νωρίτερα για να με σώσεις; Γιατί, Ζοζέ, γιατί;

—Έκανα τα πάντα, Τάυ-Ση, για να μην απομακρυνθώ από κοντά σου αλλά όλα υπήρξαν μάταια. —Ω! Πόσες φορές καταράστηκα το σπαθί μου!... Πόσες φορές προσάφησα να φθάσω τις όχθες του Ντόγκ-Τσιάγκ!

—Και ποιά σε πήγαν;
—Πολύ μακριά, στην Κούβα.
—Κι' υπέφερες πολύ;...

—Πάρα πολύ, γλυκειά μου Τάυ-Ση. Σε ώνειρευόμουν πάντα, δεν σκεφτόμουν τίποτ' άλλο από εσένα, δεν έπρόφερα άλλο όνομα από το δικό σου. Μέρα και νύχτα σ' έβλεπα μπροστά στα μάτια μου και μέρα και νύχτα έλυωνα από την απελπισία που με κυριεύε όταν σκεφτόμουν πώς δεν μπορούσα να σε σώσω. Για κάθε μέτρο που με χωρίζε από τον τόπο σου, ένοιωθα κι' από μια πληγή στην καρδιά μου. Πόσες φορές, Τάυ-Ση, καθισμένος στη πρόμνη του πλοίου, στήλωνα το βλέμμα προς την ανατολή κι' άφθονα δάκρυα κυλούσαν στα ίδια κύματα που έβρεχαν και τις ακτές της πατρίδας σου. Πόσες φορές, απελπισμένος, δεν έσκέφθηκα την αυτοκτονία.

—Φτωχέ Ζοζέ!

—Αλλά ξαναγύρισα για να μη σε ξαναφήσω ποτέ πιά. Με καταλαβαίνεις, Τάυ-Ση, ποτέ πιά! Κι' άς έρθουν οι συμπατριώτες σου, κι' έρθη κι' ο μυσσαρός Τάυ-Σούγκ...

—Σώπα, σώπα!, είπε εκείνη, θάζονται το χέρι της επάνω στα χείλη του 'Ισπανού, που της το φίλησε θερμά.

—Νά σωπάσω!, ξεφώνισε ο Ζοζέ με άσυγκρατητο θυμό. Γιατί να σωπάσω; Μήπως ο καταραμένος Τάυ-Σούγκ δεν υπήρξε ή αίτεια του μαρτυρίου μας; Όταν τον σκέπτεμαι, νοιώθω την καρδιά μου να γεμίζει από μίσος και το αίμα μου να φλέγεται από εκδίκηση.

—Μη μιλάς έτσι, Ζοζέ, μουρμούρισε γλυκά ή Τάυ-Ση.

—Εγώ τον μισώ, εξακολουθώσεν ο 'Ισπανός σφίγγοντας τις γροθιές του. Ναι, τον μισώ, γιατί αυτός έδημιούργησε μιάν άβυσσο ανάμεσα σε δυο πλάσματα που αγαπιώνταν, που λατρεύονται. Γιατί αυτός σε πήρε στην όχθη του Ντόγκ-Τσιάγκ και σ' έσπρωξε στο χείλος του τάφου. Γιατί αυτός μάς κούρелиασε τις καρδιές μας. Διψώ το αίμα του και νοιώθω πώς θά το έπινα όλο, ως την τελευταία του σταγόνα.

—Μ' αγαπούσε, Ζοζέ, είπε εκείνη, στεναχώντας. 'Ο έρωτας τον τύφλωσε.

—Θάθελα να ποδοπατούσα τον έρωτά του και να τον εξάφαιζα, σε τέτοιο βαθμό, που να μην έμενε ούτε ίχνος.

32

τε το πιά έλαφρό του ίχνος, ούτε ή πιο μακρινή του ανάμνησις.

—Φτωχέ Τάυ-Σούγκ!

—Μη μιλάς έτσι γι' αυτόν, Τάυ-Ση. Πές μου πώς τον περιφρονείς!

—'Οχι, δεν μπορώ. Ζοζέ. Τον λυπάμαι.

—Μά δεν θά σε ξαναπάρη ποτέ πιά, ο καταραμένος!, ξεφώνισε με θυμό ο 'Ισπανός. Κι' άς δοκιμάση...

Διέκοψε τη φράση του κι' ανατρίχιασε, ενώ ή Τάυ-Ση του έριχνε τα χέρια γύρω από το λαιμό κι' ένα δάκρυμα γεμάτο λύπη.

—Ζοζέ!... Ζοζέ! μουρμούρισε.

—Θά είσαι δική μου; την ρώτησε, Θάρρης μαζί μου;...

—Μη με φέρνεις σε δύσκολη θέση, Ζοζέ! Είμαι ένωμένη μαζί του για πάντα.

—Κόψε τον δεσμό σου.

—Είμαι γυναίκα του.

—'Οχι! γιατί σ' αγόρασε και σ' έκανε δική του δια της θίας.

—Μά αν έφευγα, θά διέπραττα έγκλημα.

—Δεν είν' έγκλημα, Τάυ-Ση. Έμεεις γεννηθήκαμε για να ζήσουμε και ν' αγαπιώμαστε. Έκείνος μπήκε στη μέση και μάς άνοιξε μιάν άβυσσο.

—'Ας τήν δρασκειώσωμε λοιπόν, έλα μαζί μου, έμπιστέψου μου τη μοίρα σου, άφησε αυτούς τους τόπους. Θά σε πάρω μακριά στην πατρίδα μου, στην άγκαλιά της ετυχίας. Έγώ θάμαι δικός σου και έσύ δική μου για πάντα. Σπάσε αυτόν τον δεσμό, Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ, και φύγε μαζί μου.

—Δεν μπορώ... δεν πρέπει, Ζοζέ...

—Γιατί; Μήπως τον αγαπάς;

—'Οχι, αλλά δεν μπορώ να τον μισήσω... δεν πρέπει να...

—'Ας φύγωμε, Τάυ-Ση... "Αν μ' αγαπάς, θάρρης!

—'Εστω... Είμαι δική σου... Μιλάμε όμως για την ετυχία, ενώ θρισκόμαστε μπροστά στον θάνατο!

—Στό θάνατο!, μουρμούρισε ο 'Ισπανός μπηγώντας τα νύχια στο στήθος του.

—Τό βλέπεις, Ζοζέ, ή μοίρα μας μάς κατατρέπει.

—'Ο Ζοζέ έπνιξε μια φωνή θυμού.

—Καταραμένη μοίρα!, ξεφώνισε. Πότε θά πάψης να με κατατρέχεις; Θεέ μου! Θεέ μου, μην επιτρέψης στο θάνατο να πάρη με το κόφτερό δρεπάνι του τις ζωές δυο ανθρώπων που αγαπιώνται και που τόσο υπέφεραν!

Η Τάυ-Ση ανασήκωσε το κεφάλι και κύτταξε τον έραστή της κλαίγοντας.

—Ζοζέ, είπε με σπασμένη φωνή, δεν θέλω να πεθάνης, θέλω να ξαναγυρίσης ελεύθερος. 'Ο Τάυ-Σούγκ θά έλθη άπόψε τη νύχτα κι' εγώ θά του τά πώ όλα. Είναι φοβερός, αλλά και γενναίος, μ' αγαπά πολύ και δεν θά μου άρνηθ ή τίποτε: έσύ αύριο θά είσαι ελεύθερος να ξαναγυρίσης άνάμεσα στους δικούς σου. Έγώ θά πεθάνω πολύ σύντομα... Ναι, τό νοιώθω... αλλά θά πεθάνω ετυχισμένη γιατί θά σε έχω σώσει.

Οι λυγμοί της έβούσαν τη φωνή. 'Ο 'Ισπανός την πήρε στην άγκαλιά του, την φίλησε στο πρόσωπο, κι' ύστερα της είπε:

—Ποτέ δεν θά τό κάνω αυτό, Τάυ-Ση! Νά σ' αφήσω εδώ για να σωθώ εγώ! Ποτέ!!

Την ώδήγησε ως το παράθυρο και δείχνοντάς της τον όρίζοντα, που σκεπαζόταν από πυκνά σύννεφα, προυσέθεσε:

—Ποτέ! αγαπημένη μου Τάυ-Ση. 'Η νύχτα προχωρεί με γοργά βήματα. Εκεί κάτω, ο δρόμος είν' ελεύθερος, κι' επί πλέον έχουν κατασκηνώσει οι συμπατριώτες μου. Όσο ο Τάυ-Σούγκ είναι μακριά, εγώ είμ' ελεύθερος. Ποιός μάς άπαγορεύει με την εύνοια του σκοταδιού, να φύγωμε; Έγώ είμαι έτοιμος να χύσω όλο μου το αίμα για σένα, είμ' έτοιμος να θυσιάσω τό κάθε τι και να σκοτώσω ακόμη τον αντίπαλό μου. Κύτταξε! εδώ υπάρχει ή δυστυχία, εδώ ζούν οι σπαράγμοι, εδώ θασίλευει ο θάνατος. Εκεί θασίλεύει ή ετυχία, ο έρωτας, ή ζωή! Διάλεξε!

—Ζοζέ, εύπλαχύνσου με! Μη με σπρώχνης να προδώσω τον άνθρωπο που μ' έκανε δική του... Νοιώθω κακά προιαισθήματα, νοιώθω πώς μια συμφορά μάς πλησιάζει!...

—'Αν μάς παρουσιαστούν έμπόδια θά τά υπερπηδήσωμε. Τί φοβάσαι, Τάυ-Ση; Δεν θάμαι εγώ μαζί σου;

—Κι' ο Τάυ-Σούγκ; Τον ξέχασες τον Τάυ-Σούγκ;

—'Ο 'Ισπανός ένοιωσε ν' ανεβαίνει τό αίμα στο κεφάλι του.

—Μη μου μιλάς γι' αυτόν, Τάυ-Ση! Έξ άλλου, βρίσκεται τόσο μακριά μας.

—Μά μπορεί να μάς φτάση! Και ξέρεις πώς ο Τάυ-Σούγκ είναι φοβερός; "Αχ! Ζοζέ! Τί κακό προαίσθημα μου γεμίζει! τί σκέψη!

—'Ο πυρετός σε κάνει να βλέπης παντού κινδύνους. "Ακουσέ με: Σήμερα τό πρωί είδα προς τον βορρά μια μαύρη άψίδα, σημάδι πώς θάχουμε θύελλα. Δεν άκούς τον άνεμο που σφυρίζει στα βουνά; Δεν άκούς τις θροντές που ταραζουν τον όρίζοντα; Δεν βλέπεις τη Σελήνη που μαζεύει γύρω της άτμούς;

—Ναι, τ' άκούω και τό βλέπω όλα!

—Όταν ξεσπάση ή θύελλα, έμεεις θά φύγωμε. 'Ο Τάυ-Μίτ με περιμένει εδώ κοντά και θάνατι εύκολο να μάς προμηθεύση κανένα άλογο. Πες λοιπόν, στον Τάυ-Σούγκ να μάς φράξη τον δρόμο, αν είναι ικανός! 'Η σφαίρα του όπλου μου θά τον παγώση. Τί φοβάσαι, ώραίο μου Ρόδο του Ντόγκ Τσιάγκ; Σε δυο μέρος, από την Κοχιγκίνα θά μάς χωρίση μια άνυπέβλητη άβυσσος. 'Ο Ωκεανός.

—'Ωστε έπιμένεις να με πάρης μαζί σου;

—Ναι, θέλω να σε πάω στην πατρίδα μου.

—Στην πατρίδα σου! Μά δεν ξέρεις, Ζοζέ, πώς είμαι μια κοχιγκινέζα, μια γυναίκα ξένης φυλής, μια έχθρά της φυλής σου!... 'Η μόνη ιδέα πώς μια μέρα θά έχης τύψεις εξ αίτίας μου, με τρομάζει. "Οχι, Ζοζέ, όχι, φύγε μόνος! Πήγαινε, άφου ο δρόμος σου είν' ελεύθερος και ζήσε ετυχισμένος... Τό μόνο που θάθελα από σένα, είναι να σκέπτεσαι καμιά φορά και την άτυχη Τάυ-Ση.

—Θεέ μου! Θεέ μου!, ξεφώνισε ο 'Ισπανός! Είσαι θείο πλάσμα!

Την έβαλε να καθήση στο κρεβάτι της, άναψε το φανάρι και έτρεξε προς τό παράθυρο.

Τό φεγγάρι είχε χαθή πίσω από ένα πυκνό θέλο από ύδρατμοές και τό σκοτάδι ήταν πυκνό. Κάπου-κάπου, προς νότον, άστραφτε, κι' ο άνεμος εσφύριζε άνάμεσα από τά δένδρα και κυμάτιζε νευρικά τις σημαιοϋλες που στόλιζαν την πόλι.

—Εσκυψε προς τά έξω, κύτταξε

δεξιά κι' άριστερά, έφερε τα δάχτυλα στο στόμα και μιμήθηκε τη φωνή του παγωνιού.

—Τί κάνεις; τον ρώτησε ή Τάυ-Ση φοβισμένη.

—Φωνάζω τον Τάυ-Μίτ.

—Γιατί;

—Τάυ-Ση! Δεν πρέπει να μείνης εδώ. Θά φύγης μαζί μου, έστω κι' αν σ' έπαιρνα δια της θίας άπ' αυτό τό σπίτι.

—Ζοζέ!... "Ολοι θά με καταραστούν αν φύγω μ' έναν έχθρό της πατρίδας μου.

—Θάρρης, Τάυ-Ση!

—Λοιπόν, καλά... Σπάζω κάθε δεσμό με τό παρελθόν... Πάρε με, νάμε! Δεν έχω πιά πατρίδα! Είμαι δική σου!

—'Επανάλαβε το! Ξαναπές το!

—'Η Τάυ-Ση τον άγκάλιασε και πλησίασε τα χείλη της στο πρόσωπό του.

—Ναι, δική σου!

—Τί ετυχία Θεέ μου!, φώναξε ο Ζοζέ. Και τώρα, αλλοίμονο σ' έκείνον που θά σε άγγιξη!... "Αλλοίμονό του!

Οι δυο έρασταί έμειναν για λίγες στιγμές άγκαλιασμένοι τυφλωμένα. 'Ο άνεμος μ' ένα δυνατό του φύσημα έσβυσε τό φανάρι. 'Ο 'Ισπανός στράφηκε προς τό παράθυρο και αντίκρυσε τον Τάυ-Μίτ:

—Φίλε μου, του είπε, είσαι άφωσιμένος στο Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ;

—'Η Κία είναι ή σκλάβά της Τάυ-Ση και ο Τάυ-Μίτ είναι ο σκλάβος της Κίας. Μίλησε τί θέλεις να!

—Κάνω;

—Τάυ - Μίτ, άπόψε τη νύχτα πρέπει να φύγω.

—Κι' ο Βάγκ, ο θεομοφύλακας, τί θά πη;

—'Ο Ζοζέ δεν σταματούσε καθόλου να την φιλά άλλεπάλληλα, όρμητικά...

άγκαλιά του. Δόσε έναν τελευταίο χαιρετισμό σ' αυτό τό σπίτι και σ' αυτούς τους τόπους, που δεν θά ξαναϊδής πιά. Θάρρος, φίλη μου: 'Η ετυχία μάς περιμένει.

—'Ο Ζοζέ την τράβηξε προς την πόρτα, αλλά την ίδια στιγμή τό φανάρι ξανάσβυσε μ' ένα δυνατό φύσημα του άνέμου κι' ή κουκουβάγια από τη στέγη άφησε τρεις φορές τό κλαυθμώρισμά της. 'Η Τάυ-Ση ανατρίχιασε:

—Μας περιμένει ή καταστροφή... 'Ο 'Ισπανός δεν άπήντησε Πήρε άπ' όλο τό θυμό, όπου ήταν κρεμασμένο, ένα ντουφέκι και δυο πιστόλια και ύστερα βγήκε έξω σέρνοντας σχεδόν την αγαπημένη του, που δεν μπορούσε να σταθή στα πόδια της. 'Ο Τάυ-Μίτ, με μεγάλο κόπο συγκρατούσε τό άλογο, που έξακούλουθουσε να ξαφνιαζεται σε κάθε άσπραχη.

—'Ανεβήτε, άμέσως!, είπε ο νεαρός Κοχιγκινέζος. 'Η θύελλα θά ξεσπάση σε λίγο!

—'Ο Ζοζέ πήδησε στη σέλλα, έσφιξε τα γόνατα, μάζεψε τα λουριά κι' ύστερα άρπαξε την Τάυ-Ση, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του.

—Θάρρος!, της είπε.

—Είμαι δική σου στη ζωή και στον θάνατο!, άπήντησε εκείνη,

—'Απόψε τη νύχτα θά αντιμετώπι-

ζα και την όρμη του Θεού! Πήγαινε, γιατί τό θέλει ή Τάυ-Ση.

—'Ας γίνη τό θέλημα του Ρόδου του Ντόγκ-Τσιάγκ, είπε ο Τάυ-Μίτ πηδώντας από τό παράθυρο.

★

Σε λίγα λεπτά της ώρας ξαναγύρισε, τραβώντας ένα θαυμάσιο άλογο, που ώστόσο έτρεμε και χρεμέτιζε κάθε φορά που άκούγε βροντή και έέντωνε τά ρουθούνια του προς τον βορρά.

—Τάυ-Ση, είπε με συγκινημένη φωνή ο 'Ισπανός, παίρνοντάς την στην

κουρνιάζοντας στην άγκαλιά του.

—'Αντίο, φτωχό Ρόδο του Ντόγκ Τσιάγκ!, είπε ο Τάυ-Μίτ. Θά σάς συναντήσω στο τρατόπεδο.

—'Ο Ζοζέ έκανε ένα νεύμα. 'Ο Τάυ-Μίτ άφησε τα λουριά και τό υπερήφανο άτι χάθηκε σε λίγες στιγμές μέσα στο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ

Οι θύελλες του Τογκίνο και της Κοχιγκίνας έχουν μια πολύ κακή φημή. Ξεσπούν σπάνια, κάθε τέσσερα ή πέντε χρόνια και καμιά φορά ύστερα από έννά: "Όταν όμως ξεσπάσουν, σπίτια, χωριά, όλόκληρες πόλεις, φυτείες, τεράστια δάση, όλα καταστρέφονται κάτω από την όρμη τους κι' άρκεϊ να κρατήσουν δέκα—δώδεκα ώρες για ν' αλλάξουν ελότελα την όψη του μέρους από τό όποιο πέρασαν.

Τη στιγμή, λοιπόν, που οι δυο έρασταί άφήναν την Μπιέν-Χόα, ή θύελλα, που την είχε προαναγγείλει άπό τρεις ήμερες πριν ή μαύρη άψίδα στον όρίζοντα, άρχιζε να μουγγρίζει. 'Η νύχτα, από όλόλαμπρη, έγινε για μια στιγμή όλοσκότεινη, τόσο, που δεν έβλεπε κανείς σε δέκα βημάτων άπόστασι μπροστά του κι' ο άέρας ήταν πνιγρός.

—'Από τά αυτιά σύννεφα, που σκέπαζαν τον θόλο τούρανο, άρχισαν να κατεβαίνουν δυνατά ρεύματα άνέμου, πότε από τον βορρά και πότε από τον νότο και σφύριζαν άπειλητικά και λυγίζαν τις μπανανιές και τις φοινικές και θέριζαν κυριολεκτικά τις άέραντες φυτείες.

—'Υστερα από κάθε φύσημα του άνέμου, για λίγες στιγμές ή άτμόσφαιρα ήρεμούσε, αλλά και πάλι τά δάση μουγγρίζαν και κύρτωναν τά δέντρα κάτω από τη μανία της φύσεως.

Τό άλογο, τρομαγμένο άπ' όλους αυτούς τους θαυράτους, που όλοένα πύκνωναν, έέντωνε τ' αυτιά του, χρεμέτιζε πνιγμένα και έτρεχε σάν μανιασμένο, σάν νάθελε να παρατρέξη με τον άνεμο και να φτάση σ' ένα καταφύγιο πριν ή θύελλα ξεσπάση μ' όλη της τη λύσσα.

—'Ο Ζοζέ δεν τό σταματούσε, αλλά τό κέντιζε άπεναντίας για να διασχίση γρήγορα τά πυκνά δάση άφήνοντάς του και τη φροντίδα ν' άποφεύγη μόνο του τους κορμούς των δένδρων του Τεκ και τους πυκνούς θάμνους.

Στηριγμένος στη σέλλα, με τό βλέμμα ξαναμμένο και τό πρόσωπο αλλοιωμένο, ο 'Ισπανός άνέννεε άκατάπαυστα τον ήλεκτρισμένο άέρα και έσφιγγε στην άγκαλιά την ώραία Τάυ-Ση, που έγεννε σιγά-σιγά έπάνω του, σάν λουλουδι που μαραίνεται, σάν ένα τριαντάφυλλο που τό εγκαταλείπει ή ζωή.

—'Αντιμετώπιζε, άμέσως!, είπε ο νεαρός Κοχιγκινέζος. 'Η θύελλα θά ξεσπάση σε λίγο!

—'Ο Ζοζέ πήδησε στη σέλλα, έσφιξε τα γόνατα, μάζεψε τα λουριά κι' ύστερα άρπαξε την Τάυ-Ση, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του.

—Θάρρος!, της είπε.

—Είμαι δική σου στη ζωή και στον θάνατο!, άπήντησε εκείνη,

—'Αντίο, φτωχό Ρόδο του Ντόγκ Τσιάγκ!, είπε ο Τάυ-Μίτ. Θά σάς συναντήσω στο τρατόπεδο.

—'Ο Ζοζέ έκανε ένα νεύμα. 'Ο Τάυ-Μίτ άφησε τα λουριά και τό υπερήφανο άτι χάθηκε σε λίγες στιγμές μέσα στο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ

Οι θύελλες του Τογκίνο και της Κοχιγκίνας έχουν μια πολύ κακή φημή. Ξεσπούν σπάνια, κάθε τέσσερα ή πέντε χρόνια και καμιά φορά ύστερα από έννά: "Όταν όμως ξεσπάσουν, σπίτια, χωριά, όλόκληρες πόλεις, φυτείες, τεράστια δάση, όλα καταστρέφονται κάτω από την όρμη τους κι' άρκεϊ να κρατήσουν δέκα—δώδεκα ώρες για ν' αλλάξουν ελότελα την όψη του μέρους από τό όποιο πέρασαν.

Τη στιγμή, λοιπόν, που οι δυο έρασταί άφήναν την Μπιέν-Χόα, ή θύελλα, που την είχε προαναγγείλει άπό τρεις ήμερες πριν ή μαύρη άψίδα στον όρίζοντα, άρχιζε να μουγγρίζει. 'Η νύχτα, από όλόλαμπρη, έγινε για μια στιγμή όλοσκότεινη, τόσο, που δεν έβλεπε κανείς σε δέκα βημάτων άπόστασι μπροστά του κι' ο άέρας ήταν πνιγρός.

—'Από τά αυτιά σύννεφα, που σκέπαζαν τον θόλο τούρανο, άρχισαν να κατεβαίνουν δυνατά ρεύματα άνέμου, πότε από τον βορρά και πότε από τον νότο και σφύριζαν άπειλητικά και λυγίζαν τις μπανανιές και τις φοινικές και θέριζαν κυριολεκτικά τις άέραντες φυτείες.

—'Υστερα από κάθε φύσημα του άνέμου, για λίγες στιγμές ή άτμόσφαιρα ήρεμούσε, αλλά και πάλι τά δάση μουγγρίζαν και κύρτωναν τά δέντρα κάτω από τη μανία της φύσεως.

Τό άλογο, τρομαγμένο άπ' όλους αυτούς τους θαυράτους, που όλοένα πύκνωναν, έέντωνε τ' αυτιά του, χρεμέτιζε πνιγμένα και έτρεχε σάν μανιασμένο, σάν νάθελε να παρατρέξη με τον άνεμο και να φτάση σ' ένα καταφύγιο πριν ή θύελλα ξεσπάση μ' όλη της τη λύσσα.

—'Ο Ζοζέ δεν τό σταματούσε, αλλά τό κέντιζε άπεναντίας για να διασχίση γρήγορα τά πυκνά δάση άφήνοντάς του και τη φροντίδα ν' άποφεύγη μόνο του τους κορμούς των δένδρων του Τεκ και τους πυκνούς θάμνους.

Στηριγμένος στη σέλλα, με τό βλέμμα ξαναμμένο και τό πρόσωπο αλλοιωμένο, ο 'Ισπανός άνέννεε άκατάπαυστα τον ήλεκτρισμένο άέρα και έσφιγγε στην άγκαλιά την ώραία Τάυ-Ση, που έγεννε σιγά-σιγά έπάνω του, σάν λουλουδι που μαραίνεται, σάν ένα τριαντάφυλλο που τό εγκαταλείπει ή ζωή.

—'Αντιμετώπιζε, άμέσως!, είπε ο νεαρός Κοχιγκινέζος. 'Η θύελλα θά ξεσπάση σε λίγο!

—'Ο Ζοζέ πήδησε στη σέλλα, έσφιξε τα γόνατα, μάζεψε τα λουριά κι' ύστερα άρπαξε την Τάυ-Ση, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του.

—Θάρρος!, της είπε.

—Είμαι δική σου στη ζωή και στον θάνατο!, άπήντησε εκείνη,

—'Απόψε τη νύχτα θά αντιμετώπι-

—'Αντιμετώπιζε, άμέσως!, είπε ο νεαρός Κοχιγκινέζος. 'Η θύελλα θά ξεσπάση σε λίγο!

—'Ο Ζοζέ πήδησε στη σέλλα, έσφιξε τα γόνατα, μάζεψε τα λουριά κι' ύστερα άρπαξε την Τάυ-Ση, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του.

—Θάρρος!, της είπε.

—Είμαι δική σου στη ζωή και στον θάνατο!, άπήντησε εκείνη,

—'Απόψε τη νύχτα θά αντιμετώπι-

—'Αντιμετώπιζε, άμέσως!, είπε ο νεαρός Κοχιγκινέζος. 'Η θύελλα θά ξεσπάση σε λίγο!

—'Ο Ζοζέ πήδησε στη σέλλα, έσφιξε τα γόνατα, μάζεψε τα λουριά κι' ύστερα άρπαξε την Τάυ-Ση, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του.

—Θάρρος!, της είπε.

—Είμαι δική σου στη ζωή και στον θάνατο!, άπήντησε εκείνη,

—'Απόψε τη νύχτα θά αντιμετώπι-

—'Αντιμετώπιζε, άμέσως!, είπε ο νεαρός Κοχιγκινέζος. 'Η θύελλα θά ξεσπάση σε λίγο!

—'Ο Ζοζέ πήδησε στη σέλλα, έσφιξε τα γόνατα, μάζεψε τα λουριά κι' ύστερα άρπαξε την Τάυ-Ση, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του.

—Θάρρος!, της είπε.

—Είμαι δική σου στη ζωή και στον θάνατο!, άπήντησε εκείνη,

—'Απόψε τη νύχτα θά αντιμετώπι-

—'Αντιμετώπιζε, άμέσως!, είπε ο νεαρός Κοχιγκινέζος. 'Η θύελλα θά ξεσπάση σε λίγο!

—'Ο Ζοζέ πήδησε στη σέλλα, έσφιξε τα γόνατα, μάζεψε τα λουριά κι' ύστερα άρπαξε την Τάυ-Ση, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του.

—Θάρρος!, της είπε.

—Είμαι δική σου στη ζωή και στον θάνατο!, άπήντησε εκείνη,

—'Απόψε τη νύχτα θά αντιμετώπι-

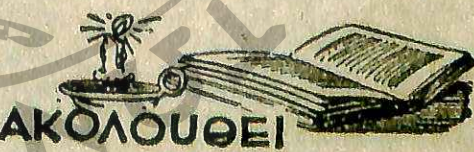
—'Αντιμετώπιζε, άμέσως!, είπε ο νεαρός Κοχιγκινέζος. 'Η θύελλα θά ξεσπάση σε λίγο!

—'Ο Ζοζέ πήδησε στη σέλλα, έσφιξε τα γόνατα, μάζεψε τα λουριά κι' ύστερα άρπαξε την Τάυ-Ση, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του.

—Θάρρος!, της είπε.

—Είμαι δική σου στη ζωή και στον θάνατο!, άπήντησε εκείνη,

—'Απόψε τη νύχτα θά αντιμετώπι-

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Ανέκδοτα του

ΣΑΜ ΓΚΟΛΝΤΟΥ'Ι'Ν

Επί 25 χρόνια, ο μίστερ Σάμ Γκόλντουν, διαιτηρεί τον τίτλο του μεγαλύτερου έπι χειρματιστού της θιομηχανίας του κινηματογράφου. Είναι ο άνθρωπος ο οποίος πράγματι εδμοιούργησε τα τεράστια και τέλεια στούντιο της Παρισμάου και της Μέτρο-Γκόλντουν-Μάγιερ. Παρήγαγε τις μεγαλύτερες και καλύτερες ταινίες και πλήρωσε μυθώδη ποσά για γυρίσματα ταινιών.

Μεταξύ των αστέρων που ανέκλυψε κι επέβαλε, συμπεριλαμβανονται : ο Γουίλ Ράτζερς, η Βίλμα Μπάνκυ, ο Γκάρυ Κούπερ, ο Ρόμπερτ Μονγκόμερυ και η Άννα Στέν. Είναι Πολωνός κι εγκατέλειψε την πατρίδα του σέ ηλικία 11 χρόνων. Διέσχισε τον ώκεανό ως μοιτσός σ' ένα φορτηγό πλοίο, σέ ηλικία 13 χρόνων. Μόλις αποδιδάστηκε στην Αμερική, εργάστηκε σ' ένα εργοστάσιο γαντιών και κατόπιν έγινε πλασιέ του ίδιου είδους. Η μόνη εκπαίδευση που είχε την εφ-

καίρια νά λάβη, ήταν ένδε, έτους φοίτησης σέ μιά νυκτερινή σχολή της Άγγλιας. Τό 1910, παντρεύθηκε την Μπάνυ Λέσκυ, η οποία τον εγνώρισε μέσα στους κινηματογράφους κύκλους, όπου και έξεδήλωσε τó επιχειρηματικό του ταίμιο. Ο σημερινός δικτάτωρ του κινηματογράφου είναι ένας τύπος ανθρώπου με αλληλουσυγκρούμενα προτερήματα και ελαττώματα. Άγραιμτος και μορφωμένος. Χιουμώρτσας και αυστηρός. Οι αντίθεσεις αυτές δημιουργούν πολλά ανέκδοτα εις όφρος του. Όλα όμως είνε χαριτωμένα και άξιζει νά σάς αναφέρω μερικά:

Στή δουλειά του, ο Σάμ-δπως τον κρίνει σ' ένα ένδιαφέρον του διέλλιο ο βιογράφος του Τζόνσον—είναι διασκεδαστικός, όπως και στί, ώρες της σχολής του. Κάποτε ζήτησε τις υπηρεσίες του συγγραφέως-σεναρίστα Ο Μακουάιρ, ο οποίος έγραψε τον «Μεγάλο Ζίνκφελντ». Τις υπηρεσίες όμως του έν λόγω συγγραφέως τις διεκδικούσε συγχρόνως κι ένας άλλος παραγωγός ταινιών, ο οποίος είχε υπογράψει συμβόλαιο μαζί του. Έτσι, η μόνη δυνατή λύσις ήταν ή διαίτησις.

—Σύμφωνοι, παραδέχθηκε ο Σάμ. Είμαι δικαίος άνθρωπος και θά ύποταχθώ στό ό ποιούηποτε άποτέλεσμα της διαίτησις. Άλλά νά μού τό θυμηθήτε: «Ότι και ν' άποφασισθώ, ο Μακουάιρ θά δουλέψη γιά μένα.

Σέ μιάν άλλη περίπτωση, ο Σάμ Γκόλντουν ρώτησε έναν άλλον συγγραφέα: —Μού δίνετε τό λόγω της τιμής σας ότι θά εργασθήτε κοντά μου όταν τελειώσετε αυτό τό σενάριο που νοάετε; —Ο σεναρίστας λυπήθηκε που δένμπορούσε νά δεχθώ την πρότασί του.

—Άν δέ, μωρήτε νά μού δώσετε τό λόγω της τιμής σας, έπέμεινε ο Γκόλντουν, μπορείτε νά μού δώσετε την ύπόσχεσί σας;

—Άλλη μιά φορά είπε σέ κάποιον συνθέτη ότι ή μουσική του δέν πηγαίνει με τό έργο. —Τί έβρισκε σ' αυτήν; ρώτησε ο μουσικός.

—Πολύ λίγο σαρκασμό!, άπάντησε ο Σάμ ο οποίος δέν έβρισκε άλλα κατάλληλα λόγια γιά νά διατυπώση την όπαίτησί του. Η άλήθεια είναι ότι άν κι ένοιωθε ή μουσική,

δωτόσο δέν μπορούσε νά τόν κρίνη.

Ο Τζόνσον αναφέρει ότι κάποτε ο Σάμ έγινε έξω φρενών γιά την καταπληκτική έπιτυχία που είχε σημειώσει τό τραγούδι «Νύχτα και Ημέρα» ένός αντιπάλου του παραγωγού, κι έδήλωσε:

—Πρέπει κι έμείς στό νέο μας φιλμ νά δημιουργήσωμε κάτι σαν αυτό τό τραγούδι. Ο θυμός του γιά την έπιτυχία αυτού του τραγουδιού συνεχίσθηκε όλο τό άπόγευμα και τό θράδυ που δειπνούσε συντροφιά μ' έναν φίλο του στό σπίτι του.

Μετά τό δείπνο, κάποιος έβαλε στό γραμμόφωνο την πλάκα «Νύχτα και Ημέρα». —Τί σκοπός είν' αυτός; ρώτησε ο Σάμ Γκόλντουν; με ειλικρίνεια.

Είχε, πράγματι, ξεχάσει έντελώς τό πρόγραμμα τό όποιο ήταν θομωμένος.

Στό φιλμ «Ξαναζούμε» του Τολστόϊ, ή εκκλησιαστική μουσική του Όρθοδόξου Δόγματος κατά την Πασχαλινή λειτουργία έπρεπε, σύμφωνα με τις άποτηρές οδηγίες του Σάμ Γκόλντουν, ν' άποδοθώ άριστα και χωρίς τό παραμικρό λάθος.

Έτσι διέταξε νά προβληθώ χωριστά μόνον αυτή ή σκηνή στό μικρό κινηματοθέατρο του στούντιο, καλώντας όλους τους ειδικούς νά ακούσουν ή μουσική της και νά την εκτιμήσουν ανάλογα. Οι νότες είχαν άπετυπωθή στό φιλμ, αλλά κάποιος άρμόδιος έξασε νά ξανακουρντίση τό ήχητικό μηχανήμα και στήν δεύτερη έπίδειξι ή μουσική παίζόταν άνόποδα. Άπλάδι από τό τέλος πός την άρχή. Ο μηχανικός άντελήφθη τό λάθος του και τσακίστηκε ν' τό διορθώση. —Άνεκός όμως ή φόρα του, όταν άκουσε ψιθύρους θοισισμών, από όλο τό άκροατήριό.

—Υπέροχο! Θαύμα! —Έτσι γιά νά μην τούς ντροπιάση, άφησε ή μουσική νά τους λιθωνίση με τους άναπνέδους ήχους της. Όταν δέ τελείωσε, όλοι έξασαν σέ παταγώδη χειροκροτήματα, πρωτοστατούντος του Γκόλντουν ένώ ο μηχανικός και δύο-τρεις άλλοι μουσικοί σκούπιζαν τόν κρόο δρώτα που τους είχε περιλούσει.

Ένας σωσίας

Καταπληκτική είναι ή όμοιότης του Άμερικανού ήθοποιού Ουέντ Κρόσμπυ με τόν Δαντόν, και τό γεγονός άκρίβώς αυτό του έξασφαλίζει πάντα ρόλους, στά φιλμ που έχουν υποθέσεις γύρω από την γαλλική επανάστασι, και τά όποια άφθονούν τελευταίως. Τόν Κρόσμπυ τόν ανέκάλυψε πρώτος ο Ράττχαρτ, ο οποίος και του έπρωταίε σέ νά πρωταγωνιστήση στό φιλμ «Η Ζωή του Δαντόν», που έσκόπευε νά γυρίση. Όταν όμως οι διευθυντές του διασημού σκηνοθέτου πληροφορήθηκαν ότι ο ρόλος του Γάλλου επαναστάτου θά άνετίθετο σ' έναν άγνωστο κομπάρσο, διεμαρτυρήσαν και νά κάτσει, έν τέλει, νά μεταπείσουν τόν Κρόσμπυ. Εύτυχώς γιά τόν Ουέντ, ή «Μετρο-Γκόλντουν» που γυρνούσε την «Μαρία Άντουανέττα», άκούσε νά γίνεται λόγος γιά τόν σύγχρονο σωσία του Δαντόν κι έσπευσέ νά τόν προσλάβή. Σήμερα ο Ουέντ κάνει χρυσές δουλειές.

Μία επανάληψις

Μιά από τις μεγαλύτερες άεροπορικές ταινίες: «Οι Άερομαχίες του Άυτικού Μετώπου» πρόκειται νά γυρισθώ έκ νέου, από την εταιρία «Γουόρνερ Μπρός» με πρωταγωνιστές τόν Ερρολ Φλυν, τόν Τζόρτζ Μπρέντ και τόν Μπέζλ Ράθμπον. Ο τελευταίος αυτός, παρ' όλον ότι υποδύεται πάντα ρόλους αντιπαθητικούς, έγινε διάσημος με τις έξαιρετικές δημωυργίες του, όπως π.χ. στίς ρετικές δημωυργίες, «Άλυσίδες», «Κάπταιν Μπλουίντ» «Σπασμένες Άλυσίδες», «Κάπταιν Μπλουίντ» «Τοβάριτς» κλπ., στίς όποιες προσθέτει τώρα, με την νέα αυτή ταινία, την μεγαλύτερή του έπιτυχία.

Πάστορ...άσθιρ

Ο αιδεσιμώτατος Έντουαρντ Φλάνναγκαν, δρυτής του άσούλου τών άστέγων μικρών της πολιτείας τών Ην. Πολιτειών Νεμπράσκα, σχετικώς με τό όποιο πρόκειται νά γυρισθώ κάποια ταινία, δέχθηκε νά παίξω τόν έν λόγω φιλμ. Στό κύριο έργο, τόν ίδιο ρόλο θά τόν έρμηνεύση ο έξαιρετικός ήθοποιός Σπέν-σερ Τρέου, ο οποίος, άλλωστε, εφλοξένισε τόν αιδεσιμώτατο κατά την έπίσκεψί του στό στούντιο. Έθεσε στήν διάθεσί του ένα κινητό καμαρίνι, έναν όπηρέτη έναν σωσία του και τέλος την κλασσική πάννη πολυθρόνα, με τ' όνομά του γραμμένο στήν πλάτη της.

—Τί άλλο έπιθυμείτε, αιδεσιμώτατε; ρώτησε ο περιποιητικός Τρέου τόν κληρικό, που είναι και πολύ καλός φίλος του.

—Θά ήθελα, τέκνον μου, που άπάντησε με τριόφρονα ο πάστορ, νά μού δώσουν και τό θραβείο της Κινηματογραφικής Ακαδημίας!

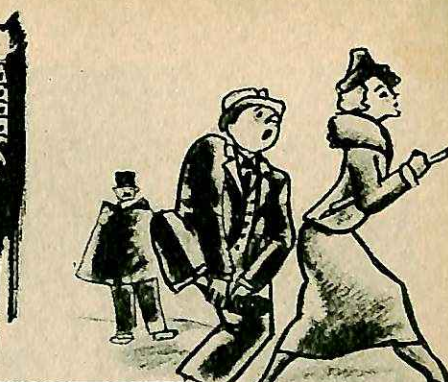
...Νά όμιλή ένας κύριος σέ κυρία με τσιγάρο στό στόμα.

...Νά ξεχνά μιά κυρία νά λή στόν συνομιλητή της νά φορέση τό καπέλλο του, ένώ στέκει μέσα στή βροχή.

...Νά στέκη ένας κύριος μπροστά στό ταμπλώ του άσανσέρ, όταν μιά κυρία θέλη νά κατέβη.

...Νά ξενοχιάση μιά κυρία τούς διαβάτες, χωρίς νά ξητάη συγγνώμη.

...Νά καπνίση ένας κύριος πρίν τελειώση τό φαγητό του.

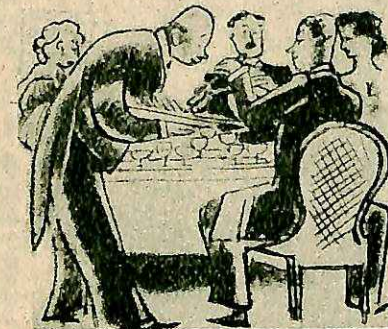
...Νά μακιγιάρται μιά κυρία στό τραπέζι.

...Νά κάθεται ένας κύριος, όταν μιά ήλικιωμένη κυρία μένη όρθια.

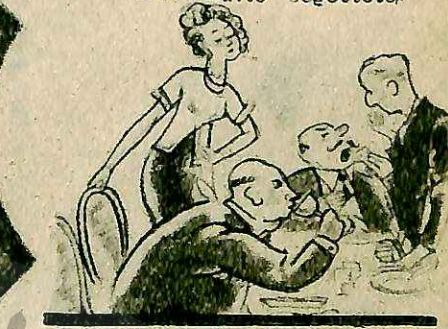
...Νά λή μιά κυρία σ' έναν προσκεκλημένο της ότι, τό φλυτζάνι που αυτός έσπασε από άπροσεξία του, άνηκε σ' ένα σπάνιο σερβίτιο.

...Νά ζητά ένας κύριος νά σερβιρισθώ γιά δεύτερη φορά, όταν όλοι οι άλλοι σηκώνονται άπ' τό τραπέζι.

...Νά σηκώνεται μιά οικοδόποινα από τό τραπέζι, ένώ οι προσκεκλημένοι της δέν τελειώσαν τό φαγητό τους.

...Νά διακόπη ένας κύριος την οικοδόποινα, ένώ αυτή όμιλεί.

...Νά έπιθυμή μιά κυρία νά λή τό τέλος μιάς ιστορίας που διηγείται άλλος.

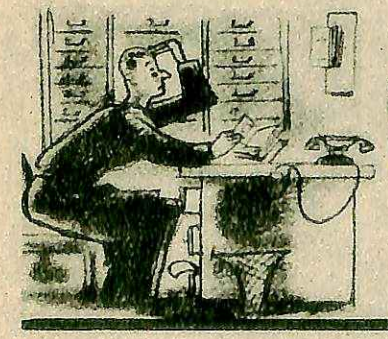
...Νά τρώη τούς ώμους του ένας κύριος, όταν μιά κυρία του διηγείται τούς κινήσεις της άθλους.

...Νά γελά μιά κυρία διακόως μεγαλόφωνα, όταν οι φίλες της διηγούνται κάτι.

...Νά ξεχνά ένας κύριος μιά πρόσκλησι που του έχει γίνει από πολλών καιρό πρίν.

...Νά καθυστερή μιά κυρία στό ραντεβού που έδέχθη μόλις την προηγούμενη.

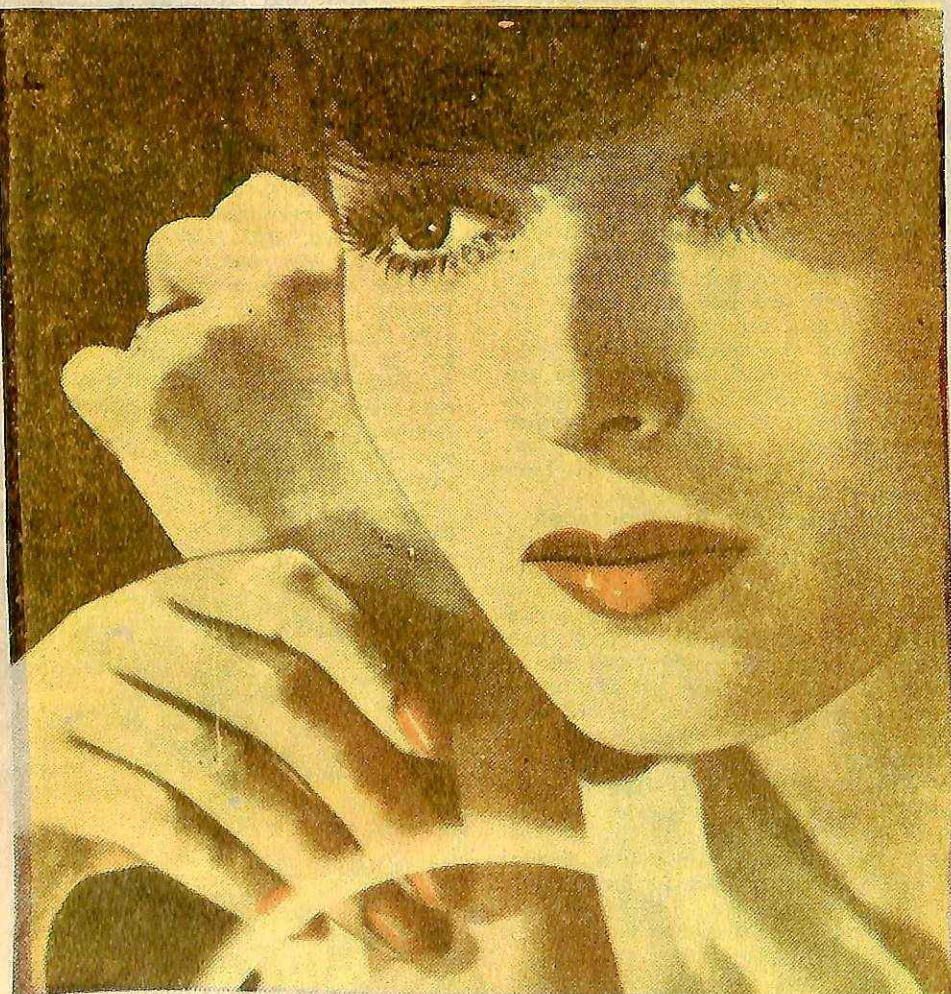
...Νά μην παραμερίση ένας κύριος, όταν διασταυρώνεται στό πεζοδρόμιο με μιά κυρία.

...Νά δίνη μιά κυρία τό άριστερό της χέρι όταν τό δεξιό της είνε άπησχολημένο.

...Νά δίνη μιά κυρία τό άριστερό της χέρι όταν τό δεξιό της είνε άπησχολημένο.

Λουίζα Ράινερ, τό φωτεινό άστέρι του άμερικανικού κινηματογράφου, ή άλημονήτη παρνακλή του Πόλ Μιούνι στό άριστούργημα «Υπό τό έλέμμα του Βουδδσα».

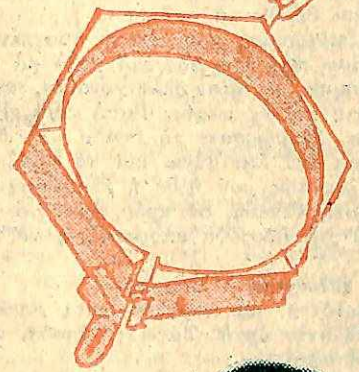

Το ξέμπουμε του θησαυρού

1. Ο χαριτωμένος μικρούλης Μάνος Σαμοθράκης, έτοιμος να σάς φωτογραφήσει. 'Αποστολεύς: Θ. Γ.
2. Στο λιμάνι της Αιγίνης. 'Αποστολεύς: 'Ηλ. Πιλου «Πάν» στο Καστρινάκι. 'Αποστολεύς: Θ. Καλινόσης.— 3. Ένα γκρουπ φυσιολατρών του 'Ομίλιώνας.— 4. Τρεις χαριτωμένες φίλες στην άμμουδιά του Ξυλοκάστρου. 'Αποστολεύς: Παν. Πιτσούνης.— 5. Έκδρομή στην Βασιταινιά Κύπρου. 'Εξ αριστερών: 'Ανδρ. 'Αβραάμ, Κωνστ. Χατζηπαύλου και Νικ. 'Αβραάμ.— 6. 'Ηλιοβασιλευμα στα Νέα Παλάτια 'Ωρωπού. 'Αποστολεύς: 'Αλ. Πρωτοφάνης.— 7. Νέοι της Καλλιγράφης Θάσου, ξεπλωμένοι στην άμμουδιά της Καλαμίτσας Καβάλλας. 'Αποστολεύς: Θεόδ. Κ. Οικονόμου.— 8. Μιά εύθυμη παρέα στα Βοτσαλάνια. 'Αποστολεύς: Δημ.— 9. 'Η Βιβή και τ' αδελφάκια της στού Τζεφέρ-'Αγά. 'Αποστολεύς: Γεώργιος Εύ.— 10. 'Η «Υπαίθριος Ζωή» σε μιά έκδρομή της στ' 'Αμπελόκια Λαρίσης. 'Αποστολεύς: Γ. Πατσούρας.— 11. Μιά εύθυμη παρέα απ' την Κομοτινή, σε μιά έκδρομή της στην 'Αλεξανδρούπολη, με τὸ ατμόπλοιο «Κρήτη». 'Αποστολεύς: Μ. Κομίδης.— 12. 'Αξιωματικοὶ τοῦ περὶ δεύοντος Στρατ. Συμβουλίου Βόλου στὰ Λουτρά Αἰδηψοῦ. 'Αποστ. Γ. Ε. Σίπης.— 13. Ένα γκρουπ μαθητριῶν τοῦ Ζ' Γυμνασίου Θηλέων σε μιά έκδρομή τους στὸ Καβούρι. Μεταξὺ ἄλλων διακρίνονται αἱ δίδες: Καίτη Π., Εὐαγγελία Σ., Βαρβάρα Μ. καὶ Κατίνα Σ.— 14. Στὸ πανηγύρι τῆς 'Αγίας Παρασκευῆς τοῦ χωριοῦ Βραίλα. 'Αποστ. Μποδιάσης.

ΕΝΩΜΕΝΟΙ

στὸν δάσος

Αὐτοτελής δραματικὴ νουβέλλα τῆς συγγραφέως **ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΪ**

Ένας παράξενος ἐνοικιαστής

Ο **ΗΛΙΟΣ** τοῦ δειλινοῦ φώτιζε ἀσημένια τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Βορκοῦλες με̐ κατάσπερα πανιά περνοῦσαν, σὰν ψυχρὲς στοχαστικὲς, ἀνάλαφρες. Φῶς καὶ γαλήνη καὶ μιά κάποια γλυκεῖα μελαγχολία τύλιγαν τὴ λίμνη, καὶ πιδ ψηλὰ τὸ χωριὸ με̐ τ' ἄσπρα σπιτάκια καὶ τὲς κόκκινες σκεπές. Στὴν κορυφὴ μονάχα τῆς πλαγιάς, ἐκεῖ πού ἄρχιζε τὸ δάσος με̐ τὰ ἔλατα, σκοτεινίαζε τὸ τοπίο. Σὰ μιά μαύρη, ἀνήσυχη ἀπειλὴ στε-

φάνωναν τὰ θαυιπράσινα, υπερῶψηλα δέντρα τῆς λίμνης. Κάτω, ὅλο καλωσύνη καὶ φῶς, ἀπάνω ἡ σκοτεινιά καὶ τὸ μυστήριο. Στὴν πλαγιά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ τὸ δάσος, πιδ ψηλὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ, ἓνα κομψό, διόροφο σπιτάκι, φαινόταν ἔρημο. Εἶχε παράθυρα καὶ πρὸς τὴ λίμνη καὶ πρὸς τὸ βουνό, μὰ ἦταν ὅλα θεόκλειστα σὰ νάχε χρόνια νὰ κατοικηθῇ. Ἀπὸ τὸ δάσος μέσα φάνηκε ἓνας ἄντρας. Κότταζε προσεκτικὰ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ, πρὸς τὴ λίμνη, ἓνα γύρο. Δίσταζε μιά στιγμή, ἔπειτα πῆρε τὸ μονοπάτι ποῦφερνε στὸ σπιτί, γρήγορα, τρέχοντας σχεδόν.

Ήταν δημοφιλής άντρας και νέος. Ψηλός, ξανθός, ροδωμένος, με άψογη ταξιδιωτική φορεσιά. Τό χρώμα του κι' η κορμοστασιά του προδίδαν τόν άνθρωπο του Βορρά και τόν άριστοκράτη. Μόνο τὰ μάτια του είχαν μιὰ ανήσυχη έκφραση, καθώς κύτταζαν όλη την ώρα γύρω διαστικά.

Όταν έφθασε, στο όμορφο, κλειστό σπιτάκι, χτύπησε έλαφρά την πόρτα. Σέ λίγο, μιὰ ήλικιωμένη γυναίκα άνοιξε, και ένα πρόσωπο μειδίαμα φώτισε τὸ πρόσωπό της.

—Α, είστε σεις; "Ηλθατε, λοιπόν; ρώτησε, κι' έκανε ν' άνοιξη τὰ παραθυρόφυλλα για νά φωτίση τὸ χόλλ.

—Ναί, έγω είμαι, άποκριθήκε ὁ ξένος λαχανιασμένος. Μὰ περιττό, κυρία Μάρθα, περιττό, ν' άνοιξετε τὰ παράθυρα.

—Πώς; Έκανε παραξενεμένη η γορή 'Ελβετίδα. Δέ θά έλθετε για νά εγκατασταήτε; Δέ θάρθῃ η κυρία σας;

—Ναί, θάρθῃ.

—Πού είνε;

—Στὸ δάσος μέσα, τὴν άφησα...Ξέρετε, ήλθα νά ιδῶ άν έφυγε, ὅπως μοῦ είχατε πῆ, ὁ ζωγράφος...

—Ω, έφυγε από χθές, φώναξε χαρούμενη η κυρία Μάρθα. Ὅπως σὰς είχα ύποσχεθῇ. Δυὸ μῆνες έμεινε, ένθουσιάζτηκε, ὅπως έλπίζω ὅτι θά ένθουσιασθῇτε κι' έσεις. Γιατί, βλέπετε, κύριε, δέν ξέρω κίόλας τὸνόμα σας... Πώς λέγεσθε;

—Πώς λεγόταν ὁ ζωγράφος; ρώτησε ὁ ξένος αντί για άπάντησι.

—Τσάρτον, ήταν "Αγγλος.

—Ω, τί σύμπτωση! Έκανε ὁ νέος. "Αγγλοι είμαστε κι' έμεις κι' έχομε τὸ ίδιο ὄνομα. Τσάρτον, ξέρετε, είνε κοινὸ ὄνομα.

—Ναί, ναί, ξέρω, γέλασε η γερόντισσα, έγω λέγομαι Μαρτέν, κι' είνε κι' άλλοι δέκα Μαρτέν κάτω, στὸ χωριό.

—Ωραία! Τώρα, κυρία Μάρθα Μαρτέν, θά σὰς παρακαλέσω πολὺ νά μὴ ξεχάσετε αὐτὰ πὸ θά σὰς πῶ. "Ερχόμαστε ἐδῶ για ήσυχία. Τριγύριζα τὰ περὶχωρα για νά βρῶ ένα μέρος γαλήνιο, νά ξεκουραστούμε έγώ κι' η γυναίκα μου λίγον καιρό. Συνήνητησα τὸ ζωγράφο μιὰ μέρα στὸ βουνό, μοῦ εἶπε πόσο εὐχαριστημένος ήταν στὸ σπίτι σας κι' άποφάσισα νάρθῶ. "Αλλά, έχομε πολλούς φίλους ἐδῶ στὴν 'Ελβετία, φίλους πὸν με άγαποῦν και τούς άρέσει ν' άνακαλύπτουν τὸ κρησφύγετό μας...

—Θάσαστε νεύσαντροι! σίγουρα! γέλασε η γορή 'Ελβετίδα.

—Ναί, σχεδόν. Γι' αὐτό, θά μὰς κάμετε τὴ χάρι νά μὴ πῆτε σέ κανένα πὸς ἀλλάξατε έννοικιαστή. "Η, καλύτερα, άκόμα, προσπαθήτε νά φαίνεται τὸ σπίτι άκατοίκητο. Δέ μὰς άρέσει πολὺ τὸ φῶς. "Ας μείνουν κλειστά τὰ παραθυρόφυλλα.

Μιὰ δύσπιστη έκφρασις πέρασε για μιὰ στιγμή στὰ μάτια της γερόντισσας. Μὰ ὁ "Αγγλος έβγαλε τὸ πορτοφόλι του, κι' η δύσπιστη έκφρασις άλλαξε σ' ένα χαρούμενο χαμόγελο.

—Ορίστε, εἶπε ὁ ξένος, πῶρε τὰ χρήματα για μιὰ έβδομάδα. Δόστε μου τὸ κλειδί και πηγαίνετε στὸ δωμάτιό σας. Μὴν ανησυχήσετε καθόλου τώρα πὸν θάλθῃ η γυναίκα μου, θά βολευτούμε μόνοι. Κι' ὅπως εἶπαμε, θά ξεχάσετε πὸς ἀλλάξατε έννοικιαστή.

—Ένοια σας, ένοια σας, γέλασε η γερόντισσα κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι. Τώρα κατάλαβα. Μὰ από μένα δέν έχετε ανάγκη νά κρυβόσαστε. Εἶδαν τὰ μάτια μου ζευγαράκια!... Και νεύσαντροι, κι' έρωτευμένους, και κλεμμένους. "Η δουλειά μου είνε νά μὴ βλέπω τίποτα και νά μὴν άκούω τίποτα.

—Ωραία, λοιπόν! Έκανε ὁ ξένος ικανοποιημένος. Φαίνεσθε έξυπνη γυναίκα, και θά τὰ πάμε καλά.

Βιαστικὸς πήρε πάλι τὸ μοναπάτι πρὸς τὸ βουνό.

Ἡ κυρία Μάρθα τὸν άκολούθησε με τὸ βλέμμα κάμποση ὥρα. Τὸ πρόσωπό της σκοτεινίωσε για μιὰ στιγμή πάλι, και με σφιγμένα χεῖλη ψιθύρισε:

—Περίεργο, περίεργο!

—Επειτα ὅμως, σήκωσε τὸς ὅμους και μοιρολόρισε:

—Στὸ κάτω-κάτω, τί με μέλλει μένα; "Ετσι είνε οἱ πλοῦσιοι "Αγγλοι, ιδιότροποι. Μάλιστα όταν είνε έρωτευμένοι... "Εγὼ μιὰ φορά, ψέματα δέ θά πῶ. Ποιὸς κάθεται στὸ σπίτι σας;—Ὁ κύριος Τσάρτον, και θά κόβω τὴν κουβέντα.

Μέτρησε τὰ χρήματα πὸν της είχε δώσει ὁ έννοικιαστής, προσεκτικά, και σύμφωνα με τὴ διαταγή του, κλείστηκε στὸ δωμάτιό της, σ' ένα εύρύχωρο δωμάτιο πὸν ήτανε στὸ χόλλ, στὸ

—Εγερνε ὁ ήλιος στὴ δύσι όταν έφθασαν στὸ κομψό, λευκὸ σπινάκι οἱ δυὸ ξένοι. Αυγερὴ και η γυναίκα, ξανθιά κι' αὐτή,

—Τί ὁμορφα! φώναξε με παιδιάτικη χαρά. "Η λίμνη, κύττα, σκοτεινὸ! Μόνο στὴν 'Ελβετία συναντᾷς τέτοια μέρη, και μόνον ἐσύ, άγάπη μου, ξέρεις νά βρῖσκης τέτοια παραμυθένια σπιτάκια.

—"Ελα, πάμε μέσα, Σαρλόττα! Έκανε ὁ άντρας, ρίχνοντας

—Τὸν ὅμορφο, ψιθύρισε, ένα παραμυθὶ έκανες τὴ ζωή μας, ὅπως μοῦ τὸ είχε τάξει. Δυὸ χρόνια τώρα πὸν είμαστε παντρεμένοι, με γύρισε τόσα μέρη, τὸ ένα πὸν ὁμορφο από τὸ άλλο. Στὴν 'Ιταλία εἶδαμε τόσα χωριά, και τώρα στὴν 'Ελβετία μάθαμε τίς λίμνες της και τὰ βουνά της. Ὁ μήνας μας τοῦ μέλιτος δέν τελειώσε άκόμα

Τὴς φίλησε ὁ άντρας της δουδὸς τὰ γαλανὰ της μάτια και τὰ κορμάλιενά της χεῖλη.

Πεταχτὴ, έτρεξε η Σαρλόττα στὸ παράθυρο.

—Ν' άνοιξομε, φώναξε! νά ιδοῦμε τὸ μαγευτικὸ τοπίο μπροστά μας, τώρα πρὶν σκοτεινιάσῃ.

—Ὀχι! φώναξε με κάποια άγωνία στὴ φωνή ὁ Χάρφορντ.

—Πώς; ρώτησε η γυναίκα, γελαστή. Δέ θέλεις νά μὴ φῶς;

—"Ασε, άγάπη μου, έκανε σιγανά ὁ άντρας. "Ασε, θά σοῦ ἐξηγήσω. Σιγύρισε τὰ πράγματα σου, μιὰ στιγμή, θά γράψω ένα γράμμα πολὺ εὔπεινον, και θάλθω νά σοῦ πῶ.

—Πάλι μᾶρχισε με τίς ιδιοτροπίες σου, έκανε τσαχπίνικα η Σαρλόττα. Γιὰ νά μὴ ξεχάσω πὸς έχω τὸν πὸν καλὸ μὰ και πὸν ιδιόρρυθμο έντρα τοῦ κόσμου; "Αν ήταν ἄλλη γυναίκα, πρόσθεσε γελαστή, θά είχε γκερίνα πολλές φορές. Γιατί έγὼ είμαι στρατιώτης πιά, ὄχι γυναίκα. Κοιμόμαστε τὸ βράδυ στὴ Λωζάννη και κάνομε ἐγκατάστασι για ένα μῆνα, και τὸ πρωὶ με ξυπνάς στίς πέντε και μοῦ λές πὸς σοῦ ήλθε η έμπνευσις νά πάμε στὴ Γενεύη. Φθάνομε στὴ Γενεύη, με πρόγραμμα νά περάσομε τρεῖς μῆνες, και σέ μιὰ δομομάδα άποφασίζεις νά εγκατασταθοῦμε στὴν Ζυρίχη.

—"Εχεις παράπονα! Έκανε χαδιάρικα ὁ Χάρφορντ.

—Ὀχι, άποκριθήκε η Σαρλόττα, μὰ παραξενεύομαι καμμία φορά, παραξενεύομαι δηλαδὴ στὴν άρχή. Τώρα σ' έμαθα, και δέν μοῦ κάνουν έντύπωσι πιά αὐτά.

—Καλά, καλά, θά σοῦ ἐξηγήσω, εἶπε γρήγορα ὁ Χάρφορντ. Για ὅλα τὰ πράγματα ὑπάρχει μιὰ ἐξηγήσις. Τώρα ὅμως, θά γράψω πρῶτα τὸ γράμμα.

Πῆγε στὸ σαλονάκι, κάθισε κι' άρχισε νά γράφῃ:

«Αγαπητὲ μου Τζάκ,

»Σήμερα άγόρασα μιὰ έφημερίδα, κι' εἶδα πὸς ἀνεκάλυψε τὰ ίχνη μας στὴ Λωζάννη. Πιθανῶτα, δέ θ' άργήσουν νά μωριστοῦν και τὴ συνέχεια τοῦ ταξιδιού μας. "Απόψε έμεις, η έγὼ τουλάχιστον, θά προσπαθήσομε νά πάμε άλλοῦ. "Αν δέν ιδῶ καμμιὰ ὑποτιη κίνησι, ἴσως περάσομε ήσυχα τὴ βραδυά μας ἐδῶ άπόψε. Αὔριο ὅμως χωρίς ἄλλο θά μετακινήσομε. Στὸ μεταξύ μὴν έννευρίζεσαι. Δέ θά με πιάσουν ζωντανό. Στὸ κάτω-κάτω, ὁ θάνατος είνε ένας σκηνοθέτης, ἀλλά προτιμῶ νά τοῦ δώσω ἐγὼ τὸ σύνθημα παρὰ νά τοῦ τὸ δώσουν οἱ άλλοι. "Ελπίζω πὸς ἐκεῖνος ὁ άνόητος, ὁ άδελφός της, θά ικανοποιηθῇ όταν ιδῇ ὅτι τοῦ διέφυγε, ὅπως και θά τὸ κατορθώσω, ζωντανὸς η νεκρὸς, και ὅτι δέν εἶ σ' έννοχλήση ἐσένα. "Εγὼ, πάντως, δέν καταλαβαίνω τίποτα από νομικὲς ὑποθέσεις, κι' έννοῶ νά μὴ μπερδεύῶ σέ δικές.

Δικός σου
ΧΑΡΦΟΡΝΤ ΟΥΪΛΣΟΝ

"Εκλεισε τὸ φάκελλο, και πῆγε στὸ παράθυρο. "Ανοῖξε μιὰ χαρμαδά, κύτταξε πάλι προσεκτικὰ τριγύρω, ὅσο έπαιρνε τὸ μάτι του μακρυνά.

"Επειτα άνοιξε τὴ βαλίτσα του κι' έβγαλε δυὸ πιστόλια. Τὰ ἐξήτασε προσεκτικά. Ήταν γεμάτα. Τάβαλε στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου.

Τὸ ὁμορφο πρόσωπό του ήταν γλωμό. Μὰ τὰ χέρια του δέν έτρεμαν καθὼς άγγιζε τὰ ὅπλα. Στάθηκε μιὰ στιγμή άναποφασιστος, έπειτα, με δῆμα γοργό, πῆγε στὴν κρεββατοκάμαρα.

Μία εἰδησις στίς
έφημερίδες

ΣΑΡΛΟΤΤΑ! εἶπε με ήσυχη φωνή.

Ἡ νέα γυναίκα γύρισε γελαστή τὸ κεφάλι της.

—Λέγε! τοῦ φώναξε χαρούμενη. Ν' άνοιξῶ πιά τὰ παραθυρόφυλλα!

—Σαρλόττα! ξανάπε ὁ άντρας, πὸν σιγά. "Ελα, κάθισε ἐδῶ πλάι μου, έχω νά σοῦ μιλήσω.

Τὸ γελαστὸ ὄφρος έσθωσε με μιάς από τὸ πρόσωπό της. Τὰ γαλανὰ της μάτια σοβάρεψαν, καθὼς εἶδε τὴ σοβαρή, δραματικὴ σχεδὸν έκφρασι του.

—Κάθισε, κάθισε, μὴ με κυτᾷς ἔτσι, έκανε νευρικὰ ὁ άντρας της.

Κάθισαν κι' οἱ δυὸ στὸ κρεββάτι.

—Σαρλόττα, άρχισε αὐτός, μ' άγαπᾷς;

—Τὸν κύτταξε με χαρούμενη έκπληξι.

—Γι' αὐτὸ ὅλο τὸ επίσημο ὄφος σου;

—Μ' άγαπᾷς; ξαναρώτησε έπίμονα ἐκεῖνος.

"Εγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο του. Τὴν τράβηξε με πάθος κοντὰ του και τὴν ἐφίλησε στὸ στόμα.

—Ετσι, εἶπε σιγά, φίλησέ με άκόμα, άκόμα, γιατί ἴσως σέ ἴγο τὰ χάρδια σοι νά μὴν είνε τόσο θερμά.

Σταμάτησε μέσα στὴ χαρά της, κι' η ανήσυχία ἀπλώθηκε πάλι τὸ πρόσωπό της.

—Χάρφορντ, με τρομάζεις!

—"Ακουσε άγάπη μου, εἶπε αὐτὸς διατακτικά. Πολλὰ πράγματα σέ παραξένεψαν στὴ ζωή μας. Δέ με βασάνισες μ' έρωτήσεις, και σ' εὐγνωμονῶ γι' αὐτό. Μὰ τώρα, ήλθε η ὥρα νά μάθης. "Αλλως τε πόσον καιρὸ προκείται νά μείνουμε ἐδῶ;

—Πὸς θέλεις νά ξέρω; άποκριθήκε αὐτὴ σιγά. Μὲ τίς ξαφνικές σου άποφάσεις...

—Ὅτε ἐγὼ! τὴν διέκοψε ἐκεῖνος. Μπορεῖ νά μείνουμε ἔξη μῆνες, μπορεῖ κι' αὔριο τὸ πρωὶ νά φύγουμε.

—Μὰ τί τρέχει; έκανε με κομμένη φωνή η Σαρλόττα. Πές μου πιά! Αὐτὲς οἱ λίγες στιγμές, είνε άγωνία για μένα.

—Θά σοῦ πῶ! άποκριθήκε άργὰ ὁ Χάρφορντ.

Κόμπιασε. Τὸ αἷμα ανέθηκε στὰ μάγουλά του. Ἡ ματιά του γλύστηρε μακρυνά της. Τὸ στήθος του άνεδοκατέθηκε γοργὰ με ταραχή.

Στὴ μορφή της περνοῦσε σὰν κύμα η άγωνία του: Δίχως νά ξέρῃ, έπασχε κι' αὐτή, γιατί ποτὲ δέν τὸν εἶχε ιδῇ νά χάνῃ τὴν ψυχραιμία του. Ὅσο θυμῶταν ἐβλεπε μπροστά της τὸ πρόσωπό του ὁμορφο, με τὴν κάπως σκληρὴ και κάπως ελεονική γαλήνη του. Κάτι της εἶλεγε πὸς για νά ταραχτῇ ἔτσι, θάταν κάτι φοβερό.

"Εξαφνα ὁ Χάρφορντ έβγαλε μιὰ έφημερίδα από τὴν τσέπη του και δείχνοντάς της μιὰ μικρὴ στήλη, της εἶπε ψιθυριστά:

—Νά, διάβασε!

Και διάβασε η νέα γυναίκα, ἐνῶ τὰ μάτια της μεγάλωναν λίγο-λίγο από τὸν τρόμο:

«Ἡ αστυνομία της Λωζάννης ἀνεκάλυψε τὰ ίχνη τοῦ "Αγγλου άριστοκράτη Χάρφορντ ΟυΪλσον, πὸν κατηγορεῖται ὡς γνωστὸν για τὴν δολοφονία της πρώτης του συζύγου. "Ελπίζεται ὅτι δέν θ' άρνήσῃ η σύλληψίς του...»

Τὸ φύλλο έπεσε από τὰ χέρια της. Τινάχτηκε ἄθελα, έφυγε από κοντὰ του. Τὰ χεῖλη της πελιδνά, κάτι πῆγαν νά ποῦν, και μοναχὰ ἀναρθερες κραυγὲς άκούστηκαν.

—Σαρλόττα! εἶπε ὁ νέος παρακλητικά. "Εξήγησέ μου, θά τρελλαθῶ. Δέν είνε ἀλήθεια, δέν είνε ἀλήθεια, ἔ;

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια, δίχως νά άποκρίνεται. Χλωμὴ σὰ φάντασμα, ήλθε σέ λίγο πάλι κοντὰ του η γυναίκα. Τὰ χέρια της έτρεμαν, καθὼς ακούμπησε στὰ δικά του μικρά, παγωμένα.

—Χάρφορντ, εἶπε με βαθεῖα φωνή, πές μου μιὰ λέξι. Δέν είνε ἀλήθεια, ἔ; Σέ συγκοφάντησαν, πές μου!

—Μ' άγαπᾷς; ρώτησε αὐτός, κυτᾷνοντάς τὴν κατὰματα. Μ' άγαπᾷς και τώρα; Σκέψου, πρέπει νά μ' άγαπᾷς πολὺ.

"Εγειρε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της, και ξέσπασε σέ λυγυούς.

—Εἶνε ἀλήθεια; ψιθύρισε ανάμεσα σ' ἀναφυλλητά της.

—Μὰ είνε η ἀλήθεια, εἶπε αὐτὸς σιγά, πὸς σ' άγάπησα και σ' άγαπῶ πολὺ, πολὺ.

—Τὴν σκότωσες; ξεφώνισε ξαφνα άγρια η Σαρλόττα.

Δέν άποκριθήκε αὐτὸς παρὰ με μιὰ άγρια κίνησι ἀπελπισμένη. Μιὰ κραυγὴ φρίκης βγήκε από τὰ χεῖλη της και σωριάστηκε κάτω. Τὸ κορμί της τινάζοταν από τοῦς λυγμούς.

Στάθηκε αὐτὸς κοντὰ της χλωμός, μὰ ήσυχος, πολὺ πὸν ήσυχος παρὰ πρὶν της ἐκμυστηρευθῇ. Μὰ μιὰ άποφασιστικὴ ἀπελ-

πισία φαίνονταν νά τὴν μελετᾷ, νά παρακολουθῇ πὸν θά κατέληγε η κρίσις πὸν τὴν συγκλόνιζε.

Τινάχτηκε η νέα γυναίκα, σὰ νά τὴν άγγιξε φίδι. Μαλλιά της. "Εκλαψε η Σαρλόττα πολὺ. "Ηθελε νά τὰ μάθῃ ὅλα μὰ η φρίκη της ἐκλείνε τὸ λαμό, της έπνιγε τίς λέξεις.

Όταν συνήλθε λιγάκι, σπρώχτηκε, κάθισε σέ μιὰ πολυθρόνα και τὸν ἐκύτταξε με μάτια πελώρια, σὰ νά τὸν ἐδλεπε για πρώτη φορά. Τὰ χεῖλη της έτρεμαν άκόμα.

"Ηλθε αὐτὸς κοντὰ της, ακούμπησε ἀπαλὰ τὸ χέρι του στὸ —Μὴ μ' άγγίζεις! φώναξε άγρια.

—Ενα μικρὸ χαμόγελο σούφωρεσε τὰ χεῖλη τοῦ Χάρφορντ.

—"Αμέσως; ψιθύρισε, άμέσως ἄλλαξαν τὰ πράγματα; Πρὶν πέντε λεπτά κύλιγες τὰ χέρια σου στὸ λαμό μου...

—Πρὶν πέντε λεπτά ήμουν η πὸν εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόμμου, φώναξε η Σαρλόττα, και τὰ δάκρυα τὴν έπνιξαν πάλι.

—Εἶνε μερικὰ πράγματα μοιραία. Δέ θέλεις νά σοῦ ἐξηγήσω πὸς εἶναι;

—Θεέ μου, Θεέ μου! δόγγησε η γυναίκα με φρίκη. Θέλω, μὰ τρέμω ν' άκούσω.

—Ανατρίχιασε.

—Σοῦ κόστισε περισσότερο παρὰ σέ μένα, εἶπε ὁ Χάρφορντ, κυτᾷνοντάς τὴν σκεπτικὰ.

—Πὸς; φώναξε ἐκείνη μ' άγωνία, χτυπώντας τὰ χέρια της, ἐσένα δέν σοῦ κόστισε; Δέν σέ καίει;

Ἡ φωνή της έτρεμε.

—Νομίζω πὸς μούκανε κακό, ὅπως και σέ κάθε ἄλλον άνθρωπο στὴ θέσι μου. "Αλλά οἱ άντρες παίρνουν τὰ πράγματα ήρεμα. "Επειτα όταν γίνῃ ένα κακό, ὅσο και νά ὑποφέρης, δέν ξεχνιέται.

—Χάρφορντ, εἶπε αὐτὴ με χαμηλὴ φωνή. Εἶνε ἀλήθεια; Ὅσο σέ βλέπω ἔτσι ἴδιον σὰν ἄλλοτε, ήρεμο, κύριο τοῦ έαυτοῦ σου, ἀναρωτιέμαι άν δέν όνειρευόμαιο, άν δέν είμαι τρελλή. Μοῦ φαίνεται πὸς δέν θά μπορούσα νά ζήσω τόσο ήσυχα, άν ήταν ἀλήθεια.

Τὴν κύτταξε με μιὰ παράξενη έκφρασι.

—Εἶνε ἀλήθεια! εἶπε σιγά, με σταθερά. Εἶνε ἀλήθεια. Τῆς έδωσα τόσο φαρμάκι, πὸν θά μπορούσαν νά σκοποθοῦν δέκα γυναίκες. "Αν καλοῦσα ἄλλο γιατρὸ παρὰ τὸ Τζάκ, ένα πρᾶγμα μοναχὰ θά τοῦμενε νά κάνῃ...

★

—Εσφυγγε τὰ χέρια της με άγανά, σὰ κάθε του λέξι, και τραβιόταν ἄθελα πὸν μακρυνά του.

Τὴν κύτταξε αὐτὸς στὰ μάτια, σὰ νάθελε νά μελετήσῃ τί έντύπωσι της έκαναν τὰ λόγια του. "Εβλεπε καθαρά τὴ φρίκη της, τὰ πανιασμένα της χεῖλη.

—Πὸς μπόρεσες κι' ἔζησες; ψιθύρισε. Ἡ ντροπή, η φρίκη, η τύψη, πὸς δέν σέ σκότωσαν; Τώρα με σκοτώνουν ἐμένα.

"Ακούω σέ κάθε ήχο τώρα, μιὰ ἀπειλή, ένα παράπονο, και βλέπω παντοῦ μιὰς πεθαμένης γυναίκας τὴ μορφή, νά, τώρα δὰ τὴ βλέπω σὰ νάνε ανάμεσά μας, τὰ κλειστά της μάτια, τὰ σφιγμένα της χεῖλη, τὰ σταυρωμένα της χέρια. "Ω, Θεέ μου, Χάρφορντ!

Ὅσο παρατηροῦσε τὴν συντριβή της, τὸ ὄφος τοῦ γινόταν πὸν πεισματικό, πὸν άγέρωχο.

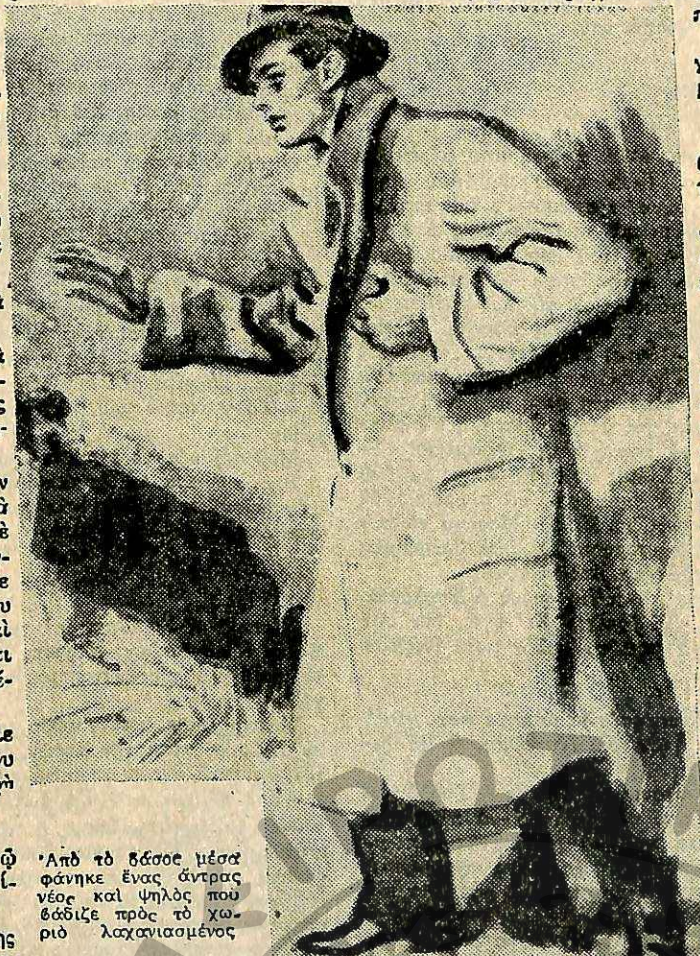
—Παράξενο πρᾶγμα, εἶπε σιγά, μοῦ φαίνεται πὸς αὐτὲς οἱ λίγες στιγμές σοῦ κόστισαν περισσότερο παρὰ ὅσο κόστισαν ἐμένα τὰ τρία ὁλόκληρα χρόνια.

Δέν άποκριθήκε η Σαρλόττα, κι' έννοιωσε πικρὰ πόσο σωστά ήταν τὰ λόγια του. Τὸ ἐγκλημα ήταν δικό του, η άγωνία, η τύψη, η φρίκη κι' ὁ τρόμος δικὰ της. Τὰ είχε νοιώσει ὅλα από τὴν στιγμή πὸν ήξερε...

—Εσένα δέ σοῦ κόστισε; ψιθύρισε σιγά.

—Μοῦ φαίνεται ναί, άποκριθήκε, δέν είχα πολλές στιγμές ήσυχίας από τότε. "Αλλά οἱ άντρες δέν συγκεντρώνονται στὴ λύτη τους ὅπως οἱ γυναίκες.

Ἡ φωνή του είχε μιὰ δόσι ελλεικρινείας, κι' αὐτὸ τὴν άνακοφισε λιγάκι. Ὅλα θά μπορούσε νά τὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Από τὸ δάσος μέσα φάνηκε ένας άντρας νέος και ψηλὸς πὸν βάδιζε πρὸς τὸ χωριὸ λαχανιασμένος

μή, έκτος τὸ ψέμα.

—Πὼς ἀνακαλύφθηκε ἔξαφνα τώρα, καὶ γιατί, γιατί τόκα-
νες; ρώτησε κλείνοντας τὰ μάτια.

—Σαρλόττα, εἶπε, κι' ἡ φωνή του ἔγινε τρυφερή. Θέλεις, ἀ-
λήθεια νὰ μάθης; Ἐπιμένεις; Ἀρκετὴ φρίκη ἐνοιώσες ὡς τώ-
ρα. Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μὴ μάθης τὴν ἀλήθεια ποτέ.

Τὰ μάτια της μεγάλωσαν μὲ περισσότερη φρίκη.
—Χάρφοντ! ξεφώνισε. Μοῦ δάξεις μιὰ φρικτὴ ὑποψία. Γιὰ
τὸ Θεό, σ' ἐξορκίζω, σὴν μνήμη της μητέρας σου, ποὺ τὴν ἀ-
γαποῦσες, τὸ ξέρω, πὲς μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἔκανε αὐτὸς ἀναστενάζοντας. Τὸ μάντε-
ψες ὅμως κιόλας, τὸ βλέπω στὰ μάτια σου. Ναί, μόνο καὶ μόνο
γιὰ σένα ἔγινε φωνιάς. Σαρλόττα, πόσο σ' ἀγαποῦσα!...

Ἀπώσσε τὰ χέρια του, μὰ αὐτὴ τραβήχθηκε ξεφωνίζοντας
καὶ τ' ἀπλωμένα χέρια του κλείστηκαν ἀδειανά.

Ἡ θλίψη χύθηκε στὸ πρόσωπό του. Μὲ βραχνή φωνή, ἄρχισε
τὴ διήγησι. σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του.

Νὰ γιατί ἔγινε φονιάς

ΕΚΑΝΑ ὑπομονὴ ὅσο μποροῦσα, ἀλλὰ ἡ ζωὴ μου μ' ἐκείνη
εἶχε καταστήσει ἕνα μαρτύριο. Κάθε φορὰ ποὺ μοῦ ἔδινε
λύπη, ὁ νοῦς μου ἔτρεχε σὲ σένα. Θυμάσαι... Οἱ μητέρες
μας ἦταν φιλενάδες. Ὅταν ἦσουν μικρὴ, σκαρφάωνες στὰ γό-
νατά μου. Σ' ἀγαποῦσα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐνοιώσα τὸν ἑαυτὸ
μου. Ἐστὺ, γελοῦσες, ἔπαιζες, δὲν μποροῦσες νὰ καταλάβης.
Ὅταν μεγάλωσες σὲ τριγύρισαν τόσοι καὶ τόσοι. Μοῦδειγες
ποτέ—ποτέ κάποια προτίμησι, ἀλλὰ τὴν ἄλλη στιγμὴ ἔδλεπα
πὼς χαμογελοῦσες τὸ ἴδιο καὶ σὲ ἄλλους, κι' ἔρχινες τὴς ἴδιες
ἀγγελικὲς ματιές καὶ σὲ ἄλλους. Τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχα ἀποφασί-
σει νὰ σοῦ μιλήσω, ἡ μητέρα σου εἶπε στὴ δική μου πὼς φεύ-
γετε, πάτε στὸ Παρίσι. Κάτι λόγια της ὑπονοοῦμενα, μ' ἔκαναν
νὰ φανταστώ πὼς πᾶς ἐκεῖ γιὰ νὰ παντρευτῇς. Φρονίσασα. Ἐ-
γίνα σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ ζήλια. Χίλιες σκέψεις πέρασαν ἀπὸ
τὸ μυαλό μου. Νὰ σὲ κλέψω, νὰ σὲ σκοτώσω, νὰ σκοτώσω τὴ
μητέρα σου ποὺ ἤθελε νὰ σὲ παντρεύῃ μὲ ἄλλον. Μονάχα τὸ πλὺ
εὐκόλο, νὰ σοῦ μιλήσω, νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ, δὲν σκέφθηκαν.
Θυμάσαι ποὺ ἦλθα καὶ σὲ ξεπροβόδισα στὸ σταθμό;

—Θυμάμαι! ἀποκρίθηκε μὲ θαθεῖα, γλυκεῖα φωνὴ ἡ Σαρλόττα.
—«Φαίνεται χλωμός, μοῦ εἶπες. Τί ἔχεις;» Κι' ἐγώ, δὲν σοῦ
ἀποκρίθηκα, μὰ ἔσπασα στὴ λύσσα μου τὸ ρολόι μου ἀνάμεσα
στὰ δάχτυλά μου.

—Τί ἔπαθες; μὲ ρώτησες.

Κι' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀποκρίθηκα, μόνο τράβηξα μακριὰ σου, γιατί
ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβα πὼς ἡ θὰ σὲ χτυποῦσα, ἡ θὰ ξε-
σποῦσα σὲ λυγμούς.

—Ἐγὼ εἶχα πῆ τῆς μαμάς νὰ φύγουμε, ψιθύρισε ἡ Σαρλόττα.
Σ' ἀγαποῦσα, διάβαζα στὰ μάτια σου τὴν ἀγάπη, καὶ περίμενα,
μέρες, μέρες ἀτέλειωτες, τὰ λόγια ποὺ θὰ μ' ἔκαναν εὐτυχι-
σμένη. Μισοῦνοιγες τὸ στόμα σου κατὶ νὰ πῆς, μὰ ἡ εὐλογημένη
ὥρα δὲν ἐρχόταν. Τότε φαινόμουν φιλάρεσκη, γιὰ νὰ σὲ κάνω
νὰ ζηλέψης, νὰ ἐκτιάσω μὲ τὴ ζήλεια τὴν ἐξομολόγησι ποὺ ἀρ-
γοῦσε. Μιὰ μέρα, θυμάμαι, εἶχαμε πάει μὲ τὴ δόξα μαζί. Μοῦ-
πιασες τὸ χέρι. Ἐκλεισα τὰ μάτια καὶ περίμενα...

—Ἦμουν ἔτοιμος νὰ μιλήσω, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μοῦ
φάνηκες πὼς τράβηξες τὸ χέρι σου, καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ μοῦ
φάνηκες πὼς ἐκλεισες τὸ στόμα σου, καὶ σόπασα.

—Τότε ἐκλεισα πολύ, κι' εἶπα τὴς μητέρας μου πὼς θὰ πε-
θάνω ἂν βαστάξῃ πολλὰ ἀκόμα αὐτὴ ἡ κατάστασις. Μοῦ πρότει-
νε νὰ μιλήσῃ τῆς δικῆς σου τῆς μητέρας. Ἀρνήθηκα μὲ περη-
φάνεια, κι' ἀποφασίσαμε τὸ ταξίδι.

—Τὴν ἴδια μέρα πῆγα κι' ἔκανα πρότασι στὴν Ἐλισσάβετ.
Ἦταν μεγάλη, συνομήλική μου, κι' ὄχι ὁμορφῇ. Μὰ ἤξερα πὼς
μὲ ἀγαποῦσε, δὲν κρυβόταν. Ὅλοι στὸν κύκλο μας ἔβλεπαν τὴν
ἀγάπη της γιὰ μένα, στὸ χλωμὸ πρόσωπό της, καὶ στὰ ἐκφρα-
στικά της μάτια πὼς μὲ παρακολουθοῦσαν πάντα ἀνήσυχα, γε-
μὰτα πικρὸ. Ἦταν ἀπελπισμένη. Ὅταν τῆς μιλήσα, θυμάμαι,
τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της, ἡ χαρὰ τὴ μεταμόρφωσε σὲ
μὴναι, τὴν ἔκανε ὁμορφῇ. Τὴ φίλησα, καὶ τὸ φίλ μου ἦ-
ταν καυτερό, γεμάτο ἀπελπισία γιὰ σένα κι' ἐλπίδα γιὰ κείνη.

Παντρεντήκαμε σὲ δυὸ βδομάδες. Μὲ μεθοῦσε ἡ ἰδέα πὼς θὰ
μᾶλινες τὰ νέα καὶ θὰ πονοῦσε, ἔστω καὶ λιγάκι, ἔστω καὶ
γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ὁ πόνος νὰ σ' ἐκδικηθῶ γιὰ τὴν ἀδιαφορία
μ' ἐκείνη. Τὴν ἔκανα τὴν πλὺ εὐτυχισμένη νεόνυμφη τοῦ κό-
σου.

—Σ' ἀγαποῦσε; ψιθύρισε μὲ κλειστὰ μάτια ἡ Σαρλόττα.
Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ. Φαινόταν σὰ νὰ ἤθελε νὰ φέρῃ στὴν
μνήμη του κάποια μακρινὴ σπηνή.

—Ναί, μ' ἀγαποῦσε, εἶπε σιγὰ. Ἦταν ἡσυχὴ καὶ γλυκεῖα.
Ὅσο ἦσαν στὸ Παρίσι, νόμιζα πὼς εἶμαι εὐτυχισμένος κοντά

της. Μὰ γύρισε μιὰ μέρα. Ἡ μητέρα σου εἶδε τὴ δική μου.
Τῆς εἶπε πὼς ἦσαν ἀδύνατη, ἄρρωστη σχεδόν, καὶ τῆς ἔδωσε
νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ καὶ μὲς γιὰ τὸ γάμο μου σ' ἔλυωνε. Ἡ μη-
τέρα μου δὲ θέλησε νὰ μοῦ τὰ πῇ ὅλα. Μοναχὰ λόγια κοιμένα.
«Περνοῦμε μπροστὰ στὴν εὐτυχία μας καὶ δὲν τὴν νοιώθουμε...
Πολλὰ κορίτσια φαίνονται ψυχρά, κι' εἶνε μοναχὰ ντροπαλά».
Ἐγὼ κατάλαβα. Ἦλθα μιὰ μέρα. Ἐλεῖπε ἡ μητέρα σου...

Ἐκρυψε ἡ Σαρλόττα τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της.
—Δὲν μοῦ μίλησες, ἐξηκολούθησε ὁ Χάρφοντ. Δὲν μοῦ πα-
ραπονέθηκες. Μὰ ὅταν σὲ ρώτησα ξάστερα ἂν μ' ἀγαποῦσες,
κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα, κατέβασες τὰ μάτια σου, δάγκωσες
τὰ χεῖλιά σου, καὶ τὰ χεράκια σου ἔτρεμαν, ἔτρεμαν σὰν τρο-
μαγμένα περιστέρια. Ἐφυγα σὰν τρελλός. Ἡ Ἐλισσάβετ μοῦ
φάνηκε μὲ μιὰς ἡ πιὸ ἄσχημη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Κάθε της
λέξι μοῦγιγε ἀνυπόφορη, κάθε της χὰδι μαρτύριο. Ἐκείνα τὰ
μάτια της ποὺ μὲ κίτταζαν πάντα θαθεῖα, σοβαρά, θάθελα νὰ
σβύσουν γιὰ πάντα. Τῆς ἔκανα κόλασι τὴ ζωὴ—ὦ, ὄχι θελημα-
τικά—στ' ὀρκίζομαι—ἀκόμα δὲν εἶχα σκεφθῇ τὸ κακό. Μὰ δι-
χως νὰ τὸ θέλω. Καταντήσαμε ὁ ἕνας τύραννος γιὰ τὸν ἄλλον.
Ἐπέφερε πολύ, τὸ νοιώθα. Στὸ τέλος ἄρρώστησε. Ἡ ἄρρώστεια
της βάσταξε μέρες. Καὶ μιὰ μέρα, καθὼς τὴν εἶδα στὸ κρεβάτι,
χλωμή, μὲ τὰ χέρια της σταυρωμένα στὸ στήθος της σὰν κέρ-
να, μοῦ ἤρθε σὰν παρακρούσι. Νόμιζα πὼς εἶχα μπροστὰ μου
μιὰ πεθαμένη. Ἡ καρδιά μου σκίρτησε νὰ σπάσῃ, σ' αὐτὴ τὴν
φανταστικὴ εἰκόνα. Μὰ δὲν ἦταν πονεμένο σκίρτημα, ὦ, κάθε
ἄλλο, τὸ νοιώθα καλὰ, πὼς τὸ αἶσθημα ποὺ μοῦ ζάλιζε τὸ μυα-
λό, ποὺ μὲ μεθοῦσε, ἦταν χαρὰ, μόνο χαρὰ, μιὰ χαρὰ ἄγρια, ἀ-
πάνθρωπη, μὰ ἀληθινή.

Ἀπὸ κεί πιά, βοήθησε κι' ὁ διάβολος, ὅλα ἔγιναν τόσο εὐ-
κόλα... Ὅσες δυσκολίες φοβόμουν πὼς θὰ παρουσιασθοῦν, νι-
κήθηκαν ἀκίνδυνα. Μιὰ μέρα, πῆγα κοντὰ της κρατώντας ἕνα
ποτήρι. Τὸ χέρι μου δὲν ἔτρεμε.

—Τὸ γιατρικό σου, τῆς μιλθώρισα, καὶ τῆς ἀνασήκωσα τὸ κε-
φάλι.
Μοῦ χάιδεψε τὸ χέρι, καθὼς στηρίχτηκε ἀπάνω μου. Τὸ ἤπια.
Καιρὸ ἔκανα νὰ ξεχάσω τὰ μάτια της, ποὺ μὲ κίτταζαν μ'
εὐγνωμοσύνη καθὼς ἤπια τὸ φαρμάκι, καὶ μὲ παρακολουθοῦ-
σαν ἔπειτα γεμάτα ἀγάπη.

★
Ἐσφιξε ἡ Σαρλόττα τὰ χεῖλιά της γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίσῃ. Ἐ-
βλεπε τώρα καθαρά μπροστὰ της τὴν ἐτοιμοθάνατη γυναῖκα μὲ
τὸ χαμόγελο τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης στὰ χλωμά της
χεῖλιά.

Ἀνατρίχιασε, καὶ νοιώθοντας πὼς θὰ τρελαινόταν ἂν ἔμενε
κι' ἄλλο σ' αὐτὴ τὴν σκέψι, προσπάθησε νὰ συλλογισθῇ μᾶλλον
τὸν ζωντανὸ ἄντρα μπροστὰ της παρὰ τὴν πεθαμένη. Ρώτησε:
—Καὶ πὼς δὲν σὲ ὑποπτεύθηκαν ἀμέσως;
—Φώναζε τὸν Τζάκ, νὰ τὴν ἰδῇ. Ἠλιθία πὼς δὲν θὰ τὸ
καταλάβαινε. Μὰ τὸ κατάλαβε ἀμέσως. Μοῦ τὸ εἶπε. Δὲν ἠπῆ-
χε πιά λόγος νὰ τοῦ τὸ κρύψω. Ἦμουν στὴ διάθεσί του. Τὸ
καθῆκον του τοῦ ὑπηγόρευε νὰ μὲ στείλῃ στὴν κρεμάλα. Μ' ἀ-
γαποῦσε ὅμως σὰν ἀληθινὸς φίλος. Ἐπειτα, ἤξερε τὴ μητέρα
μου, τὴν νοσήλευε χρόνια, τὴ σεβόταν σὰ μάνα του. Ἐκείνο τὸ
καρδὸ ἀκριβώς, ἡ μητέρα μου εἶχε πέσει βαρεῖα ἄρρωστη. Ὁ
Τζάκ ἤξερε πὼς δὲν θὰ σηκώνοταν ποτέ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Δὲν
θέλησε νὰ τῆς πικράνῃ τὴς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς της. Δὲν
μίλησε. Μὲ βοήθησε σ' ὅλα. Τὴν βάψαμε. Τώρα ὅμως θὰ τ' ἀ-
κριβοπληρώσῃ τὸ καλὸ ποὺ μοῦκανε.

Στάθηκε, κίτταζοντας μακριὰ, θαυμάζοντα. Σὲ λίγο συνέχισε:
—Εἶνε καλὸς φίλος ὁ Τζάκ. Δὲν μὲ βασάνισε μὲ ἄσκοπες καὶ
ἄγνοες παρατηρήσεις. Μόνο μ' ἔβαλε νὰ ὀρκισθῶ πὼς δὲν θὰ
σὲ ἐξανάβλεπα.

—Λοιπόν; Γιατί ἤλθες σὲ λίγες μέρες στὸ σπίτι μας; ρώτησε
μὲ ἀγωνία ἡ Σαρλόττα.

—Πὼς ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ἔλθω; ἔκανε ὁ Χάρφοντ μὲ πι-
κρὴ εἰρωνεία. Εἶχα γίνει φονιάς γιὰ σένα, ἤμουν ἐλευθέρως,
ἤξερα πὼς μ' ἀγαπᾷς...

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ μουρμούρισε:
—Τὴ εὐτυχισμένη ποὺ ἤμουν! Ἄν ἤξερα, Θεέ μου, ἂν ἤξερα...
Μετανοιοῦναι γιὰ τὴς εὐτυχισμένες μέρες ποὺ περάσαμε
μαζί; ρώτησε ὁ Χάρφοντ σιγὰ.

—Κι' ἐσύ; εἶπε ἀντὶ γι' ἀπάντησι ἡ Σαρλόττα.

—Ὅχι! ὄχι! Κι' ἂν πληρώσω μὲ τὴ ζωὴ μου τὸ κῆριμα μου,
δὲν μετανοιοῦμαι. Κι' ἂν ἦταν νὰ ξαναγίνω φονιάς...

—Σὺ πα! ξεφώνισε ἡ γυναῖκα καὶ τραβήχθηκε ἀκόμα ἀπὸ
κοντὰ του.

Τὴν κίτταξε μὲ μικρὸ χαμόγελο. Κι' εἶπε ἡσυχά:
—Τώρα τέλειωσαν ὅλα, κι' ἡ ἀγάπη σου, κι' ἡ ζωὴ μου.
Σήκωσε τρομαγμένη τὰ μάτια της ἀπάνω του.

—Πὼς σὲ πῆραν εἰδησι; ρώτησε μὲ ἀγωνία. Τόσον καιρὸ
πὼς δὲν ὑποπτεύθηκαν τίποτα;

Στὴν πλαγιά, ἀνάμεσα ἀπ' τὴ λίμνη καὶ τὸ δάσος ἐρισκόταν τὸ χωριὸ μὲ τ' ἄσπρα σπιτάκια καὶ τίς κόκκινες σκέπες.

«Πὼς νὰ ὑποπτευθοῦν; Ποιὸς εἶχε τὴ διάθεσι νὰ ἐνδιαφερθῇ
γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Ἡ ὑπέρτεριά θάταν ἴσως ἔτοιμη νὰ πῇ
ὅτι πιθανόν θὰ μάντεψε, ἀλλὰ μιὰ φορὰ ποὺ δὲν ἔγινε συζήτη-
σις, κι' ὁ γιατρὸς δὲν τὴ ρώτησε τίποτα, δὲν τῆς δόθηκε εὐ-
καιρία, κι' ἔτσι, κι' ἂν εἶχε παραξενευτῇ γιὰ μερικὰ πράγματα,
τὰ ἔξεχασε. Ὅταν ἔφυγε, τῆς ἔδωσα δέκα λίρες, κι' ἴσως νὰ
κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ σωπάσῃ. Ποτέ δὲν θὰ τώπερνε εἰδησι
κανεῖς, ἂν δὲν εἶχε γυρίσει στὴν Ἀγγλία ὁ Τὸμ Κάρε, ὁ ἀδελ-
φός της, ἀπὸ τίς ἀποικίες. Αὐτὸς μὲ μισοῦσε πάντοτε. Ἀπὸ τὸν
καιρὸ ποῦβλεπε τὴν ἀδελφή του νὰ ὑποφέρει ἐπειδὴ μ' ἀγαποῦ-
σε χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἐνοιώθα πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ἰδῇ
στὰ μάτια του. Ὅταν τὴ ζήτησα, αὐτὸς ἐναντιώθηκε στὸ γάμο.
Εἶχαμε μάλιστα μιὰ ζωερὴ συζήτησι, ἡ μᾶλλον μοῦκανε ἀνάγκη-
σι. Εἶχε καταλάβει πὼς ἀγαποῦσα ἐσένα, καὶ παραξενεύτηκε ποὺ
ζητοῦσα τὴν ἀδελφή του. Ἦταν γεμάτος ὑποψίες. Ἐκείνη ὁ-
μως ἐπέμεινε κι' ὁ γάμος ἔγινε. Τὸν παρατηροῦσα ποὺ μὲ παρα-
ταγμά του πῆγε στὴς ἀποικίες. Χάρηκα πολλὸ ποὺ τὸν ξεφορτώ-
θηκα. Οὔτε ἀλληλογραφία εἶχαμε, τὸν ἔξεχασα σχεδόν. Ὅταν ἔ-
γινε ἡ τραγωδία, τὸν εἰδικοποίησα βέβαια, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἔδωσε
σημεῖα ζωῆς ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Λίγες ἡμέρες ὅμως μετὰ τὸ
γάμο μας, μοῦ εἶπαν πὼς γύρισε ξαφνικά. Ἐνα ἄσχημο προ-
αἶσθημα μοῦσφιξε τὴν ψυχὴ. Κάτι μοῦλεγε μέσα μου πὼς εἶχε
φθάσει ἡ στιγμὴ τῆς τιμωρᾶς. Γιὰ καλὴ τῆς, εἶχαμε κανονί-
σει, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο μας νὰ ταξιδεύουμε στὴν Ἰταλία,
κι' ἔτσι κανεῖς δὲν παραξενεύτηκε ὅταν φύγαμε. Λιγώτερο ἀπὸ
ὅλους ἐσύ. Γιατί ἐσένα ἀφοβόμουν πλὺ πολὺ τότε, τίς δικές σου
ἐρωτήσεις. Εὐτυχῶς δὲν ἦσαν περιεργή.

» Ὁ Τὸμ Κάρε ἄρχισε, μὲ προσοχὴ στὴν ἀρχή, μυστικά, νὰ
ρωτᾷ γιατροὺς καὶ χημικούς. Ὁ Τζάκ μὲ τηροῦσε ἐνήμερο τὸν
ἐνεργειῶν του, κι' ἐγὼ ἐκάνονίζα ἀναλόγως τὴν πορεία μας. Ἡ
βάσις τῆς σωτηρίας μου ἦταν νὰ μὴ ἔξερουν ποῦ θρίσσομαι—
αὐτὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ—γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.
Γι' αὐτὸ ἀλλάξαμε ὀνόματα καὶ τόπους διαμονῆς.

Τὸν ἔκοψε μ' ἕνα λυγμό:
—ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου! Κάθε σου λέξις μοῦ γκρεμίζει τὴ
ζωὴ μου. Τὰ ταξίδια λοιπόν, τὰ ὥραία μας ταξίδια, δὲν ἦταν
τίποτε ἄλλο παρὰ φυγὴ, φυγὴ κακοῦργων.

—Ἐγγὴ! ἔκανε ὁ Χάρφοντ ψύχραιμα. Φυγὴ γιὰ μένα, οἱ
πλὺ ὁμορφες ἡμέρες τῆς ζωῆς σου γιὰ σένα. Γιατί δυὸ ἔννοτες
εἶχα μονάχα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ παντρευτήκαμε: Πὼς νὰ ξε-

φύγω ἐγὼ, καὶ πὼς νὰ μὴ τὸ μάθης ἐσύ.

—Γιατί μοῦ τὸ λὲς σήμερα λοιπόν; Γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ, στὴν
εὐτυχισμένη αὐτὴ γωνιά τῆς γῆς, γιὰ νὰ μοῦ δώσης τὸ χτύπη-
μα κατακέφαλα;

—Ἐπρεπε τώρα νὰ τὸ μάθης, ἀποκρίθηκε καὶ τὸ πρόσωπό του
σκοτεινίσαι. Ἄν δὲν τὸ μάθαινες ἀπὸ μένα σήμερα, ἴσως αὔ-
ριο, ἴσως τὸ βράδυ, νὰ τὸ μάθαινες ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

—Χάρφοντ! ξεφώνισε ἡ Σαρλόττα, ὥστε σὲ κινηγᾶνε ἀλή-
θεια; Κινδυνεύεις;

—Τί σημασία ἔχει; ἔκανε ὁ νέος σηκώνοντας τοὺς ὤμους.
Αὐτὸ ἦταν μοιραῖο, μιὰ μέρα θὰ γινόταν. Ὁ Τὸμ Κάρε, ἀφοῦ
ρώτησε ὅλους τοὺς γιατροὺς τοῦ τόπου, εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ
ζητήσῃ τὴν ἀδεία νὰ ξεθάψῃ τὸ πτώμα. Ἐγὶνε ἱατροδικαστικὴ
ἐξέτασις, τὸ ἐγγίλημα φάνηκε ἀναμφισβήτητο. Μοῦστεῖλε ἕνα
τρομαγμένο μήνυμα ὁ Τζάκ—εἶνε ἕνας μῆνας τώρα. Κανένας
ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτόν, δὲν ἤξερε ποῦ θρίσσομαστε, καὶ δὲν
ἀνησύχησα καὶ πολὺ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα βλέπεις, μὰς
πληροφορεῖ πὼς μὰς πῆραν εἰδησι στὴ Λοζάννη. Γι' αὐτὸ δὲ θὰ
μοῦ κάνει ἐντύπωσι ἂν αὐτοῖς—μεθαῦριο ἀνακαλύψουν καὶ τὸ
θεσμικὸ μας αὐτὸ καταφύγιο.

—Κι' ἂν σὲ βροῦν; ρώτησε ἡ Σαρλόττα σιγὰ.

—Ἄν μὲ πιάσουν, ἡ συνέχεια θὰ εἶνε εἰκόλη... γι' αὐτοὺς.
Ἐκανε μιὰ χαρακτηριστικὴ κίνησι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της ἡ γυναῖκα, κι' ἕνα
σύνγκρο πέρασε ὅλο της τὸ κορμί.

—Εἶσαι βέβαιος πὼς μποροῦν νὰ τ' ἀποδείξουν; ρώτησε μὲ
καυμένη φωνή.

Χαμογέλασε αὐτὸς πικρά:
—Ἦμουν πρωτόπειρος στὴν τέχνη. Οἱ ἀποδείξεις ἐναντίον
μου εἶνε τόσο φανερές, σὰ νὰ τῆς εἶχα δώσει τὸ δηλητήριο δη-
μοσίως. Θάλεγε κανεῖς πὼς ὁ τάφος εἶνε καλὸς κρυψώνας, ἀλλὰ
ἀποδείχθηκε πολὺ κακός.

Ἡ ἀταξία του στὴ διήγησι τοῦ ἐγγίληματος, τὴν πάγωνε
θαθεῖα. Μὰ τὰ ἴδια λόγια ἤρθαν πάλι στὸ στόμα της:

—Κι' ἂν σὲ πιάσουν; Κι' ἂν σὲ πιάσουν;
—Ἄν μὲ πιάσουν; εἶπε ὁ Χάρφοντ δυνατὰ, σταθερά, εἶνε
ἀναπόφευκτη κρεμάλα.

Ἐκλεισε τὸ στόμα της μὲ τὰ χέρια της γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίσῃ.

45

—Κι' εγώ; ρώτησε σιγῇ ἡ γυναῖκα του.
Δίστασε, σὰν νᾶχε τὸ χειρότερο νὰ τῆς πῇ. Τὴν κῦτταξε στὰ μάτια πρὶν μιλῆσαι, μελετώντας τὴν μὲ περιέργεια, ποὺ θάφθανε τὸ θάρρος τῆς καὶ ἡ ἀγάπη τῆς.
—Πῶς εὐκόλα θὰ τὸ σκάσω μοναχός μου, εἶπε, ἂν ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ μείνῃς μοναχὴ σου. Θὰ μεταμφιεσθῶ κι' ἴσως κατορθώσω νὰ περάσω ἀπαράτητος τὴ λίμνη. Μὲ κάθε τρόπο θὰ κυττάξω νὰ περάσω στὴν Ἰταλία.
—Κι' εγώ; ξανάπε σιγῇ ἡ Σαρλόττα.
—Ἐσὺ πρέπει νὰ μείνῃς καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃς μὲ κανένα τρόπο τὴν γρηῃ Μάρθα νὰ μῇ στοῦ δωμάτιο. Πρέπει ὅπωςδήποτε νάχῃ τὴν ιδέα πὼς εἶμαι ἐδῶ. Θὰ βρῶ μέσον νὰ σὲ εἰδοποιήσω ποὺ βρίσκομαι. Λεπτὰ ἔχεις. Θὰ μπορέσῃς εὐκόλα νάρθῃς νὰ μὲ συναντήσῃς. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πολλές μέρες χωρὶς ἐσένα, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη. Ξέρουν πὼς ταξιδεύουμε μαζὶ καὶ θὰ μᾶς ἀνακαλύψουν πῶς εὐκόλα καὶ τοὺς δυό. Ἐκτός τούτου ἐσὺ δὲν θὰ μπορέσῃς ν' ἐνθέςῃς σὲ νυκτερινὲς πορείες καὶ κακουχίες. Βλέπεις, ὅλα τὰ σκέφθηκα. Μπορεῖς νὰ τὰ ἐκτελέσῃς ἐσὺ αὐτά;

★

Τὴν κῦτταξε δύσπιστα σχεδόν. Αὐτὴ θάταν ἡ τελευταία ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης τῆς πιά. Μὰ θάχε τὸ θάρρος ἡ Σαρλόττα, ἡ λεπτὴ, ἡ ἀδρὴ γυναῖκα νὰ τὸν βοηθήσῃ ἐπὶ συστηματικῶς, νὰ πάρῃ ἀπάνω τῆς τόση εὐθύνη καὶ τόσοις κινδύνους; Ἡ ἡ ἀγάπη τῆς ἦταν ἀρετὴ γιὰ μιὰ παθητικὴ βοήθεια μονάχα, καὶ θὰ λυγοῦσε στὴ δρασί;

—Καλὰ, θὰ γίνῃ ὅπως θέλεις, ἀποκρίθηκε αὐτὴ γλυκά.
Μιὰ λάμψη θριαμβευτικῆς πέρασε στὰ μάτια του. Στὸ κάτω-κάτω δὲν εἶχε πᾶσι χαμένη ἡ ζωὴ του, ἀφοῦ εἶχε κερδίσει μιὰ ψυχὴ, τὴν εἶχε κάνει δική του, ὁλότελα δική του.

—Σαρλόττα! γυναῖκα μου! ψιθύρισε τρελλά. Εἴτε ἡ ζωὴ μᾶς περιμένει, εἴτε ὁ θάνατος, εἶμαι εὐτυχισμένος.

—Ἐτοιμάσου! εἶπε γρηγορὰ ἡ Σαρλόττα. Μόλις νυχτώσῃ μὴ χάσῃς οὐτε στιγμὴν. Ὁ ἥλιος ἔδυσε κιόλας. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ φῶς. Στις ἑπτὰ θὰ μᾶς φέρῃ ἡ Μάρθα τὸ φαγητό. Καλύτερα νὰ σὲ ἰδῇ ἀπόψε...

Σταμάτησε, γιατί εἶδε ἑξαφνα πὼς δὲν τὴν πρόσεχε. Τὸ μάτι του ἦταν καρφωμένο στὸ κενό, σὰ νᾶκουγε κάτι μακριά.

Τὸν κῦτταξε μὲ τρόμο.
—Μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα βήματα ἔξω, γύρω ἀπὸ τὸ σπλν, εἶπεν αὐτός.

Σὰν νᾶχε περάσει ἐπάνω τῆς ἡλεκτρισμός, ἔνοιωσε τὰ μέλη τῆς νὰ παραλύνουν γιὰ μιὰ στιγμὴ.

Στάθηκαν, κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους κάμποση ὥρα. Σὲ λίγο, ἀνοίξε ὁ Χάρφορντ τὴν πόρτα καὶ κῦτταξε κάτω, τὴ σκάλα τοῦ χόλλ. Ἦταν ὅλα ἤσυχα καὶ σκοτεινά. Ἡ γρηῃ Μάρθα, κλεισμένη στὴν κάμαρά τῆς, δὲν ἀκούγονταν.

Κῦτταξε ὁ Χάρφορντ ἀπὸ ἓνα παράθυρο στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅτάν γύρισε, τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμό, μὰ ἀποφασιστικό. Δὲν ἀποκρίθηκε στὴν βουδὴ ἐρωτηματικῆς ματιᾶς τῆς, μὰ ἔτρεξε καὶ κῦτταξε, μέσα ἀπὸ τὶς γυλίες καὶ πρὸς τὴν λίμνη.

Στὸ τέλος, γύρισε ἀργά-ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὰ μάτια σκοτεινά, μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα.

—Δοιλό; ρώτησε ἡ Σαρλόττα σιγῇ.
Ἡ φωνὴ του ἦταν ἤσυχη:

—Εἶνε πιά πολὺ ἀργά. Κύνλωσαν τὸ σπλν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Ἐστρεψε ἡ γυναῖκα μιὰ ἀπελπισμένη ματιὰ γύρω. Τὰ μάτια τῆς θόλωσαν γιὰ μιὰ στιγμὴ. Μὰ ἀμέσως ὠρθώθηκε ἀποφασιστικά κι' αὐτὴ σὰν κι' ἐκεῖνον.

—Τί πρέπει νὰ κάνουμε; ρώτησε, σὰν νὰ ξυπνοῦσε.

—Μόνον ἓνα πράγμα μᾶς μένει, ἄλλη πιθανότητα δὲν ἔχουμε, ἀποκρίθηκε αὐτός θαρετά, δείχνοντας μὲ τὴ ματιὰ του τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου ὅπου ἦταν κλεισμένα τὰ πιστόλια.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐλπίδα; ξαναρώτησε ἡ Σαρλόττα.

Τὴν κῦτταξε κατὰματα, καὶ ἡ δυσπιστία φάνηκε πάλι στὴν φυσιογνωμία του.

—Καρμιά! ἀποκρίθηκε. Ἀς βεβαιωθοῦμε, πάντως, πρῶτα. Ἀλλὰ τόσοι ἄνθρωποι γύρω ἀπὸ τὸ σπλν, τί ἄλλο μποροῦν νὰ θέλουν;

Τὸ πρόσωπό τῆς ἔγινε χλωμό σὰν κέρινο. Μὰ τὰ μάτια τῆς ἔστρεψαν μὲ μιὰ περιέργη φλόγα.

Ἐνα δυνατό χτύπημα ἀκούστηκε στὴν ἐξόπορτα. Ἡ καρδιά τῆς τὸ ἐπανελάβε, σὰν ἀγρία ἡγῶ.

Ἄκουσε τὰ βήματα τῆς γρηῃς κάτω, καὶ πάλι τὸ χτύπημα, πῶς ἀνυπόμονο.

—Ἀμέσως, ἀμέσως! ᾤοναξε ἡ κυρία Μάρθα.

«Μὲ συγχωρεῖς;..»

ΚΑΤΑΛΑΒΑΝ πὼς προσπαθοῦσε νὰ τραβήξῃ τὸν βαρὺ σύρτη, ποὺ ἀνοίγει δύσκολα. Στάθηκαν κοντὰ-κοντὰ κι' οἱ δυό, στὸ χόλλ, ἀπάνω ἀπὸ τὴν σκάλα, κι' οἱ ἀναπνοές τους ἀκούγονταν θαρετές.

Γύρισε ὁ Χάρφορντ πρὶν τὸ κεφάλι, καὶ κῦτταξε τὸ γραφεῖο, σὰν νὰ μετροῦσε τὰ βήματα καὶ τὰ δευτερόλεπτα ποὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ τὸ φθάσῃ. Ἐπειτα κῦτταξε τὴν γυναῖκα του.

Μὲ μιὰ πνιγμένη φωνὴ χώθηκε ἡ Σαρλόττα στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη τῆς στὰ δικά του, σὰν νᾶθελε νὰ τοῦ ρουφήξῃ τὴν ψυχὴ.

Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω οὔτε μιὰ στιγμὴ χωρὶς ἐσένα, ἀγάπη μου, ἄντρα μου, ψιθύρισε... Ὡ! νὰ μπορούσα νὰ σοῦ δώσω τὴν ζωὴ μου, τὴν ψυχὴ μου, καὶ νὰ πάρω ἐγὼ τὴν δική σου.

Τὴν κῦτταξε θαθεῖα-θαθεῖα. Πρῶτὴ φορὰ, στὰ μάτια του, σὰν νᾶστραψε ἓνα δάκρυ. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε θασανισμένη.

—Μὲ συγχωρεῖς;
—Νὰ σὲ συγχωρήσω; Μὴ μοῦ τὸ ξαναλές. Ξέρεις, εἶσαι γιὰ μένα ἡ ζωὴ, ὁ οὐρανός, ἡ αἰωνιότης. Ἡ ζωὴ κι' ὁ οὐρανός ζητοῦν συγχώρεσι;

Τῆς χάιδεψε τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὴν κῦτταξε μὲ λατρεία στὸ πρόσωπο, τ' ὄμορφο, μ' ὅλη τὴν ἀγωνία, τῆς φίλησε τὰ τρομαγμένα μάτια, τὰ χλωμά χεῖλη. Κι' ἔνοιωσε σ' αὐτὴ τὴν ὑστατη στιγμὴ μιὰ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ἀγνὴ καὶ γενναία αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει καὶ τοῦμενε πιστὴ ἕως τὸν τάφο.

Ὅλη του ἡ ζωὴ πέρασε σὲ μιὰ στιγμὴ κινηματογραφικὰ μυστακά του. Πόσες μικρότητες, πόσες δυσπιστίες, πόσες ἀθλιότητες. Μέσα σ' ὅλα αὐτά, τὰ γαλανὰ μάτια τῆς Σαρλόττας τὸν παρακολουθοῦσαν γεμάτα ἀγάπη. Δὲν τῶνοιωθε... Τὸ ἔγκλημα του ἔπειτα...

Ἀνατρίχιασε γιὰ πρῶτὴ φορὰ στὴ θύμησί του. Μὰ ἡ Σαρλόττα τὸν κῦτταξε μὲ ἀπελπισμένη λατρεία. Ἐσθύνε ἡ τύψις ἀπὸ τὴν ψυχὴ του.

—Ναί, ξέρω, μὲ συγχωρεῖς! ἀγαπημένη μου! εἶπε σιγῇ.

Καὶ μὲ μιὰ ὠρθώθηκε, κι' ἡ μορφὴ του πῆρε τὴν ἀκαμπτὴ, πεισματάρικη ἔκφρασί του. Σὰν νᾶταν θεατὴς κάποιου ξένου δράματος, ψιθύρισε ἡσυχος:

—Φθάσαμε στὴν τελευταία πράξι.

Ἡ ἐξόπορτα ἀκούστηκε κάτω ν' ἀνοίγῃ. Βιαστικὲς ὀμιλίες, βήματα, φωνές. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, τῶνομά τους, κι' ἡ τρομαγμένη φωνὴ τῆς κυρίας Μάρθας.

Δὲν λέγονται Οὐίλσον; Τσάρτον, Τσάρτον.

Ἐνα εἰρωνικό γέλιο γι' ἀπάντησι κι' ἔπειτα ἓνα βαρὺ βῆμα νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν σκάλα.

Ἡ Σαρλόττα εἶχε ἀκουμπημένο τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος του. Ἐσκυψε καὶ τὴν κῦτταξε αὐτός. Κατάλαβε ἐκεῖνη καὶ τραβήχθηκε, μὲ σφιγμένα χεῖλη, μὲ μάτια πελώρια. Τὰ χεῖρια τους χωρίστηκαν τελευταῖα, ἀργά-ἀργά, μ' ἀπελπισμένη νυσταγία...

Ἐτρεξε αὐτὸς στὸ συρτάρι, πῆρε τὰ πιστόλια. Ἐσκυψε τὸ ἓνα κάτω ἀπὸ τὸ μαζιλάρι τοῦ ντιθανιοῦ, κυττάζοντάς τιν εὐγλωττα. Κατάλαβε αὐτὴ, ἔγνεψε «ναί» μὲ τὸ κεφάλι. Ἡ λάμψις τοῦ θριάμβου φώτισε τὰ μάτια του πάλι. Κι' ὁ τελευταῖος του δισταγμός, κι' ἡ τελευταία του δυσπιστία ἐσθυσαν. Ἡ ἔξοδος πὼς δὲν θὰ τὸν γελούσε.

Κι' ὅμως, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν τῆς ψιθυρίσῃ, μὲ πυρετό.

—Ἄν πεθάνω μοναχός μου, κάθε μου μέρος, κι' ἂς εἶνε σκόνη, θὰ τὸ νοιώθῃς ἂν τὰ χεῖλη σου ἀγγίζαν ἄλλου ἀντρός χεῖλη.

Δὲν ἀποκρίθηκε. Τῆς φαίνονταν τόσο ἀταίριαστα πιά τὰ λόγια, τώρα ποὺ οἱ πύλες τῆς αἰωνιότητος ἀνοίγαν μπροστά τους.

Κρατώντας τὸ ἔλλο πιστόλι στὰ χεῖρα, τράβηξε αὐτὸς πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα, ὁλόρθος, ψηλός, ὁμορφος.

Τὰ βήματα ἀκούστηκαν στὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Σὰν ἀστραπὴ, προχώρησε ἡ Σαρλόττα καὶ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ χόλλ, κρατώντας πίσω τῆς σφιχτὰ τὸ πόμολο.

Ἐνωμένοι στὸν θάνατο...

ΑΡΓΑ-ἀργά, ἀνέβηκαν τρεῖς ἄντρες.

—Τί θέλετε; ρώτησε ἡ γυναῖκα. Τὰ χεῖρα τῆς ἔτρεμαν, καθὼς κρατοῦσε τὴν πόρτα. Ἄν δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν τρεμούλα, θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἐντελὼς ἡσυχία.

—Ἡ κυρία Χάρφορντ Οὐίλσον; ρώτησε ἓνας ἡλικιωμένος ἄντρας ἀγγλικῶς.

—Ναί, ἡ κυρία Χάρφορντ Οὐίλσον, ἀποκρίθηκε προκλητικῶς. Ἡ καρδιά τῆς κόντευε νὰ σπάσῃ. Ἐτρεψε τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουγε πίσω τῆς τὸν πυροβολισμό. Μὰ ἔτρεψε κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ στιγμὲς καὶ δὲν τὸν ἄκουγε. Γιατὶ αὐτὴ ἡ παράξενη σιωπὴ, μέσα; Μήπως θὰ δειλίαζε τώρα; Θάφθηκε στὸ τέλος-τέλος νὰ τὸν πιάσουν ξωντανό; Θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν κρεμάσουν;...

Τὰ μάτια τῆς ἀνοίξαν πελώρια. Ἐδῆλεπε τὸ δῆμο κιόλας στὸ πλάι του. Μήπως εἶχε βρῇ κανένα μέσον δραπεύσεως ἑαφνικά; Ἡ περιέμενε τὴν τελευταία στιγμὴ; Δὲν ἤθελε νὰ σπαταλήσῃ οὔτε ἓνα δευτερόλεπτο τῆς ζωῆς του; Ὅσο ὑπῆρχε κι' ἡ τελευταία, παράλογη βέβαια, ἐλπίδα σωτηρίας, δὲν ἀποφασίζε νὰ πείσῃ τὴν σκὰν δάλη; Κι' ὅμως, τὸν εἶχε ἰδῇ νὰ κρατᾷ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

—Κυρία, εἶπε ἓνας ἀδύνατος, μελαγχροινὸς ἄντρας, ποὺ κρατοῦσε ἓνα μπαστούνι μὲ ἀσημένια λαβὴ κι' ἀντιπροσώπευε τὴν ἀστυνομία τοῦ χωριοῦ, σὰς παρακαλοῦμε νὰ τραβηχθῇτε, πρέπει νὰ συλλάβουμε τὸν ἄντρα σας.

Ἐστρεψε ἀπελπισμένα τὸ πόμολο καὶ περιέμενε, περιέμενε ν' ἀκούσῃ τὸν πυροβολισμό. Μὰ γιατί ἀργοῦσε. Θεέ μου, γιατί ἀργοῦσε; Τοὺς ἐκῦτταξε προκλητικῶς, εἰρωνικά, μὰ ἔνοιωθε πὼς λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα θὰ μπορούσε νὰ βαστάξῃ τὴν μάσκα τῆς εἰρηνείας.

Τὴν κῦτταξαν οἱ ἄντρες σὰν παραξενεμένοι καὶ δισταζαν.

Σὲ λίγο ὁ Ἄγγλος εἶπε, προσπαθώντας νὰ δώσῃ τὸν πῶς περιφυσικὸ τόνο στὴ φωνὴ του:

—Ἐχομε ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον του—κατηγορεῖται γιὰ φόνο... Σὰς παρακαλοῦμε νὰ παραμερίσετε.

Ἐνοιωθε τὸ χέρι τῆς νὰ μελανιάζῃ ἀπὸ τὴν ἀπεγνωσμένη δύναμι ποὺβάζε γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ πόμολο. Τὸ μυαλό τῆς γύριζε τρομακτικῶς. Ἐπρεπε νὰ βρῇ ἓνα μέσον νὰ τοὺς ἀργοπορήσῃ, νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸ: Θεέ μου, γιατί ἀργοῦσε, γιατί ἀργοῦσε; Τί σωτηρία περιέμενε πιά; Εἶχε δειλιάσει, αὐτὸς ὁ ἀγέρωχος, ὁ περήφανος;

—Μπορῶ νὰ ἰδῶ τὸ ἔνταλμα; ψιθύρισε ἐπὶ τέλους, μὲ φωνὴ τόσο σταθερὴ, ποὺ παραξενεύτηκε κι' ἡ ἴδια στὸ ἄκουμά της.

—Βεβαίως, κυρία μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνομικός, κι' ἔδγαλε ἓνα χαρτί.

Ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς. Μὲ φρίκη εἶδε πὼς ἔτρεψε. Τὰ γραμματα χόρευαν μπροστά στὰ μάτια τῆς. Ἐνοιωθε ταπεινώσει καθὼς ἀντελήφθη τὶς ματιές τῶν τριῶν ἀντρῶν καρφωμένες ἀπᾶνω «εἰς, γεμάτες οἰκτο. Μὰ ὅλα ἦταν καλύτερα παρὰ νὰ τὸν πιάσουν ξωντανό. Ὅλα, κι' ὁ οἰκτος αὐτῶν τῶν ξένων ἀνθρώπων.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Στὸ τέλος ἡ φωνὴ τοῦ Ἀγγλοῦ ἀκούστηκε σκληρῇ.

—Κυρία μου, φτάνει πιά. Ἄν δὲν παραμερίσετε, θ' ἀναγκαστοῦμε, μὲ λύπη μας, νὰ μεταχειριστοῦμε βία.

Τέντωσε τὸ κορμὶ τῆς, τὸ ἀτσάλωσε, ἔτοιμη γιὰ τὴν τελευταία.

Τὴ φίλησε καὶ τὸ φίλι μου ἦταν καντερό, γὰρ μὰς ἀπελπισία γιὰ σένα κι' ἐλπίδα γιὰ κείνη.

πὼς στεκόταν ἡ Σαρλόττα:

—Κυρία μου... ἄρχισε νὰ λέῃ μ' ἐπίσημο ὄφρος.

Μὰ ἡ Σαρλόττα δὲν ἦταν κοντὰ του. Ἐνας ἄλλος πυροβολισμός ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σαλόνι, κι' ἀμέσως φάνηκε ἡ γυναῖκα, χλωμή, σὰν φάντασμα.

Παραμέρισαν μὲ φρίκη.

Ἐκανε αὐτὴ τρικλίζοντας λίγα βήματα, βαστώντας μὲ τὰ δυό της χεῖρα τὸ στήθος τῆς.

Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε, σὰν ἀπὸ τάφο:

—Χάρφορντ, ἀγαπημένε μου, δὲν δείλιασα οὔτε ἐγώ!

Ἀπαλὰ γλύστρησε ἀπάνω στὸν σκοτωμένο, καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἀκούμπησε στὸ δικό του, σ' ἓνα ὑστατο χάδι.

Οἱ τρεῖς ἄντρες στάθηκαν ἀμίλητοι, μὲ τὸν τρόπο ζωγραφισμένο στίς μορφές τους.

Ἡ γρηῃ Μάρθα χτυποῦσε τὰ μάγουλά της καὶ ψιθύριζε:

—Τί περιέργοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι, τί περιέργοι! Οἱ βοσκοὶ γύριζαν σιγοτραγουδώντας, καὶ καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ κομψό, ὄμορφο σπιτάκι, δὲν μπορούσαν νὰ φανταστοῦν πὼς μέσα ἐκεῖ βρισκόνταν δυὸ πεθάνοντες.

Μονάχα ἀπάνω, τὸ βουνὸ μὲ τὰ ἔλατα, ἀνατρίχιαζε στὸ βαρὺ ἀέρα, μαῦρο, γεμάτο φρίκη καὶ φοβέρα...

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις:

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τὶ λένε τ' ἄστρα γιὰ ὅσους γεννήθηκαν τὸν Νοέμβριο

★ Ὅθι βρῆτε τὴν εὐτυχία καὶ θὰ παντρευθῆτε μ' ἐκείνους ποὺ γεννήθηκαν τὸν Ἰούνιο, Ἰούλιο, Δεκέμβριο ἢ Ἰανουάριο.

★ Οἱ γυναῖκες ποὺ γεννήθηκαν αὐτὸν τὸ μῆνα καὶ προσπαθοῦν νὰ διαλέξουν μεταξὺ ἐνὸς ἐπαγγέλματος καὶ τοῦ γάμου, πρέπει νὰ προτιμοῦν ἐγκαίρως τὶς εὐθύνες τῆς συζύγου καὶ τῆς νοικοκυράς.

★ Οἱ ἄνδρες ποὺ γεννήθηκαν τὸν μῆνα αὐτόν, θὰ εὐδοκιμήσουν ὡς πολιτευόμενοι, δημοσιογράφοι, ἐπιχειρηματίαι ξενοδοχείων, ἱατροὶ καὶ

δημόσιοι υπάλληλοι.

★ Τὸ τοπάζι, ὁ χρυσόλιθος καὶ ὁ φεγγαρόλιθος εἶνε οἱ εὐνοϊκοὶ σας λίθοι.

★ Τὸ ἄσπρο, τὸ γαρουφαλλὶ καὶ ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου εἶνε τὰ τυχερά σας χρώματα.

★ Ὁ γάμος καὶ ὅλες οἱ ἄλλες σοβαρές σας ὑποθέσεις πρέπει ν' ἀρχίζουν τὸν Ἰανουάριο, Ἰούλιο καὶ ἐάν εἶναι δυνατόν, Τετάρτην.

★ Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ ἀγάπη ἔρχεται σ' ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν καὶ ὄχι σ' ἐκείνους ποὺ συνεχῶς τὴν συζητοῦν.

Επί τη εύκαιρία των σκανδάλων της κατασκοπείας στην 'Αμερική ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Η κατασκοπεία για τον άντρα ήταν κάποτε σπόρ. Οι άμοιβες ήταν πενιχρές και οι κίνδυνοι μεγάλοι. Η άποτυχία πληρωνόταν με τον θάνατο ή τη φυλακή. Σήμερα όμως οι όροι έχουν αλλάξει, και τούτο γιατί στην διεθνή κατασκοπεία η γυναίκα θρῆκε μια νέα σφαίρα δράσεως.

Από τους 200 κατασκόπους που συνελέγησαν τον περασμένο χρόνο στην Ευρώπη, οι έβδομηντα ήταν γυναίκες.

Η ζωή των γυναικών κατασκόπων είναι ένα κράμα εϋθυμίου ρομάντσου και σκοτεινής τραγωδίας. Σας παρθεύομαι μερικά τέτοια τραγικά ρομάντσα της τελευταίας δεκαετίας.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Πριν λίγες εβδομάδες έφθασε σ' ένα καντόνιο της Ελβετίας μια άραιοτάτη κυρία, υψηλή, μελαχροινή και λιγδολογή, και κατέφυγε άμέσως σ' ένα μοναστήρι.

— Αφήστε με να περάσω, είπε στην θυρωρό του μοναστηριού. Θέλω να ξεχάσω τον Κόσμο και να με ξεχάσει κι αυτός.

Η άγνωστη αυτή γυναίκα ήταν κόρη ενός αξιωματικού της τσαρικής Ρωσίας και μια από τις πιο έπιφοδες κατασκόπους των Σοβιέτ. Τ' όνομά της και τις κινήσεις της μόνον η Γκεπεόβ τις γνώριζε. Λέγεται ότι είχε παρασύρει στα δίχτυα της πολλούς Ρώσους διπλωμάτες του εξωτερικού και τους έφερε αντίκρου στα έκτελεστικά αποσπάσματα της Μόσχας. Τελευταίως είχε κληθεί και η ίδια στη Μόσχα, αλλά έπειδή έμάντευε την τύχη της εκεί, έπροτίμησε το μοναστήρι.

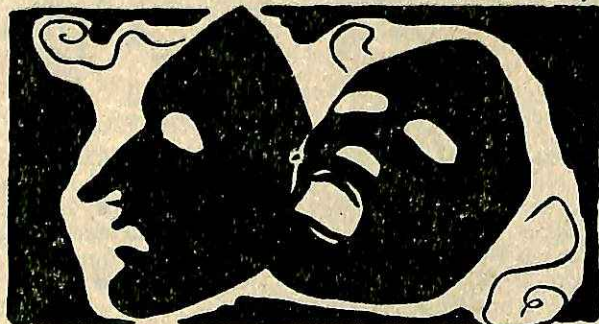
Η ΔΩΡΟΘΕΑ ΡΟΠ

Όσο τόσο ήταν πιο τυχερή από μίαν προκάτοχό της, την βαρύνει Δωροθέα Ρόπ, που έχρησιμοποίησε τα φυσικά της θέλητρα για ν' αποσπά τα μυστικά που ήθελε από τα θύματα της. Η βαρύνει Ρόπ είχε προδώσει τον Κερνσκου πριν αυτός δραπετεύσει από τη Ρωσία το 1918, και είχε οδηγήσει στην καταστροφή τον στρατηγό Κολτσάκ, ο οποίος αυτοκτόνησε στην 'Ιρκούτσκι το 1920

Η Δωροθέα Ρόπ ήταν πολύ γνωστή στο Λονδίνο και το Παρίσι. Μεταξύ των φίλων της συγκαταλέγονταν μέλη βασιλικών οικογενειών και διακεκριμένοι διπλωμάτες. Μολταύτα, ένα πρωί του 1934, βρέθηκε νεκρή σ' έναν λασπωμένο δρόμο πλησίον των 'Αθηνών. Είπαν πως είχε αυτοκτονήσει.

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ

Τα περασμένα Χριστούγεννα, σ' έναν σιδηροδρομικό σταθμό των γαλλογερμανικών συνόρων, σταμάτησε ένα τραίνο φορτωμένο κατασκόπους, οι οποίοι ά-

πηλαύνοντο στη Γαλλία. Επίσης ένα δεύτερο τραίνο προερχόμενο από τη Γαλλία ήταν γεμάτο από Γερμανούς κατασκόπους, οι οποίοι επρόκειτο ν' ανταλλάγουν με τους Γάλλους. Άνταμιασε στους Γερμανούς κατασκόπους ήταν μια νέα εξαιρετικής καλλονής, 22 χρόνων, ονόματι 'Ιρέν Λάτμαν, η οποία είχε καταδικαστεί από το στρατοδικείο των Παρισιών το 1936 εις θάνατον, χωρίς όμως να εκτελεσθεί. Η τύχη δεν της έμενιδίσε ως το τέλος, γιατί έδω και λίγους μήνες η 'Ιρέν θανατώθηκε από τους Γερμανούς, μαζί με την εανθεία βαρύνει Μπενίτα φόν Φάλκενχαϊμ και την ζωηρή Ρενάτε φόν Νάτσερ, στενοδακτυλογράφο του 'Υπουργείου των 'Εξωτερικών του Ράιχ.

Η εκτέλεσις έγινε τα ξημερώματα και ο πέλεκυς έπεσε στα κεφάλια και των τριών γυναικών. Γιατί;

Πίσω από αυτό το τραγικό γεγονός κρύβεται μια καταπληκτική ιστορία.

Η Μπενίτα φόν Φάλκενχαϊμ διατηρούσε στο Βερολίνο έναν πολυτελή οικομόδας. Γνωρίστηκε σ' έναν Πολωνό, ονόματι Σουσόνβ-σιν και μαζί έσχεδιάσαν να κλέψουν στρατιωτικά μυστικά της Γερμανίας. Στόν οίκο της έσύχναζον κομψές

Βερολινέζες και η Μπενίτα εκαλλιέργησε την γνωριμία της, προσκαλώντας τις στα πολυτελή διαμερίσματά της όπου έδιδε πολυέσδες και τολμηρές δεξιότητες, που κατέληγαν σέ θργία.

Έτσι, στην πιο κρίσιμη στιγμή, κι' όταν τα διάφορα ζευγάρια των καλεσμένων θρίσκονταν σέ σκοτεινές γωνίες, άναβε μαγνησιο καταπληκτικής έντάσεως και ο κρυμμένος φωτογραφικός φακός άπθανάτιζε, τι αντίκρυζε. Σέ κάτι τέτοιες άποκαλύψεις συλλαμβανόταν από τον φακό πότε η κόρη ενός άνωτέρου κυβερνητικού υπαλλήλου, η μια στενογράφος του 'Υπουργείου της 'Εθνικής 'Αμύνης.

Οι άδιάκριτες αυτές φω-

τογραφίες έγίνονταν τα όργανα του έκβιασμού των τρομοκρατούμένων θυμάτων τα όποια έμπρός στον κίνδυνο να χάσουν την ύποληψί τους έδιναν πρόθυμα τις πληροφορίες που τους ζητούσαν.

Ένα όμως από αυτά τα θύματα, μια νέα 18 έτων, προκάλεσε την προσοχή της μητέρας της. Ντυνόταν πολυτελώς, ενώ ο μισθός της δεν της επέτρεπε τέτοιο πράγμα. Την άνέκρινε. Κι' η κοπέλλα που εργαζόταν δακτυλογράφος στο 'Υπουργείο της 'Εθνικής 'Αμύνης, της έξηγήσε ότι έκαμε στο γραφείο της υπερωρίες κι' άμοιβόταν ιδιαίτερος.

Έπειτα από λίγες μέρες, η μητέρα συνήτησε τον προϊστάμενο της κόρης της. Ο τελευταίος άντελήφθη περί τίνος επρόκειτο και ειδοποίησε την Γκεσταπό (μυστική άστυνομία του Ράιχ). Έγινε αλφινδιασμός στο μυστηριώδες σπίτι της βαρύνεις κι' εκεί συνελήφθη και η κατάσκοπος 'Ιρέν Λάτμαν, η οποία ένεργούσε συγχρόνως και αντικατασκοπεία.

Το πάθημα των άνωτέρων τριών γυναικών θυμίζει τα λόγια του συνταγματάρχου Μάξ Ουάιλντ. έλεγκτος της Γερμανικής Μυστικής 'Υπηρεσίας πληροφοριών, ο ό-

ποιος είπε σέ μια νεαρά κατασκοπο, ονόματι 'Αντοσκα, που κατελήφθη επ' αύ τοφωρ έξαγοντας λασραία στο εξωτερικό ένα σημειωμα του έραστού της προς έναν πρακτορά: «να ζήνεις σης μια μέρα και δεν θα έρσεις στην άγκαλία του έραστου σου, αλλά στην άγκαλία του θανάτου».

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΑΠΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΙΣΟΣ

Μια από τις γοητευτικότερες και πιο επικίνδυνες κατασκόπους ήταν η Μαρίτσα Μπαλάν. Κατάσκοπο την έκαμε ό έρωσ και κατόπιν το μίσος.

Όταν ήταν 19 χρόνων, η Μαρίτσα, της όποιος ο πατέρας ήταν ένας πλούσιος έμπορος στην πόλι Βερσέκ στα ρουμανο-γιογκοσλαβικά σύνορα, έρωτεύθηκε τρελλά έναν άξιωματικό του άυστριακού στρατού. Τον άκολουθούσε θυσιάζοντας τα πάντα.

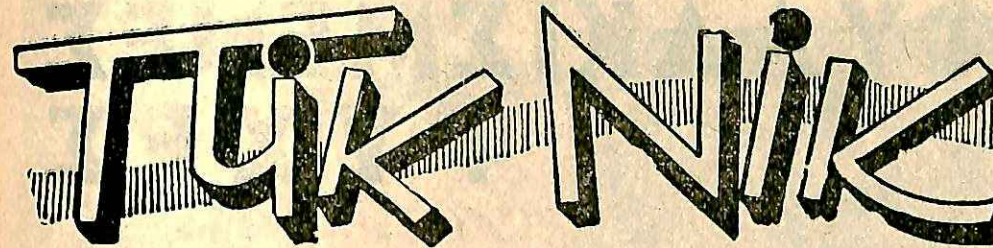
Έκείνος όμως την έγκατέλειψε και όταν έξερράγη ο Εϋρωπαϊκός πόλεμος η Μαρίτσα βρέθηκε μόνη στη Βιέννη με μια μοναδική σκέψη στο μυαλό: Την έκδίκη-σι του καταστροφής της και όλης της φυλής της.

Έγινε κατάσκοπος των Ρουμάνων εις βάρος των Άουστρουγγρων, αλλά γρήγορα άπεκαλύφθη και συνελήφθη. Στο Τέμπεσβαρ της Ούγγαρίας δικάσθηκε από έκτακτο στρατοδικείο κι' άπεφασίσθη η εκτέλεσις της το άλλο άμέσως πρωί. Την ώρισαν όμως ώρα της εκτέλεσεως, βρέθηκε το κεφάλι της άδειο. Έίχε δραπετεύσει, χωρίς στην άπρεσδόκητη βοήθεια του πρώην έραστού της, ό όποιος έπηρέαζε τους στρατιωτικούς κύκλους του άυστριακού στρατού.

Το 1931, η Μαρίτσα επέστρεψε στη γενέτειρά της κι' άναιξε ένα νυκτερινό κέντρο. Ένα θράδου κρέμασε την έξης είδοποίησι άπ' έξω: «Η Μαρίτσα Μπαλάν προσφέρει άπόψε στους πελάτες της τα ποτά δωρεάν». Ο κόσμος έπλημμύρισε το μαγαζί της, αλλά η ιδιοκτήτρια δεν μπορούσε να θρεβή πουθενά.

Το άλλο πρωί — φθινόπωρο του 1936 — θρέθηκε νεκρή έπάνω στον τάφο του πατέρα της, και πλάι της ήταν άδειο ένα μπουκαλάκι βερνάλ.

Πιθανόν να την έσκότωσε η συνείδησις της. Γιατί και μερικοί που κάνουν αυτή τη δουλειά έχουν τύψεις.

Μιά σελίδα με άπ' όλα για όλους

ΠΟΣΟ ΔΙΑΡΚΕΙ Η ΖΩΗ ΚΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ:

Ένας ύπομνητικός 'Αμερικανός — τί άλλο μπορούσε να ήταν — διάσημος στατιστικός, δίνει τους παρακάτω άριθμούς για τόν μέσο όρο της ζωής του ανθρώπου κατά έπαγγέλματα:

Στους σκαφτιάδες τα 32 χρόνια, στους μαρμαράδες, λιθογράφους και τυπογράφους τα 41, στους ύποδημοποιούς και ράφτες τα 44, στους κλειθροποιούς και σιδιρουργούς τα 47, στους έυλουργούς και χρωματιστάς των πλοίων τα 49, στους άρτοποιούς, ζυθοποιούς και κρεοπωλάς τα 54, στους κηπουρούς τα 58.

Στα έλεύθερα έπαγγέλματα: 49 χρόνια κατά μέσον όρον ζούν οι γιατροί, 54 οι άνώτεροι υπάλληλοι, 57 οι καθηγητάι. Οι δημοσιογράφοι και γενικά οι άσχολούμενοι με τα γράμματα μόνον 43. Τέλος, οι κληρικοί, κατά μέσον όρον φθάνουν τα 67 χρόνια.

ΤΑ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Δύσκολα μπορεί να φαντασθί κανείς πόσο μεγάλη ποσότης ρόδων άπαιτείται για να όγχι μια αξία λόγω ποιότης ροδελαίου.

Για μια ούγγια (0.028.35 του γραμμαρίου) ροδελαίου οι βιομήχανοι της Νικαίας χρησιμοποιούν 25 χιλιάδες αγγίλις πέταλα αυτού του άνθους.

Για μια λίτρα (0.5 του κιλού) ροδελαίου άπαιτούνται 12 χιλιάδες λίτρες ρόδων. Κανένας άλλο άπόσταγμα δεν άπαιτεί τόσο μεγάλη ποσότητα λουλουδιών.

Πεντακόσιες λίτρες λουλουδιών πορτοκαλιάς παράγουν μια λίτρα άπόσταγμα. Η ίδια άναλογία τηρείται και στα γεράνια.

ΑΞΙΩΜΑΤΑ

* Μην έπιχειρήσι τίποτε με τόλην, όταν όμως τ' άποφασίσης, εκτέλεσέ το με μεγάλη ζέσι.

(Φενελών)

* Το ρήμα «εύτυχώ» δεν έχει ούτε παρόν, ούτε μέλλον, γιατί εύτυχία δεν υπάρχει στον κόσμο.

(Μπουρζέ)

* Οι φίλοι είναι μια οικογένεια, της όποιος τα μέλη εκλέγονται.

(Α. Κάρο)

* 'Αποφεύγετε στιγμιαίως τόν θυμό-δη άνθρωπο, για πάντα όμως εκείνον που προσποείται.

(Πασκάλ)

* Όλοι θέλομε να ζήσωμε πολλά χρόνια, κανένας όμως δεν θέλει να γεράσι.

(Σουίφτ)

* Λίγες γνώσεις άπομακρύνουν τόν άνθρωπο από τόν Θεό, ενώ οι πολλές

τόν πλησιάζουν σ' αυτόν.

(Βάκων)

* Η άπελπισία είναι το μεγαλύτερο των σφαλμάτων.

(Βωβειαρζέ)

* Τίποτε δεν είναι πιο άμεμπτο από την άμεμπτη διαγωγή.

(Μαιντενόν)

* Όποιος θέλει το καλό του άλλου, έπιτυγχάνει το δικό του.

(Κινέζικη παροιμία)

* Έκείνος που κακολογεί, είναι το σκληρότερο άπ' τ' άγρια ζώα. Ο δέ κόλαξ είναι το επικινδυνώτερο άπ' τα οικιακά.

(Αραβική παροιμία)

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

* Κανένας δεν είναι εύχαρστημένος από την περιουσία του, ούτε δυσαρ-

στημένος από το πνεύμα του.

* Η έλπις μοιάζει σαν τη φιλάρεσκη γυναίκα που σ' εγκαταλείπει εύθους μόλις καταλάβη ότι δεν μπορεί πιά να τρέφεται από τα δάκρυα και τους στεναγμούς σου.

* Οι γυναίκες προτιμούν να κατηγορηται λιγάκι ή άρετή τους, παρά το πνεύμα και η όμορφιά τους.

* Η άλήθεια ποτέ δεν πνίγεται. Είς μάτην θα θελήσης να την βουλιάξης. Πάντοτε θα επιπλέη.

* Εάν η φίλη σας γελά, αφήστε την να πη μόνη της την αίτία της χαράς της. Αν όμως κλαίη, έσεις θα φροντίσετε ν' ανακαλύψετε την άφορμή της λύπης της.

* Το να φαντάζεται κανείς άπόλυτη εύτυχία, είναι σαν να έπιθυμή ούρανό χωρίς κανένα άπολύτως σύννεφο.

* Οι ζητιάνοι είναι οι κλέφτες μεταξυ των φτωχών.

* Οι ρυτίδες είναι ο τάφος του έρωτος.

* Η έκδίκησις είναι καρπός, όπως πολλοί καρποί. Γλυκός μόλις τόν κόψης, πικρός άφού τόν γευθής.

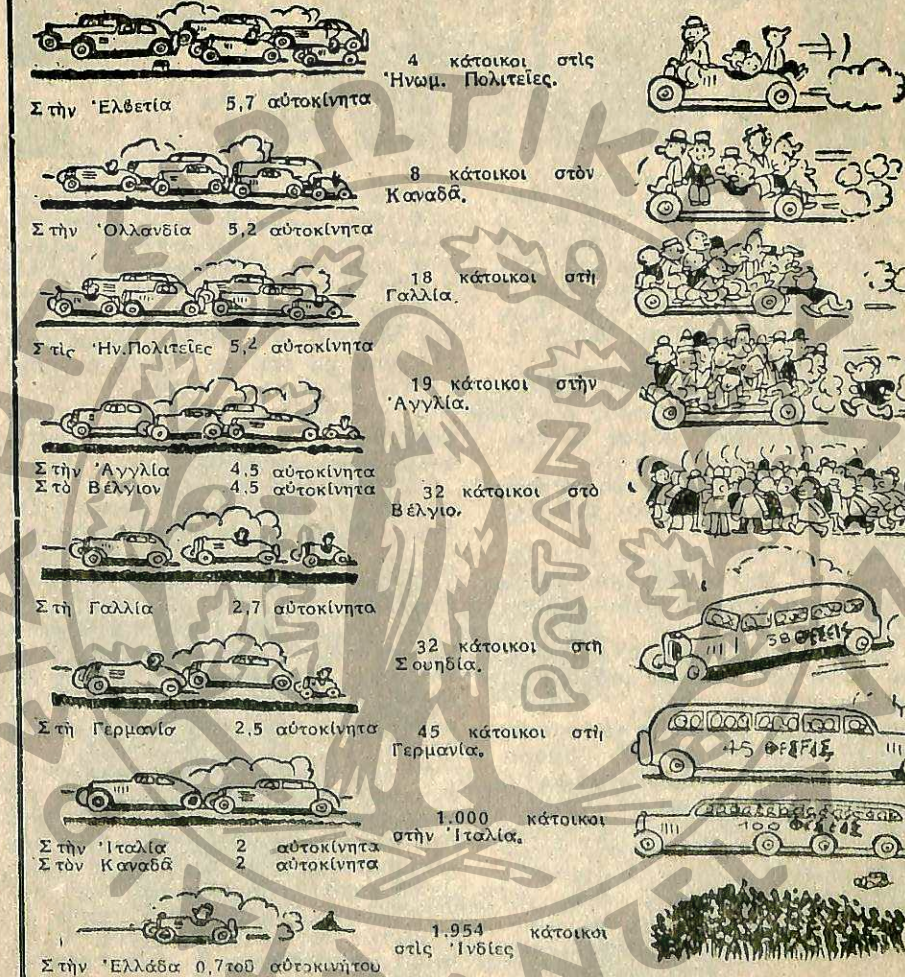
* Η εύτυχία είναι σαν το γυαλί. Λάμπει, σπάει όμως και εύκολα.

* Μισογύνης είναι ένας άνθρωπος ο όποιος άντιπαθεί και άπιστρέφεται τις γυναίκες περισσότερο άπ' όσο άντιπαθεί και άποστρέφεται η μια την άλλη.

Το αυτοκίνητο σ' όλο τόν κόσμο

Υπάρχουν στον κόσμο 45 εκατομμύρια αυτοκίνητα για δρόμους συνολικού μήκους 10 εκατομμυρίων 630.000 χιλιομέτρων.

Για ένα χιλιόμετρο δρόμου, υπάρχουν... Και για ένα αυτοκίνητο αναλογούν...

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Ένα τραγικό έδιμο
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΛΑΟ-ΤΣΕ

παζον με την πέτρα για να μείνι φυλακισμένη.
Υστερα από έφτα μέρες και έφτα νύχτες, αντικαθίσταται η πέτρα μ' ένα μεταξωτό ύφασμα και μέσα σ' αυτό ο «βοϋ» με ταχυδακτυλουργική επιδεξιότητα κλείνει την ψυχή της παρθένου και την προσφέρει στον Λάο-Τσέ.

Αν ύστερα από τα έφτα αυτά ημερονύχτια η παρθένος είναι ακόμη ζωντανή, αυτό είναι πολύ κακό, γιατί σημαίνει πως ο Λάο-Τσέ δεν ήθελε την ψυχή και πως θα στείλιν κι' άλλες καταστροφές.

Οι άνθρωποι, λοιπόν, που πλησίασαν προς τον βωμό, άρπαξαν την Άσιαγκάο και την έσυραν προς το ιερό πιθάρι. Ένας φοβερός τρόμος κατέλαβε ξαφνικά τη νέα και ξεφεύγοντας από τα χέρια των δημίων της, μ' ένα πήδημα ρίχτηκε ανάμεσα στο πλήθος για να δραπέτευση.

Μα ο «βοϋ» είχε πη πως η Άσιαγκάο ήταν γι' αυτούς το νερό και το ρύζι. Γι' αυτό την συνέλαβαν κι' ύστερα από μίαν απερίγραπτη πάλη, την έκλεισαν στο πιθάρι ζωντανή.

Όστόσο δέκα δυνατά χέρια δεν κατώρθωσαν να την σκεπάσουν με την πέτρα. Το τραγικό της κεφάλι, κεφάλι Κινέζας Βαλκυρίας, τρομακτικά παραορφωμένο από τα χτυπήματα δεν ήθελε να σκεπαστή με την πέτρα του θανάτου.

Η φρικιαστική αυτή σκηνή κράτησε κάμποση ώρα, ως που η δυστυχισμένη Άσιαγκάο χάθηκε κάτω από το βάρος του σκεπάσματος του πιθαριού. Η Άσιαγκάο είχε ταφή ζωντανή!

Και τώρα έπρεπε να περιμένουν έφτα μέρες κι' έφτα νύχτες... Ο φαντασμός του πλήθους έκόπασε.

Μια σιωπή απλώθηκε μέσα στον ξύλινο ναό. Ο καθένας ετέντωνε τ' αυτιά του για ν' ακούση το μούγκρισμα της Άσιαγκάο. Μόνον ο «βοϋ» έψελνε σιγανά.

Μέσα στη σιωπή ακουγόταν μόνον το τρίξιμο των δαδίων. Μα δεν άργησε ν' ακουστή κι' ένα άλλο τρίξιμο, ή μάλλον κάποιοι άλλοι παράξενοι κρότοι.

Μια όμορροντία διέκοψε τη φανταστική σιωπή, πράγμα που έδημιούργησε έναν άνεκδιήγνητο πανικό στο πλήθος των πιστών. Ήσαν οι στρατιώτες που έπυροβόλησαν για να ειδοποιήσουν για τον έρχομό τους. Οι πιστοί τότε άρχισαν να έγκαταλείπουν τον ναό και να τρέχουν έξαλλοι προς όλες τις διευθύνσεις.

Σε λίγη ώρα, η Άσιαγκάο έβγαίνει από το πιθάρι λιπόθυμη. Ο «βοϋ» συνελήφθη και πέντε ήμερες άργότερα θανατώθηκε. Την ίδια εκείνη μέρα στα βουνά του Σι-Χό άρχισε να βρέχει. Σημειον πως ο Λάο-Τσέ έπεδοκίμαζε την άπελευθέρωσι της άθώας παρθένου και τη θανάτωσι του φρικαλέου άνθρωποθύτου.

Σε λίγη ώρα, η Άσιαγκάο έβγαίνει από το πιθάρι λιπόθυμη. Ο «βοϋ» συνελήφθη και πέντε ήμερες άργότερα θανατώθηκε. Την ίδια εκείνη μέρα στα βουνά του Σι-Χό άρχισε να βρέχει. Σημειον πως ο Λάο-Τσέ έπεδοκίμαζε την άπελευθέρωσι της άθώας παρθένου και τη θανάτωσι του φρικαλέου άνθρωποθύτου.

Σε λίγη ώρα, η Άσιαγκάο έβγαίνει από το πιθάρι λιπόθυμη. Ο «βοϋ» συνελήφθη και πέντε ήμερες άργότερα θανατώθηκε. Την ίδια εκείνη μέρα στα βουνά του Σι-Χό άρχισε να βρέχει. Σημειον πως ο Λάο-Τσέ έπεδοκίμαζε την άπελευθέρωσι της άθώας παρθένου και τη θανάτωσι του φρικαλέου άνθρωποθύτου.

ΦΡΑΜΑ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΠΟΥ ΜΙΛΑ

Αυτότελης άστυνομική νουβέλλα
του συνγραφέως ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ

Δέν ήταν ακριβώς καταιγίδα. Γιατί η καταιγίδα ξυπνάει, μαλιάζει και κοπάζει, ενώ το κακό που γινόταν έξω, κρατούσε ώρες και ώρες.

Με τα μάτια κολημένα στο τζάμι, ή Φλό κύτταζε την θροχή που μάστιζε το θολό ποτάμι, και το πένθιμο μουγγωρήτο του άγέρα έρέθιζε τόσο τα ταραγμένα νεύρα της, που της έρχόταν να κλάψη...

Σούρουπο. Κι' ο Φράνκ δεν γύρισε ακόμα. Ξαφνικά το κουδούνι της έξωπορτας χτύπησε. Σίγουρα θάταν αυτός.

Η Φλό έτρεξε ν' άνοιξη, μα δεν ήταν ο Φράνκ. Ήταν ένας μικρόσωμος χονδρός άνθρωπος, που ή Φλό δεν χόμωρεσε να διακρίνη καλά το πρόσωπό του.

Τό έξηκρημένο όμως ατί της, πήρε την παράξηνη άγνα της άναπνοής του, που ήταν μισοκομμένη και σφυριχτή.

Καθόταν εκεί στην είσοδο, και δεν έκανε ούτε μπρος ούτε πίσω, χωρίς να λήη τίποτε.

— Ποιόν θέλετε; ρώτησε ή Φλό.

— Τόν Φράνκ Χέντσον, ψθύρισε ο άνθρωπος. Και ή φωνή του έβγαине μ' αφάνταστη δυσκολία από τα χείλη του που έτρεμαν. Είναι μεγάλη ανάγκη... Πρέπει να τόν δώ άμέσως...

— Ο κύριος Χέντσον δυστυχώς λείπει, έκανε ή Φλό. Μα άν έχετε να πητε κάτι είμαι στην άπόλυτη διάθεσας. Είμαι ή Φλό Μπέρτ, ή γραμματεϋς και λιγάκι συνεργάτης του.

— Η Φλό Μπέρτ; Σας... σας έξρω.

— Περάστε λοιπόν μέσα! είπε ή Φλό.

Ο άνθρωπος μπήκε φέρνοντας στα έβεγμένα ρούχα του την μυρωδιά της κακοκαιρίας.

Η Φλό έκανε να γυρίση τέ διακόπη, μα το φως δεν άναψε. Θά είχε καή ή ασφάλεια.

Περάστε στο γραφείο του κ. Χέντσον, είπε ή Φλό ως να φτιάξω τά ηλεκτρικά.

Μα ο άνθρωπος κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι μίς Μπέρτ. Αυτό που έχω να σας πώ, έπείγει... Δεν μπορώ ν' άργοπορήσω ούτε μισό λεπτό...

Η Φλό άναψε ένα κερί.

— Καλά!... Μιλήστε... Σας άκούω...

— Πρώτ' άπ' όλα να σας συστηθώ. Δόκτωρ Φοϋ-Τσέου. Κατοικώ εδώ κοντά. Και σας έξρω, καθώς και τόν κύριο Χέντσον. Λοιπόν να ποιά είναι ή ιστορία μου. Άπό καιρό ήθελα ν' άγοράσω μια νεκροκεφαλή... Ένα

κρανίο. Είναι άπαραίτητο στους γιατρούς. Έγώ είχα ένα γύψινο, αλλά έάθελα ένα αληθινό, ένα ανθρώπινο... Χθές, ήλθε να με δη ένας από τούς «πελάτες του δρόμου». Έτσι λέω αυτούς που ζούνε στο δρόμο σαν τ' άδέσποτα σκυλιά, και που άμα άρρωστήσουν, δεν ξέρουν άλλο νοσοκομείο από το πεζοδρόμιο. Έναν τέτοιον είχα περιποιηθή κάποτε, χάρισμα, φυσικά, και ο δυστυχισμένος, μου είχε κρατήσει για καιρό ευγνωμοσύνη. Έρχόταν κάπου-κάπου να με δη, και τοϋδινά λίγα σέντς.

Σήμερα το πρωί, ήλθε και πάλι. Αυτή τη φορά όμως για να μου φέρη κάτι: Ένα ανθρώπινο κρανίο. Ένα πραγματικό κρανίο.

Τό έζήτησα με προσοχή. Ήταν πραγματικά ανθρώπινο. Μερικά δόντια διατηρούσαν ακόμη ίχνη από χρυσά σφραγίσματα. Όταν θέλησα να τόν πληρώσω, δεν δέχτηκε χρήματα. «Μου φθάνει που ξεφυτρώνωμε αυτό το στοιχείο! μούπε». Με τά πολλά, κατάφερα να βγάλω νόημα άπ' αυτά που έλεγε.

Κατ' αυτόν το κρανίο ήταν στοιχειωμένο.

Ενώ το κρατούσε στο χέρι του και τό κύτταζε αυτό άνοιξε τις μασσέλες του και άρχισε να τις κυτπά ρυθμικά... Φυσικά, θρήκα πως ήταν τρελός και τοϋ τό είπα.

Ός τόσο δεν πήρε τά χρήματα κι' έφυγε ευχαριστημένος, καθώς μου έλεγε, που ξεφορτώθηκε αυτόν τόν

Μετά δυό ώρες, ψάρευσαν τό πτώμα του στο ποτάμι και με καλούσαν για την αυτοψία. Αυτό τό πράγμα μου χάλασε τό κέφι. Προσπαθούσα να λςγικευθώ, αλλά δεν τά κατάφερα. Όλη αυτή ή ιστορία με τό κρανίο, μίς, με είχε άναστατώσει... Καθόμουν ήσυχος στο γραφείο μου και προσπαθούσα να σκέπτομαι τόν φουκαρά τόν φίλο μου που πνίγηκε.

Και έξαφνα, τό στόμα τοϋ κρανίου άνοιξε.

Άνοιξε έτσι χάσκοντας, ενώ ένας παράξενος μελωδικός ήχος άκούστηκε, πνιγμένος, άπόκοσμος. Πετάχτηκα και άρπαξα τό ρεβόλβερ μου. Μα ο ήχος έπαψε ν' ακούγεται. Τώρα ή κάτω σιαγόνα τοϋ κρανίου κτυπούσε. Κτυπούσε ρυθμικά και γρήγορα. Και καθώς άκουγα αυτό το νεκρικό τρεμουλιασμα των δοντιών, μου φαινόταν πως είχα τρελλαθώ... Έκανα να φωνάξω. Άλλά ο άγέρας είχε γίνει έαρός, άφόρητος. Η άναπνοή μου κόπηκε. Δεν αισθανόμουν καλά. Όστόσο σύρθηκα ως τό διαβολικό κρανίο, τό πήρα στα χέρια μου και διακόπτοντας την τραγική κουθέντα του, τώκλεισα στο χρηματοκιβώτιό μου... Έπειτα άνοιξα την πόρτα, βγήκα στο δρόμο, κι' έτρεξα ως εδώ. Γιατί έξρω τί άστυνομικός είναι ο Φράνκ Χέντσον...

— Λοιπόν να τόν περιμένετε! είπε ή νέα.

— Δυστυχώς έχω κάτι βιαστικό να κάνω σπιτί μου. Πέστε του ότι τόν θερμπαρεκαλώ νάρθη αυτός, γιατί έτσι μπορεί να ρίξη και μια ματιά στο κρανίο, πρόσθεσε ο Κινέζος και έαναχάθηκε στην νύχτα που τόν κατάνι...

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

Όταν ο Φράνκ γύρισε σπιτί του κέινο τό θράδυ, θρήκε την Φλό εκνεύρισμένη όσο ποτέ.

Σύντομα ή νέα τοϋ διηγήθηκε τό της έπισκέψεως τοϋ Φοϋ-Τσέου...

Ο Φράνκ κύτταζε τά τζάμια που τάδερνε ή θύελλα...

— Διερωτώμαι άν έκανα καλά να σε παρασύρω ως εδώ... ψιθύρισε.

Γιατί από τόν καιρό που είχε έγκατασταθή στα σύνορα που χόριζαν την Κινέζικη συνοικία από την Νέα Υόρκη...

Οταν στο Λούγκαν μαθεύτηκε, πως έξ αίτίας της ξηρασίας ο λαός του Σι-Χό έγκατέλειπε τά χωριά του και κατέβαινε προς την πεδιάδα, άμέσως έκίνητοποιήθηκε ένας δλόκληρος λόχος να πάη προς συνάντησίν του και να τοϋ δώση νερό και τρόφιμα.

Μόλις τούς συνήνητησαν, άμέσως οι γιατροί άρχισαν να τους εξέτάζουν, γιατί ύπήρχε φόβος να έξαπλωθ ή θανατηφόρος έπιδημία.

Έναν από τούς γιατρούς αυτούς πλησίασε μια κοπέλλα και τοϋ είπε με λυγμούς:

—Σώσε την άδελφή μου την Άσιαγκάο!, κι' έδειξε τό χωριό Σι-Χό που βρισκόταν σχεδόν στην κορυφή τοϋ άπέναντι βουνού.

Ο γιατρός κατάλαβε. Δεν ήταν ή πρώτη φορά που γινόταν μια άνθρωποθύσια στο Σι-Χό.

Σε λίγη ώρα, ένα στρατιωτικό άπόσπασμα βρισκόταν στο δρόμο προς τόν τόπο της άνθρωποθύσιας.

Έπάνω στο «Λόφο της Σελήνης», μερικές εκατοντάδες πιστών είχαν μαζευτή μέσα στο ναό τοϋ Θεοϋ Λάο-Τσέ, που ήταν χτισμένος επάνω στη ράχι ενός βουβαλιού από πέτρα. Κάτω από τά πόδια τοϋ Λάο-Τσέ βρισκόταν ένα τεράστιο πιθάρι

και κοντά του ένας «βοϋ» (ιερεϋς) που είχε κρυμμένο τό πρόσωπό του κάτω από μια φρικιαστική μάσκα και κάθε τόσο έπρόφερε τη λέξη «μοϋ» (βροχή).

Κάθε τόσο όμως άκουγόταν και μια κραυγή σαν τό ούρλιασμα ενός πληγωμένου σκύλου. Ήταν ή κραυγή τοϋ θύματος.

Η νέα καθόταν κοντά στο ιερό πιθάρι με τό πρόσωπο κρυμμένο στις σκελετωμένες παλάμες της.

Έκατοντάδες βλέμματα ήσαν καρφωμένα επάνω της. Ήταν ή έκλεκτή παρθένος για τη θυσία. Η ψυχή της θά προσφερόταν στον Λάο-Τσέ, που ως ανταμοιβή θάστελνε τη βροχή.

Κι' ο «βοϋ» δεν έκανε άλλο παρά να φανατίζει τούς πιστούς του, λέγοντας τους πως εκείνη την ώρα ή Άσιαγκάο άποτελοϋσε γι' αυτούς τό ρύζι και τό νερό. (Την τροφή και τη βροχή).

Μ' ένα νεϋμα τοϋ «βοϋ» μερικοί Ιθαγενείς προχώρησαν. Έπρεπε να εκτελέσουν τό θέλημα τοϋ Λάο-Τσέ. Και τό θρησκευτικό έθιμο ήταν να κλείσουν μια παρθένο μέσα σ' εκείνο τό τεράστιο πιθάρι και να την σκεπάσουν με μια βαρειά πέτρα, άφήνοντάς την εκεί να πεθάνη. Κι' έπειδή με τό θάνατο ή υωνή έγκαταλείπει τό σώμα, γι' αυτό την σκέ-

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΠΟΥ ΜΙΛΑ...

κη των λευκών, σαν κυνηγός που λα-
τρεύει την τέχνη του και γυρεύει το
μεγάλο και δύσκολο θήραμα, τον
ξασάνει οι τύψεις του αν έκανε
καλά να παρασύρει ως εκεί την
γενναία συνεργατίδα του...

Η τελευταία υπόθεση που κυνη-
γούσε ο Φράνκ, ήταν από τις πιο α-
νεξήγητες: "Ενας-ενας οι διάσημοι
καθηγητές της Ιατρικής Ακαδημίας,
έξαφανίζονταν..."

Τού κάκου ή άστυνομία έπαιρνε ο-
λα τα μέτρα, το κάκου και οι ίδιοι
είχαν σχηματίσει μία μυστική οργά-
νωσι αυτοπροστασίας.

"Ακουσε προσεκτικά την διήγησι
της Φλό, ενώ συγχρόνως έπιθεωρούσε
το όπλο του, κι' όταν η νέα τελείωσε,
της είπε:

— "Εμπρός για το σπίτι του Φο-
τού! Δεν πρέπει να χάνουμε και-
ρό!

Η καικοκαιρία είχε κάπως ήμε-
ρεύσει όταν σταμάτησαν μπροστά στο
σπίτι του Κινέζου και κτύπησαν το
κουδούνι.

Κανείς δεν τους άνοιξε.
Ξαφνικά, ακούστηκε ένας πυροβο-
λισμός που τον διεδέχθηκε απόλυτη
ήσυχια.

Ο άστυνομικός με το αντικλεΐδι
του άνοιξε τότε την πόρτα και σε λί-
γο θρέθηκαν οι ένα σπίτι έπιπλωμέ-
νο κινέζικα.

Οι πόρτες άνοιγαν άθόρυβα, αφή-
νοντας να φανούν σκοτεινές γωνίες,
όπου δράκοντες τερατόμορφοι δάγ-
κωναν τις ουρές τους πάνω σε πολύ-
τιμα βάζα, και οι Βοδδες, κύτταξαν
με το άπαθές και όλο μυστήριο
ελέμια των ανατολίτικων Θεών...

Πέρασαν έτσι δυο δωμάτια, χωρίς
να συναντήσουν ψυχή. Το τρίτο θάταν
το γραφείο του γιατρού.

Εκεί καθόταν ο Κινέζος με το ρε-
θόλθερο στο χέρι, κυτάχοντας ίσια
μπροστά του, πάνω σ' ένα τραπέζι-
κι, ένα κρανίο που μόρφαιε με όλα
του τα δόντια και είχε μία τρύπα από
σφαίρα στον άριστερό του κρότα-
φο...

Μόλις τους είδε ο Κινέζος, άρχισε
να γελά.

— "Ήταν το Κάο-πάι! Το τελώνιο
του κακού! είπε σ' έναν τραγικό τό-
νο γέλιου και κλάματος μαζί: το
είδα! Με κύτταξε με τ' άδεια μάτια
του, που ξαφνικά γέμισαν φως...
Κι' έπειτα μίλησε το Κάο-πάι. Και
τότε τράθηξα με το πιστόλι!

Ο Φράνκ έκανε νόημα της Φλό.
Ήταν φανερό πως ο Κινέζος ήταν
τρελλός... Μά ξαφνικά ένας κρότος
τους έκανε να πεταχτούν: το κρα-
νίο έτριξε τα δόντια του...

Κυτάχτηκαν κι' οι δυο σαν να μη
πίστευαν στα μάτια τους... Μά ή κά-
τω διαγόνα του κρανίου άνοιξε και
πάλι, για να κλείση γρήγορα-γρήγο-
ρα σ' ένα ξηρό κρότο των δοντιών
που συνεκρούσθηκαν δυνατά...

Κάτι σάνλυμδος—ένας ήχος παρά-
ξενος, άπόκοσμος, πραγματικά άνα-
τριχιαστικός—έξφυγε από τ' άσαρκο
στόμα του κρανίου. Και άφου παι-
δεύτηκε μάταια, λές για να σουλου-
πωθή σ' ανθρώπινη λαλιά, οι δυο
σαγόνες άρχισαν και πάλι να χτυ-
πούν γρήγορα, ρυθμικά, σαν τα δόν-
τια ενός ανθρώπου που τρέμει στο
κράτος ενός αινιγμένου τρόμου.

Χλωμή σαν το κερί ή νέα, κύτταζε
τον Φράνκ περιμένοντας τί θα πη ή
αύτός.

"Αλλ' ο άστυνομικός απέφυγε να
την κυτάξει, γιατί το μυαλό του είχε
πραγματικά σταματήσει μπροστά σ'
αυτό το κολασμένο μυστήριο...

Αποφασιστικά ο Φράνκ προχώρη-
σε στη συχαμένη νεκροκεφαλή, που
τόρα ήρεμοσε, με κλειστό το άπαί-
σο στόμα της και τ' άδειαν μάτια,
μά μόλις έκανε να θάλλη το χέρι του
και να τ' γυίξη, πάλι άνοιξε το ά-
σαρκο στόμα.

Πάλι ή θλιβερή, ή άπόκοση λα-
λιά, γύρεψε άπελπισμένα να έκδηλω-
θή. Μά τώρα, με φοβερή προσπά-
θεια μία λέξι άρχισε να σχηματίζε-
ται, άβέβαιη, άμορφη, αλλά που μέ-
σα της βογγούσε μία άγωνία πέρα ά-
πό ανθρώπινη.

— "Ω... Βο... ή... θεια!...
Βοήθεια; Άλλά ποιος; Ποιος ζη-
τούσε βοήθεια; Από ποιά; Και γιατί;
Γιατί;

Πάλι σταμάτησε ή φωνή, κι' άρχισε
το ρυθμικό τρεμούλιασμα της κάτω
σιγαγόνος...

Όταν ή νεκροκεφαλή ήρέμισε και
πάλι, ο Φράνκ την έπιασε στα χέρια
του...

— Φλό, ψιθύρισε. Θα πάρουμε μαζί
μας αυτό το πράγμα

— Και ο τρελλός;

— Θα τόν αφήσουμε στην τύχη του
για την ώρα.

Ο Κινέζος τυλιγμένος με το κιμο-
νό του, τους κύτταζε ν' άπομακρύ-
νυνται με τα πεθαμένα μάτια του...

Και σε λίγο ο Φράνκ και ή Φλό ξα-
ναθρέθηκαν στην θύελλα, μέσα σ'
αυτοκίνητό τους, μαζί με το τραγικό
κρανίο...

Στην γρήγοση έπιθεώρησι που του-
κανε ο Φράνκ, ενώ ή Φλό διηύθυνε,
ξέν του θρήκε τίποτε το ιδιαίτερο...
Ήταν ένα κοινό ανθρώπινο κρανίο,
όπως τόσα άλλα... Έν τούτοις...

Μόλις θρέθηκαν στην ζέστα του
σπιτιού τους άνέπνευσαν με ανακού-
φισι. Ο Φράνκ άφησε το κρανίο σε
μία έταξέρα και άνοιξε την θραυνή
έφημερίδα...

Μία κραυγή θυμού βγήκε από το
σφιγμένα χέλι του:

— Φλό, χάθηκε και ο δόκτωρ Έ-
ρικ Λόπι! Είναι μέρες που χάθηκε,
άλλ' ή άστυνομία το κρατούσε μυσ-
τικό, έλπίζοντας να συλλάβη τόν
δοάστη! "Α! Αυτόν τόν ήξερα καλά!
Είχα σπουδάσει κάποτε Ιατρική μ'
αυτόν! Ήταν ένας θαυμάσιος άν-
θρωπος, γι' αυτό ήθελα και να τόν
σώσω! Όταν πήγα να τόν προσφέ-
ρω τις ύπηρεσίες του, δεν τις δέχτη-
κε! Μοι έίπε ότι αυτός και ο συνά-
δελφός του ο "Ιρβιν Λους θα κατά-
φερναν να γλυτώσουν από την θεομη-
νία που χτυπούσε τους γιατρούς, χω-
ρίς την βοήθεια κανενός!... "Ωστόσο
πριν από ένα μήνα χάθηκε ο "Ιρβιν,
και να πού ήλθε και ή σειρά του "Ε-
ρικ Λόπι! Σε λίγο, δέ θα μείνη κα-
νείς μεγάλος γιατρός στην Νέα Υόρ-
κη! "Ολοι χάνονται! "Ολοι!...

Την ίδια στιγμή ακούστηκε το κου-
δούνι του τηλεφώνου, και ή Φλό πήρε
το ακουστικό...

"Ακουσε λίγο σιωπηλή, αλλά το
χρώμα χάθηκε από το πρόσωπό της.
Ο Φράνκ της άρπαξε το ακουστικό
από τα χέρια... Το πρόσωπό του σο-

θάρεψε.

— Δεν καταλαβαίνω ψιθύρισε. Άλ-
λό! Για πέστε! Τι θέλετε τέλος πάν-
των; Άλλό! Άλλό!

Σε λίγο αναγκάστηκε ν' αφήση το
ακουστικό.

— Τι άκουσες έσύ, Φλό; ψιθύρισε.

— "Εγώ; Έναν ήχο πνιγμένο. "Ε-
πειτα έλαφρά κτυπήματα. Σαν σια-
γόνες. Σαν θαρρείς σταγόνες που έ-
πεφταν.

— Ναί. Κτυπήματα! Έκανε κι' ο
Φράνκ.

— "Ακου Φλό! Είπε. Πρέπει να λο-
γικευούμε. Να σκεφθούμε σοβαρά!
Γιατί αν αφήσουμε την τρέλλα να μάς
κυριεύση, θα γίνουμε σαν τόν Φο-
τού, και θ' άρχίσουμε να φυτεύου-
με σφαίρες στα κρανία!

Πήρε πάλι το τηλέφωνο και ζήτησε
από το Κέντρον να μάθη από πού τη-
λεφώνησε αυτός που τούς ζήτησε.

Κατάπληκτος άφησε το ακουστικό
απ' τα χέρια του.

— Μας τηλεφώνησαν από τις άπο-
θήκες του ποταμιού! Φαντάσου! είπε
στη Φλό. Γρήγορα λοιπόν! Φεύγουμε
για κεί!

Φόρεσαν τούς μουσαμάδες τους, για-
τί ή θύελλα ξανάρχιζε με μεγαλύτε-
ρη μανία. Μά μόλις θέλησαν να θά-
λουν μπροστά την μηχανή, είδαν πως
είχε χαλάσει.

— Θα πάω να ξυπνήσω τόν Άν-
τριους, είπε ή Φλό.

Ο Άντριους είχε το μεγαλύτερο
γκαραζ της περιοχής. «Γιατρό των
αυτοκινήτων» όνόμαζε τόν έαυτό του,
ίσως για να τόν βγί ή καυμός που
δεν μπόρεσε να γίνη γιατρός ύστερα
από ένα δυστύχημα που τού άχρή-
στευσε το δεξί του χέρι και τόν ά-
νάγκασε να εγκαταλείψη την χει-
ρουργική που ακολουθούσε και ν' ά-
νοίξη ένα γκαράζ...

Ήταν πολύ φίλος της Φλό και του
Φράνκ. Μόλις έμαθε πως το αυτοκι-
νητό τους δεν έπαιρνε μπρός, τούς
ζάνεισε εύχαρίστως το δικό του και
πήγε μάλιστα και ο ίδιος μαζί τους.

— Ξέρω τις άποθήκες του ποτα-
μιού καλύτερα από σας! τούς είπε.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Οι άποθήκες του ποταμιού, ήταν κά-
τι άθλια ξύλινα ανέντικα παραπήγ-
ματα, μέσα στα νερά του ποταμιού.

Ο Φράνκ πήδησε στις λάσπες και
μέσα στη βροχή γύρεψε τόν άοιθυμό
7 άπ' όπου τού ειλαν πως ήλθε το
μήνυμα. Ήταν το τελευταίο της σει-
ράς που θεοσκοτέινο καθώς ήταν δεν
φαινόταν κατοικημένο.

Χτύπησε και ξαναχτύπησε την ξύλι-
νη πόρτα με το άδύνατο λουκέτο, μά
κανείς δεν άπάντησε.

— Να ρίξουμε την πόρτα! πρότεινε
ο Κρόου...

Την έρριξαν με την μεγαλύτερη εύ-
κολία...

Στο φως των φαναριών τους, αντί-
κρυσαν μία μικρή άραχνιασμένη κά-
μαρα μ' ένα γραφείο με χαρτιά και
πάνω το τηλέφωνο. Ή κάμαρα όμως
ήταν άδεια μ' ένα παράθυρο με σπα-
σμένα τζάμια.

— "Οποιος τηλεφώνησε, τώσκασε ά-
πό το παράθυρο! είπε ή Φλό.

— Υπάρχει κι' άλλο δωμάτιο! φώ-
ναξε ο Κρόου, δείχνοντας στο θά-
βος.

Και όλες αυτές οι παράγκες, είχαν
ένα δεύτερο δωμάτιο με μία τρύπα
στο πάτωμα, όπου δένονταν οι θάρ-

κες, γιατί από κάτω περνούσε θολό
και μανιασμένο το ποτάμι. Κάτω από
τά πόδια τους άκουαν το θουτό του,
ένώ οι σάπιες σανίδες έτριζαν.

— "Αν πέσουμε στο ποτάμι δεν έ-
χουμε γλυτωμό! έκανε ο Κρόου, γε-
λώντας!

Ωστόσο ένας παράξενος θόρυβος
έφθασε από το πλαϊνό δωμάτιο. Θά-
λεγε κανείς το σώμα ενός τεράστιου
Ψαριού, φτεροκοπούσε και σπάραιε
στο θάθος μιας θάλασσας.

Αποφασιστικά τότε ο άστυνομικός
άνοιξε την πόρτα του άλλου δωμα-
τίου.

Το ηλεκτρικό του φαναράκι παρα-
μερισε τα σκοτάδια και φώτισε κά-
πομακτικό. Κάτι που ήταν λευκό και
γυμνό και γεμάτο αίματα. Κάτι που
ήταν μία φρικιαστική καρικατούρα
άνθρώπου, με ένα άνατριχιαστικό κε-
φάλι χωρίς στόμα...

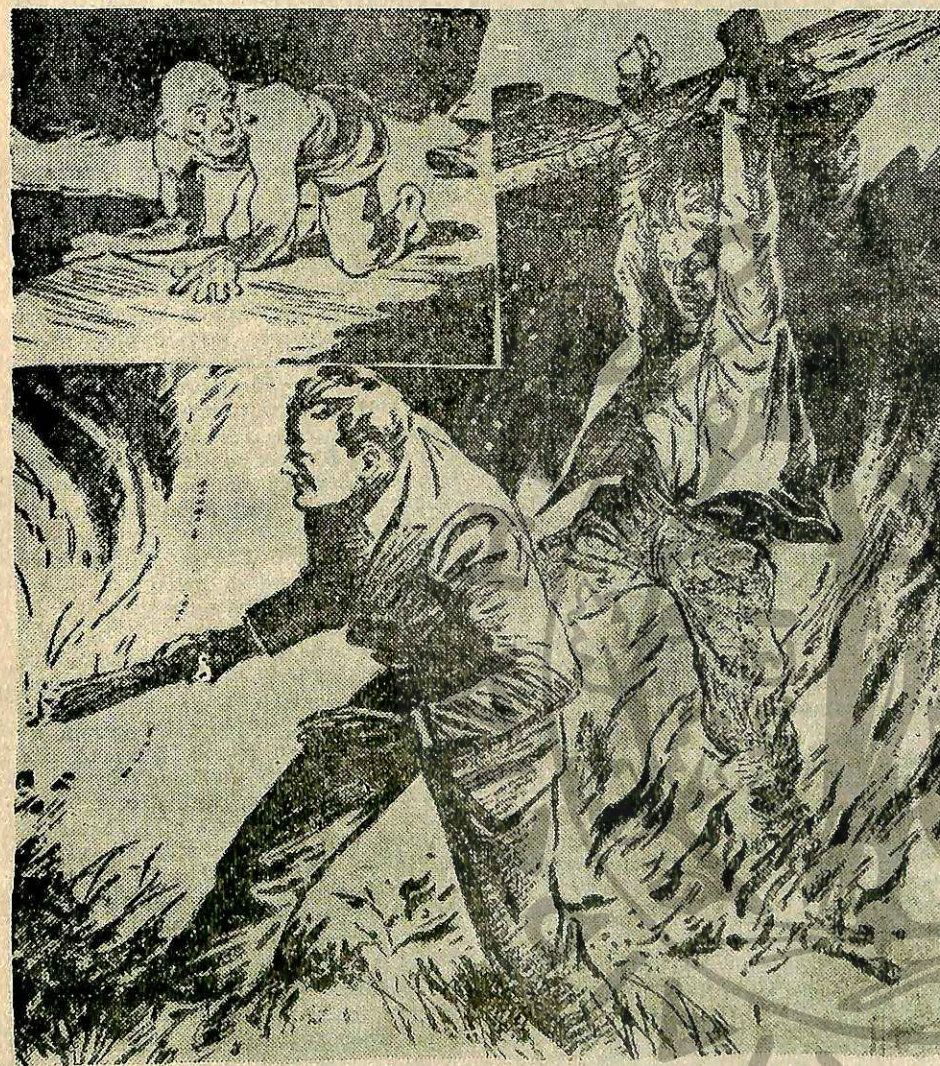
Το πρόσωπο του Φράνκ έγινε κά-
τωχρο.

— Κρόου! τράβα την Φλό έξω!
Βοή-τοφώνησε.

Μά και τού Κρόου το πρόσωπο είχε
γίνει καταπράσινο... Τράθηξε την Φλό
έξω...

Ωστόσο το πράγμα εκείνο, δεν
μπορούσε να όνομασθή άνθρωπος. Τα
μέλη του ήτανε μαλακά σαν λαστι-
χένια και περπατούσε και σέρνονταν
με τα τέσσαρα, κουτουλώντας σαν
νεογέννητο μωσχάρι.

... κόκκαλά του φαινόταν σά να
λυνγίζουν στο θάρος του έλεεινού του
ιώματος.

Ο Φράνκ ήταν δεμένος και κρεμασμένος σ' ένα πατάρι, ενώ ο Κρόου...

Ποτέ ο Φράνκ δεν έτυχε ν' αντικρύ-
ση κάτι φρικτότερο απ' αυτό.

— Στάσου! διέταξε ο Φράνκ.

Μά το πράγμα εκείνο δεν σταμα-
τούσε. Όσο το πλησίαζε ο άστυνομί-
κός, τόσο αυτό έφευγε.

Το έβλεπε να κυλά και να γλυστρά
πρός το άνοιγμα του πατώματος που
έμοιαζε με πηγάδι.

Απλώσε το χέρι για να το πιάση,
μά γρήγορα, σαν μεγάλο ψάρι, το
πράγμα εκείνο έπεσε στο άνοιγμα,
του πατώματος και φυσικά στο ποτά-
μι, που το κατάπιε.

Όταν ο Φράνκ έσκυψε από πάνω,
δεν είδε παρά τα ταραγμένα, θολά
νερά του ποταμιού, που ρουφούσαν το
τέρας και το παρέσυραν.

Το τέρας είχε πνιγί...

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ο Φράνκ Χέντσον, συνάδεδυσε σπίτι
της την Φλό, καληνύχτησε τόν Κρόου,
που ακόμα δεν είχε συνέλθει, και,
σιωπηλός και άμυλητος, άρχισε να
κόβη δόλτες στα έρημα σοκάκια της
κινέζικης συνοικίας.

Καθώς περπατούσε άσκοπα, έφτα-
σε μπροστά σ' ένα παοάπημα όπου
ανάμεσα σ' άλλα ή ρεκλάμα έγραφε
ότι «έπεδεικνύντο τέρατα». Ο Φράνκ
μήκε μέσα.

Ήταν μία παράγκα όπου εύρισκε
κανείς απ' όλα: Τη γυναίκα με την
γενειάδα και τόν παχύτερο άνθρωπο
του κόσμου.

Μισογάρια με δυο κεφάλια, κουνέ-

λια με πέντε και μερικά κοιμισμένα
θήρια.

Μά το φοβερότερο, ήταν τ' άνθρω-
πινα τέρατα...

Ήταν ή ανθρώπινη άράχνη, ένα
φριχτό ανθρώπινο «σπείσιμαν» με τε-
ράστια, μακρυά και λεπτά μέλη, κι'
ένα σώμα όπου προεξείχε μία φου-
σκαωμένη κοιλιά.

Τού ήταν άδύνατο να περπατήσει,
άλλά σερνόταν με τα τέσσερα, πάνω
σε μέλη που ήταν σαν σχοινιά.

Και στο πρόσωπο είχε την ίδια χα-
μένη έκφρασι που είχε το τέρας της
παραποτάμιας άποθήκης.

Μά και το στόμα του, φαινόταν κι'
αυτό νάχη ύποστη μία έγχειρησι που
τόκανε άγνωρίστο...

Σ' ένα άλλο κλουβί, ήταν κλεισμέ-
νος ένας άγριάνθρωπος από το Μπόρ-
νεο.

Όλο του το σώμα ήταν τριχωτό
και πλακιαστό, σαν να είχε ύποστη
φοβερή πίεσι. Τα πόδια ήταν χονδρά,
κοινά, όλο κόμπους.

Η κοιλιά του φουσκωτή. Και το
πρόσωπο; "Ω! αυτό! Αυτό ήταν τέ-
τοιο που ο Φράνκ γύρισε από την άλ-
λη μεριά για να μη το βλέπη.

— Πού βρίσκετε όλα αυτά τα τέ-
ρατα; ρώτησε ο Φράνκ τόν διευθυν-
τή.

Αυτός χαμογέλασε πονηρά.

— "Απ' όλα τα μέρη της γής μας τα
φέρνουν κύριε! Πληρώνουμε καλά και
πληρώνουμε τούς μετρητοίς, κύριε, γι'
αυτό έχουμε πάντα πρώτης τάξεως
πράγματα! Κρίμα μονάχα που σήμε-
ρα μας άρρώστησε ο "Άνθρωπος -
γομαλάστιχα! Δεν έξερετε τί σπουδαίο
τέρας ήταν κύριε!

Ο Φράνκ έφυγε άδησιασμένος μά
στο ύποσυνείδητό του, άρχισε να
βαμποχαράζει ένα φως...

ΤΑ ΣΗΜΑΤΑ ΜΟΡΣ

Γύρισε σπίτι του και πήρε το κρα-
νίο στα χέρια του. Για ώρα θύθισε το
ελέμμα του στα θαυλωμένα άνοι-
κτά μάτια του σαν για να γυρέψη το
μυστικό του.

Κατόπιν το τοποθέτησε πίσω από
την πλάκα της άκτινοσκοπήσεως.

— "Ότι το ανθρώπινο μάτι δεν
μπορούσε να μαντέψη, θα το ξεψάχνι-
ζαν οι άκτίνες Ραίντγκεν...

Μετά γέμισε το ρεθόλθερο του και
διευθύνθηκε στο γκαράζ του "Αν-
τριους Κρόου.

— Σε τί όφείλω σ' αυτήν την νυχτερι-
νή έπίσκεψί σου; τού είπε χαμογε-
λώντας εκείνος μόλις τόν είδε.

— Με βασανίζει ένα πρόβλημα! έ-
κανε ο Φράνκ. "Όταν ήμουν νέος,
σπούδασα Ιατρική. Και είχα καθη-
γητή τόν δόκτωρ "Ερικ, αυτόν που
έξαφανίστηκε από ήμερών.

— Και γώ τόν είχα καθηγητή! έ-
κανε ο Κρόου. Μά γιατί μου μιλάς
γι' αυτόν;

— Γιατί τόν, είδα άπόψε! Είμεθα
μιά παρέα σ'ό φοιτητές, που για
γούστο μαθαίναμε τότε τόν κώδικα
του Μόρς. Τόν ήξερε καλά ο δόκτωρ
"Ερικ, γι' αυτό άσκεδάζαμε να τού
στέλνωμε στην τάξι μηνύματα με κτύ-
πους Μόρς, πράγμα που τόν νευρία-
ζε λιγάκι.

Ο δόκτωρ "Ερικ, με χροιάστηκε
όπόψε. Προσπάθησε λοιπόν να έπι-
κοινωνή μαζί μου, με τόν κώδικα
Μόρς στο τηλέφωνο, γιατί δεν μπο-

ρούσε να μιλήση. Κρόου, κάτι είχαν κάνει στο στόμα του!

— Τι λες Φράνκ;

— Την αλήθεια Κρόου! "Ακουσέ με ες το τέλος γω, ις να με διακόψης! Έκείνο το πράγμα, εκείνο το φριχτό έν, άπόψε που λύγιζε χωρίς κόκκαλά, το τέρας που χτυπιώταν στην αποθήκη νούμερο 7 και που τέλος αυτοκτόνησε στα νερά του ποταμιού, ήταν ο "Ανθρωπος-γομαλάστιχα" του παραπλήματος των τεράτων. Και όχι μόνον αυτό, Κρόου, αλλά ήταν ο δόκτωρ "Ερικ Λέπ".

— Λοιπόν; είπε ο Κρόου.

— Κρόου, έκανε ο Φράνκ, τί ακριβώς έχει το δεξί σου χέρι;

— Ο Κρόου κύτταζε το γαντοφορεμένο χέρι του.

— Το δεξί μου χέρι; είπε σιγά. Το μάντεψες Φράνκ! Δεν έχει τίποτε το δεξί μου χέρι.

— "Όχι! Δεν έχει τίποτε το δεξί σου χέρι Κρόου, αλλά το μυαλό σου, το χαλασμένο μυαλό σου δεν είναι καλά!

— "Α! Αυτό ανακάλυψες; Έκανε ο Κρόου. Λοιπόν τί σκοπεύεις να κάνης τώρα;

— "Απλούστατα Κρόου! Νά σέ σκοτώσω!

Το χαμόγελο του Κρόου έγινε πιο πλατύ.

— Και το νομίζεις εύκολο αυτό κύριε Σέρλοκ Χ'ολμς;

— Πριν προφτάσει να κάνει την παραμικρή κίνηση ο Φράνκ, ένα βαρύ σίδερο έπεφτε και τον χτυπούσε κατακέφαλα.

Μόλις συνήλθε, ήταν δεμένος. Δεμένος και κρεμασμένος σ' ένα ψηλό πατάρι στο μέσο δωματίου του Κρόου. Ένα άπέραντο χημικό έργαστήριο, που ήταν και σωστό χειρουργείο.

Σε μιά κλούβα δεξιά, ένας τεράστιος μαύρος πύληρας, χτυπιώταν στα κάγκελλα για να έλευθερωθή...

— Στο θάθος, ένα τεράστιο υδραυλικό πιεστήριο, πίεζε ελαφρά ένα είδος μούμιας που ήταν δολοκλήρη πακεταρισμένη μέσα σε ματωμένες γάζες.

— Κότταξέ τον καλά! Κάγχασε ο Κρόου. Είναι ο "Ιρβιν Λούπ! "Ο καθηγητής της μικροβιολογίας! Μά σέ λίγο, ξέρεις πώς θα όγ'η άπ' έδω μέσα Χέντσον; Είδες τον "Ερικ, το άνοητο "Ερικ της άνατομίας! "Ο "Ανθρωπος-γομαλάστιχα! Χά! Χά! Χά!

— Άλλοι αυτό οι διάσημοι δόκτορες, έφαν τέρατα, τέρατα για την παράγηση του Ζένιγκ. Γιατί πληρώνει καλά ο Ζένιγκ! Πληρώνει έκαστο δολλάρια το κάθε τέρας!

— Και γιατί κυνηγάς όλο γιατρούς; ρώτησε ο Φράνκ.

— Γιατί σπουδαζα κι' εγώ γιατρός στην "Ιατρική Ακαδημία! Και θα γινόμουν ένας δόκτωρ σπουδαίος που θα τους ξεπερνούσε όλους αυτούς, αλλά δεν μ' άφηναν να εξακολουθήσω! Μ' έδιωξαν από το Πανεπιστήμιο! Μ' έδιωξαν από παντού!

— Κάτι θάχης κάνει, Κρόου, για να σέ διώξουν.

— Έκανα ζωοτομίες. Και όχι μόνονά σέ ζώα, αλλά και σ' ανθρώπους! Γιατί ή επιστήμη έχει ανάγκη από θύματα! Πρέπει να πονέσουν άνθρωπάκια είκοσι, για να μ' πονέσουν δυο χιλιάδες! Άλλά τα μυαλά τους δεν τα καταλάβαιναν αυτά! Μ' έβωξαν! Κι' εγώ ώρκίστηκα να έκδικηθώ!

Περίμενα χρόνια! Κι' έπειτα άπήγαγα έναν-έναν, τους έφερνα έδώ και τους έκανα τέρατα. Μπορούσα και να τους σκοτώσω. Μά αυτοί που δεν μ' άφηναν να πειραματιζώ στα νοσοκομεία, μου χρησίμευαν για ζωντανά πειράματα. Και στα κορμιά τους έμαθα πολλά μυστικά. Χέντσον. Τόσα μυστικά, που αν τά ήξερες εσύ, θα τρελλαινόσουν.

— Είσαι ένας τρελλός! Ένας επικίνδυνος τρελλός! ούρλιαξε ο Φράνκ.

— Θάμουν μιά μεγαλοφυΐα αν μ' άφηναν να δουλέψω όπως ήθελα, άπάντησε ο Κρόου. Άλλά μ' έδιωξαν! Έδεσα το χέρι μου και είπα πώς άφισα την χειρουργική, γιατί κάτι έπαθα. Ψέματα! Χειρουργώ καλύτερα από ποτέ! Ο Ζένιγκ, μου υποσχέθηκε διακόσια δολλάρια για ένα τέρας με μάτια πάνθηρος. Έδω και λίγο καιρό, ένας χειρουργός, έβαλε στην θέση ενός ματιού που έλειπε από έναν άνθρωπο, το μάτι ενός χοίρου. Ή έγχειρησις πέτυχε σ' όλη την γραμμή. Ο άνθρωπος δεν είδε, αλλά το μάτι φαινόταν σά δικό του...

— Και θ' άλλαζης τα δικά μου μάτια με τα μάτια του μαύρου πάνθηρος; ρώτησε ργώντας ο Φράνκ.

— Πάλι ο κακοτύπος κάγχασε...

— "Όχι! Γιατί έχω κάτι καλύτερο! Τράβηξε ένα παραβάν και ο νέος ξαφνικά είδε μιά κοπέλλα δεμένη στερεά σένα χειρουργικό τραπέζι. Ήταν ή Φλό!

Μιά κραυγή λύσσας και άγωνίας έξφυγε από τον λάρυγγα του Φράνκ.

Μά ο Κρόου συνέχισε ήρεμα:

— Αυτή ή ώραία κοπέλλα, θα είναι θαύμα με μάτια πάνθηρος Φράνκ!

— Άλιθίρει! Βόγγησε ο νέος.

— Βοήθεια! Φράνκ! Βοήθεια! Τα μάτια μου! φώναξε ή Φλό με λυγμούς.

— Μόλις την πήγες σπίτι της, πήγα εγώ και της είπα πώς την ζητάς! Την έβαλα στο αυτοκίνητό μου και... να την!

ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Ο Φράνκ δεν μιλούσε. Το μυαλό του δούλευε σάν καλοκουρδισμένο ρολόι. Μά τί μπορούσε να κάνει στην τραγική θέση που βρισκόταν;

Πάνω στο τραπέζι μπροστά ήταν διάφορες χημικές ουσίες και άντισηπικά, που ο Κρόου τά μεταχειριζόταν στην καταραμένη του δουλειά.

Ήδη το τέρας είχε ανάψει ένα μικρό καμινέτο γκαζιού κι' έκαιγε μιά μεγάλη υποθερμική σύριγγα.

— Μιά μικρή ένεσις δξέων, στα διστά, αλλάζουν την όψη τους! Μονολογούσε. Κι' έτσι ή μίς θα γίνη πιό... εύλογιστη. Πιό λαοσιχένια, για να μοιάζη περισσότερο με πάνθηρα...

Ο Φράνκ, είδε σέ μιά έταξέρα ένα τεράστιο μπουκάλι με οινόπνευμα.

Μάζεψε καλά την δύναμή του, και κρεμασμένος καθώς ήταν από τά χέρια, σήκωσε τά πόδια ψηλά, και το τεράστιο μπουκάλι με το οινόπνευμα, έπεσε στο καμινέτο.

Μιά φλόγα που έφτασε ως το ταβάνι φούντωσε τότε.

Ο Φράνκ έκλεισε τά μάτια. Προτιμότερος ο θάνατος, σκέφτηκε.

Ξαφνικά, άκούστηκε ένα τρίξιμο. Ένας τεράστιος γοργίλλας, είχε άρπάξει το ξύλινο πατάρι άπ' όπου ήταν

δεμένος ο Φράνκ, και τώσπασε σάν νά-ταν από καλάμι.

Σέ λίγο ο νέος ήταν έλεύθερος...

Το ξετρελλαμένο όμως ζώο που έσπασε το κλουβί του από τον τρόπο της φλόγας, έτοιμαζόταν να έπιτεθή του άστυνομικού.

Ο Φράνκ, είχε μιά έμπνευσι άληθινά μεγαλουργή. Έβγαλε το ηλεκτρικό του φαναράκι, κι' έστρεψε την φλόγα στα μούτρα του ζώου, που άγριέμένο άρχισε να ύποχωθή μουγκρίζοντας.

Μιά σφαίρα σφύριξε στο κεφάλι του. Ο Κρόου πυροβόλούσε...

Μά ο Φράνκ χωρίς να δώση προσοχή σέ τίποτε, ώρμησε προς την Φλό.

Μέσα στις φλόγες τά χέρια του δούλευαν νευρικά. "Ακουγε τον πάνθηρα που δερνόταν στο κλουβί του για να έλευθερωθή, όπως ο γοργίλλας.

Και σέ λίγο, ένας τεράστιος μαύρος όγκος τινάχτηκε μπροστά τους.

— Θηρίο είχε σπάσει κι' αυτό τά κάγκελλά του...

Μά πνιγμένη φωνή άκούστηκε. Ο Κρόου πάλευε με τον πάνθηρα.

Ο Φράνκ άρπαξε την Φλό και διευθύνθηκαν στην...

Όταν μαυρισμένοι, κουρασμένοι και γεμάτοι εγκαύματα σταμάτησαν για να δούν το κτήριο που καιγόταν, ο Φράνκ είπε της νέας:

— Τώρα θά'αλθης στο σπίτι μου. Για να μ' ήναφύγης.

Η νέα σφίχτηκε πάνω του.

— Ναι άγαπημένη μου. Άλλά θά πετάξω το κρανίο!

Ο Φράνκ γέλασε.

— Σοβαρά φοβάσαι το κρανίο; Ήταν μιά καλά καμουφλαρισμένη ραδιοφωνική συσκευή... Την είχαν οϊδυό γιατροί για να συνεννοούνται μεταξύ τους...

Ο καθένας τους είχε ένα κρανίο, που ήταν δέκτης και ένας μικρός πομπός. Είχαν συμφωνήσει ο πρώτος που θά άπήγγοτο, να δώση λεπτομέρειες στον άλλον.

Ο "Ιρβιν, δεν κατάρθωσε να πή τίποτε. Θά πέθανε κάτω από το πιεστήριο. Ο "Ερικ, μόλις ο Κρόου τον πούλησε σάν "Ανθρωπο-γομαλάστιχα" στον Ζένιγκ, έπεχειρήσε να συνεννοηθή. Μόνο που το κρανίο είχε πέσει στα χέρια ενός λωποδύτη μαζί μ' άλλα πράγματα του "Ιρβιν, γιατί φαίνεται πώς μετά την άπαγωγή του, πάτησαν το σπίτι του κλέφτες.

Όστόσο ο δόκτωρ "Ερικ, τώσκασε από τον Ζένιγκ, και κατέφυγε στην αποθήκη Νο 7, άπ' όπου έστελνε το μήνυμά του.

Οι κρότοι που έκαναν οι μασέλες του κρανίου, ήταν σήματα Μόρς. Γιατί ο δυστυχισμένος δεν μπορούσε να μιλήση καθαρά.

Έπειτα, σάν είδε το τηλέφωνο, θυμήθηκε πώς ήξερε που μένω. Και μου τηλεφώνησε πάλι με σήματα Μόρς. Γιατί ήξερε πώς τάξερα. Οι χτύποι π' άκούσαμε στο τηλέφωνο, ήταν τά σήματα Μόρς. Αυτό μούδωσε την πρώτη ύποψια για την ταυτότητα του τέρατος. Τις άλλες, μου τις έδωσε ή διαγωγή του...

Μόλις είδε το τέρας τον Κρόου, κατατρόμαξε. Με το φτωχό μυαλό του μ' έβρισκοντας που να κρυφτή, έπεσε στο ποτάμι.

Τότε τά κατάλαβα όλα...

— Τι φριχτή ιστορία άγάπη μου! έκανε ή νέα, και εϋτυχισμένη για την έπιτυχία τους, τράβηξαν άγκαλι σμένονι για την συζυγική τους κατοικία.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μιά δραματική ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ

ΤΟΥ συγγραφέως ΡΟΜΠΕΡ ΧΑΡΤ

Ο πάστορ Τόμμαν έλαβε ένα σημείωμα από την παλιά του ενορία "Εβελιν Σμιθ, που τον καλούσε στο προσέφαλό της.

Η "Εβελιν ήταν μιά γυναίκα σαράντα περίπου χρόνων, που μιά άρρώστεια την κρατούσε στο κρεβάτι πέντε χρόνια τώρα.

Άρκετά σκοτεινό το παρελθόν της. Ο μόνος που ήξερε μερικά από τά μυστικά της, ήταν ο πάστορ.

Σέ λίγο ή πόρτα της κρεββατοκάμαράς της άνοιξε άθόρυβα, κι' ένας συμπαθητικός άντρας με έπιβλητικό παρόστημα και σαγηνευτικό βλέμμα πλησίασε το κρεβάτι. Ήταν ο πάστορ Τόμμαν. Με θρησκευτική ευλάβεια, έπιασε το χέρι της έτοιμοθάνατης και την έκύτταξε στα μάτια με καλωσύνη. Στο πρόσωπο της γυναίκας ζωγραφιζόταν ή άγωνία του θανάτου. Πήρε ωστόσο κάποιο θάρρος όταν άνεγνώρισε:

— Έχω κάτι πολύ σοβαρό να σάς πώ, αιδεσιμώτατε, ψιθύρισε. Πρόκειται για τον Πώλ.

Ο πάστορ, μόλις άκουσε το όνομα αυτό, έσφιξε τά χείλη του κι' έδειξε κάποιαν άόριστη δυσαρέσκεια. Της έχάιδεψε το χέρι και της είπε με την άπαλή φωνή του:

— Ως σήμερα, πιστέψτε με, κυρία, πώς έκαμα όσο μπορούσα καλύτερα το καθήκον μου. Έπί δέκα χρόνια τώρα, άφ' ότου δηλαδή

μου τον έμπιστευθήκατε και τον έχω υπό την κηδεμονία μου, άγώνισθηκα να

του άποβάλω όλα τά κακά ένστικτα που είχε και πιστεύω ότι το κατάφερα. Σήμερα είναι ένας άντρας σγεδών πιά και μπορεί να ευφρανίζεται στην κοινωνία με άξιώσεις καλού και ήμιμου πολίτου, όπως όλοι οι άλλοι γύρω του. Δυστυχώς του έμεινε ή μεγάλη άγάπη προς το χρήμα και ή ροπή προς τον διασπασισμό του...

Τού λιγοστεύει όμως την διάθεσι της σπατάλης ή εργασία που του βοήθα. Είμαι εύχαρισμένος που ο μισθός του είναι μικρός και θά ήθελα σ' όλη του τη ζωή να μην κέρδιζε περισσότερα. Για ένα σπάταλο, το μικρό και άσφαλές έσοδο είναι το μοναδικό αντίφαρμακο.

Η έτοιμοθάνατη άκουγε τον πάστορα και το βλέμμα της ζωήρευε από χαρά. Πού και πού μονάχα, μερικά μαύρες σκέψεις βάσαιναν τά βλέφαρά της.

— Μ' όλη την εκτίμησι που σάς έχω, του άπάντησε βραχνά, δεν παύω να είμαι μητέρα και να θέλω να ζή καλά το παιδί μου. Γι' αυτό είμαι πολύ δυστυχισμένη, όταν σκέπτομαι ότι στενοχωριέται για λεπτά. Η μοίρα μου, δυστυχώς, δεν θέλησε να το έχω κοντά μου. Ο άντρας μου δεν ξέρει πώς υπάρχει, γι' αυτό θέλω να μου υποσχεθήτε πώς δεν θα άρνηθήτε να εκτελέσετε την τελευταία μου θέλησι.

Ο πάστορ ταραχθηκε κάπως. Μπορούσε να καταλάβη ότι θά του έδινε χρήματα. Άπληντησε όμως, φροντίζοντας να κρύψη την ταραχή του:

— Γιατί όχι; Άν αυτό πρόκειται να ώφελήση τον Πώλ.

— Γι' αυτό ακριβώς πρόκειται, έξηγησε ή έτοιμοθάνατη. Κι' έχωσε το χέρι της με κόπο κάτω από το μαξιλάρι της,

Σέ λίγο, στα μάτια του πάστορος σπιθοβόλησε ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο.

— Νά, αυτό είναι δικό του!, είπε γεμάτη συγκίνηση ή έτοιμοθάνατη. Είναι του πατέρα του. Μ' αυτό το κολλίε μ' άγόρασε. Πάνε είκοσι χρόνια τώρα. Και δέχθηκα να προσφέρω το κορμί μου γι' αυτό το κόσμημα, κοπέλλα ακόμα άμυαλη όπως ήμουν.

Και σκύβοντας, έκαμε νόημα στον πάστορα να πλησιάση.

— Ήταν διαρρήκτης!, έπρόσθεσε με κομμένη φωνή ή "Εβελιν. Και το κολλίε αυτό είναι κλεμμένο.

Ο πάστορ άνατρίχιασε. Όστόσο το πήρε τρέμοντας και το έξήτησε.

— Ο άντρας μου δεν γνωρίζει την ύπαρξί του. Αδίκημα όλη ή άτομική μου περιουσία. Έκείνο που θά σάς ζητούσα ως χάρι, ήταν να το εκποιήσετε και να δώσετε την άξία του στο παιδί μου. Θέλω, πεθαίνοντας, να ξέρω πώς ο Πώλ θα είναι πλούσιος.

Το βλέμμα του Τόμμαν πήρε μιάν άσπρη έκφρασι:

— Το κολλίε αυτό θά είναι ή καταστροφή του, είπε.

Η έτοιμοθάνατη όμως είχε χάσει ήδη τις αισθήσεις της. Και μόλις κατώρθωσε ν' άναπνεύση. Σέ λίγο ο πάστορ ένοιωσε το χέρι της να παγώνει μέσα στο δικό του.

★ Μόλις βρέθηκε έξω από το σπίτι, αισθάνθηκε σάν έλαφραμένο τον έαυτό του. Η δροσιά του δειλινού του έδωσε πάλι το χαμένο χρώμα του προσώπου του και ή γαλήνη άγκάλιασε όλα του τά χαρακτηριστικά. Ήταν ή μόνη φορά που ήταν τόσο βαθεία βυθισμένος σε σκέψεις. Είχε να περπατήσει μισή ώρα δρόμο για να πάη στο σπίτι του. Τάχυνε το βήμα του σφίγγοντας μέσα στην τσέπη του το καταραμένο κολλίε, που του έφλόγιζε την φαντασία. Καθώς περνούσε μιά γέφυρα του ποταμού, του ήρθε ή σκέψις να το πετάξη μέσα στα θολά νερά του. Κάτι όμως τον έυπόδισε: Η θέλησις της έτοιμοθάνατης, που έπρεπε να μείνει ιερή.

Έδιώξε αυτή τη σκέψις και κι' έφερε μπροστά στα μάτια του τά μαργαριτάρια. Ήταν πάρα πάνω από έξηντα, μεγάλα, κάτασπρα, λαμπερά. Ξαφνικά ταραχθηκε.

Εκεί κοντά δεν υπήρχε άδμαντοπωλείο. Ήταν υποχρεωμένος να πάη στο κέντρον της πόλεως. Άν όμως τον ύποψιάζονταν και τον υπέβαλλαν σε περισσότερες έρωτήσεις; Άν τον κατηγορούσαν για κλεπταποδόχο; Τι έπρεπε να κάνει; Άνοιξε την πόρτα του κήπου του και προχώρησε με άστατο βήμα στο νοτιομένο χώμα. Άνέβηκε τά πέτρινα σκαλιά και σέ λίγο βρισκόταν στο δωμάτιό του. Στο γραφείο του περίμενε ο Πώλ.

Ένας νέος με περιποιημένα μαλλιά, ζωηρό βλέμμα, και κομψή εμφάνισι. Όταν τον είδε, σηκώθηκε από τη θέση του και τον έπλησίασε.

— Πατέρα! χρειάζομαι 80 λίρες ως αύριο το πολύ.

Ο πάστορ τον έκύτταξε με βλοσυρό βλέμμα.

— Μά που φαίνεται, πώς μόλις χτες πήρες τον μισθό σου!

Ο Πώλ έπιασε με τά δυο του χέρια τους ώμους του θετού

Ο πάστορ πήρε το κολλίε και το εξέτασε τρέμοντας...

— Μ' όλη την εκτίμησι που σάς έχω, του άπάντησε βραχνά, δεν παύω να είμαι μητέρα και να θέλω να ζή καλά το παιδί μου. Γι' αυτό είμαι πολύ δυστυχισμένη, όταν σκέπτομαι ότι στενοχωριέται για λεπτά. Η μοίρα μου, δυστυχώς, δεν θέλησε να το έχω κοντά μου. Ο άντρας μου δεν ξέρει πώς υπάρχει, γι' αυτό θέλω να μου υποσχεθήτε πώς δεν θα άρνηθήτε να εκτελέσετε την τελευταία μου θέλησι.

Ο πάστορ ταραχθηκε κάπως. Μπορούσε να καταλάβη ότι θά του έδινε χρήματα. Άπληντησε όμως, φροντίζοντας να κρύψη την ταραχή του:

— Γιατί όχι; Άν αυτό πρόκειται να ώφελήση τον Πώλ.

— Γι' αυτό ακριβώς πρόκειται, έξηγησε ή έτοιμοθάνατη. Κι' έχωσε το χέρι της με κόπο κάτω από το μαξιλάρι της,

τον κατηγορούσαν για κλεπταποδόχο; Τι έπρεπε να κάνει; Άνοιξε την πόρτα του κήπου του και προχώρησε με άστατο βήμα στο νοτιομένο χώμα. Άνέβηκε τά πέτρινα σκαλιά και σέ λίγο βρισκόταν στο δωμάτιό του. Στο γραφείο του περίμενε ο Πώλ.

Ένας νέος με περιποιημένα μαλλιά, ζωηρό βλέμμα, και κομψή εμφάνισι. Όταν τον είδε, σηκώθηκε από τη θέση του και τον έπλησίασε.

— Πατέρα! χρειάζομαι 80 λίρες ως αύριο το πολύ.

Ο πάστορ τον έκύτταξε με βλοσυρό βλέμμα.

— Μά που φαίνεται, πώς μόλις χτες πήρες τον μισθό σου!

Ο Πώλ έπιασε με τά δυο του χέρια τους ώμους του θετού

του πατέρα.
—Τὸν ἔδωσα σὲ χρῆν. τοῦ εἶπε χαμογε-
ιαστά. Ἄλλως τε, τί νὰ μοῦ κάνουν τό-
σα λίγα λεπτά; Ἰσα-ἴσα πού ζῶ.
Ἦ Τύσαν τὸ ἀπάντησε ξερά:
—Θὰ στίς δώσω αὐριο.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε στὸ κέντρον τῆς
ἐδέως. Στὴν τσέπη του εἶχε καὶ τὸ κολ-
λιέ. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, μπῆκε σ' ἕνα ἀ-
δμαντοπωλεῖο, μὲ κλονισμένο θῆμα. Ψι-
θύρισε κάποια προσευχή, πλησίασε τὸν ὑ-
πάλληλο καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐχὼ ἕνα κολλιέ, οἰκογενειακὸ κει-
μήλιο καὶ θέλω νὰ τὸ πουλήσω...

Καὶ μὲ μιὰν φοβισμένη χειρονομία, ἔ-
δγαλε τὸ κόσμημα ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ
τοῦ τὸ ἔδωσε.

Ὁ ὑπάλληλος τὸ κῦτταξε προσεκτικὰ
καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιμένῃ γιὰ μιὰ
στιγμὴ. Θὰ πῆγαινε στὸ ἐργαστήριον νὰ
τὸ ἐξετάσῃ. Τὸ στήθος τοῦ πάστορος πλε-
ζόταν ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία. Κάθησε
σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ περίμενε. Σὲ λίγες
φάνηκε ὁ ὑπάλληλος. Ἦταν κάπως σκυ-
θρωπός.

—Δικό σας εἶνε αὐτό; τοῦ εἶπε.

Ὁ πάστορ φρικίασε. Ὡστόσο ἀπάντη-
σε μὲ σδυμένη φωνή:

—Ναί.

Ἐκεῖνος τότε συνέχισε μὲ θάρρος:

—Εἶνε ψεύτικο!

Στὸ ἀκουσμα αὐτῆς τῆς φράσεως, τὸ
πρόσωπο τοῦ Τύσαν πῆρε μιὰν ἀγιαν
ἐκφραση. Σηκώθηκε καὶ κάνοντας τὸ
σαντοῦ του, μονομούρωσε:

—Δοξασμένο τὸ δνομα τοῦ Θεοῦ!
ΡΟΜΠΕΡ ΧΑΡΤ

Χιοῦμορ

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΓΡΟΘΙΑ

Συζητοῦν δυὸ ψεῦτες:

—Ἐγώ, τὸν τελευταῖο ἀνθρώπο πού
χτύπησα, μὲ τὴν πρώτη γροθιά τὸν ἐ-
στεῖλα στὸ νοσοκομεῖο πού θλάσεις ἐ-
κεί.

—Ἐγὼ τὸν τελευταῖο ἀνθρώπο πού
χτύπησα τὸν συνέλαβαν γιατί... πε-
τῆσε χωρὶς ἄδεια.

Ὅταν μιὰ Μαυροβουνιώτισσα ἀφή-
σῃ νὰ προσβάλουν ἀπὸ τὶς ἱάκρες τῶν
παπουτσιῶν της τὰ δάχτυλα τῶν πο-
διῶν της εἶναι σημάδι ὅτι εἶναι ἔτοι-
μη νὰ δεχθῇ πρότασι γάμου.

Ἡ Ἑλληνικὴ ΜΟΔΑ

Στὶς 15 λήγοντος μηνὸς ἔγινε στὴν
καινούργια αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου
«Μεγάλης Βρεταννίας» ἐπίδειξις Ἑλ-
ληνικῆς Μόδας. Ἐνώπιον ἐπιτροπῆς

Μοντέλλο ἀρχαῖου φορέματος στὸ στυλ τῆς
Ἀλεξάνδρας, καμωμένο ἀπὸ μουσελίνα, κεν-
τητὸ καὶ μὲ τὴν ἐσάρη ριχμένη στοὺς ὤμους
ἐμπνεύσεως καὶ ἐκτελέσεως τοῦ Οἴκου Ἀντί-
γόνης Ἑμμανουήλ.

ἔξεθεσαν φορέματα οἱ οἴκοι ραπτι-
κῆς: Τσοῦχλου, Μπλόν, Εὐαγγελίδη,
Ἀντιγόνης Ἑμμανουήλ καὶ Κονταρί-
νη, Βουγιουκλάκη, Ἰφιγένεια κλπ.

Ἡ ἐλλανόδικος ἐπιτροπὴ, πού ἔ-
κρινε τὴν ὥραϊαν αὐτὴν προσπάθειαν
πρὸς δημιουργίαν ἑθνικῆς μόδας, ἀ-
πένευσε τὰ ἐξῆς θραβεῖα:

Ἐκτὸς συναγωνισμοῦ 4 φορέματα
οἴκου Εὐαγγελίδη καὶ 3 φορέματα
οἴκου Τσοῦχλου.

Α' θραβεῖον εἰς πέντε σύνολα τοῦ
οἴκου Τσοῦχλου.

Β' θραβεῖον εἰς ἕνα ὡραιότατον
σύνολον τῆς Βουγιουκλάκη.

Γ' θραβεῖα εἰς ἕνα σύνολον τοῦ
οἴκου Εὐτέρπη Παπαδάκη, εἰς ἕνα
ἄλλο τῆς Καλλιγέρη καὶ ἕτερον τῆς
Μακρίδη.

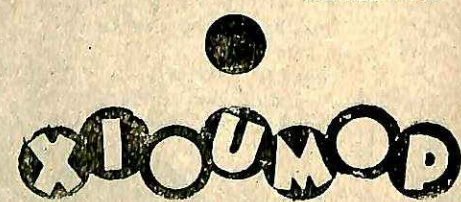
Διὰ μοντέλλα καπέλλων ἀπενεμή-
θησαν τὰ ἐξῆς θραβεῖα:

Α' θραβεῖον: σὲ μιὰ τόκα. Β' σὲ
μιὰ περικεφαλαία καὶ Γ' σ' ἕνα μαν-
τήλι.

Ἡ ἐπίδειξις αὐτῆ τῶν ἑλληνικῶν
φορεμάτων καὶ καπέλλων ἀπέδειξεν
ὅτι ἡ ἑλληνικὴ μόδα εἶναι πλουσιω-
τάτη εἰς ἐμπνεύσεις καὶ ὅτι ἀσφαλῶς
θα ἐπικρατήσῃ.

Εἰς ἡμερομηνίαν, ἣν θὰ ὀρίσῃ ἡ
ἀρμοδία ἐπιτροπὴ, ἡ ἐπίδειξις θὰ ἐ-
παναληφθῇ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς
Μεγάλης Βρεταννίας ἐνώπιον τοῦ
κοινού.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΣΥ... ΗΠΙΑΣ

«Εἶχα δώδεκα μπουτίλλιες κρασιού
στὴν κάβα μου καὶ ἡ γυναῖκα μου
μοῦ εἶπε ν' ἀδειάσω τὸ περιεχόμενο
τῆς κάθε μιᾶς μπουτίλλιας μέσα στὸν
νεροχύτῃ ἢ πουμενὰ ἄλλου... Ἔτσι κι
ἐγὼ ὑπῆκουσα.

»Τραβάω τὸν φελλὸ ἀπὸ τὴν πρώτη
μπουτίλλια, καὶ ἀδειάζω τὸ περιεχόμε-
νόν της μέσα στὸ νεροχύτῃ. Κράτησα
ὅμως ἕνα ποτηράκι καὶ τὸ ἤπια. Τρα-
βάω τὸν φελλὸ ἀπὸ τὴν δεύτερη μπου-
τίλλια, κι ἔκανα τὸ ἴδιο, κρατώντας,
φυσικὰ, ἕνα δεύτερο ποτηράκι γιὰ τὸν
ἑαυτό μου. Κατόπιν τραβάω τὸ φελλὸ
ἀπὸ τὴν τρίτη μπουκάλα κι ἀδειάζω
τὸ κρασί μέσα στὸ νεροχύτῃ, κρατῶν
τάς πάλι καὶ πίνοντας ἕνα ποτηράκι...

»Τραβάω τὸν φελλὸ ἀπὸ τὸν τέταρ-
το νεροχύτῃ ἀδειάζω τὴν μπουτίλλια
μέσα στὸ ποτήρι καὶ πίνω τὸ ποτήρι.
Τραβάω τὴν μπουτίλλια ἀπὸ τὸν ἄλλο
φελλὸ, πίνω ἕναν νεροχύτῃ καὶ χύνω
τὸ ὑπόλοιπο μέσα στὸ ποτήρι. Τρα-
βάω τὸν νεροχύτῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο ποτή-
ρι, χύνω τὸν φελλὸ μέσα στὴν μπουτίλ-
λια, καὶ πίνω τὸ ποτήρι. Τραβάω τὸν
ἄλλο φελλὸ ἀπὸ τὸ λαμό μου καὶ χύ-
νω ἕνα νεροχύτῃ μέσα στὴν μπουτίλ-
λια. Κατόπιν ταπώνω τὸν νεροχύτῃ
μὲ τὸ ποτήρι, μπουτίλλια καὶ τὸ κρασί,
καὶ κρασιώσω τὴν μπουτίλλια.

»Ὅταν τ' ἀδειάσω ὅλα, στηρίχθηκα
μὲ τὸ ἕνα χέρι στὸν τοῖχο καὶ μὲ τὸ
ἄλλο μέτρησα τὶς μπουτίλλιες, τοὺς
φελλούς, τὰ ποτήρια καὶ τοὺς νεροχύ-
τες καὶ τὰ θρῆκα εἰκοσεννῆ, ἐκτὸς
ἀπὸ μιὰ μπουτίλλια κι ἕνα νεροχύτῃ
πού εἶχα πιῇ...»

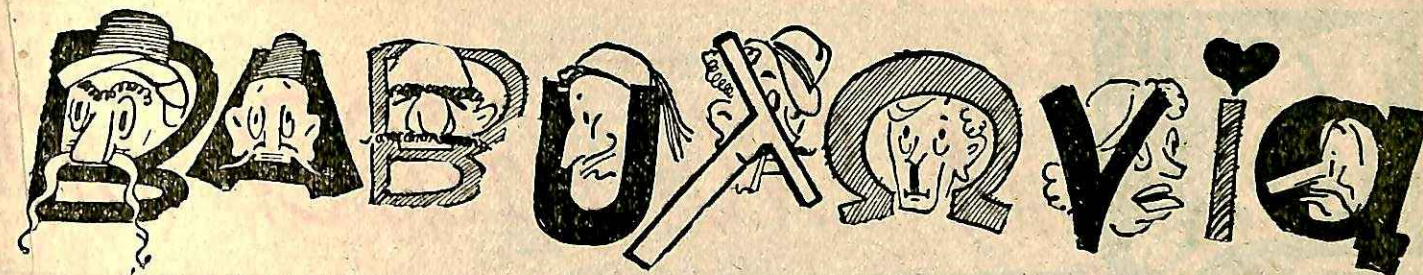
1. Οἱ ἱ. Ἀρμαναμπερν. Γ. Α. Μάουερ
καὶ Κ. Γ. Ἑντεκ (Σύμφωνα μὲ τὸ
ἐν Λονδίνο πρωτόκολλον).
2. Τὸν «Δὸν Κιχώτη».
3. Ἡ καμυποαράδης.
4. Ἐπὶ τὰ Σόλων δ' Ἀθηναῖος. Πίττα,
κὸς ὁ Μυτιληναῖος, Κλεόβουλος ὁ Ρό-
διος, Περιανδρὸς ὁ Κορινθίος, Χέλων
ὁ Λακεδαιμόνιος, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος
καὶ Βίας ὁ Πριηνεύς. (Ἐξησαν κατὰ
τὸν Ζ' π. Χ. αἰῶνα)
5. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ριχάρδος
Γ' στὴ μάχῃ τοῦ Μπόσφορ, τῷ 1485.
6. Τόγκα, εἶνε ἕνα ελαφρὸ δίτροχο ἀ-
μάξι πού χρησιμοποιεῖται στὶς Ἰν-
δίες.
7. «Νὰ εἶνε ἄτιμος ὅποιος σκεφθῇ κα-
κό...».
8. Κιλιμάντζαρο εἶνε τὸ ὕψιλότερο ὄρος
τῆς Ἀφρικῆς (ὕψος 6.000 μ. περίπου
στὴν Κένυα, Ἀγγλικὴ Ἀνατολικὴ Ἀ-
φρικὴ).
9. Ἐξαράτται. Κατὰρὰ σούπα (ζωμός)
10. Τὰ ξενοδοχεῖα, στὰ ὁποῖα διάφοροι
παραγωγοὶ μύρας δανείζουν χρήμα-
τα, γιὰ νὰ διατηροῦν μέσα σ' αὐτὸ
καὶ ζυθοπωλεῖα, μὲ τὴν ὑποχρέωσι ν'
ἀγοράζωσιν τὴν μύρα ἀπ' αὐτοὺς
ἡ βασιλίσσα τῆς Ἀλικαρνασσού.
11. Ἡ φιλονεικία Ἀχιλλέως. Ἀγαμέ-
μνονος καὶ οἱ συμφορὲς πού ἐπικο-
λουήσαν.
12. Ἡ Νόρμα Σήφερ.
13. «Μεγάλε ἀντρά, θὰ σοῦ δώσω εὐχαρί-
στως τὸ μισὸ κράτος μου γιὰ νὰ μὲ
μάθης νὰ κυβερνᾷς τὸ ἄλλο μισό...».
14. Περιπλανώμενος Ἀραβ.
15. Αἰωνόβια δέντρα ἐλάτου στὴν Καλλι-
φόρνια.
16. Οἱ Ἀλπεῖς.
17. Μὲ τ' ὄνομα Λιθύη.
18. Στὴν Κίνα.
19. Τὴν 9ην (3ην ἀπογεύμ.) «Θεὸ μου,
Θεὸ μου, διατί μὲ ἐγκατέλειπες;»

ΔΙΑΠΑΝ- ΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

πού δημοσιεύονται εἰς τὴν σελίδα 14 τοῦ παρόντος

1. Οἱ ἱ. Ἀρμαναμπερν. Γ. Α. Μάουερ
καὶ Κ. Γ. Ἑντεκ (Σύμφωνα μὲ τὸ
ἐν Λονδίνο πρωτόκολλον).
2. Τὸν «Δὸν Κιχώτη».
3. Ἡ καμυποαράδης.
4. Ἐπὶ τὰ Σόλων δ' Ἀθηναῖος. Πίττα,
κὸς ὁ Μυτιληναῖος, Κλεόβουλος ὁ Ρό-
διος, Περιανδρὸς ὁ Κορινθίος, Χέλων
ὁ Λακεδαιμόνιος, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος
καὶ Βίας ὁ Πριηνεύς. (Ἐξησαν κατὰ
τὸν Ζ' π. Χ. αἰῶνα)
5. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ριχάρδος
Γ' στὴ μάχῃ τοῦ Μπόσφορ, τῷ 1485.
6. Τόγκα, εἶνε ἕνα ελαφρὸ δίτροχο ἀ-
μάξι πού χρησιμοποιεῖται στὶς Ἰν-
δίες.
7. «Νὰ εἶνε ἄτιμος ὅποιος σκεφθῇ κα-
κό...».
8. Κιλιμάντζαρο εἶνε τὸ ὕψιλότερο ὄρος
τῆς Ἀφρικῆς (ὕψος 6.000 μ. περίπου
στὴν Κένυα, Ἀγγλικὴ Ἀνατολικὴ Ἀ-
φρικὴ).
9. Ἐξαράτται. Κατὰρὰ σούπα (ζωμός)

Ὁ Βλάχος
γιὰ τὰ...

«ΤΡΑΝ»

Προυφές, π' λίες, τσο-
πί μ', ἴπ' δὴς εἶχα στραγ-
γουλῆς' τοῦ πόδ' μ' κι δὶν
μπόραγα νὰ, πιρπατήσ',
σκαλῶν' ἴπ'αν' οἱ μίνια ἀπὸ
'κειὲς τὶς καλύβις μὲ τὰ
ρουδέλια πού τὶς κρέν'
«τράν», γιὰ νὰ ρουβολήσου
σὰ πέρα στὴν Κολουπυθοῦ,
πού εἶν' μπαξ'ιάν'ς οὐ
Γκόγκους, οὐ Κουλουκα-
θάρ'ς. Μόλ'ς, τοῦ λ'πόν,
μπαῖν' μέσα, νάσ' κι μὲ
κουτουζυγῶν' ἱένας μαν-
τράχαλους μὲ ἱένα ταγάρ'
διρμάτ' νου μπρουστά τ'.

—Τοῦ σιτήργιου σ', μὲ
κρέν'...

—Τὶ λίες, οὐρέ;
—Ἀντι, ἀντι, μὲ κρέν'
τότ'ινς, κατῖθ'ινι τοῦ δι-
φραγκου, γιὰτὶ θὰ βαρήσ'
τοῦ καμπανέλ'.

—Κὶ δὲν τοῦ θαρᾶς, τοῦ
ἀντικρέν', τί μὲ κόφτ' ἱμέ-
να;

—Ἀμέσους, π' λίες, τσο-
πί μ' χτυπουλουγάει οὐ
μαντράχαλους τοῦ καμπα-
νέλ', κι οὐ «τράν» κουτου-
στέκιτι σάν τὴν γατῖάρα σ'
ὄντας δὶν θέλ' νὰ πάη στοῦ
χουράφ'.

—Ἰμπρός, κύργιε, μὲ
κρέν', κατῖθ'ι, γιὰτὶ ἔχ'
μὲ δ'λειά...

—Κὶ σάν ἔχ'ς δ'λειά, τοῦ
ἀντικρέν', τί μὲ γνοιάζ' ἱμέ-
να; Τράβα στὴ δ'λειά σ'...

—Ἰφτοῦνου ἦτανε, τσουπί
μ'. Μόλις τῶπα, ὄλ' ὄν'
ἦν' σαν μέσα στοῦ «τράν»
σηκουθήκαν ἴπ'αν' κι ἀρχ'
νῆσανε νὰ φουναζοῦσαν σάν
κουμμένες κιφαλές.

Τότ'ινς κι ἱγὼ ἱγρίψα.

—ἱ φουναζίτι, μουρέι,
ἱέσκουζα. Δ' κός σας εἶνι
οὐ «τράν»; Ἀμίτι, τοῦ λ'
πόν, στοῦ διάουλου...

Δὶν πρόφτασα νὰ τελιώ-
σου, τσοῦπα μου, κι χου-
ρίς νὰ τοῦ καταλάθ' ὅριθ'
κα ἀνάσκ'λα στοῦ δρόμου.
Σηκώνουμι μουνουμιάς,
κάν' ν' ἀνέθου ἀπάν' γιὰ
νὰ τοὺς καλιγῶσ' μὲ τοῦ
τσαρούχ' μ', ἀλλὰ τζίφους.

Ὁ «τράν» εἶχι γίν' ἀφαν-
τοῦς! Ποῦ θὰ μ' πάη ὅμως.
Θὰ τοὺν ξανάθ' κι τόνις
θὰ ἀνέθ' ἀπάν' κι θὰ τ'ς
καλιγῶσ' ὅς'ς ὅρισκουντι
μέσα...

Ὁ Μάγκας γιὰ τὶς...

ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Ἐἰ ρέ φύση περιπαίχτρα
καὶ ἀνευθρίαστη. Ἐστῆ-
σες τὴ μάκενὰ σου καὶ ἐξ-
μαύλισες ὅλο τὸν κοσμάκη
πού ἀμόλησε μελάνιδό τὰ
καφενεῖα παρατῶντας σύζυ-
λο τὸ ναργελεδάκι, τὴν πρέ-
φα καὶ τὴν ξερή του, γιὰ
νάρθη νὰ σὲ ἀπολάμψῃ στὰ
θουνά.

Μὲ τὸ συμπάθειο δηλα-
δῆς, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τῆς τὰ
ψάλω ἕνα χεράκι πρὶν εἰ-
σέλθω στὸ κυρίον θέμα. Τὸ
Σάββατο, πού λέτε, μάγ-
κες, μπανίζω στὸ ρεῖθρον
τοῦ πεζοδρόμιου τῆς Μπέμπα
τὴν Κουμποτροπού, πού ἄλ-
λοτες ἐξηγιώμαστε περιέρω-
τα δίπαξ ἐβδομαδιαίως στὸ
λόφο τοῦ μερακλή τοῦ Φιλό-
παππου.

—Τί γίνεσαι, ρέ σπλάχνο;
τὴ ρωτᾶω γιὰ νὰ διπλαρῶ-
σω.

—Καλὰ, ἀλλὰ εἶμαι βια-
στική, μοῦ ἀπαντᾷ γιὰ νὰ
στρίψῃ.

Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' αὐ-
τοὺς πού τρῶνε προσβολα-

σιόνες κόντρα λὰ μούρη,
γι' αὐτὸ τὴν περιβουτᾶω ἀ-
πὸ τὰ μαλακὰ μόρια.

—Ἐλα ἐδῶ, μωρή, κοπά-
νι εἶμαι καὶ μοῦ συμπεριφέ-
ρεσαι οὕτω πῶς;

Τὸ καφερὸ τὸ Μπεμπάκι
τὰ χρειάστηκε.

—Ὅχι, ὅρὲ Περικλάκια,
μοῦ λέει, ἀλλὰ θιάζομαι
γιὰτὶ θέλω νὰ ψωνίσω, ἔπει-
δῆς αὐριοθὰ πάωἐκδρομῇ...

—Ἐκδρομῇ; Σοῦστριψε,
ρὲ Μπέμπα;

—Τὶς λές, μωρὲ Περικλά-
κια; Δὲν ἔχεις πάει ποτέ,
γι' αὐτὸ τὸ λές. Ἀμα ἔρ-
θης ὅμως μιὰ Κεριακή μα-
ζί καὶ δῆς τὴ φύση, τότε θὰ
σοῦ ἀρέσῃ καὶ σένα!...

Ἐμειδίσασα ἐπιχαρίτως
καὶ χτύπησα τὸ Μπεμπάκι
στὴν πλάτη.

—Ἀς λείπῃ τὸ θύσινο ἱ
Προτιμᾶω τὴν πρέφα καὶ τὸ
ναργιλεδάκι. Τὴ φύση τὴν
ἀφήνω νὰ τὴ χαίρεσαι τὰ
λόγου σου.

Ἀπάντησα πλεωμένη, ἔ;
τοὺς πού τρῶνε προσβολα-

Ο ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Στὸ ἔχω πῇ
πῶς εἶμαι πεί-
κι' ὅταν κάτ', παρλάρω
θέλω νὰ γλ-
—μὰ τοὺς Ἀγί-
γιὰτὶ ἀλλοιῶς κρεπάρω.

Πές με κουτὸ
γιὰτὶ αὐτὸ
πάλι στὸ ξαναλέω,
ὅμως νὰ ἔ-
πῶς θὰ σὲ ξε-
καὶ ὕστερα θὰ κλαίω.

Μὲ 'κειὸ τὸ νεῖδ
τὸ μορφονεῖδ
ἀμόρε πάλι κάνεις,
καὶ προσπαθᾷς
— μὲ συμπας-
κόρνα γιὰ νὰ μοῦ θάνῃς!

Στὸ λέω ἀν-φᾶς,
δὲ θὰ τὸ φᾶς
αὐτό, γιὰτὶ ἐφέτος
ἔχω σκοπὸ
αἷμα νὰ πῶ
κι' ὠρεθουάρ,

Δὲν εἶν' σωστὸ
μὲ τὴν πιστό-
τὸν μορφονεῖδ νὰ διώξῃς,
ἀλλὰ μὲ λό-
μὲ τὸ καλὸ
νὰ τὸν περιμαζώξῃς.

Ἄν μ' ἀμὸρά-
καμιά φορά
τὸ κάνεις γιὰ δὲν ξέρει
πῶς μ' ἀγαπᾷ
καὶ θὰ μὲ πᾶ-
ἐσὺ τὸ τζοβαέρι.

Ἔτσι νὰ κά-
γιὰτὶ κακὰ
πολλὰ ἡ ὥρα φέρνει
τραβάς πιστό-
— συμβαίνει αὐτό-
κι' αὐτὴ φωτιά δὲν παίρνει

Καὶ θὰ σ' ἀρπά-
νὰ σοῦ τὴ σπά-
τὴν κόκα σου τὴ φῖνα,
γιὰτὶ ποτέ
δὲν χωράτῃ-
στὸ λέει ἡ

Ὁ Ἀρμένης
γιὰ τὰ...

ΔΑΝΕΙΚΑ

Ἰψὲς πού πινωμένο κα-
φέ μου ἔκανα, Μιράν Σου-
τζουκίαν ἱγλέτω ἑφτακίνη-
το καθάλλημένο νὰ ἔνεται.
Μιράν καλὸ φίλο, μὰ μπιτ
κακοπλερωτῇ. Δανεισμένο
ἔνεται, δανεικὰ ἐπιστρίμένο
δὲν ἔνεται. Καφέ μου —μα-
φέ μου ἀφρομένο ἱκάνω καὶ
ἱρπάζω Μιράν.

— Μιράν, τζάνουμι, χαμέ-
νο ἀντρωπο εἶμαι. Ἀμα
δανεικὰ ντὲν ντῶση, ἐναῖκα
μου κεφάλι μου σπασμένο
τὰ κάνη.

—Ἐναῖκα σου μιλημένος
τὰ ἔνομαι, ἱλέει, κεφάλι σου
σπασμένο ντὲν τὰ κάνη.

—Ἀφερίμ, Μιράν, ἱλέω,
ἱπᾶμε ἱσπίτι μιλημένος νὰ
ἔνεσαι, δανεικὰ χαρισμένος
τὰ κάνω.

Ἰμπήκα ἑφτακίνητο,
πούρ-πούρ ἱέκανε, ἀντᾶ
σπίτι μου φτασμένος ἐνή-
καμε.

—Ἀγκόπ, ἱλέει Μιράν,
ἐναῖκα δικός σου μιλημένος
μόνος στὸ ἱνωμάτιο τὰ
κάνω.

—Ἰστὲ ντὲν πειράζει, ἱ-
λέω.

Ἐναῖκα μου σέρω. Κα-
νονισμένο δουλεῖα τὰ κάνη,
Μιράν μὲ ἱσύλο δανεικὰ τὰ
ἱσοφλάει.

Ἐκάτησα ντωμάτιο ἔσω
καὶ ἱπρίμινα Μιράν θγαλ-
μένο νὰ ἔνεται. Ἀμα Μιράν
ἱς θγαλμένο ντὲν εἶνε. Βα-
ρεμένος εἶνα, σανᾶ—μανᾶ
ἑφτακίνητο μπασμένος εἶνα,
σανᾶ—μανᾶ πούρ-πούρ ἔ-
κανε, χαμένος εἶνα.

Ἐναῖκα μου ἱρωτάω τὸ
βράντο:

— Δανεικὰ Μιράν πλεω-
μένο ἔκανε;

Ἐναῖκα μου κεφάλι κου-
νημένο ἔκανε.

— Μιράν δανεικὰ ἱχά-
ρησα.

—ἱχάρησες; Ἀμάν-ἄ-
μάν, καμένο μὲ ἔκανες.

— Καμένη ἐγὼ εἶμαι, ἱ-
λέει ἐναῖκα μου, πού ἱπαν-
τρέφτηκα Ἀγκόπ μουσάρη.
Μιράν παλληκάρης καλὸς
ἔνεται, γι' αὐτὸ δανεικὰ ἱ-
χάρησα!

Ἰκατάλαβα, Μιράν ἱς
δὲν ἱπρεπε μὲ τὸ ἐναῖκα
μου μόνος νὰ ἔνεται, ἀμα
ἀργὰ ἱμυριστήκα... Μπου-
νταλὸς ἀντρωπὸς εἶμαι...

ΑΓΚΟΠ

ΜΗΤΡΟΥΣ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

ΑΝΤΖΟΛΙΝΑ

ΌΤΙ ΕΝΟΤΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ

Κουβεντούλες

Πολύ δύσκολο το πρόβλημα που μου υποβάλλετε, καλή μου φίλη. Μου ζητάτε ν' αποφανθώ αν έχουν δική οι γυναικες σας να σας φέρουν αντίρρησης, προκειμένου για το πρόσωπο που έδω λέξατε για σύμφωνο του έξιου σας. Βρίσκετε πολύ δίκαιη και παράλογη την άρνησή τους και με επικαλείσθε να κρίνω και... να αποφασίσω.

Όσο για το δεύτερο, αρνούμαι κατηγορηματικά, και για το πρώτο κρατώ πολλές, πάρα πολλές επιφυλάξεις. Πώς θέλετε να καταβύθω τους γονείς σας ότι έχουν άδικο, αφού δεν ξέρω ούτε το πρόσωπο της έκλογής σας, ούτε τον χαρακτήρα του.

Μου προβάλλετε το επιχείρημα ότι έσείς θα ζήσετε με αυτόν τον άνθρωπο, κι' επομένως σε σας πρέπει να άρεση. Πολύ σωστό. Σωστό επίσης το επιχείρημά σας ότι η μητέρα σας κρίνει με τα 50 της χρόνια ενώ έσείς πρόκειται να κρίνετε με τα 20 σας χρόνια. 'Αλλ' αυτό ακριβώς το επιχείρημα θα πάρω κι' εγώ για να σας αντικρούσω.

Δεν νομίζετε ότι, αφού είσαθε τόσο νέα, δεν έχετε αρκετή πείρα για να πάρετε μόνη σας μίαν απόφαση; Δεν νομίζετε ότι μπορεί να υπάρχουν πράγματα που διαφεύγουν από την αντίληψή σας, ενώ οι γονείς σας, σαν με γαλύτεροι και αντεπιδείκτοι, μπορούν να σας καταστήσουν προσεκτική; Δεν νομίζετε ότι οι γονείς σας, που σας έμεγαλωσαν και σας ανέθρεψαν, ξέρουν πιο καλά τι ταιριάζει στον χαρακτήρα σας και τι δεν ταιριάζει; Δεν νομίζετε ότι αν σας συμβουλευθούν, αυτό το κάνουν γιατί επιθυμούν την ευτυχία σας; Δεν νομίζετε ότι τα σοφά τους διδάγματα δεν είναι περιφρονήτα, διότι πηγαίνουν από ανάγκη και ενδιαφέρον;

Γι' αυτούς όλους τους λόγους δεν σας λέγω: Κλείστε την καρδιά σας στο αίσθημά σας, αλλά άλλως δεχθήτε να συζητήσετε με τους γονείς, ν' ακούσετε τα λεγόμενά τους και σκεφθήτε καλά όσα θα σας πούν πριν πάρετε την τελειωτική σας απόφαση.

Πρόκειται για ολόκληρη τη ζωή σας. Μη είσαστήτε.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Η μόδα

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Οι βραδυές τουαλέτες είνε χάρμα οφθαλμών. Σατέν, δελούδο, μουσλίνας, δοντέλλες, λαμέ, συναγωνίζονται για να μας παρουσιάσουν άριστουργήματα και η επινοήσις των διαφόρων είκων ραπτικής φθάνουν στο κατακόρυφο.

Βλέπουμε κορσάζ που συγκρατούνται μόνον από το λαμό — διότι οι μπρετέλλες κατηγορήθηκαν πλέον — βλέπουμε άλλα κορσάζ που δεν στηρίζονται καθόλου, φούστες που θυμίζουν τά κρινολίνα με το σχήμα τους, άλλες που μας μεταφέρουν στην εποχή των τουρνύρ, χωρίς όμως να αποκλείονται και οι φούστες

που είνε στενές ή ίσιες. Όλα τα χρώματα είνε της μόδας και τα ντεκολτέ είνε μεγαλύτερα παρά ποτέ, εμπρός και πίσω και ως επί το πλείστον μυτερά.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΑΙ ΦΟΥΣΤΕΣ

Η ποικιλία των μπλουζών είνε πολύ μεγάλη εφέτος. Άρχίζει από την πορτοφ μπλουζά, που γίνεται από δέρμα αντίλοπης, και καταλήγει στην άμμιγιέ, που γίνεται από λαμέ ή μουσλίνα.

Είνε όλες απλές, με ελαφρότατα γανιρίσματα και το πολύ — πολύ έχουν μερικές πιέτες, σουρές ή κουφότητες.

Βλέπουμε μπλουζες από ζερσεύ, από σατέν, από λεπτό λαμό, από σ' όλα τα χρώματα φθάνει αυτά να συνδυάζονται με το χρώμα της φούστας, που τις συνοδεύει.

— Οι φούστες που φοριούνται με αυτές τις μπλουζες είνε ίσιες κατά γενικό κανόνα και για να έχουν πλάτος τοποθετείται μια κουφωμένη εμπρός και μία άλλη πίσω. Μερικές φούστες είνε ανοικτές κάτω, πίσω και εμπρός και αυτές είνε ένα είδος ζυγυλού καταλλήλη για σόρ.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΑΜΠΙΓΙΣ

Μερικά μοντέλα φουστών που, χρησιμοποιούνται για τουαλέτες απογευματινές είνε καιωμένα από δελούδο, σατέν ή και ντρέ, σε χρώμα κατά το πλείστον μαύρο. Αυτές φοριούνται συνήθως με μπλουζες μεταξωτές ή μακρές καζάκες και έχουν σχήμα άνφορμ, με φάρδος που αρχίζει σχεδόν από τους γοφούς. Ένιοτε έχουν ένα άμμιεμάν πουλ διακριτικό, που κουμπώνει στο πλάι και γανιρίεται με κουμπιά στρογγυλά από το ίδιο ύφασμα ντυμένα.

Όσο για τις βραδυές φούστες, αυτές είνε μακρές, από

δελούδο, ή σατέν και έχουν ίσια γραμμή, με ελαφρό φάρδος, που αποκτάται τη βοηθεία ενός άμμιεμάν τοποθετημένου άμμιεμάν.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Σωστή επανάσταση εφέτος στα καπέλλα και τα χτενίσματα. Κι' αυτό όχι μόνον η γυναίκα μας παρουσιάζεται υπό νέαν όλως μορφήν — αφού το χτενίσμα της αλλάζει έντελως την φυσιογνωμία — αλλά ακόμη και η σιλουέτα της ολόκληρη παρουσιάζεται διαφορετική, διότι το χτενίσμα το καινούριο λανσάρει άναγκαστικώς και καπέλλα άνάλογα.

Τα εφέτεινά καπέλλα γίνονται από δελούδο και από καστόρι, είνε δέ πολύ έργασμένα και γανιρίμενα με πουλιά, φτερά, λουλούδια, μοτίφ διάφορα και κορδέλλες.

Βλέπουμε μπόρ σηκωτά προς τα ένα πλάι ή ολόκληρα σηκωτά, πολλές τόκες και τα άπαράτητα κλωσάκια, που δεν λείπουν ποτέ, αλλά προσαρμόζονται πάντοτε προς την έκαστοτε μόδον.

Το δελούδο χρησιμοποιείται πιο πολύ για καπέλλα άμμιγιέ και συνήθως ντραπάρεται με ένα ντραπάρειο που καταλήγει σε δέσιμο ή σε δυο άκρες, που μοιάζουν πολύ με φτερά.

Μερικά καπέλλάκια έχουν σχήμα μπρετόν ή μπερέ, με μίαν ιδιόμορσαν κλίση προς τα επάνω. Η κλίσις αυτή όμως δεν έμμοδίζει την επικράτησι των κατεβαστών μπόρ, ιδίως εμπρός, διότι το πίσω μέρος του καπέλλου μένει τελικώς σηκωτό, αφήνοντας όλο το κεφάλι γυμνό πλάι. Άπαράλλαχτα όπως το μόδερνο χτενίσμα.

ΤΕΠΕΔΕΣ ΜΥΤΕΡΟΙ

Οι μυτεροί τεπέδες φαίνονται

ότι θα φορεθούν πολύ και είνε τόσο μυτεροί, ώστε θυμίζουν μινωάρδες. Τα μπόρ τους είνε έντελως «πλά» ενώ συχνότατα ένα φτερό στρουθοκαμήλου έρχεται να συμπληρώση το σύνολον.

Άς μη λησμονούμε επίσης τον συνδυασμό του άσπρου και μαύρου, που έμφανίζεται υπό μορφήν δελούδου και φτερών ή καστόριου και δελούδου ή δελούδου και κορδέλλας.

Άπαραίτητον δέ πάντοτε συμπληρώμα, το δελάκι, όχι όμως «φλού» και ρηγτό, αλλά έφαρμό στο στο πρόσωπο, όπως τον παλιό καρό.

Γενικώς τα σημερινά καπέλλα μας φέρουν πιν στρά 1900, καθώς και τα χτενίσματα. Άν κυττάζουμε παλιές φωτογραφίες, θα πεισθούμε.

Ο καλλωπισμός

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΦΡΟΝΤΙΣ

Όπως πλένομε τα χέρια μας, προτού πλαγιασώμε, έτσι πρέπει να φροντίζωμε και για την καθαριότητα του προσώπου μας, με μόνη τη διαφορά ότι το άπλο πλύσιμο δεν είνε αρκετό για την επιδερμίδα του προσώπου που μακιγιάρεται. Το κόκκινο χρώμα δεν φεύγει αν δεν χρησιμοποιήσωμε κάτι το λιπαρό, που έχει την ιδιότητα να αφαιρεί και θε ξένη ουσία. Άν έχετε πολυ λιπαρά επιδερμίδα, προτιμήσατε μιά λωσιόν όπως είνε η Σέρκ ή η Άρντέν, αν όμως η επιδερμίδα σας είνε μάλλον ξηρά, τότε θα φέρετε καλύτερο αποτέλεσμα με μιά καλή κρέμα, την οποίαν μάλιστα θα διατηρήσατε στην νύχτα και θα πλυθήτε το πρωί με ζεστό νερό.

Όσες έχουν πρόωρες ρυτίδες θα κάνουν καλά να μην άμεινουν ποτέ την νυχτερινή αυτή τουαλέτα του προσώπου, ή οποία θα έμποδισι τις ρυτίδες να

Αυτό μου θυμίζει μιά σκηνή σε ένα φαμακείο της γειτονιάς μου. Μιά κυρία πήκε μέσα, έζητησε να της αλλάξουν κάποιο μεγάλο χαρτονόμισμα και άμα μακρύνθη από το ταμειον χωρίς να πεί θά της άφαιρέση παρό μόνον έναν πενήντη ότι δεν είνε είς θέσιν να διοική τα του σπιτιού.

Στην περίπτωσι αυτήν τα

ΓΥΝΑΙΚΑ

γίνονταν πλέον έντονος.

Νομίζετε όμως ότι οι ρυτίδες είνε πάντοτε ζήτημα έπιδερμίδος; Όχι πάντοτε, και υπάρχουν ρυτίδες που όφειλονται εις κακήν ύγείαν, νευρασθένειαν κτλ. Στις περιπτώσεις αυτές πρέπει να πολεμήσωμε την κυρίως αίτιαν, διότι η τοπική θεραπεία δεν θα φέρη άποτέλεσμα.

Μη σας τρομάζουν όμως πάντοτε οι ρυτίδες, διότι υπάρχουν ρυτίδες που προσθέτουν έκφραστικότητα σ' ένα πρόσωπο και το κάνουν πλέον συμπαθητικό, το δίνουν ένδιαφέρον.

Δεν πρέπει να μπερδεύωμε αυτές τις έκφραστικές ρυτίδες με τις προερχόμενες από προχωρημένη ηλικία.

Η οικογένεια

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΖΥΓΙΩΝ

«Έχω όλα τα όφρη της οικογένειας», λέγει ο σύζυγος, και η σύζυγος άπαντά: «Έχω όλα τα όφρη του σπιτιού». Πράγμα που δεν είνε διόλου μικρό με τις σημερινές συνθήκες της ζωής που επιδιδάσκον να σκέπτεται κανείς καλά κάθε έξοδο που θα κάνει, αν θέλη να μη θρεθί σε άδιέξοδο.

Και όμως υπάρχουν οικογένειες όπου τα πράγματα δεν είνε διόλου μοιρασμένα και οι ρόλοι μπερδεύονται. Δηλαδή άνακατεύεται ο σύζυγος στα ζητήματα του σπιτιού και... φυσικά τα κάνει θάλασσα, όπως συμβαίνει ακριβώς το ίδιο όταν έπιχει ρή η γυναίκα ν' άνακατευθής υποθέσεις του άνδρος της.

Για να όρθωποδη ένα σπίτι, πρέπει όλα τα πρόσωπα της οικογένειας να συμβάλουν. Ο σύζυγος θα συζητήση με την σόντροφο του έξιου του, θα της έξηγηση πόσα ποεί με άσπανούν κάθε μήνα, θα της μιλήση για τις υποθέσεις του, θα της δώση να καταλάβη πόσα ακριβώς είνε τα έξοδά τους και ύστερα θα τς άφήση πρωτοβουλίαν, την οποίαν δεν θα της άφαιρέση παρό μόνον εάν πεισθί ότι δεν είνε είς θέσιν να διοική τα του σπιτιού.

Στην περίπτωσι αυτήν τα

πράγματα θελόνουν χρειάζεται μεγάλη διπλωματία να δώση ο άνδρας στη γυναίκα του να καταλάβη τις έλλείψεις της χωρίς να την προσβάλλη, διότι αν την προσβάλλη, δεν θα έπιτύχη τίποτε και μάλλον μπορεί να την κάμη να αντίδρ από φούρκα.

Δεν γεννιούνται όμως οι γυναίκες νοικοκυρές και δεν μπορούν να κάμη νοικοκυρά την γυναίκα του όταν δεν είνε, αλλά με μιά καθόδηγησι και πρ πάντων με καλωσύνη έπιτυγχάνονται τα πάντα. Όπως πάλιν και η σύζυγος, αν αντίληφθί ότι ο άνδρας της είνε σπάταλος και άσουλλόγιστος, με πολλή τέχνη μόνον θα κατορθώση να τον διορθώση.

Η καλή συμπεριφορά

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΤΕ

Κάποιος που ήθελε να ποζάρη ως άριστοκράτης έκανε παρρησίες πάντοτε στην κόρη του, διότι όταν έβγαίνει από ένα κατάστημα όπου είχε κάνει κάποιαν αγορά εύχαριστούσε τον υπάλληλον. Δεν είχε όμως διάλο δικρό, διότι ο πραγματικά ευγενής άνθρωπος εύχαριστεί ακόμη και τον λούστριν που θα του γυαλίση τα υποδήματά του. Ένα «εύχαριστώ» δεν στοιχίζει τίποτε και μς κατατάσσει άμέσως μεταξύ των πολιτισμένων ανθρώπων. Πρός θεου δέ παύσατε να λέτε «Μερίσι» αφού είμεθα «Έλληνες. Αυτή η ξενομανία πρέπει πια να εκλείψη, όπως έπίσης πρέπει να άποβάλωμε την κακή συνήθεια που έχομε ν' άνακατεύωμε ξενικές λέξεις στην διμιλία μας, αφού η γλώσσα μας είνε η πλουσιωτέρα γλώσσα του κόσμου.

Μερικοί άνθρωποι σας σταματούν στον δρόμο, σας ζητούν μιά πληροφορία και αφού τους την δώσετε γυρίζουν την πλάτη τους και φεύγουν χωρίς να σας πούν ένα εύχαριστώ που είνε άπαραίτητο. Μπαίνουν σε ένα κατάστημα, ζητούν κάτι και φεύγουν, χωρίς το τυπικό «εύχαριστώ», θελόν όμως να λεγώνται ευγενείς άνθρωποι και ποζάρουν για άριστοκράται.

Και αν κάποτε εύχαριστήσατε ένα κατώτερον σας : υπάλληλο καταστήματος, είσπραξ τ ο ρ α ζήτηση να της αλλάξουν κάποιο μεγάλο χαρτονόμισμα και άμα μακρύνθη από το ταμειον χωρίς να πεί θά της άφαιρέση παρό μόνον έναν πενήντη ότι δεν είνε είς θέσιν να διοική τα του σπιτιού.

Στην περίπτωσι αυτήν τα

Ένα γραφικώτατο φορεματάκι για βραδυή έξοδο. Ο γιακάς και οι μανσέτες είνε από λαμέ άσημι, το δέ ύφασμα του συνόλου κατά προτίμησιν δελούδο μαύρο.

«Νομίζετε πως εκατάλαβε το μάθημα;» μου είπεν ο φαμακοποιός και γέλασε ειρωνικά.

Μη διατάζετε ποτέ να λέτε «εύχαριστώ» για το κάθε τι και μη παραλείπετε να λέτε «παράκαλώ» όταν σας εύχαριστούν. Αυτό σημαίνει: «Μην κάνετε λόγο για τέτοιο μικρό πράγμα».

Και αν κάποτε εύχαριστήσατε ένα κατώτερον σας : υπάλληλο καταστήματος, είσπραξ τ ο ρ α ζήτηση να της αλλάξουν κάποιο μεγάλο χαρτονόμισμα και άμα μακρύνθη από το ταμειον χωρίς να πεί θά της άφαιρέση παρό μόνον έναν πενήντη ότι δεν είνε είς θέσιν να διοική τα του σπιτιού.

Στην περίπτωσι αυτήν τα

Η άλληλογραφία μου

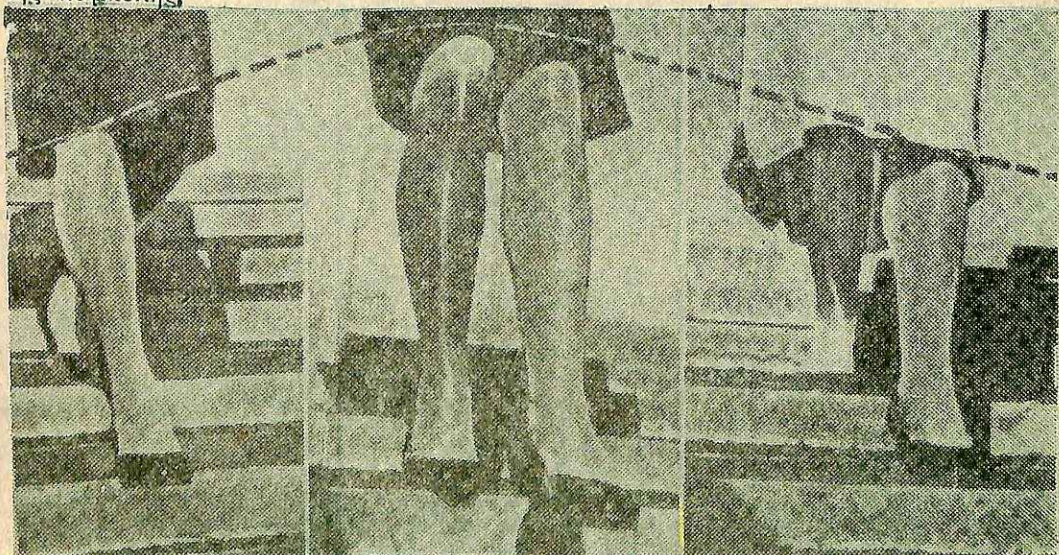
ΕΛΕΝΗ Π. ΛΟΥΤΡΑΚΙ.—Χαίρω που σας όφέλησαν τα λόγια και άκόμη πιο πολύ που συνετέλεσα για να γίνουν. Όσο για την επιδερμίδα του προσώπου σας, για να στέκεται η πουδρα σας, να θάζετε προηγουμένως μίαν κρέμαν-πούδρας. Δεν σας συνιστώ ειδικώς ποίαν, διότι κάθε επιδερμής έχει τις ίδιες τροπικές της. Θα όρθη έσπες από της ταιριάξει. Καλές κρέμες είνε πολλές. Δοκιμάσατε μόνη σας για να καταπισθώτε.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΝ, Πειραιά.—Οι πανόδες σας θα έξελαι φθούν μόνον αν έγιναν από τον ήλιο. Άν είνε της επιδερμίδος και ήλθον χωρίς άποχρόντα λήγον, δεν έξελαιφονται. Άστε αν νομίζετε ότι άποκτήσατε αυτές τις πανόδες από τον ήλιο, δοκιμάσατε το κάτωθι φάρμακον και άσφαλώς θα άπολλαγήτε.

Προσπιτέ μπλάνκ 1.0
Σα νιτράτ ντέ μπισ. 2.0
Μούθ 2.0
Καλ κρέμ 20.0

ΚΟΥΛΑΝ Ζ. Γ.—Είνε δέσπαιον, καλή μου φίλη, ότι ο χαρακτήρ σας και η ζωή την οποίαν κάνετε, δεν θα μας βοηθήσουν διόλου να διορθώσωμε αυτό το μειονέκτημα, διότι μη φαντασθήτε ότι υπάρχουν μαγικά φάρμακα. Καταλαβαίνω ότι είσθε αρκετά μορφωμένη, ώστε να μην πιστεύετε σε άσώματα τέτοιου είδους. Το μόνον λοιπόν που θα κάμειτε είνε συστηματική γυμναστική, ιδίως του κορμού και των χεριών με άναπνευστικές κινήσεις. Κρύα επιθέματα και ποτ έπιχρίν ζεστό νερό στο πλυσισμό σας. Αυτό συν τα χρόνια θα σας φέρη άποτέλεσμα.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

1925

1926

1928-30

1931-32

1933-37

1938

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΤΗΝΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

Κάθε χρόνο φοβούν χιλιάδες αγελάδες από κομμάτια συρμάτων, καρφιά και άλλα σιδερένια αντικείμενα, τα οποία καταβροχθίζουν μαζί με την τροφή τους. Συνήθως αυτά τα μεταλλικά αντικείμενα εγκαθίστανται σε ποσότητες μέσα στο στομάχι χωρίς να είναι εύκολο να τα βγάλει το χειρουργικό μαχαίρι. Ένας Αμερικανός όμως κτηνίατρος—χειρουργός επένησεν έναν εξυπνο τρόπο για να αντιμετωπίσει αυτές τις περιπτώσεις και η μέθοδος του έχει υιοθετηθεί από πολλούς κτηνοτρόφους των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο χειρουργός αυτός κάνει μια έντομη και εισάγει στο στομάχι του ζώου έναν δυνατό απόστειρωμένο μαγνήτη, ο οποίος απορροφά τα διάφορα μέταλλα απ' όπου κι αν είναι προσκολλημένα και τα παρασύρει. Η απλή αυτή ιδέα θα γλυτώσει χιλιάδες αγελάδες από τον θάνατο.

ΩΔΙΚΟ... ΑΥΤΙ

Μια Αμερικανίδα είναι προικισμένη από τη φύση μ' ένα αυτί, που σφυρίζει κάθε φορά που φταρνίζεται.

Η περιέργη αυτή γυναίκα φταρνίζεται κάθε τρία λεπτά και έχει υπολογισθεί ότι ως σήμερα έχει φταρνιστεί 200.000 φορές και φυσικά το αυτί της έχει σφυρίξει άλλες τόσες.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ

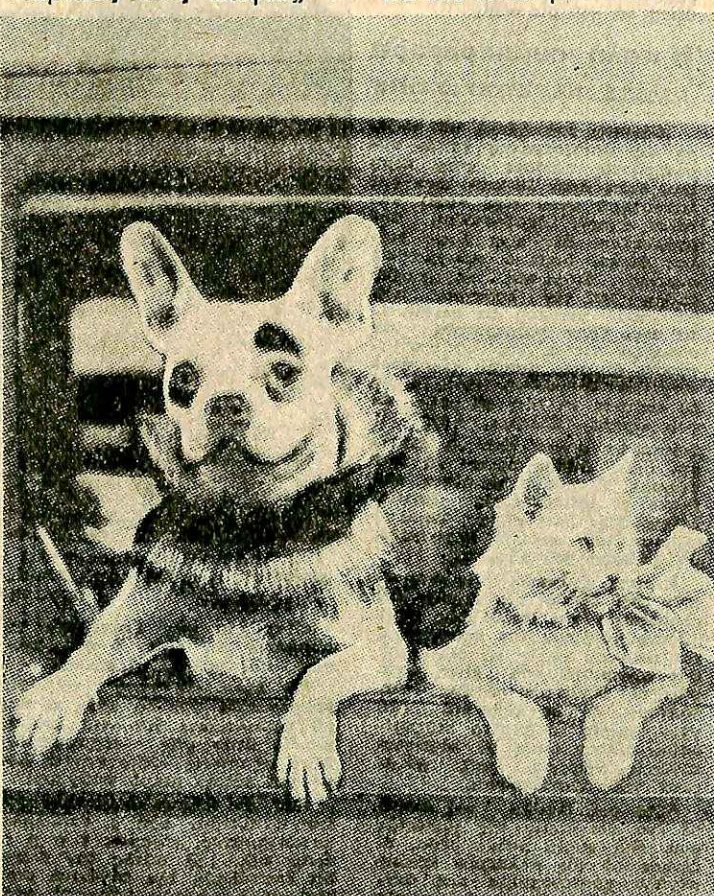
Οι οδηγοί των ταξί στο Λονδίνο σκέφθηκαν να πατρονάρουν έναν άγιο και διάλεξαν τον Άγιο Μάρτινο. Όλων των ειδών τα εμπόρια και επαγγέλματα έχουν ειδικούς αγίους που προστάτουν τα συμφέροντά τους.

Ο Άγιος Μάρτινος, ωστόσο θεωρείται και από τους καθολικούς ο προστάτης άγγελος των κηπουρών οι οποίοι πιστεύουν ότι όταν τα χαμοκέρασα φυτεύονται την 30ην Αυγούστου—την ημέρα δηλαδή του εορτασμού της μνήμης του—καρποφορούν μ' επιτυχία.

Όλοι οι διαμαρτυρόμενοι ταξιδιώτες γνωρίζουν ότι ο Άγιος Χριστόφορος φροντίζει για το ταξίδι τους ενώ οι αρχιτέκτονες πιστεύουν στον άγιο Σεβαστιανό.

ανό, ο οποίος θανατώθηκε με βέλη.

Ο Άγγλος Κρισπίνος προστάτει τους τσαγκάρηδες, ή Άγία Άγάθη τις νοσοκόμες, ή Άγία Καικιλία τους μουσικούς, ή Άγία Αικατερίνη τους σπουδαστές, ο Άγιος Κοσμάς τους χειρουργούς, ο Άγιος Ουμβέρτος τους κυνηγούς, ο Άγιος Λεονάρδος τους φυλακισμένους, ο Άγιος Μαρτίνος τους κλέφτες, ο

Η χαριτωμένη αυτή σκυλίκη απηθανίασε στον σταθμό του Λονδίνου, ενώ έφευγε από το δρόμο με ταχεία. Οι συνοδοί ενός ζεύγους νεόνυμφων που πήγαιναν στη Θεσσαλονίκη για τον μήνα του μέλιτος, ένα σκυλάκι και μια γατούλα, βγήκαν από παράθυρο του θάγνου. Α' αποχαίρετουν τους συγγενείς των νεονύμφων.

Άγιος Ριχάρδος τους μεθυσμένους, Ακόμη κι όσοι έχουν πονόδοντο έχουν τον άγιο τους! Προστάτις τους είναι η Άγία Απολλωνία, που εμαρτύρησε στην Άλεξάνδρεια το 249 μ. Χ. βγάζοντας όλα τα δόντια της έπειδή είχε υποχρεωθεί από τους δημίους της να τραβή μ' αυτά δυο τανάλιες.

ΦΙΛΙΟΜΕΤΡΟΝ

Ανεκαλύφθη στην Αμερική ένας μετρητής των φιλιών, που καταγράφει την ένταση της έλξεως των δύο φύλων.

Πρόκειται περί ενός απλού συστήματος: Ο «φιλητής» κρατά ένα ηλεκτρώδιο και η «φιλούμενη» ένα

δεύτερο ηλεκτρώδιο και ο μετρητής καταγράφει την ένταση των φιλιών τους από το 0 έως το 120. Στο 90, που σημαίνει ότι το φιλήει θερμό—χτυπά ένα κουδούνι.

Ίδου ένα δειγματολόγιο εντάσεως φιλιών που έζηχθη από τα πειράματα που γίναν. Άρραβωνισμένα ζευγάρια 95, νεόπαντρα 87, παντρεμένα από πολλά χρόνια 30, Φιλιά φιλενάδων 15.

τίας έφαγε λουλούδια αξίας δέκα λιρών. Τα λουλούδια αυτά ήταν θιολέτες τριαντάφυλλα και γαρύφαλλα.

Στην Ευρώπη η διαίτα των λουλουδιών δεν συνηθίζεται, μολοντί τα φύλλα όπως και τα πέταλα των τριαντάφυλλων συμπεριλαμβάνονται στα «μενού» πολλών χορτοφάγων. Στην Κίνα όμως και στις Ινδίες, όπου μερικά είδη λουλουδιών φτρώνουν σε άφθονία, περίτεχνα, γεμάτα από πέταλα θεωρούνται φαί εκλεκτό, ευγεύστο και υγιεινό. Τα πέταλα των ρόδων, βουτηγμένα στο μέλι και ραντισμένα με αρώματα αποτελούν το προσφιλέ γλυκίσμα των μεγιστάνων.

Εξαίρετα γλυκίσματα κατασκευάζονται επίσης με λωτούς, κρίνους και πανσέδες. Τα λουλούδια αυτά έχουν πολλές θιταμίνες και δεν υπάρχει κανείς λόγος, έφ' όσον παρασκευάζονται καλά, να μην τρώγονται.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Με δυσκολία θα φαντάστη κανείς ηρεμότερη ασχολία από το άρμεγμα μιας αγελάδας. Έν τούτοις μόλις προσελήφθη ένας βουκόλος σε μιά αγρέπαι του Ίξμπορτ της Γεωργίας των Ηνωμένων Πολιτειών κι' ετοιμαζόταν ν' αρμέξει τις γελάδες έσπασε το λαϊμό του την ώρα που έσκυβε κάτω από την κοιλιά του γαλακτοφόρου ζώου.

Σοβαρά δυστυχήματα συμβαίνουν—καμιά φορά—στα πιά άπίθανα μέρη και κατά τον πιο απροσδόκητο τρόπο. Στην Αμερική, όχι πολλά χρόνια πριν, κάποιος έσπασε δυο από τα πλευρά του την στιγμή που άγκαλιαζόταν από την σωματώδη και ευρωστή άρραβωνιστική του, ενώ τον πέρασμένο χρόνο ένας άλλος γαιοκτήμων έσπασε το πόδι του από την σοβαρή αντίσταση που βρήκε κλωτσώντας ένα γουρούνι.

Επίσης στη Νέα Υόρκη ένα μαρδ δύο μηνών έσπασε τα μπροστινά δόντια του πατέρα του πετώντας του κατόμουτρα την μπισλία με το γάλα του.

Ο κατάλογος των παράξενων δυστυχημάτων είναι μεγάλος: Στην Κολωνία π. χ. ένας λαποδύτης στην προσπάθειά του να δραπετεύσει από ένα κρεπωλείο, έμπλεξε το κεφάλι του στα κρεμασμένα σαλάμια κι' άπαυ χονιάστηκε! Κάποτε στη Λυών η ούρα ενός σκύλου πιάστηκε στην σκανδάλη ενός κυνηγετικού όπλου. Έπικλο-

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΙΔΕΙ ΠΟΤΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στον Αθω, πέθανε πρό μηνών ένας καλόγηρος, ο οποίος ποτέ στη ζωή του δεν είχε δει γυναίκα. Ήταν 82 χρονών κι' όνομα ζόταν Μιχαήλ Ζολώτας.

Η μητέρα του πέθανε μόλις γεννήθηκε. Τον έφεραν τότε στο μοναστήρι του Αθω κι' εκεί ανετράφη μεταξύ των μοναχών, χωρίς ποτέ να δει κι' ίσως ούτε να... δραματισθεί γυναίκα.

ΛΟΥΛΟΥΔΟΦΑΓΙΑ

Σ ένα χορδ που δόθηκε τελευταίως στη Μελλθούρνη, ένας διαπρεπής Αυστραλός επιχειρημα-

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

λούθησε έκπυρσοκρότης, με αποτέλεσμα τον φόνο του κυρίου του σκύλου.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΚΛΟΠΕΣ

Τον περασμένο χρόνο δολοί κάτοικοι του γερμανικού χωριού Γκρέφφενπεργκ άρρησαν να ξυπνήσουν ένα πρωί, για τι το ρολόι της εκκλησίας του χωριού είχε πάψει να σημαίνει τις ώρες. Κάποιος άγνωστος λαποδύτης είχε κλέψει το εκκρεμές του.

Στο Ούμπλετον πάρκ του Λονδίνου, έδω και λίγους μήνες ένας άλλος λαποδύτης εισέδωσε στο πρώτο πτηνοτροφείο κι' έκλεψε σαράντα έξωτικά πουλιά.

Στην Αμερική όμως οι ζωόφιλοι λαποδύτες είναι πιο απαιτητικοί και τολμηροί. Κάποτε εισέδυσαν στον Ζωολογικό κήπο του Σικάγου και κατάφεραν ν' απαγάγουν δυο περήφανα λιοντάρια.

Ένας διανοούμενος λαποδύτης στην Βεγκάλη προτίμησε την κλοπή δόκκληρης της δημοτικής βιβλιοθήκης της πόλεως Χόρτα Κάλια.

Στην πόλη Μπούργκ της Γαλλίας ένας θρησκόληπτος λαποδύτης έκλεψε έναν αρχαίο ξύλινο άγγελο από μιά εκκλησία.

Υπομονετικώτερος λαποδύτης ήταν ένας Αμερικανός, ο οποίος, κλέβοντας κάθε μέρα από ένα τουέλο, έξηφάνισε μέσα σε έξη μήνες ένα δόκκληρο σπιτί στην πόλη Λακπόρτ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Η ενέργεια στον οργανισμό μας χορηγείται από την τροφή, ή οποία παράγει τους υδατάνθρακες, όπως είναι το ζάχαρο και το άμυλο. Ο τρόπος όμως της μετουσίωσης των τροφών μέσα στον οργανισμό μας παραμένει απρόσβλητο μυστικό της Φύσεως. Όσοι έπισημη προσπάθεια να αποκλύψουν και το μυστήριο αυτό.

Σε μιά προσφώνησή του στο Έπιστημονικό Συνέδριο της Καλκούτας που έκαμε τελευταίως ο καθηγητής Ε. Σ. Μπέλυ, ο οποίος άπεσούρη από την έδρα της Ενοργάνου Χημείας του Πανεπιστημίου της Λίβερπουλ, περιέγραψε πως το διοξείδιο του άνθρακος και το νερό, δυο κοινές δηλαδή ουσίες, προκαλούν μιά ενέργεια στην τροφή με την άπλη έπενέργεια του χρωματιστού φωτός. Έδιπλασίασε την φυσική λειτουργία αυ-

τής της χημικής συνθέσεως στο έργαστήριό του δίνοντας τον τίτλο «Φωτοσύνθεσις των υδατανθράκων».

Ο έν λόγω διακεκριμένος καθηγητής βρίσκεται ακόμα στο πειραματικό στάδιο των παρατηρήσεών του. Μιά μέρα όμως ή έφεύρεσίς του θα φθνήνη τη ζωή μας σε μιάν άπρόελεπτη στάθμη.

ΓΑΙΟΤΡΥΠΑΝΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ασφαλώς κανείς άνθρωπος δεν εινε δυνατόν να όνειρευτή ότι μπορεί να πελεκήσει 750 τόννους κάρβουνο την ήμέρα. Και όμως αυτό τό φανταστικό κατόρθωμα εινε πραγματικότης, σύμφωνα με

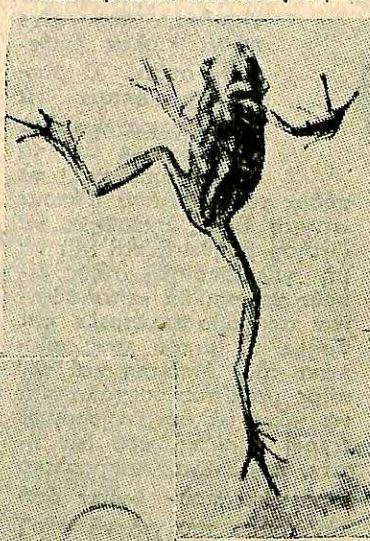

έπιστημονικές διαπιστώσεις, στη Ρωσία. Στην περίπτωση αυτή, αντί να χρησιμοποιηθούν ηλεκτρικά γαιοτρυπανα, οι άνθρακωρυχοί κόβουν το κάρβουνο με ύψηλης εντάσεως υδατοκλυστήρες. Έτσι, στα άνθρακωρυχεία του Κζελ, στα Βόρεια Ουράλια, ένας εργάτης έκοψε έντεκα τόννους κάρβουνο μέσα σε όκτώ λεπτά.

Όθούμενος από μιάν ύδραυλική πίεσι τρομακτική, ο πίδαξ σκαλίζει το κάρβουνο μ' εύκολία. Δυο κυβικά νερού άρκοον για να μετατοπίσουν έναν τόνο κάρβουνο. Δεν υπάρχει ο έλάχιστος κίνδυνος της καύσεως άλλω και ο κίνδυνος της πλημμύρας αποκλείεται χάρις σε ύδραντλίες που άπαρχουν στην επιφάνεια των έργασίων.

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΡΙΝΟΚΕΡΩ

Ενας ρινόκερω στην Αφρική, έξετρόχιασε ένα τράινο, θυσιάζοντας τη ζωή του. Τα βαγόνια έφυγαν από τις σιδηροτροχιές και άρκετοί επιβάτες έτρου

Ο σφοδς άρχαιο-λόγος Βικ, καθηγητής τού Πανεπιστημίου τού Βερολίνου, όποισπρίζει ότι όλοι οι κλασσικοί χοροί έχουν την προέλευσί τους από φηγούρες διαφόρων ζώων. Προς άπόδειξιν της θεωρίας τού, ο Βικ έπιδεικνύει στους φοιτητές συγκριτικές εικόνες όπως ή άνωτέρω, στην όποιαν άπεικονίζεται ένας εάτραχος στην ίδια στάση με μιά χορεύτρια κλασσικών χορών.

Η ίδια άμαξοστοιχία—δπως γράφουν οι έφημερίδες τού Γιοχάνεσμπουργκ—τον περασμένο χρόνο διεμέλισε μιά στρουθοκάμηλο, την όταία κυνηγούσαν τρία λεοντάρια.

ΜΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ως τώρα μπορούσαμε με τις μικρές πορτάμπλ τρόμπες να ραντίσωμε διάφορα αντικείμενα, έκτο-ξεύοντας άπ' αυτές νερό, λάδι, άρωμα, φλιτ και άλλα ύγρα μέταλλα. Τώρα όμως μπορούμε να ραντίσωμε με τον τρόπο αυτόν, μεταχειριζόμενοι την ίδια τρόμπη, αλλά με διαφορετικό περιεχόμενο. Δηλαδή αντί νερό μπορούμε να έχωμε... βελοόδο, μαλλί, μετάξι σουέτ κλπ. ...ύγροποιημένα!

Πώς μπορεί να γίνη αυτό; Άπλούστατα τά παραπάνω

είδη μεταβάλλονται σε σκόνη με ειδική έπεξεργασία και κατόπιν σε ύγρό, ικανό να ραντίζεται, αλλά και να γίνεται αναπώσαστο μέρος τού αντικειμένου στο όποιο έπικάθεται. Έτσι μπορούν να... φλιταριστούν σε πούκάμισα, φοότες κλπ. μονογράμματα και να στολίστούν με βελοόδο ή μετάξι κάθε είδους αντικείμενα, άποκτώντας την επιφάνεια που θα τους... τρομπάρωμε! Μ' αυτή την έφεύρεσι θα μπορούμε να κάνωμε όλοκάνουργα τά ρούχα μας και τά παπούτσια μας.

Η ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ ΒΕΛΟΝΑΣ

Η κομψή και καθαρή βελόνα που αγοράζεται φθηνότατα, για ν' αποκτήση αυτή την άπλη έμφάνισι χρειάζεται να γίνη μιά πολύπλοκη δουλειά. Απτό την άρχή ως τό τέλος ή κατασκευή της άπαιτεί έννήμερες. Ειδικό σύρμα άπό ότσάλι κόβεται σε ώρισμένα κομμάτια και από κάθε κομμάτι κατασκευάζονται δύο βελόνες.

Τό κομμάτι αυτό τό σύρμα άφού άποκτήση μιάν τελεία εύθύτητα, άκονίζεται με μηχανικό τρόπο και στις δυο άκρες, κατόπιν πιέζεται με πρέσσα και ίσοπεδοΰται στο κέντρο ενώ συγχρόνως άνοίγονται στο μέρος αυτό οι δυο τρύπες.

Ένας ειδικός τεχνίτης μπορεί να κατασκευάση την ήμέρα 25.000 βελόνες.

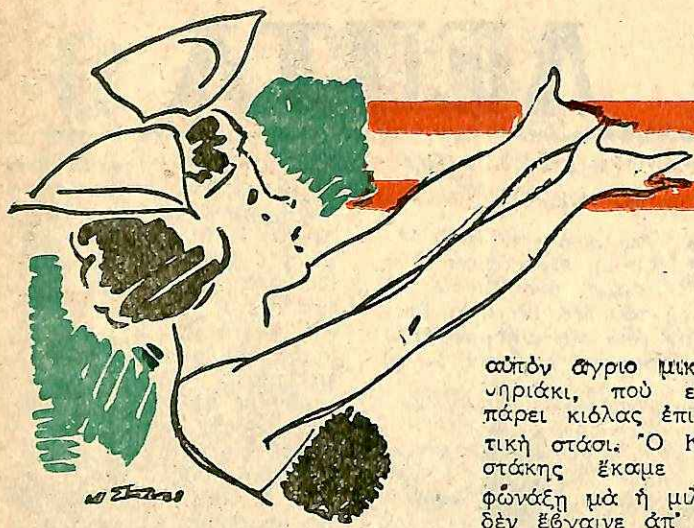
Η διπλή αυτή βελόνα χωρίζεται στα δύο και οι τρύπες λειαίνονται και γυαλίζονται με τό χέρι.

Τό μαλακό σύρμα πρέπει τώρα να σκληρυνθή, να βαφεί και στο τέλος να γυαλισθή όλο ώστε ή βελόνα να εινε έτοιμη για την κοινή χρήσι.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Μιά Αμερικανίδα γεροντοκόρη άφησε 1.000.000 δολάρια στον Κάριλ Μίλλερ υπό τον όρο να χωρίζε τη γυναίκα του, άλλως θα την κληρονομούσε μετά τόν θάνατο της γυναίκας του. Η Αμερικανίδα είχε άγαπήσει με πάθος τόν Μίλλερ, αυτός όμως περιφρονώντας τόν έρωτά της είχε άγαπήσει μιάν άλλη. Τό περίεργο ειναι πως ή αίσθηματική γεροντοκόρη έδινε δικαίωμα στον κληρονόμο της να συνάψη νέο γάμο, άν έχώριζε από τη γυναίκα του ή άν έκείνη πέθαινε.

Ο Μίλλερ όμως παρασύρθηκε από τά δολάρια γιατι άγαπούσε τη γυναίκα του.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Εικονογραφημένες Ιστοριούλες

ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΣ

«Δεν φοβόμαι τίποτε!»
Επανελάμβανε συχνά ο Κω-
στάκης και κάθε φορά που
πύχαινε ν' άκούσει κάποια
Ιστορία για φοβισιάρηδες,
αυτός έπαιρνε ύφος άν-
δρείου, γελούσε κοροϊδευ-
τικά και, «άν ήμουνα εγώ
στη θέση του φοβισιάρη» έ-
λεγε, «θα βλέπατε τί θα πη
παλληκάρη...»

Και πραγματικά ο Κω-
στάκης σε πολλά πράγμα-
τα δεν ήμοιαζε με τ' άλλα
παιδιά. Άνέβαινε μόνος
που τα θράβυα χωρίς φως,
στο δεύτερο πάτωμα του
σπιτιού τους, δίχως να φο-
βάται απ' το σκοτάδι και
κάθε φορά που έκανε καμ-
ιά μικρή άταξία κι' ή
γιαγιά του τον φοβέριζε με
τον «μπαμπούλα» ο Κωστά-
κης έσκαγε στα γέλια λέ-
γοντας:

«Πφ! Αυτά είναι για πο-
λύ μικρά παιδιά, δεν είναι
για μένα που δεν φοβομαι
τίποτε!»

Και θα εξακολουθούσε ί-
σως για πολύ ο Κωστάκης
να ποζάρη για γενναίο αν
δέν συνέβαινε ένα ξαφνικό
περιστατικό.

«Ένα απόγευμα που δεν
είχε να κάμη τίποτε ο μι-
κρός μας φίλος, θυμήθηκε
κάτι παλιά του παιχνίδια
που ή μητέρα του τα είχε
φυλάξει μέσα σ' ένα παλιό
σεντούκι που βρισκόταν
κάτω στο υπόγειο. Σάν...
«γενναίος» που ήταν πήρε
με μιάς την άποφασί του
και κατέβηκε μόνος την πα-
λιά σκαλίτσα του υπογείου.
Μόλις όμως πάτησε χάρμα
και στράφηκε προς το σεν-
τούκι παρ' όλιγο να το σπ-
κοπή το αίμα απ' την τρο-
μάρα: Έκεί, ένα βήμα μα-
κριά του και πάνω στο
σκεπάσμα του σεντουκιού,
στεκόταν ένα άγνωστο γι'

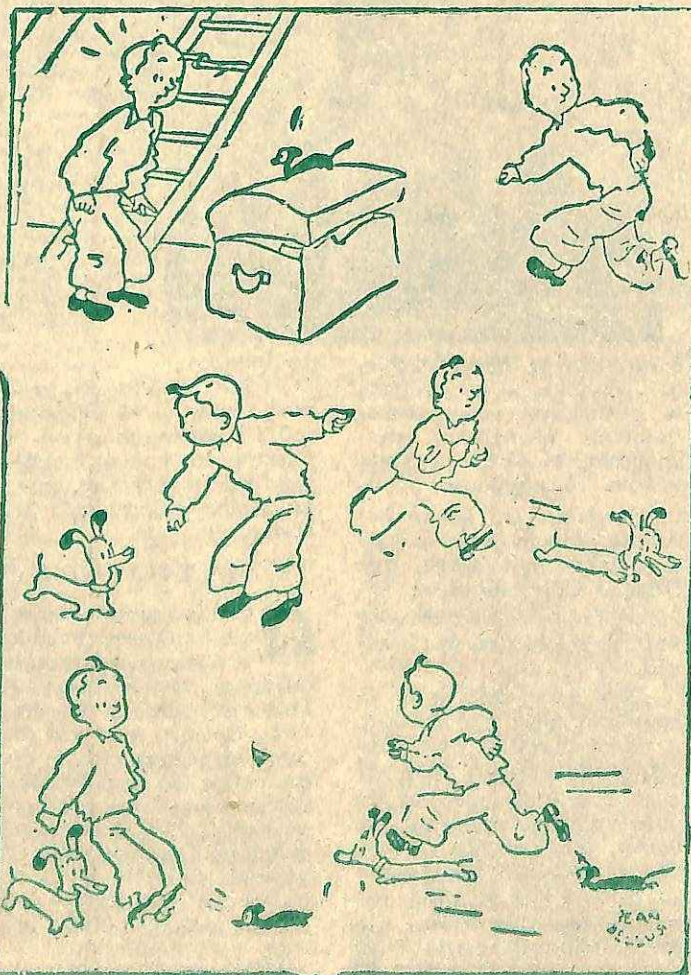
αυτόν άγριο μικρό
ποντικάκι, που είχε
πάρει κιόλας επιθε-
τική στάσι. Ο Κω-
στάκης έκαμε να
φώναξη μιά ή μυλιά
δεν έβγαине απ' το
στόμα του και τα
πόδια του έτρεμαν. Κάποια
στιγμή όμως σκέφθηκε να
ζητήσει βοήθεια, και για να
μη γελοιοποιηθί στους δι-
κούς του που θα καταλάβαι-
ναν τον φόβο του, έτρεξε και
βρήκε το μικρό τους σκυ-
λάκι τον Μπόμπη και τον
πήρε μαζί του τρεχάλα για
να πάνε να συναντήσουν το
άγριο θηριάκι, που δεν ή-
ταν, παρά ένα μικρούλικο
ποντικάκι που βγήκε από
την τρύπα του για να πάρη
λίγο καθαρόν αέρα.

Μόλις λοιπόν έφθασε ο
Κωστάκης με την ένισχυσι
του Μπόμπη κοντά στο

σεντούκι, τρομαγμένο το
ποντικάκι απ' την εμφάνισι
του νέου τετράποδου τώρα
εχθρού, έκαμε να φύγη, για
να κρυφτεί, μέσ' απ' τα πό-
δια του.
Ο Μπόμπης, που πρώτη
φορά αντίκρυζε κι' αυτός
ποντικό, πανικόβλητος τώ-
βαλε στα πόδια, ενώ πλάι
του ο «γενναίος» Κωστά-
κης, αρχίζοντας τα κλάμα-
τα, έβαλε πιά τις φωνές
ζητώντας βοήθεια!
Κι' από την ημέρα εκείνη
ο Κωστάκης έπαυσε πιά να
παριστάνη τον «γενναίο»...
ΕΠΗ

Παιδικό πνεύμα

Ο παιδονόμος:
— Άπόψε θα κάμη μάθη-
μα ο καθηγητής της Φυσι-
κής περί σελήνης. Πρέπει
όλοι οι μαθηταί να έισθε έ-
κεί!
Κι' ο Τοτός:

— Λυπούμαι που δεν μπο-
ρώ νάρθω. Η μαμά δεν μ'
αφήνει να πηγαίνω τόσο
μακριά...

Η δασκάλα γλυκά-γλυ-
κά:
— Γιατί Πέτρο, έχτύπησες
τόσο άσχημα τον Γιάννη;
— Γιατί μ' έχτύπησε κι'
αυτός ύστερα!

— Άντρέα, λέγει ή μητέ-
ρα στο μικρό γυιό της, αν
δεν παύσης άμέσως να τρα-
βάς την ουρά της γάτας θα
σε τιμωρήσω.
— Μά μητέρα, άπαντά ο
Άντρέας, δεν την τραβάω,
μόνον την θαστώ και ή γά-
τα την τραβά!

Ο καθηγητής των Φυσι-
κών:
— Πόσο απέχει ή σελήνη
από την γήν;
— 350.000 χιλιόμετρα.
— Και πώς το βρίσκετε
αυτό;

—... Θαυμάσιον, κύριε κα-
θηγητά!
— Τι; Θα κολυμπήσης μό-
λις σηκώθηκες απ' το τρα-
πέζι Κωστάκης; Μά θα σε
θλάμη.
— Α, μπά, έφαγα...φαρί!

Ο μικρός Μίμης. — Άπό
ψε Άννα όνειρεύθηκα το
καλύτερο όνειρο που μπορεί
να γίνει. Βουά από γλυκά
δολκλήρα.
Η Άννα. — Νά σοι πώ,
Μίμη, αν ξαναβίδης τέτοιο
όνειρο φώναζε και μένα, κα-
υμένη, να μοι δώσης κά-
τι...

Η μητέρα. — Ποτέ, παιδί
μου, να μην αφήνης για αβ-
ριο, τι μπορείς να κάμης
σήμερα.

Ο μικρός. — Καλά, μη-
τέρα! Δός μου λοιπόν τα
μήλα που μοι φύλαξες για
αβριο, να τα φάγω σήμερα.

Ο μικρός. — Για πές μου,
μαμά, όπως τρώγει πολλά
γλυκά του πέφτουν τα δόν-
τια;

— Μά ναι, παιδί μου, δεν
σου το είπα τόσες φορές;

— Τότε κι' ο μπαμπάς έ-
τρωγε πολλά γλυκά φαίνε-
ται...

— Πώς το ξέρεις;
— Τό πρωί που πλενόταν
είδα όλα τα δόντια του πε-
σμένα στο νεροχύτη.

Ο.Π.Δ.Ι.Δ.Ι.Α.ΟΥ.Ε.Ο.Υ.Ε.Ι

Αστυνομικόν

πρόβλημα

(ΑΡΙΘΜΟΣ : 17)

Από ένα μήνα τώρα, μιά σει-
ρά κλοπών είχαν άναστατώσει έ-
να δολοκλήρον τμήμα τώνΠολι-
ων. Είς αυτές προσετέθη και ή
δολοφονία ενός γέρου συνταξι-
ούχου. Οι αστυνομικοί έαχημάτι-
σαν πιά την πεποίθησιν ότι τά
άλληπάλληλα αυτά έγκλήματα
είχαν γίνει από τον γνωστό κα-
κοποιό Μάρκο, και άπόφοιτον τών
φυλακών. Ο άνθρωπος αυτός εί-
χεν ένοικιάσει ένα άπομερο σπι-
τάκι. Έν τούτοις, ή αστυνομία
τόν εύρηκε στο σπίτι ενός φίλου
του, σπας Κάννας, όπου καθώς
έξεδαίωσεν ο ίδιος, έμεγεν από
ένος μηνός.

Οι γείτονες του μικρού σπιτι-
ού του, άνεκριθσαν και κατέθε-
σαν ότι επί ένα μήνα δεν είχαν
ίδω διόλου φως στο σπίτι του
Μάρκου, άλλ' ούτε και καπνόν
να βγαίνει από την καπνοδόχο.
Ένας απ' αυτούς, υπάλληλος της
Ηλεκτρικής Έταιρίας, έδήλω-
σεν ότι είχαν ίδω τον Μάρκο πρό
35 ημερών στο σπίτι του, όταν
είχε πάρει την τελευταίαν ένδειξι
του ηλεκτρικού μετρητού του, και
ότι, το απόγευμα εκείνο, ο κακο-
ποιός είχε φύγει έπιδεικτικά με
τις άποσκευές του.

Οι αστυνομικοί έρεύνησαν το
σπίτι του Μάρκου, και εύρηκαν
στο γραμματοκιβώτιο άλληλογρα-
φίαν παλαιάν, πρό ένός μηνός.
Τό τζάκι της κουζίνας και ή θερ-
μάστρα ήσαν σκεπασμένα από
σκόνη, και έφαινετο καθαρά ότι
δεν είχαν άναφθί από έβδομά-
δες... Δεν εύρέθηκε κανένα καμ-
ινό ή πετρελαιομηχανή. Έν τού-
τοις, εάν ο Μάρκος είχε μένει
εκεί ένα μήνα, θα έχρειάζετο
φωτιά για να έτοιμάσθ το φαγι-
τό του.

Ωραία τα έσκηνοθέτησε ο
λα παλληκάρη μου, είπεν έξάφ-
α αστυνομικός στον κακοποιό.
Έγώ όμως είμαι θεάσιος, ότι ή-
σουν εδώ δολοκλήρον τον τελευ-
ταίο μήνα... Δώσε μου το δελτίον
του ηλεκτρικού μετρητού σου.

Έφ' όσον οι γείτονες σάς
είπαν ότι δεν είδαν διόλου φως
άναμμένο καθ' όλον τον μήνα...
Δεν σου έχρειάζετο φως, έ-
πειδή έβγαίνες τις νύκτες και έ-
δοϋλεες!... Σ' υπνκρίνονται όμως
την σημερινήν ένδειξι του μετρη-
τού σου με την προηγουμένην που
άναφέρεται στο δελτίο, έχω την
άπόδειξιν ότι έμεινες εδώ, και
ότι εάν δεν άναψες φως, έχρη-
σιμοποίησες πάντως ηλεκτρισμό...
Και μαντεύω πώς...

Τό μαντεύετε και σεις;

Λέξεις

ΑΡΙΘΜΟΣ 2

Νά εύρεθουν έντός τριών λε-
πτών 15 λέξεις της καθαρουργίας
α όποιες τά τελειώνουν όλες εις
«Ρ».

Π. χ. : «Ώπε-Ρ»
Τό παράδειγμα δεν λογαριάζε-
ται.

ΑΡΙΘΜΟΣ 3

Νά εύρεθουν επίσης έντός τρι-
ών λεπτών 15 λέξεις της καθα-
ρευούσης αι όποιες τά τελειώνουν
εις «ΓΜΑ».

Π. χ. : «Σύντα-ΓΜΑ».
Τό παράδειγμα δεν λογαριάζε-
ται. Επίσης αι λέξεις δεν πρέ-
πει να είνε σύνθετες, πρέπει όμως
να είνε όλες όνόματα ουσιαστικά,
όχι επίθετα.

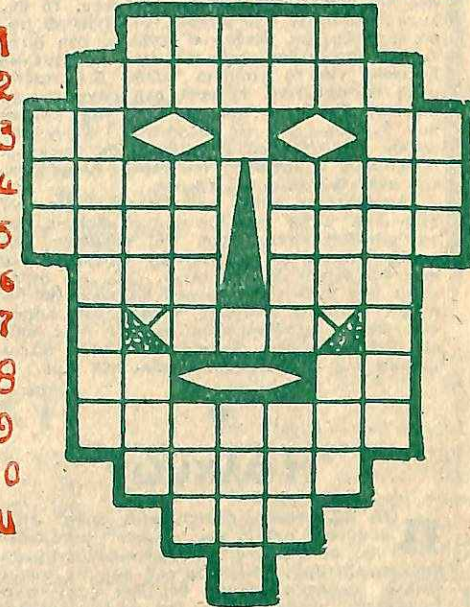
Σταυρόλεξον αριθ. 21

Ο ριζοντίως:
1.— Γραφικός παραπόταμος
του Τιβέρεως, οι καταρράκται
του όποιου χρησιμοποιούνται πρός
ηλεκτροφωτισμόν της Ρώμης.
2.— Είς τών τριών παιδών Έ-
θραϊών, οι όποιοι κατά την πα-
ράδοσιν έρρίφθησαν κατά διατα-

και ίδω τών αισθήσεων.
11.— Φωνήν του έλληνικού άλ-
φαβήτου.

Κ α θ έ τ ω ς :
1.— Έπίρρημα χρονικόν.
2.— Διάφοροι στίχοι ψαλλόμε-
νοι κατ' άνταπόκρίσιν υπό τών

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

γήν του Ναδουχοδονόσορος εις
την κάμινον.

3.— Πρόθεσις. — Άριθμητι-
κόν.

4.— Τό μεγαλύτερον τών πη-
γών της Εύρώπης, τό κοινώς όνο-
μαζόμενον «αγριόλλανος». — Φρού-
τα τό όνομα τών όποιων συναν-
τάται και επί έκάστου άνθρώπι-
νου προσώπου.

5.— Επί του δρους αυτού ο
Μωϋσης έλαβε τις δέκα έντολές.
— Ο κάτω κόσμος, τόπος μετα-
θάσεως τών ψυχών μετά θάνατον
και ίδίως ή κόλασις.

6.— Τό τελειότερον και πλέον
εύχριστον παράγωγα υπό του
ήλίου. — Πιγνόν νηκτικόν με πό-
δας ύψηλούς.

7.— Ο «Ψηλορείτης» της Κρή-
της.

8.— Γράμμα του έλληνικού άλ-
φαβήτου. — Σ ύμφωνον, έν εκ τών
τελευταίων του έλληνικού αλφα-
βήτου.

9.— Στρογγύλος χώρος ειδή-
κώς κατασκευασθείς διά την άπο-
χώρησιν του αίτου από τών στα-
χέων.

10.— Μεγίστη ευχαρίστησις

δύο χορών κατά την λειτουρ-
γίαν.

3.— Υποθετικόν. — Μυθική έ-
ρωμένη του Διός, ήν έπισκέπτετο
υπό μορφήν νεφέλης. — Μονάς
του Ιππικού.

4.— Σύνδεσμος τελικός. — Πο-
λις της Κίνας επί του Κουαντούν-
ταμού εις άπλούν ουσιαστικόν, τό
κύριον μέρος ένός αυτοκινήτου.
— Πόημα εις ό έκφράζονται τά αλ-
σθήματα του ποιητού, λυρικών ά-
σματος.

5.— Η μητρική του φρίξου και
της Έλλης. — Μουσικός φθόγ-
γος.

6.— Άρβρον (εις τόν πληθυν-
τικόν). — Ένοπλος σύγκρουσις
δύο στρατευμάτων. Σύνδεσμος
τελικός.

7.— Τα ίδια σου. — Έπίρρη-
μα χρονικόν. — Κινήσις όγρου
πρός τα χαμηλότερα.

8.— Χημικόν στοιχείον άνάλο-
γον προς τό θεϊον.

9.— Μάρκα αυτοκινήτων.
ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗ
Πειραιεύς

Ορθόν ή λανθασμένον

Από τάς δύο λέξεις: ΟΡΘΟΝ
ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ που ανωθεύ-
ουν κάθε κατωτέρα δημοσιευ-
μένην φράσιν, διαγραφάτε έκεί-
νην που δεν άρμόζει.

1) Ο σημερινός πνευματικός
αρχηγός τών Ένδων Γκάντι, ο
πρώτος άνδράτης.
ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

2) Ο Έδισον ν είνε ο έφευρέ-
της του τηλεφώνου.
ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

3) Ο ίδιος, είνε ο έφευρέτης
του γραμμοφώνου.
ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

4) Η Νορβηγία έχει κοινά
σύννορα μετά της Δανίας.

ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.
5) Η Μαρία Στοδαρτ άπέθα-
νε στην Γαλλία.
ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

6) Υπάρχουν επί της ύψηλίου
τρεις «Μεσοποταμίες».
ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

7) Ο Μισαήλης είνε ο μα-
κρύτερος ποταμός της ύψηλίου.
ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

8) Αι έκτάσεις τις όποιες κα-
λύπτει ή έρημος Σαχάρα, είνε
ισαί εις έκτασιν με την ολικήν
έκτασιν της Εύρώπης.
ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

9) Εάν δαν όψηρχαν τά πτη-
νά που καταστρέφουν τά έγγομα

Αι λύσεις τούπροηγούμενου

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

9. 41. 27. 33. 15.
37. 13. 5. 49. 21.
45. 29. 31. 17. 3.
11. 7. 43. 25. 39.
23. 35. 19. 1. 47.

Ιδού πώς έπρεπε να τοποθε-
τηθούν οι διάφοροι αριθμοί διά
να σχηματισθί το ζητούμενον
«ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ».

Τοιουτοτρόπως και μόνον προ-
σθέντες τούς αριθμούς έκάστης
στήλης «οριζοντίως», διαγωνίως
και καθέτως, θα εύρίσκετε πάν-
τα ως άποτέλεσμα «125».

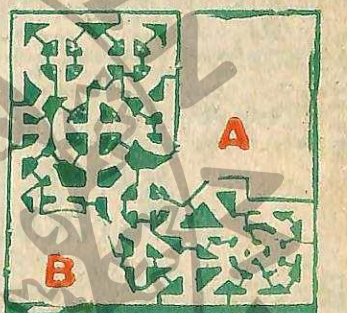
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 20όν

Ο ριζοντίως:
1) ΑΝ. 2) ΑΙΚΑΡ. 3) ΣΩΛ.
ΡΙΑ. 4) ΑΣΟ — ΥΠΡ. 5) ΒΙ-
ΑΛΙΑΝ-ΙΑ. 6) ΑΡΛΕΙΝΟΣ.
7) ΕΛΕΑ — ΜΑΙ — ΙΛΙΣΟΣ.
8) ΑΙΚΝΟΝ — ΑΤΛΑΣ — ΕΑΝ.
9) ΕΣ — ΑΕΡΙΟΦΥΛΑΚΙΟΝ.
10) ΟΜΝΥΩ — ΑΛ — ΙΡΙΣ —
ΩΤΑ. 11) ΣΟΥΣΑ — ΙΣ —
ΤΟΝΟΙ. 12) Σ. Σ. — ΡΕΥ-
ΜΑΤΙΣΜΟΣ. ΣΑ. 13) ΣΚΙΑ
— ΙΣΙΣ. 14) ΑΡΟΝ — ΟΠΗ.
15) ΑΝ — ΣΟΛ. 16) ΡΕ. 17)
ΕΣ — ΕΝ.

Κ α θ έ τ ω ς .

1) ΑΩ. 2) ΙΑ — ΕΛΕΟΣ. 3)
ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ. 4) ΝΑΙ —
ΕΚ — ΝΥΣΣΑ. 5) ΡΑΔΑ —
ΜΑΝΘΥΣ — ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ.
6) ΩΑΡΙΟΝ. 7) ΛΑΜΝΑ —
ΣΑΝ. 8) ΑΙΡΑ — ΣΥ. 9) ΣΑ —
ΛΙΑΡΑ. 10) ΟΝΕ — ΤΑΙΑ. 11)
ΚΙΛΟ. 12) ΠΙΛΑΦΙ. 13) ΝΙ —
ΣΥΡΟΣ. 14) ΠΙΟΣ — ΑΙ — ΜΙ.
15) ΡΑΣΟ — ΑΣΤΟΣ. 16)
Σ.Ε.Κ. — ΟΣΙΟΣ. 17) ΑΙ —
ΩΝ — ΣΠΟΡ. 18) ΝΟΤΟΣ —
ΗΛΕΚΤΡΟΝ. 19) ΝΑ — ΙΑΣ.

Λαθύρινδος

δημοσιευόμεν κατωτέρω ένα
δεύτερον παιχνίδι «λαθύρινδου»,
τό όποιον ένει τον αυτόν ακριβώς
προορισμόν με τόν της παρελ-
ούσης έβδομάδος.

Επειδή όμως είνε πιά δύσκολο
λόσ από / προηούμενο, δεν
θα σας όρίσουμε ώραν. Πρέπει
άπλυστα να σθάσετε από τό
σημείον «Α» στο σημείον «Β»
χωρίς ποτέ να περάσετε δύο φο-
ρές από τό αυτό σημείον.
Εάν τώρα αυτό τό κατορθώ-
σετε έντός είκοσι δευτερολέπτων,
πρέπει τότε να διολογήσουμε ότι
είσθε ένας «άσος».

τά τελευταία θα είχαν καταστή-
σει τόν άνθρωπινόν θίον άφ-
ρηται.

ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Ο κροταλίας

ΣΤΟ ξεψύχισμα της ημέρας, όταν οι σκιές παίρνουν μορφές φανταστικών αντίκειμενων και τα αγριμια τραβούν να κοιμηθούν στις φωλιές τους, τις κρύπτες τους και τα καταφύγια τους, ο τυχόν κυνηγός αγρίων θηρίων ή φυσιολάτρης ή απλός, ιδιόρρυθμος περιπατητής, διασφαλίζοντας ανάμεσα απ' τις ώνειρεμένες μά και φοβερές κι' επικίνδυνες καταπράσινες στοές και άτραπούς της άμερικανικής Ζουγκλάς, θα στρέψει έκπληκτος το βλέμμα του ολόγυρα και θα τεντώσει καλά τ' αυτιά του, στόν μακρινό ήχο πολλών κουδουνιών, που πέει και δυναμώνει ο τόνος τους. Οι άφελεις και προληπτικοί Ιθαγενείς των μερών εκείνων, αυτόν των ιδιόρρυθμων χεπτό των κουδουνιών μέσα στο άδιαπέραστο σκοτάδι, τον νομίζουν για συνέλευσι των διαδολών, που απ' όλες τις μεριές καταφθάνουν για να τους πάρουν την άθλια ψυχή και να την θασασίσουν στις μαγικές χάρες τους. Μά ο πολιτισμένος άνθρωπος και μάλιστα ο αμερικανός — γιατί τέτοιος πρέπει να είναι για να περιδιάσσει για όποιον δῆποτε λόγο, τέτοιες ώρες, στη Ζουγκλά — τεντώνει τ' αυτιά του, τα μάτια του, παίρνει τις κατάλληλες προφυλάξεις κι' ετοιμάζεται για να άμυνθῇ στόν έπερχόμενο κίνδυνο.

Ποιά πράγμα κάνει αυτό τον παράξενο κρότο; Θι ρωτήσετε και μ' όλα σας το δίχτυ. Άπλουστάτα ένα από τα φοβερότερα και μεγαλύτερα φείδια της άμερικανικής Ζουγκλάς, ο τρομερός κ ρ ο τ α λ ι α ς, που ώ νομάσθηκε ακριβώς έτσι από τον δόρυδο που κάνει περπατώντας και χτυπώντας την διαχλωτή ουρά του, που είναι σκεπασμένη ολόγυρα με κάτι σκληρές και σαν μεταλλικές πλάκες. Ο κρότος της ουράς του κροταλίας άκούγεται σε απόστασι 30 περίπου μέτρων και προκαλεί τον πανικό σ' όλα τα ζώα που βρίσκονται γύρω.

Ο κροταλίας είναι έρπετο ώτοκό και το θηλυκό άρκετο διάστημα περιπολείται και φροντίζει τα μικρά του.

Στά ψυχρά μέση μένει ολόκληρο το χειμώνα μέσα σε θαθείες σπηλιές. Τρέφεται από διάφορα ζώα θηλαστικά, πουλιά και έρπετα και μπορεί να μείνι και επί έναν ολόκληρο χρόνο χωρίς να φάη τίποτε καθώς παρρητήρησε ο Γάλλος φυσιολόγος Ντενιέρ.

Ο κροταλίας το καλοκαίρι μένει σε θερμά κλίματα γιατί εκεί βρίσκει άφθονότερη τροφή. Συνεχά περιτριγυρίζει στις όχθες των λιμνών και πάνει θοάραχους κι' άλλα χορτάσια άποτραβείται και κοιμάται κάτω απ' τη σκιά των ύδροχαρών χόρτων.

Το δάγκωμα του κροταλίας είναι δηλητηριώδες. Στην άσχη έρεθίζεται μόνο το δάγκωμένο μέσο, ύστερα άργίζει να πρήζεται ολόκληρο το σώμα του ανθρώπου ή του ζώου και ας ελάττωσι διάστημα έπέρχεται ο θάνατος με φρικτούς πόσους.

Τα θώδια και τα άλλα πεθαίνοντα άμέσως μόλις δαγκωθούν από τον κροταλία, τα σκυλιά άντέχουν περισσότερα κι' ο άνθρωπος πεθαίνει σ' ένα τέταρτο της ώρας. Οι Ιθαγενείς της Άφρικής μεταχειρίζονται ως άτμη φάρμακο το φυτό δ ι κ τ α μ υ ο ς, τ ι η ς Β ι ρ γ ι ν ι α ς, που μόλις το φάη ο κροταλίας, πεθαίνει ύστερα από μισή ώρα.

Ο δυτικός

ΕΝΑ από τα πιο παράξενα έντομα είναι ο δυτικός. Αυτός ο κύριος με το παράξενο όνομα μοιάζει εκ πρώτης όψεως πολύ με τους κανάρους, με κατά τις συνήθειές του και τον τρόπο της ζωής του είναι τελείως διαφορετικός.

Δεν ξῆ, όπως οι περισσότεροι άντρίπρσσοι της ίδιας εύκογενείας, στην έρη, αλλά τον περισσότερο καιρό του τον περνάει μέσα στο νερό και μόνον τη νύχτα θγαίνει έξω για να πετάξῃ λίγο και να ξεμυδιάσῃ τα φτερά του. Έπάνω στα διάφορα ύδροχαρή φυτά, που είναι ευθισσμένα ολόκληρα μέσα στο νερό, άναπαύεται, κινείται, φλυαρεί και καιροφύλακται, να πιάσῃ απ' εκεί κανένα μικρότερο του ύδρόβιο έντομο για να το καταβιάξῃ και να το φάῃ.

Ο δυτικός έχει πολλά προσόντα γιατί κρέχει στο ύδω των ποταμιών και των ρυακιών με μεγάλη ταχύτητα, κολυμπίει σαν το κελύτερο και το πιο επιτήδιο ψάρι και πετά στόν άέρα μ' όση ταχύτητα κι' επιτεδιότητα κολυμπίει.

Έκτός από τα μικρά έντομα, τρώει και μικρά ψαράκια, καθώς άλλα ύδρόβια μικροσκοπικά ζώα.

Όπως όλα τα έντομα άναπνέει από πολλές

μικρές τρυπίτσες που έχει στα πλευρά του σώματός του. Από καιρό σε καιρό άνεβαίνει στην έπιφάνεια του νερού για ν' άναπνέη καθαρό άέρα. Αυτό γίνεται κυρίως όταν πρόκειται άμέσως ύστερα, να θωπήξῃ στο νερό για πολλή ώρα και σε μεγάλο βάθος.

Το ζευγάριό του είναι ιδιόρρυθμο, όπως και ο τρόπος της ζωής του. Όταν θώσῃ ή έποχή των ερώτων, δηλαδή κατά τα τέλη Ιουνίου, όλα τ' άρσενικά μαζεύονται έπάνω στα κλαδιά των ύδροχαρών και σκεπασμένων από νερά φυτών. Εκεί άρχίζουν να τριβούν το πίσω ζευγάρι των φτερών τους στο σώμα τους, όπως άκριβώς κάνουν και τα ζιτζίκια. Μ' αυτό το τριβίμο των φτερών παράγεται ένας χαρακτηριστικός θορύβος που μοιάζει με σιγανό τραγούδι. Από το τραγούδι αυτό προσελκύονται τα θηλυκά και τρέχουν απ' όλες τις μεριές προς συνάντησί τους. Το θηλυκό της μαζεύει από μακριά το άρσενικό που θα διαλέξῃ και πετά κατ' ευθείας στη ράχη του. Το συνικέσιο έχει τελειώσει και έμμεσα ξεκινούν για το γαμήλιο ταξίδι. Στο ταξίδι αυτό το άρσενικό, έχοντας στη ράχη του το θηλυκό, θωβίζεται στόν πυθμένα του νερού και άνάμεσα από τις ρίζες των ύδροχαρών φυτών συνοδεύει το ψευρισμό που προκαλεί ο έλαφρός κυματισμός του νερού, παραδίδοντα στην άγκαλιά του έρωτος.

Αποτέλεσμα αυτού του έρωτος είναι τα 500—600 αυγά που γεννάει το θηλυκό και τα τοποθετεί στην άμμο του πυθμένας και κοντά στις ρίζες των φυτών. Οι ποσόνιμες που δέν θγουν από τ' αυγό, ζουν κι' αυτές μέσα στο νερό για κάμποσο διάστημα κι' ύστερα σκάθουν άπόγινες στοές στη λάσπη των άκτών κι' εκεί μέσα περνούν όλες τους τις μεταμορφώσεις ως που να γίνουν τέλεια έντομα και να ξαναζήσουν πάλι στο νερό.

Η άλκυών

ΠΟΛΛΕΣ φορές, περπατώντας κοντά στις έρημικές όχθες των μικρών ποταμιών, που οι στροφές τους χάνονται άνάμεσα από τα δένδρα, τους θάμνους και τις πανύψηλες, πυκνές καλαμιές, θα δῆτε έσπινικά να πετάγεται μπροστά σας ένα σύννεφο μπλε, κόκκινο, πράσινο με θαυμαστές ασπέρινες και ρουμπινένιες αναλαμπές. Αυτό το σύννεφο δέν είναι τίποτ' άλλο παρά ένα κοπάδι από μικρά πουλιά που πετούν αγγιζοντας σαν σαιίτες την έπιφάνεια του νερού κι' αφήνοντας ν' άντηξῇ στόν άέρα μία μικρή, γλυκερή φωϊτίνα που σαν θάλαμο να την έκφράσωμε σε συλλαβές θα λέη: κί, κί, κί! Αυτά τα πουλιά πεύ κορινθιάζουν κατά κοπάδια μέσα στούς αλκαμίνους των άκτών της Ευρώπης εινε οι άλκυόνες.

Οι άλκυόνες, που ως πρός τον χρωματισμό και την λαμπρότητα των φτερών τους παραγαίνουν και αυτά τα κολύβρια, τα πουλιά των τροπικών χωρών, θεωρούνται, όπως και πραγματικά εινε, οι μεγαλύτεροι έχθροι των ψαριών και γι' αυτό καταδιώκονται συστηματικ' από τους παραθαλασσίους ψαράδες, τους πληθθουσμούς.

Ο τρόπος που οι άλκυόνες παραμονεύουν και πιάνουν τα ψάρια, είναι περίεργος.

Μαζεύονται πολλές μαζί σ' ένα μέρος κοντά στις άκτές ή τις όχθες των ποταμιών κι' απ' εκεί δια μιάς πετούν με κ' απληκτική ταχύτητα έπάνω απ' την έπιφάνεια του νερού, αγγιζοντας με την κούλια τους την ύψη έπιφάνεια. Αυτή τη στιγμή δίνουν την έντύπωση μεγάλου κοφτερού μαχαίριου που κόβει το νερό. Ύστερα κι' άφωσ' αλσακώσουν σε μεγάλη απόστασι το νερό, τ' όλος κάθονται σ' ένα δένδρο που τα κλαδιά του προχωρούν άρκετά έπάνω από τα νερά ή σε κανένα θάραχο της παραλίας. Εκεί μένουν ακίνητα και με το βλέμμα παρακ' αλσούθουν προσεκτικά τα νερά. Μόλις διακρίνουν κανένα ψάρι, θωτούν σαν τους καλύτερους θωπητάδες και το άρπάζουν. Τον χεϊώδον σπανίως φανερώνονται στη θάλασσα και στα ποτάμια και παραμυθώνουν άνάμεσα στα καλάμια ή τους άλλους θάμνους που κορνιάζουν τα ρυακία και πασφύλανε να φανερωθῇ κανένα ψάρι ή μικρό ύδρόβιο ζώο, για να θωπήξῃ άμέσως και χωρίς τις διαδικασίες που κάνουν το καλοκαίρι, για να το πιάσουν.

Τον Άπρίλιο είναι ή έποχή που ή άλκυών ζευγαρώνει. Κατ' αυτή την έποχή το άρσενικό διαλέγει το ταίρι του. Είναι από τα λίγα πουλιά που δέν έχει καμιά ποσόνιμα για ένα ώριμένο θηλυκό. Το πρώτο που θα σπανήσῃ χωρίς καθάλλιερο, το κάνει ταίρι του και μαζί ξεκινούν για να χτίσουν τη συζυγική φωλιά τους.

Για το χτίσιμο της φωλιές δουλεύουν ό-

σενικό και θηλυκό μαζί. Ύστερα από 20 μέρες, το θηλυκό γεννάει 4—6 αυγά, μέσα στην κολοφτιαγμένη φωλιά, που είναι καθαρή με ξερά φύλλα, κλαράκια θάμνων και διάφορα φτερά που το άρσενικό θωπήζει από το σώμα του για να ετοιμάσῃ μαλακό κρεββάτι στα μικρά του.

Τ' αυγά τα κλωσάει το θηλυκό 17—18 μέρες και καθ' όλο αυτό το διάστημα το άρσενικό φεύγει πρωί-πρωί για να ψαρέψῃ στα ποταμιά και να φέρῃ το μεσημέρι κανένα φρέσκο ψαράκι στη λεχώνα συμείας του.

Μόλις θγούν απ' το αυγό τα μικρά, ο πατέρας και ή μάνα τα ταίζουν με σκυλήκια, γυμνοσαλιγκούς, μυρμηκία κι' άλλα ζωάρια. Ύστερα από δυο μήνες, τα μικρά πετούν καλά και τα παίρνουν μαζί οι γονείς τους για να τα μάθουν τον τρόπο του ζωώματος.

Η τάρανδος

ΑΝΑΜΕΣΑ απ' τις άτέλειωτες παγωμένες έκτάσεις των θωρείων χωρών της Ευρώπης και της Άμερικής ξῆ το πολύτιμο αυτό ζώο, ή τάρανδος, που μοιάζει σαν έλάφι, μά έχει πιο εύρωστο σώμα και πιο ψηλό άνάστημα απ' αυτό. Και το άρσενικό και το θηλυκό έχουν μεγάλα κέρατα, πλατεία με πολλές διακλαδώσεις, που είναι καφετιά κατά το καλοκαίρι και άσπροκίτρινα κατά τον χειμώνα.

Αυτό το ζώο των αινώνων πάγων τρέφεται με τα χορτάκια που φυτρώνουν δευιά δευιά στούς θράχους των μερών εκείνων και που για να τα έρῃ σκάζει με το πόδι του το χιόνι που τα σκεπάζει.

Η τάρανδος είναι το πιο πολύτιμο αλλά και το μοναδικό κατοικίδιο ζώο των κατοίκων των υπερθωρείων χωρών και χρησιμεύει ως φορητό και υπεύθυνο συγγρόν. Έκτός απ' αυτές τις υπηρεσίες, ή τάρανδος προσφέρει επίσης και το δέμα της από το όποιον οι Λάπωνες κατασκευάζουν τα ρούχα τους, το γάλα τους και το κρέας τους.

Οι Λάπωνες ζεύουν τις τάρανδους στις «πουλκες» τους ένα είδος έλκήθρων που μοιάζει και με Ιοτιοφόρο πλοίο και που το έμπροσθιο τμήμα του είναι μυτερό για να σπείρῃ το χιόνι και να προχωρή εύκολα. Δυό τάρανδοι ζευμέντες σε πουλκα μπορούν να διατρέξουν, σε 24 ώρες, διάστημα διακοσίων πενήκοντα περίπου μιλίων.

Πολλές φορές τόση είναι ή όρμη τους στο τρέξιμο, που ούτε στις φωνές του κυρίου τους άκρυνε, ούτε στο χαλινόρι που είναι δεμένο από τα κέρατά τους αισθάνονται. Μόνο άμα ζορισθούν πολύ, τότε γυρίζουν έξαγριωμένους για να έπιτεθούν κατά του κυρίου τους. Σ' αυτή την περίπτωση, ο οδηγός τους πιπιτάει μακριά απ' το έλκήθρο. Τα παράξενα αυτά ύποζυγια, στέκονται τότε άπότομα και φαίνονται σαν Ικασιονοιμένα που κατωρβώσαν να έκδικηθούν μ' έναν όποιοδήποτε τοπο τον άφεντικό τους που τα παραστενωχώρησε.

Οι κάτοικοι των θωρείων χωρών της Άμερικής έκμεταλλεύονται όλο κανένα άλλο ζώο την τάρανδο: Έκτός που ότι παίρνουν το γάλα της, το όποιο είτε το πίνουν νοπό είτε το κάνουν τυρί ή θωπη, μεταχειρίζονται και το κρέας της από το όποιο κατασκευάζουν λουκάνικα, όπως και το δέμα της από το όποιο κατασκευάζουν ρούχα, παπούτσια, καπέλλα, γάντια, στρώματα και σκηνές. Από τα νεύρα της άκόμη κατασκευάζουν κλωστές κι' από τα κόκκαλα και τα κέρατά της κάνουν μαχαίρια, κουτάλια και διάφορα άλλα οικιακά σκεύη. Τέλος τη γλώσσα της, άφω την έφρασαν, την κασερβωποιούν και την εξαγούν στο έσωτερικό, όπου αυτή θεωρείται ως το γευστικότερον όρεκτικό.

Έκτός απ' τις ήμερες τάρανδους υπάρχουν και άγριες, που το κυνήγι τους είναι πολύ επικίνδυνο.

Για το κυνήγι αυτό πάνε δυό-δυό κυνηγοί μαζί. Ο πρώτος πηλιγμένος σε άσπρη γούνα κρατάει στο ένα του χέρι ένα κέρατο τάρανδου και στο άλλο ένα πολύφυλλο κλαδί που το κουνά άδιάκοπα έπάνω από το κεφάλι του. Ο άλλος κυνηγός παρακολουθεί το πρώτο με το όπλο του έτοιμο. Η τάρανδος είναι πολύ δύσπιστο ζώο με συγγρόνους είναι και περίεργο γι' αυτό πλησιάζει τον πρώτο κυνηγό που της κάνει έντύπωση ως κάτι το παράξενο και στέκει επί πολλή ώρα σαν χαζή κυπώντας τον. Σ' αυτό το διάστημα ο δεύτερος κυνηγός βρίσκει τον κινό και πυροβολεί.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 250
Εξάμηνης — — — 125
Έτησία έξωτ. Διρ. Άγγ. 1-10
Εξάμηνης Άμερ. Δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περισσός: Τετ. 249 άρ. 9)

Προϊστάμενος Γυπογραφείου:
ΚΩΝ ΣΤΑΝΤ, ΤΟΥΝΙΑΣ
(Εύαγγελιστριάς 4)

Ένα μεσημέρι καλοκαιριού στο κάμπο της Θεσσαλίας

(Συνέχεια από την σελίδα 7).

Ο Κάισαρ έπέρασε στην Έλλάδα και το υπόλοιπο εκείνο του καλοκαιριού. Έφαγε τον κόσμο ν' άνακαλύψῃ ζωντανό τον Πομπήιο. Έκείνος πάλι έγύριζε σαν φυγόδικος, χωρίς όνομα, άπο χωριό σε χωριό της Θεσσαλίας και όταν πιά φοβήθηκε ότι δέν θα γλύτωνε, άρχας Αύγουστον, γαύλωσε κάποιο πλοίο που τον έβγαλε στη Μιτυλήνη. Από εκεί πήγε στην Αίγυπτο. Θά συναντούσε τον Κικέρωνα και τον Κάτωνα και με τη συμμαχία των νομάδων της Άφρικής, θα ξανάρχιζε τον πόλεμο. Ο Κάισαρ που τώμαθε, έπήρε κατ' ευθείαν τ' άχνάρια του. Τον Πομπήιο τον υποδέχτηκαν πριν ξεμπαρκάρῃ στην Άλεξάνδρεια μερικοί Ρωμαίοι, άλλα στη βάρκα μαθαίνοντας ότι είχε νικηθῇ, τον έσφαξαν από φόβο προς τον Καίσαρα! Η γυναίκα του από το πλοίο είδε την τρομερή σκηνή και παρηκολούθησε το μέρος στην άμμουδιά που πέταξαν το σώμα του, γιατί το κεφάλι, οι δολφόνι το κράτησαν. Όταν θράδωσσε ή τραγική αυτή χήρα γήγικε κρυφά στην παραλία, πήρε το πτώμα, το άνέβασε στο πλοίο και άναψε εκεί την πυρά, όπως συνηθίζονταν στούς νεκρούς. Ο έπιτελάρχης του Πομπήιου ο Λέντιος έφθανε την ίδια ώρα, κατά σύμπτωση, — ύστερα από οδύσσεια μνηών, ζητώντας κι' αυτός στην Αίγυπτο καταφύγιο. Βλέποντας άνάμεσα στο σκοτάδι τη φωτιά, κατάλαβε ότι κάποιος πέθανε στο πέλγος. Έσκυψε το κεφάλι κι' έπρόφερε:

— Θεός σχωρέστονε τον ταξιδιώτη, όποιος κι' άν ήτανε.

Σε λίγο θγαίνοντας κι'

αυτός, είχε την ίδια τύχη άπο τους ίδιους ανθρώπους που τον υποδέχτηκαν.

Σάν έφτασε, με καιρό, κι' ο Κάισαρ, του παρουσίασαν τα δύο κεφάλια για να του φανούν εύάρεστοι. Η Έλληνις βασίλισσα Κλεοπάτρα του τώστελνε πεσόντα, δέγνυμα φιλίας και ύποταγής. Ο Κάισαρ δάκρυσε. Έδωσε διαταγή να τα θάψουν με τιμές, κι' έκύτταξε τη μικρή βασίλισσα στα μάτια πουλάμπαν από φλόγα έρωτική. Η ζεστή άγκαλιά της ήταν ή έπιθράβευσις της νίκης που τον προσμενε...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας γνωστας Γερμανικας Βαφας Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετιδιον που σας δίδουν ν' άναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα έσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν θαφήν μάρκα «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» εινε γνήσιαι Γερμανικαι και έρχονται απ' ευθείας εκ Γερμανίας εντός κλειστών πακετιδίων. Όλαι αι άλλαι βαφαί, αι σημερον διαφημιζόμεναι ως δθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενόφωνες μάρκες, δέν εινε όχι μόνον Γερμανικαι βαφαί, αλλά ουδέ καν ευρωπαϊκαι.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετιδιον που σας δίδουν ν' άναγράφη την γνωστήν μάρκαν «ARTI», άλλως να μη το δεχεσθε.

(Έκ της έν Έλλάδι αντιπροσωπείας των Γερμανικών χρωματουργείων «ARTI».)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γαλλικής. Μέθοδος Ποτυόρσκη — Ζούτη. Πλήρης διδασκαλία της Γαλλικής με θάσιν την συνδιάλεξιν. Διδασκτρα μικρά. Νίκης 8, Πλατεία Συντάγματος.

ΓΕΩΡ. ΤΣΑΚΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Τέως Έπιμελητής Μαιευτηρίου «Μ. Ηλιάδης». Δέχεται 3—6 μ. μ. όδός Σόλωνος 74. Τηλ. 27.28.

Αυτό το Μικρό Λάβον μπορεί νά σάς κάμη νά φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένῳ ένα χρώμα πούδρας μπορεί νά σάς κάμη νά φαίνεσθε νεά και νά σ' ο λ ίξη την έπιδερμίδα σας με άπερίγραπτο νωπαιότητα, μία άλλη μπορεί νά σάς κάμη νά μοιάζετε σάνγρη. Τό νά είσθε μελαχροινή δέν θέλει νά

πῆ ότι πρέπει νά μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διά μελαχροινές ή ρασέλ σκούδρας έάν πάλι είσθε ξανθιά τίποτε δέν έπιβάλλει την χρῆσι πούδρας ρασέλ άνοικτης. Ό άσφαλέστερος τρόπος νά έκλεψτε το χρώμα όπου σάς πηγαινει καλύτερα ειναι νά δοκιμάσητε εις το πρόσωπόν σας, ες διαφόρους χρωματισμούς και νά δῆτε ποιά εἰς πηγαινει καλύτερα. Δύνασθε έπίσης νά χρησιμοποήσητε μίαν πούδραν όπου κρατᾷ επί της έπιδερμίδος σας γιά νά μη θρίσκεισθε εις την άνάγκην νά πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε νά κάμετε κάθε πούδρα νά κρατᾷ, άρκεί νά προσθέσετε σε κάθε κουτί

ένα κουταλάκι του καφί pousse de creme. Εις την πούδραν Τοκαλόν ή mousse de creme, είναι έπιστημονικώς άναμειγμένη, άκριβώς εις την πρέπουσαν άναλογίαν με πούδρα έκτανην. Δέν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της έπιδερμίδος και μία άπλη χρησιμοποίησις θά σάς δώση επί όκτώ δλοκλήρους ώρας το καλύτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η άπόχρωσις έλέγχεται τη θοηθεία τελευταίως άνακαλυφθέντος μηχανήματος δπερ πούδρα νά κρατᾷ, άρκεί νά αποκλείει όιοδήποτε λάθος κτως λεπτήν, άεροποιημέ-

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντικών ειδών των μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών Οίκων (QUERLAIN, CHANEL, ROUBIGANT, BIENAIMÉ, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχώρια, έφάρμλλα των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και καλλιτεχνικά φιαλidia, εις προστάς τιμάς.

Τό «KIOY-NOYK», τό «ETERNEL PRINTEMPS», τό «NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα άρώματα και αντίστοιχες LOTIONS.

Έπίσης ή κολώνια «ATHENIA», ή βασίλισσα των κολωνιών εις χύμα και φιαλidia ειδικά.

Δοκιμαί δωρεάν εις το καλλυντικόν τμήμα του

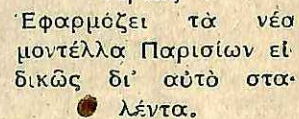
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Κατὰ τὸ 1812 εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν εἰσήχθη ἕνα εἶδος γραμ-
ματοσήμου, εἰς τὰ 1818 εἰς τὴν
Σαρδηνίαν ὅπου ὑπῆρχε ἡ

Ὁδὸς Περικλέους 55. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)
Τηλ. 32-192

ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

Τέως βοηθός δερματολογικῶν κλινικῶν τῶν Νοσοκ. Charité καὶ Virchowki τοῦ Βερολίνου. Κολλοκοτρώνη 22 τηλ. 21-854.

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι Τηλ. 52.351
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΙΚΗ

Τὸ νὰ μιλᾷ μιὰ νέα μὲ τὸν ἀγαπημένο της, ὅταν θρῖσκωνται μόνοι, μόνοι γιὰ τὴν μόδα, καὶ γιὰ τὴς φήμες της, δὲν εἶναι ἀσφαλῶς καλὸ σημεῖον. Νομίζω ὅμως ὅτι φταῖς καὶ σὺ, λίγο, γιὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν, φίλε μου. Ἄλλο σκεινότης, ἄλλο τιμωτής, καὶ ἄλλο δεῖλλα. Φοβόμαι ἀνὰ δὲ ὅτι εἶσαι τρεπερὰ δειλός.

ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

“Αρθρον του κ. Θ. Μουτσίου, πτυχιούχου του ‘Ανατολικού Κολ. λείου Χειροπρακτικής της Νέας ‘Υόρκης, πτυχιούχου ακτινολόγου, μέλους του Διεθνούς Συνδέσμου της Χειροπρακτικής ‘Ενώσεως, ειδικού χειριστού του πολυτίμου μηχανήματος Νευροθερμομέτρου και μόνου εκπροσώπου της Χειροπρακτικής εν ‘Ελλάδι.

LES AJUSTEMENTS
CHIROPRACTIC
LES FONT DISPARAITRE

ΘΕΩΔ. ΜΟΥΤΣΙΟΣ D.C.

Το άνωτέρω εικονιζόμενον μηχανήμα, Νευροθερμομέτρον, αυτόματος ανακαλύπτει τὸ πάσχον νῆδρον ὡς καὶ τὸν ὁρισμὸν τῆς πυρετώδους αὐτοῦ πίεσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁκτωίων καθοδηγεῖται ὁ χειροπράκτωρ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ‘Επιτευχθεῖσης, ἐπομένως τῆς ἀπελευθέρωσης, ἀποδίδεται πλήρης ὥστια εἰς τὸν πάσχοντα, καθόσον παρέχεται ἀπρόσκοπτος ἀπὸ κάθε ἐμπόδιον ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία τοῦ ὁργανισμοῦ.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

“Η χειροπρακτική συνίσταται εἰς τὴν διὰ τῶν χειρῶν κατ’ εἰδικὸν τρόπον διευθέτησιν ἢ ἐπαναφορὰν ἡμιεξηθρωμένων σπονδυλῶν εἰς τὴν φυσιολογικὴν τῶν θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξέφυγον καὶ οἱ ὁποῖοι φέρουσι πίεσιν ἐπὶ τῶν πρώτων διακλαδώσεων τῶν νῆδρων, τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, παρεμποδίζοντες οὕτω τὴν ὁμαλὴν διέλευσιν τοῦ ΡΕΥΣΤΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ἢ τοῦ λεγομένου ΖΩΤΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου εὐρίσκεται ἡ ὁλονὴν ρέουσα καὶ ἐξαποστελλούσα ρεῦμα ἐνεργείας πηγὴ, καθ’ ὅλον τὸ σῶμα πρὸς τόνωσιν τῶν ὁσίων.

“Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ (ἐκ τοῦ χεῖρ σὺν πράττειν) στηρίζεται ἐπὶ τῆς κλινικῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τρισπόστοτον ὃν ἡ τριμερὴς ὑπάρξει, ἥτοι: πνευματική, μηχανικὴ καὶ χημικὴ, παρὰ ὡς διατείνονται ὅτι αὐτὴ εἶνε ἐξαγόμενον ἀπλῆς μόνον χημικῆς ἀναλύσεως, ἢ μάλλον σύνθεσις φυσικοχημικῆς ἐνεργείας.

“Ὅθεν, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θεραπεύει καὶ δίδει ὑγείαν, εἶνε ἡ ἐνδόμυχος διαισθητικότης, ἥτις ἐνοικεῖ ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ οὐχὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λαμβάνομεν ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου διὰ τὰ ἐνισχύσωμεν τὰς χαλαρωμένους ἐσωτερικὰς δυνάμεις τοῦ σώματος μας. Συνεπῶς, ὅταν τὸ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΚΛΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ διοχετευθῇ εἰς τὸν φυσικὸν τοῦ δρόμον, ἀπαρατήτως τότε ἡ ζωὴ ρεεῖ εὐεργετικῶς εἰς ποσότητα καὶ τρέχει αὐτομάτως.

Κάθε ὄργανον, ὡς καὶ ὅλον τὸ σῶμα, εἶνε πλήρες νῆδρων. Ἐάν, λοιπὸν, ὑπάρχη παρεμπόδις ἐπὶ τῆς νευρικής ἐνεργείας, τότε ἀσφαλῶς τὰ ὄργανα ἢ τὰ μέλη τοῦ σώματος θὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Διὰ τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν πεπιεσμένων νῆδρων ἐπαναφέρονται τὴν ὁμαλὴν κατάστασιν — τὴν ΥΓΕΙΑΝ — εἰς τὸν ὁργανισμόν, ὅταν οὕτως ἔχη προσβληθῇ ἀπὸ παθήσεις τῶν ὠτων, ὀφθαλμῶν, κεφαλῆς, στομάχου, ἐντέρων, ἥπατος, σπλῆνός, παραλύσεις, νευρασθένειαν, νευραλγίαν, λαιμικήν, ἐλονοσίαν, ρευματισμούς, σπονδυλικὰς παθήσεις καὶ ἀπὸ κάθε πόνου, καθόσον — ΟΠΟΥ ΠΟΝΟΣ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ — ΠΟΝΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ. Μὲ μίαν ἐξέτασιν τῆς σπονδυλικῆς σῆς στήλης καὶ τῶν σχετικῶν νῆδρων, θέλετε πεισθῆναι περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, διότι θὰ σᾶς ἀποδείξωμεν ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας σας.

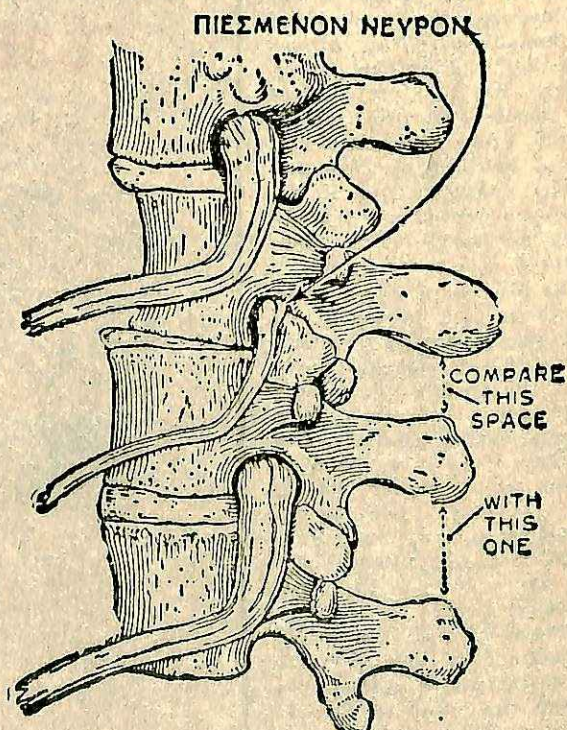
Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗΣ

κατὰ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα τῶν 45 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς, ἢ χειροπρακτικῆς ‘Επιστήμης, ἔχει

ὄντως θριαμβεύσει ἐπιδεικνύουσα τὰ καταπληκτικὰ τῆς ἀποτελέσματα εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ἡ Χειροπρακτικὴ δὲν περιωρίσθη εἰς τὰς καθαρῶς νευρολογικὰς παθήσεις, εἰς ἃς εἶχεν ἀρχικῶς ἐντοπίσει τὰς ἐρεῦνας τῆς, ἀλλὰ τὰ σχετικὰ τῆς πειράματα ἐπεξετάθησαν καὶ ἐπὶ σοβαρωτέρων παθήσεων, ὡς ἡ φυματίσις (φυματικοὶ δὲν γίνονται δεκτοὶ παρ’ ἐμοῦ), ὁ καρκίνος, διφθερίτις, ἔλκος, παράλυσιν κ.λ.π., ἀπέδειξαν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς νέας θεραπευτικῆς μεθόδου. Ἐκ προκαταλήψεως θὰ νομίση τις ὅτι πρόκειται περὶ ὑπερβολῶν, ἀλλ’ εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἄπειροι καὶ ἔμπρακτοι ἀποδείξεις καὶ τὸ μέλλον θέλει διαβεβαιώσῃ τοὺς πάσχοντας περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς Χειροπρακτικῆς ‘Επιστήμης.

Ἡ Χειροπρακτικὴ δὲν εἶνε πλέον ἐμπειρισμός, ἀλλὰ ἐπιστήμη ἐξέχουσα, οχοῦσα ἐν τῷ θεραπευτικῷ πεδίῳ θετικὰ ἀποτελέσματα, εἰρείσει βεβαίως ἐλαχίστων ἀσθενειῶν, ἐφ’ ὧν καθίσταται δύσκολος ἡ θεραπεία λόγῳ τοῦ μακροχρονίου τῆς νόσου καὶ τῆς τελείας καταστροφῆς τῶν νευρικών κυττάρων. Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι αἱ μακροχρόνιοι παθήσεις ἀπαιτοῦν καὶ ἀνάλογον χρονικὸν διάστημα θεραπείας διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὴν φυσιολογικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Ἐν τούτοις, ἀσθενεῖς πάσχοντες ἀπὸ μακροχρόνια νοσήματα, ὡς τὸ ἄσθμα, νευρασθένειαν, νευροστόμαχον, κεφαλαλγίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν παιδικὴν παράλυσιν, ἔτυχον ἱκανοποιητικῆς βελτιώσεως δι’ ὀλίγον μόνον ἐπεμβάσεων. Ἐφ’ ὅσον ὁμῶς ἡ ἐπέμβασις τῆς χειροπρακτικῆς εἶνε ἔγκαιρος καὶ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν σχετικῶν νῆδρων, τότε ἡ νόσος ἐξαφανίζεται συντόμως. Πλατύτερον ταῦτα ἐκτίθενται εἰς τὸ σύγγραμμά μου καὶ δι’ εἰς τὸ κεφάλαιον τούτου περὶ τῆς ὑγείας τοῦ μελλοντικοῦ ἀνθρώπου, ἐνθα ἐξηγεῖται πῶς ἡ ἔγκαιρος ἐπέμβασις τῆς Χειροπρακτικῆς θὰ προλαμβάνῃ κάθε ἀσθένειαν ἐν τῇ γενέσει τῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος πλέον θὰ μένῃ ἄνους καὶ μακρόβιος.

Λόγῳ τῶν πλουσίων ἀποτελεσμάτων τῆς ἢ Χειροπρακτικῆς ἔχει διαδοθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, κυρίως δὲ εἰς

Παρατηρήσατε ἐν τῇ εἰκόνι τὸν δευτέρον ἐκτοπισμένον σπόνδυλον ὅστις πιέζει τὸ δεικνυόμενον νῆδρον διὰ τοῦ τόξου καὶ καθιστᾷ ταῦτο ἀτροφικόν. Συγκρίνατε αὐτὸ μὲ τὰ ὑγιή (ἀνευ πίεσεως) ἑτέρα δύο νῆδρα τὰ κείμενα ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τούτου.

τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ὅπου ἀσκέεται ὡς ἀνεξάρτητος κλάδος ἀπὸ τὴν κλασσικὴν ἱατρικὴν. Ἐπιστῶμεν ὅθεν τὴν προσοχὴν τῆς προοδευτικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις δὲν ἐδίστασε νὰ ἄρῃ κάθε ἐμπόδιον διὰ τὴν βελτίωσιν καὶ θεραπείαν τῶν ζωτικῶν ζητημάτων τῆς χώρας, ἰδίως δὲ διὰ τὴν ὑγείαν τῶν πολιτῶν, ὅπως μὴ φεισθῇ ἀσημάντου διαπύσης πρὸς ἱδρυσιν θεραπευτηρίου Χειροπρακτικῆς ἐν Ἀθήναις διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ ἀπόρους, οἵτινες κα-

ταφθάνουν εἰς τὸ ἱατρεῖον μας καθημερινῶς ζητοῦντες τὴν θεραπείαν τῶν.

Ἐπίσης δὲ συνιστῶμεν εἰς τὰς διαφόρους Ἀσφαλιστικὰς Ἑταιρίας καὶ τὰ διάφορα ἱδρύματα τὰ ἔχοντα Ταμεία ὑγείας, ὅπως ζητήσωσι τὴν θεραπείαν διὰ τῆς Χειροπρακτικῆς, ἥτις ἤθελε σώσει τὴν ζωὴν πολλῶν ἀσθενῶν, ἀλλὰ καὶ τεράστια ποσὰ πρὸς ὄφελος τῶν Ταμείων.

“Ὡς μνηθεῖν τὰς 175 Ἀμερικανικὰς Ἑταιρίας, αἵτινες ἔχουσι προσλάβει ἱατροὺς χειροπράκτορας.

Μόλις ἐξεδόθη ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα «Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ» ὑπὸ τοῦ κ. Μουτσίου, περιέχον πολυτίμους ὁδηγίας διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ μὴ. Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συγγραφέως δραχμὰς 75. Ὁ κ. Μουτσίος δέχεται καθ’ ἑκάστην 9—12 καὶ 4—7, πλὴν τῶν Κυριακῶν, Σάββατος 128. Τηλ. 24-119.

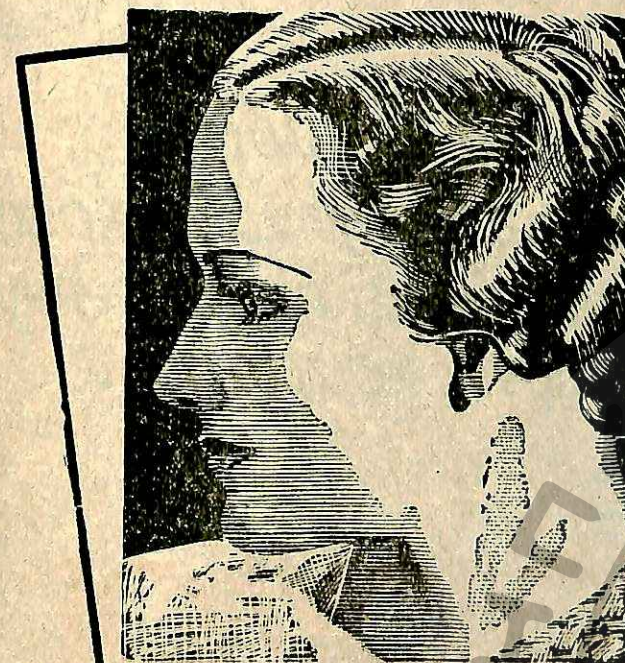

Ἕνα θεριόδινο δέρμα πάντοτε προαγεῖ!

Δέρμα θεριόδινο καὶ μάλ’ μετ’ ἡνιούδα

ΡΕΑ

Ἡ πούδρα ΡΕΑ εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας “Cana,, καὶ εὐρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμούς.

Δὲς κυττάζει ποτὲ ἕνας ἄνδρας δύο φορές;

Τὸ νὰ ἔλκῃ καὶ νὰ συγκροτῇ τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο, εἶναι τὸ μυστικὸν τῆς θελκτικῆς ἐπιδερμίδος. Νεανικὸ δέρμα ζωντανό, χωρὶς ρυτίδες, χωρὶς λεκέδες, θελούδινο, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χρήσεως τῆς κρέμας: ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ.

Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συχαρητηρίων ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικὸν τῆς καθὼς καὶ ἡ πολυετής πείρα τῶν κατασκευαστῶν τῆς, πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ. ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA.

FORMA

Κυρίες μου

“Ὅ,τι λανσάρουν οἱ μεγάλοι «Μαίτρ» τῆς μόδας στὸ Παρίσι εἰς γυναικεῖα ὑφάσματα παραλαμβάνεται τακτικῶς εἰς τὸ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ.

50α Ἑρμοῦ 50α

Κ. ΠΑΞΙΜΑΔΑ ΚΑΙ ΣΙΑ

Τὸ ἱδρυθὲν εἰδικῶς πρὸς ἐξυπηρέτησίν σας ἀπὸ τοὺς ἀποχωρήσαντας ἐκ τῆς διαλυθείσης Ἑταιρείας (Ν. Μορφίνης καὶ Κ. Παξιμαδᾶς) κ. κ

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΞΙΜΑΔΑΝ

ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ

ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΔΑΛΗΝ, καὶ

ΧΡΗΣ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

Σημειώσατε καλῶς τὴν ΝΕΑΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ:

50α Ἑρμοῦ 50α

Τηλέφωνον 28-929

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Δ. ΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΑΤΙΜΑ ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ-ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ

ΣΤΥΛ ΑΓΓΛΑΙ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝ ΔΥΑΣΜΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ κ.λ.π.

Α’ ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34, ἔναντι Ἀρσακείου. Τηλ. 26-080

Β’ ΕΚΘΕΣΙΣ: ΛΟΥΤΙΖΗΣ ΠΙΑΝΚΟΥΡ καὶ ΛΑΚΩΝΙ

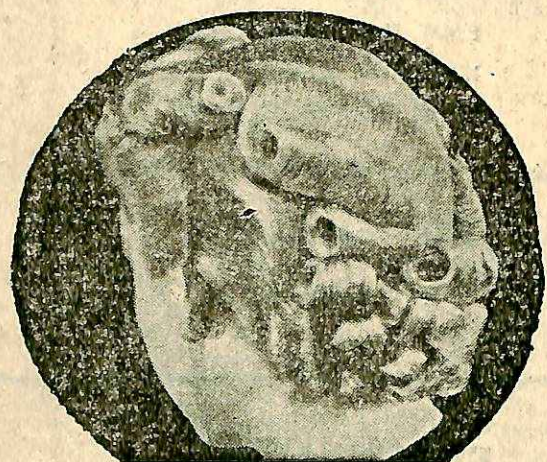
ΑΣ (ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου) Ἀμπελόκηποι. Τηλ. 62836

Περμανάντ

ΔΡΧ. 150

ΧΗΜΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ

Ἡ ἐξέλιξις διέγραψε τὰς παλαιὰς αὐτὰς
μεθόδους ὡς ἐπέβαλε

τὴν
PERMANANT
"SANS FIL"
ΔΡΧ. 150

Διότι εἶναι ἀμείνωνος,
ἀνετος ὡς ἔχει τὴν καλλιτέραν
ἀπόδοσιν ἀρνεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃτε
τὸν ἔμπειρον κομμωτὴν.

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΞ

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75 - Τηλ. 23-776

Ὡς διανέτει τὰ τελειότερα
μηχανήματα "Sans fil." ὡς ἡ
πανελλήνιος φήμη τοῦ σὰς ἐγγυ-
ῖται διὰ τὴν ἱκανότητα καὶ
ἐμπειρίαν τοῦ προσωπικοῦ του.

Ουρός

